

WINDSOR AİLESİ #4

Bozulan YEMİNLER

CATHARINA MAURA

Çeviren: Onat Özyılmaz

CATHARINA MAURA

Bozulan YEMİNLER

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

Bozulan Yeminler

Catharina Maura

Orijinal Adı: Broken Vows

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2023, Catharina Maura

Çeviren: Onat Özyılmaz

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Haziran 2026

ISBN: 978-625-8729-97-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah* Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

CATHARINA MAURA

Bozulan YEMİNLER

Zane ve Celeste'in Hikâyesi

Çeviren: Onat Özyılmaz

Sadakatin gözünü kör etmesine, ruhunu besleyen şeylerden mahrum bırakmasına izin verenlere.

Evet de.

Şansını dene.

Kalbinin sesini dinle.

Başkalarına tüm içtenliğiyle dilediğin mutluluğu sen de hak ediyorsun.

YAZARIN NOTU

Bozulan Yeminler bazı okurların rahatsız edici bulabileceği temalar içermektedir. Fakat bu rahatsız edici temalar hikâyenin sürprizini bozacağından kitabın arkasında belirtilmiştir. Okurların dikkatli olması tavsiye edilir.

Kitaplarımı daha önce okuduysanız ve temalardan rahatsız olmadıysanız sizden bir kez daha bana güvenmenizi rica ediyorum. *Bozulan Yeminler* mutlu sonra biten bir kitap ve hikâyeye olacakları bilmeden başlamanızı şiddetle tavsiye ederim.

BİRİNCİ KISIM

Gecmiş

Bir

CELESTE

Tüm benliğimle nefret ettiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Aslına bakılırsa liste sadece tek kişiden ibaretti: *Zane Windsor*. *

Onu düşünmek bile midemin kasılmasına neden oluyor, içimi bütün bedenimi kaskatı eden bir dehşetle dolduruyordu. Zane Windsor başımın en büyük belası, aklıma her düştüğünde arkasından lanetler yağdırdığım adamdı. Hep öyle olmuştu. Çocukluğumun en berbat yanlarını düşündüğümde gözümün önüne onun yüzü geliyordu. Birkaç saat içinde onu tekrar göreceğimi bilmek, beni tarifi imkânsız bir endişeye sürüklüyordu.

“Celeste?”

Başımı kaldırdığımda bakışlarım en yakın arkadaşım Lily’nin endişeyle dolup taşan mavi gözleriyle buluştu. Kusursuz bukleler hâlinde omzuma dökülen saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Her şey yoluna girecek,” diye teskin etti beni. “Alt tarafı bir hayır gecesi. Kuracağın kıymetli bağlantıları düşün. Sadece buna odaklan, tamam mı?”

Bakışlarımı sarının canlı bir tonuna boyanmış tırnaklarına diktim. İçimden felaketin yaklaştığına dair o rahatsız edici hissi bir türlü atamıyordum. “*Windsor* ailesinin geleneksel ha-

yır gecesi,” diye mırıldandım çatallı bir sesle. “Döndüğümünden beri boy göstereceğim ilk etkinliğin Zane’in ailesi tarafından düzenleniyor olması içimi huzursuz ediyor.”

Üniversitede geçirdiğim beş yılın bana fazlasıyla ihtiyaç duyduğum özgüveni kazandırdığını sanmıştım ama çocukluğumun geçtiği bu evin eşiğinden geçer geçmez o söz konusu özgüven buhar olup uçmuştu.

Eve dönmek başladığım yere geri dönmek gibiydi. Geçmişte bıraktığım kız, onu içine hapsettiğim kutudan çıkıp pençelerini üzerime geçirmek için debeleniyordu sanki. Zane’le aynı ortamda bulunmak beni nefret ettiğim, utanç duyduğum o eski hâlime geri döndürecek diye ödüm kopuyordu.

“Sen tanıdığım en güçlü, en zeki kadınsın, Celeste. Keşke kendini benim gözümden görebilsen. Belki o zaman Zane gibi bir adamın seni bu kadar etkilemesine izin vermenin ne gülünç olduğunu anlardın. O herif tatlı canını sıkmana değer mi hiç?”

Onu başımla onaylayıp sözlerine inanmaya, geçmişin etkisinden kurtulmaya çalıştım. Haklıydı. Zane’in üzerimde bu kadar etkisi olmamalıydı. Artık olmamalıydı.

“Büyükbabamın benden etkinliğin düzenleneceği Windsor otelinin her santimini didik didik incelememi istediğini sana söylemiş miydin?” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. Zane’den bahsetmek aklıma unutmaya çalıştığım şeyleri, ondan sakladığım sırları getiriyordu. “Ne söyledi biliyor musun?”

Lily başını iki yana sallayıp bana meraklı bir bakış atarak elmacık kemiklerime sürdüğü aydınlatıcıyı tazelemeye koyuldu.

“Otelin yorumları dört dörtlük ama hiçbirisi bize yeterli bilgiyi sağlamıyor. Sonuçta bizi onlar davet etti. Sundukları tüm olanaklardan doyasıya faydalanmamak kabalık olur. Değil mi ama?” dedim büyükbabamın sesini taklit etmeye çalışarak. “İnanabiliyor musun?”

Lily şaşkınlıkla bir kahkaha patlattığında ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Devamını getireceğim sözlerin acısı biraz olsun hafifledi.

“Umarım üniversite aklını başına getirmiştir. Torunumun o çocuğun gölgesinde kalmasından bıktım. Artık kocaman kız oldun, Celeste. İpin ucunda çok şey var, hata yapmak gibi bir lüksün kalmadı. Hiç değilse otellerimizi Windsorlarıinkiyle aynı seviyeye çıkarmalısın.”

Bazen merak ediyordum, acaba büyükbabam ensemde olmasaydı da Zane’den bu kadar nefret eder miydim?

Zane’le kendimizi bildik bileli iki rakip olduğumuzu söylemek hafif kaçardı. Her şey böyle başlamıştı. Henüz anaokulundaydık ve ailelerimiz arasındaki husumet bizi de çocuksu bir rekabete itmişti. Ne var ki yıllar geçtikçe bu rekabetin yerini saf düşmanlık ve öyle derin bir nefret almıştı ki her şeyden uzaklaşmak, kaçınılmaz sonu ertelemek istemiştin. Artık bu kaçışın da sonu gelmişti elbette.

“Büyükbaban bazen saçmalıyor,” dedi Lily ufak bir endişeyle. Ara sıra ondan saklamak için elimden geleni yaptığım acıyı gördüğünden şüpheleniyordum. “Ama vârisi olarak seni seçti sonuçta. Söylediklerini o kadar kafana takma. Sana güvenmese bu işe hiç kalkışmazdı.”

Gerginlikle dudağımı kemirme dürtüsüne direnir onu başımla onayladım. Büyükbabamın sırf abim Archer istediklerini yapmayı reddettiği için vârisi olarak beni seçtiğini bal gibi de biliyordu. Abim evi terk edip büyükbabamla aynı ortamda bulunmayı reddetmiş olmasaydı şu an hayatımı gönlümce yaşıyor olabilirdim.

Lily üzerimdeki siyah elbiseyi ve makyajımı dikkatlice inceleyip her şeyin kusursuz görüldüğüne ikna olduğunda memnuniyetle başını salladı. “Bu hayır gecesini büyükbabanın şirketindeki pozisyonunu sağlamlaştıracak. Odaklanman gereken tek şey de bu. Davetlilerle sohbet etmeye öyle dalacaksın ki

Zane'in varlığını bile unutacaksın. Yüzlerce kişi olacak demiştin, değil mi?"

Tereddütle başımı aşağı yukarı salladım. Zane'in beni kendimi tanıyamaz hâle getirmesinden nefret ediyordum. Artık o içine kapanık küçük kız değildim ama aklıma düştüğü anda eski Celeste'in ta kendisi olup çıkıyordum.

"O hâlde Zane'den uzak durmak o kadar da zor olmayacak. *Şimdilik*. Gerçi bana soracak olursan bir an önce karşısına dikilip ilişkinizin yeni sınırlarını belirlemen gerektiğini düşünüyorum. Çocukluğunuz ezeli bir rekabetle geçti ancak bu, Windsor Hotels'in Harrison Developments'a bugün teşkil ettiği tehdidin yanında hiçbir şey. Ondan sonsuza dek kaçamazsın. Hoşuna gitse de gitmese de şirketleriniz daimî bir rekabet içinde olacak."

"Biliyorum," diye mırıldandım iç geçirerek. "Ondan kaçmam mümkün değil ama buna hazır olduğumdan emin değilim, Lil. Cebir dersinden öğrencilik hayatım boyunca aldığım ilk F notlu sınav kâğıdımı yürütüp çerçeveleten ve kendi A+ notlu kâğıdının yanına asıp *tüm okula* fotoğrafını gönderen, *iki yıl* boyunca *her gün* dış tellerimle alay eden ve üç yaşımızdan beri eline geçen her fırsatta beni küçük düşürüp rezil eden adamdan bahsediyoruz. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi onunla sıkı fıkı mı olacağım? Beni hayır gecelerine davet ettiği için ona teşekkür edip zarafetimden ödün vermemem, bana zorbalık ederek geçirdiği yıllar ardında ufacık bir iz bile bırakmamış gibi mi davranmam gerekiyor?"

Lily'nin bana acıyan gözlerle bakması kendimi daha da zavallı hissetmeme neden olduğunda bakışlarımı yere diktim. "Celeste," diye mırıldandı şefkatli bir sesle. "Sen, canım arkadaşım, büyüleyici bir kadınsın. Gerçeğe dönüştürmeyi hayal ettiğin her şey de öyle. O yüzden en sevdiğin şeyi yapıp önünde uzanan yolu hayal et. Önünde hiçbir engelin duramadığı, Zane Windsor'ın sana bulaşmaya cesaret bile edemeyeceği türden

bir kadın olarak başında durduğun o yolu hayal et. Çünkü sen osun. Eski güvensizliklerin seni şüpheye düşürse de *o* kadınsın. Bana düşüncelerimizi bizim kontrol ettiğimizi, *onların bizi* kontrol etmediğini söyleyip duran sen değil misin? Kendi tavsiyene bu gece neden uymuyorsun?”

Kendi düşünce ilkemi bana karşı kullanmasına şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. Ona karşı çıkmam mümkün değildi. Sözleriyle kendime zarar veren düşüncelerden kurtulmama yardımcı olduğunu inkâr edemezdim. Gözlerimin önünden kalın bir perde kalkmıştı da görüşüm netleşmişti sanki. Güvensizliğin ve korkunun beni bu denli baskılaması ne tuhaftı.

“Haklısın,” diye fısıldadım. Nabzım hızlanırken gözlerim kapandı. Yıllardır nihayet büyükbamı gururlandırdığım, sektörümün zirvesinde olduğum ve dünyanın en iyi otel kalkındırma projelerine öncülük ettiğim bir dünyanın hayalini kuruyordum. Hepsini nasıl bir çırpıda unutuvermişim?

“Daima öyleyimdir,” dedi Lily gülerek. “Gece boyunca ne zaman boşluğa düşsen sözlerimi hatırla. Sen büyüünün vücut bulmuş hâlisin, Celeste. Sakın insanların, bilhassa da Zane’in sana aksini söylemesine izin verme.”

Ona sııttım. Özgüvenimin geri dönmesiyle vücudum gevşedi. Keşke geceye Lily’yi de götürebilseydim. Onu büyükbabama tercih ederdim. “Pekâlâ. Her şey kontrolüm altında,” dedim tüm kararlılığımle. “O balo salonuna mekânın sahibiymişim gibi gireceğim.”

Lily’nin gözleri gururla parıldadı. Nazikçe saçlarımı okşadı. “İşte benim kızım,” dedi. “Git ve herkese gününü göster. Hepsini büyüleyip Zane’in pazar payını çal. Bunu yapacak biri varsa, sensin.”

Aynadaki yansıma bama bakıp gülümsedim. Yepyeni bir özgüvenle dolup taşıyordum. “Bunu yapabilirim,” diye mırıldandım. Lily’den çok kendimle konuşsam da arkadaşım beni basıyla onayladı.

“Yapabilirsin. *Yapacaksın.*”

Bakışlarımı kusursuz makyajımda ve sakın ifademde gezdirdim. Artık o bir zamanlar olduğum utangaç, içine kapanık kız değildim. Aynadan bana bakan kadın beş yıl önce kaçıp giden Celeste değildi ve Zane Windsor bunu zor yoldan öğrenmek üzereydi.

İki

ZANE

“Gecenin sonunda en az bir milyon dolarlık bağış toplayacağımızı düşünüyorum. Şimdilik durum nasıl gidiyor, Valentina?” diye sordu abim Luca sekreterine.

Valentina yaptığı hesaplamaları gözden geçirirken en sevdiğim naneli şekeri ağzıma atıp dalgın dalgın başımı salladım. Konuşmaya odaklanamıyordum. Geleneksel hayır gecemiz her sene büyük emeklerle düzenleniyordu. Normal şartlarda olsak beş kardeşimle tüm çabamızın meyvesini yemekten büyük keyif alırdım.

Ne var ki bu sene bir istisnaydı.

“Zane?” dedi Val sert bir sesle. Düşüncelerimden sıyrılıp dikkatimi ona çevirdim, bir süredir bana seslendiğini fark ettiğimde ufak bir suçluluk duydum. Valentina beni hızlıca bir süzdü ve kırmızı dudaklarının bir köşesi imalı bir şekilde yukarı kıvrıldı. “Neden kapıya bakıp duruyorsun? Beklediğin biri mi var yoksa?”

Sözlerini inkâr etmek için ağzımı açtım ama dilimin ucuna kadar gelen bahanelerin hepsi buhar olup uçtu. Val beni iyi tanıyordu, kısa zaman içinde kız kardeşim gibi oluvermişti. Gözlerinin içine baka baka ona yalan söylemem mümkün değildi. “Sana söylemeyi unuttum,” dedim konuyu değiştirerek.

“Açık artırmaya satın aldığım yeni otelde konaklama eklemek istiyorum. Büyük açılıştan sonra bir kişiye koca hafta boyunca otelin tüm imkânlarından yararlanma fırsatı vereceğim. Tüm masraflar bizim tarafımızdan karşılanacak.”

Val ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi gözlerini hafifçe kıstı. Neyse ki konuyu uzatmadı. “Ne güzel,” dedi pis pis sırtarak. “Listeye eklerim. Aklında belirli bir tarih var mı?”

“Evet, açılıştan—”

Hasiktir.

Bakışlarım bir kez daha salonun girişine kaydığında ciğerlerimdeki tüm oksijen bedenimi terk etti, başım döndü. Kafamdaki tüm düşünceler uçup gitti ve geriye bir tek o kaldı. *Cennetim*¹.

Geri dönmüştü demek.

Nihayet.

Onu büyük bir açlıkla inceledim, bakışlarımı o güzel kehribar rengi gözlerinde, dolgun, enfes dudaklarında ve koyu renkli, uzun, dalgalı saçlarında gezdirdim. Birkaç yıllık yokluğunda nasıl daha da güzelleşmiş olabilirdi?

Gözlerim ona bakmaya bir türlü doyamıyormuşum gibi telaşla vücuduna kaydı. Elimde değildi, kendime hâkim olamıyordum. Vücudunu sımsıkı saran siyah elbisesinin içinde bir günah kadar çekiciydi. Memelerini kusursuz gösteren derin dekoltesine tapmalı mıyım yoksa nefret mi etmeliyim karar veremiyordum.

“*Celeste Harrison*,” dedi Val keyifle. Ona dönerken hızla yüzüme donuk bir maske takındım ama Valentina’nın gözlerindeki muzip parıltılar bana bunun boş bir çaba olduğunu söylüyordu.

1 Celestial. Gökyüzünden, cennetten gelen anlamına gelen Celeste kökünden türetilmiş bir sözcüktür. —ç.n.

“Ne zamandır ortalıkta görünmüyordu,” dedi Luca kaşlarını çatarak. “Üniversite için Londra’ya gitmişti, değil mi? Kaç yıl oldu? Üç mü?”

Beş yıl, iki ay, on iki gün aslında. “Ne bileyim ben,” diye mırıldandım.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek gerginliğimi ele verdiğimde abim kıkırdadı. “Aynen,” dedi sırıtarak.

“Ne yapıyor o?” diye sordu Val.

Tekrar Celeste’e dönmemle usulca kristal kadehlerimizin markasını kontrol ettiğini görünce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Göze batmamak için sergilediği çaba onu daha da şüpheli gösteriyordu ve birkaç güvenlik görevlisi tam da tahmin ettiğim gibi ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Harrison Developments’ın CEO’su ve en büyük rakiplerimizden biri olan büyükbabasının dünyadan haberi yoktu. Torununa arkasını dönmüş tanıdıklarıyla sohbet etmekle meşguldü.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandım heyecandan içim içime sığmasa da. Bu, Luca’yla Val’i daha fazla şüphelendirmeden ona yaklaşmak için mükemmel bir fırsattı. “İçeri gireli daha üç dakika olmadı ama şimdiden başımızı ağrıtıyor.” Val’in arkamdan attığı kahkaha eşliğinde Celeste’e doğru yürümeye başladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Ufak bir baş hareketiyle güvenlik görevlilerine bir sorun olmadığını söyledim. Celeste birkaç cüsseli adamın üzerine yürüdüğünün farkında bile değildi. Çevresinde olup bitenden nasıl bu kadar habersiz olabiliyordu?

“Madem etrafı kurcalamak istiyorsan alkollü araba kullanmak istemediğine dair bir bahane sıkıp süitimizi ayırtabilirdin. Gecenin sonunda yorulup eve dönmeye üşendiğini ve geceyi burada geçirmek istediğini söyleyen bile sana inanırdım. Gerçi sırf pislik olsun diye senden üç katı ücret alırdım, orası ayrı.”

Celeste'in rahat tavırları hızla kaybolarak yerini bana karşı beslediği o kavurucu öfkeye bıraktı. "*Zane*," dedi küçümseme dolu bir sesle.

Yüzüme bir sırtış yayılırken adımları söyleme şeklinin beni feci tahrik ettiğini bilse ne tepki verirdi diye düşünmeden edemedim. Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilir miydi? Bana çemkirmeden önce hep olduğu gibi nefesleri hızlanır mıydı?

"*Celeste*."

Dişlerini sıktığında gülmemek için kendimi zor tuttum. Elindeki kadehi alıp garsonlarımızdan birine uzattım. "İçime kurt düşürdün. Kadehi cepleyecekmiş gibi duruyordun."

"*Cepleyecekmiş* gibi mi?" diye tekrarladı giderek tırmanan öfkesiyle. Gözlerimi ondan alamıyordum. "Oradan bakıldığında acınası bir hırsız gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, Celeste," dedim yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle. "*Nefes kesici* görünüyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldığında onu gafil avladığımı anladım. Onu kızdırdığımda gözlerinin kararmasına daima bayılırdım ama bu hâli daha çok hoşuma gidiyordu sanırım. Aralanan dudakları, gözlerindeki küçümsemenin bir an için kaybolup gitmesi... Evet, buna bağımlı olabilirdim.

"Çok komik," dedi en sonunda duvarlarının ardına geri dönerek. Bir an için gözlerinden ufak bir hayal kırıklığı belirtisi geçtiğine yemin edebilirdim. İltifatına kanarak kendine ihanet etmişti sanki.

Ona elimi uzattığında bön bön suratıma baktı. "Ne?" dedim alayla. "Dans etmeyi unuttun mu yoksa? Mezuniyet balomuzda bir harikaydın."

"Unutmadım tabii ki," diye çıkıştı yanakları al al olurken. "Sadece *seninle* dans etmek istemiyorum."

Kendimi tutamayıp ona gülümsedim. Mezuniyet balomuzdan bahsetmem onu utandırmış mıydı? O geceyi hatırlamak onun nabzını da benimki kadar hızlandırıyor muydu? "Demek

öyle. Tommy'nin yanına geldiğini sanmıştım ben de. Yardıma ihtiyacın yok herhâlde," diye yalan söyledim. Tommy'nin gönlü kendimizi bildik bileli Celeste'teydi ve otellerimin yakınından bile geçmesi yasaktı. Onun bunu bilmesine gerek yoktu elbette.

"*Ne dedin sen?*" Telaşla elimi tutup etrafımızı kolaçan etti.

Tüm ciddiyetimle başımı sallayıp onu dans pistine sürükledim. "Seni ondan kurtaracağım ama karşılığını isterim."

Ben belini sarmalarken o da ellerini göğsümden yukarı kaydırıp boynuma doladı. Kollarımın arasına böyle mükemmel yerleşmesi rüya gibiydi. Kendime engel olamayarak vücudunu olması gerekenden daha yakınımaya çektim.

Celeste bana kaşını kaldırırken usulca salınmaya başladık, her hareketimle vücudum onunkine sürtünüyordu. Ağır bir tempoda dans etsek de ruhum alev alev yanıyordu. Ellerimin altında olsa da yeterince yakınımda değildi. Ona dair her şey aklımı başımdan alıyordu ve çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Gerçekten nefes kesici görünüyorsun, Celeste," diye mırıldandım dalgın dalgın. Sözcükler dudaklarımdan kendi başlarına dökülüverdi.

Celeste'in gözleri yine şaşkınlıkla açıldı, ardından genzinden alaycı bir ses döküldü. "Hayatındaki çoğu kadın beyaz yalanlarına ve tatlı sözlerine kanıyor olabilir ama benim bunlara karnım *tok*. Lisede her gün kız arkadaş değiştirirken ben de oradaydım. Kadın zevkini de o zevke hitap etmediğimi de gayet iyi biliyorum. Benimle alay etmeyi kes."

Avucumu hafifçe beline sürtüp elimi omurgasından yukarı kaydırarak uzun saçlarının arasına geçirdim. "Kız arkadaş, ha?" diye tekrarlardım ufak bir öfkeyle. "Ben de ciğerimi biliyorsun sanıyordum, Celeste. Şimdiye dek kimseye benim demedim."

Yüzünde beliren şaşkınlık kalbimi ısıttı. Hafifçe sendelemesini fırsat bilip sırtarak onu vücuduma biraz daha bastırdım. "Hâlâ güzel olduğun kadar sakarsın da," diye fısıldadım.

Bakışları benimkilere kenetlendi. Saçlarını daha sıkı kavradığımda dudakları hafifçe aralandı. Ona duyduğum ihtiyaç giderek dayanılmaz hâle geliyordu. Güzel gözlerinde kaybolurken kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissettim. Kendimi bildim bileli ona dair hislerimi saklamıştım fakat benden uzakta geçirdiği yıllar sağlam irademi yerle bir etmişti.

Bir elini göğsüme koyduğunda gözüme sarı ojeleri ilişti. “Adı ne?” diye sordum düşünmeden. Kafayı onunla bozduğumu istemsizce açık ediyordum.

Celeste şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Affedersin, dalmışım,” dedi nefes nefese.

Gülümseyerek saçlarını yumruğumun arasına aldım. “Ojen. Bu akşam için sürdüğün ojenin adı ne?”

Öylece kalakaldı, güzel gözleri şaşkınlıkla doldu. Kahretsin, sadece bakışlarıyla bile aletimi sertleştiriyordu. “S-sen... bunu nereden biliyorsun?”

Sırıtarak belindeki elimi hafifçe aşağı kaydırıp kalçasını kendiminkine bastırdım. Üzerimdeki etkisini hissetmesini istiyordum. Eğilip dudağımı kulağına sürttüm. “Yıllardır seni izliyorum, Celeste. Nasıl bilmem?”

Doğrulduğumda gözleri için için yanıyordu, yanakları al al olmuştu. Hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

“Söyle hadi. Ojenin adı ne?”

Dudağını ısırp bir an tereddüt etti. Ardından yüzüne bir gülümseme yayıldı. “*I Just Can’t Cope Acabana.*²”

Bir kahkaha patlattığımda etrafımızdaki meraklı gözler üzerimize çevrildi. “Katlanamıyorsun ha? Neye? Geri dönmeye mi? Beni görmeye mi?”

2 İngilizce’de “dayanamıyorum, tahammül edemiyorum” anlamına gelen “I can’t cope” kalıbıyla Brezilya’nın Copacabana sahilinin ismi birleştirilerek kelime oyunu yapılmış. –y.h.n.

“Yine her zamanki gibi kibrinden geçilmiyor,” dedi ama bu kez sesi öfkeden yoksundu. “Dünyam senin etrafında dönmüyor, Zane.”

“Bu yüzden mi seni şampanya kadehlerimden birini çalmaya çalışırken enseledim? Bu yüzden mi otelimi nasıl çekip çevirdiğimle hiç ilgilenmiyorsun?”

Bana sert bir bakış atıp göğsümü itti. “Hiçbir şey *çalmıyordum!*”

“Konuyu bir şartla kapatırım. Beni özlediğini itiraf et.”

Celeste gözlerini devirdiğinde nazikçe saç diplerine masaj yapmaya başladım. Ona olabilecek her şekilde dokunmaya ihtiyacım vardı. “Senin aksine ben yalancının teki değilim ve seni özlediğimi söylemek yalanın daniskası olur, Zane.” Bakışları sertleştğinde beni azarlamasına rağmen gülümsedim. Tüm dikkatinin üzerimde olmasına bayılıyordum. “Londra’nın en güzel yanı senden uzakta olmaktı. O kibirli suratını görmemek beni hayal bile edemeyeceğin kadar mutlu ediyordu.”

“Çok yazık,” diye fısıldadım bakışlarımı onunkilerden bir an bile ayırmadan. “Oysaki ben seni çok özledim, benim güzel Cennetim. Tepenin tasını attırdığımda dudaklarından kaçan o keskin nefesi, seni alt ettiğimde için için yanan gözlerini, beni her zaman daha iyisini yapmaya zorlamayı.”

“Derdin bu mu yani?” dedi savunmasız, titrek bir sesle. “Yeni bir oyun mu oynuyoruz, Zane? Yine sidik mi yarıştıırıyoruz?”

Güzeller güzeli ruhunu dünyadan gizleyen çekingenliğini bir kenara bırakıp gözlerimin içine baktığında zevkten dört köşe oluyordum. “Kim bilir?”

“Bu sefer kazanamayacaksın.”

“Daha ne tür bir oyun oynadığımızı bile bilmiyorsun,” diye karşılık verdim.

Omuzlarını silkip kalçasını hafifçe hareket ettirdiğinde genzimden alçak sesli bir inilti döküldü. “Az çok bir fikrim var, Zane. Beni yatağa atamayacaksın. Seni asla arzulamayacağım.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken kalbim tüm hidetiyle göğsümü dövüyordu. “Mezuniyet balomuzda parmaklarımın etrafına boşalırken hiç öyle demiyordun, minik tanrıçam.”

“O bir *hataydı*,” diye çıkıştı bir adım gerileyerek. Utancı ve öfkesi yüzünden okunuyordu. “En kötü kâbuslarımda bile bir daha asla tekrarlamayacağım bir hataydı, Zane.”

Hayatımın en anlamlı gecesinden pişman olduğunu bilmek canımı yaktı. Yine de tıpkı benden beklediği gibi pis pis sııttım. “Bir dahaki sefere aletimi en derinlerine iterken bu güzel sözlerini hatırlayacağım, Celeste. Seni adımı inleterek orgazmın kıyısına getirip daha fazlası için yalvarttığımda bu sözleri sana tek tek yutturacağım. Aksini bir an bile düşünme. Bana *yalvaracaksın*, tıpkı o gece yaptığın gibi.”

Gözleri öfkeyle dolup taşsa da ardında saklanan saf, katıksız arzuyu görebiliyordum. Yeni bir oyuna tutuştüğümüzü söylemekte haklıydı. Ne var ki benim güzeller güzeli Celeste’imin bu kez ciddi olduğumdan haberi bile yoktu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Üç

CELESTE

Ofisime adım atmamla, “Geç kaldın,” dedi büyükbabam. Onu masama yaslanmış vaziyette bulduğumda şaşırıp gerildim. Yüzündeki kınayıcı ifade bir adım daha atmadan önce uzun süre oyalanmama neden olduğunda huysuzluğu daha da tırmandı.

“Yediye beş var,” dedim saatime tekrar bakarak.

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez bunu söylediğime pişman oldum ama artık çok geçti. Büyükbabamın bakışları sertleşti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Vârisimden daha iyisini beklerdim, Celeste. Ofise daima herkesten önce gelirim, senden de aynısını bekliyorum.”

Derin bir nefes alıp kafamdan geçenleri –*zaten* ofise o hariç herkesten önce geldiğimi– söylemek yerine ona nazikçe gülümsedim. “Anlaşıldı,” dedim sesimin kulağa neşeli gelmesi için elimden geleni yaparak. “Yarın erkenden ofiste olacağım.”

Büyükbabam cevabımdan tatmin olup sakinleşmiş gibi beni başıyla onayladı ve koltuğumu işaret etti. İçeride olmadığımı görünce yerime kurulmamasına şaşırmıştım. Bunun yerine tepeme dikilmesini tercih ederdim sanırım. Büyükbabam daima göz korkutucu bir adam olmuştu ama hiçbir şey beni iş yerinde dönüştüğü adama hazırlayamazdı.

“Windsorların hayır gecesinde neler öğrendin anlat bakalım,” dedi ben yerime geçerken. “Otele dair dikkatini çeken bir şey oldu mu?”

Aklım Zane’e kayar kaymaz yüzümün ısındığını hissettim ve kendimi toplamak için boğazımı temizledim. “Tam da düşündüğümüz gibi yeni otelleri en küçük detayına kadar lüksle dolup taşıyor. Elime geçen her şeyi didik didik inceledim ama vardığım sonuçlar... pek tatmin edici değil. Anladığım kadarıyla başarılarını büyük ölçüde sinerjiye borçlular. Otellerin konumlarının çoğu Windsor Gayrimenkul tarafından titizlikle seçiliyor ve asansörlerden otomatik perdelere kadar her türlü elektronik aksam Windsor Motor tarafından tasarlandıktan sonra geri kalan detaylar için Windsor Hotels’e teslim ediliyor. Bunlar sadece aile içinde hallettikleri kısımlar. Diğer markalarla yaptıkları iş birlikleri eşi benzeri görülmemiş türden. Lüks addedilen her marka ile tuvaletlerine koydukları el kremleri için bile taviz vermeyecekleri özel bir ortaklık kurulmuş.”

Büyükbabamın gözleri öfkeyle parladığında iç geçirip kendimi yeni bir nutka hazırladım. “Bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun, Celeste. Senden sorunun altını çizmeni değil, çözmeni istiyorum. Bunların hepsini sorsan ben de anlatırdım.” Doğrulup bana hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. “Windsorların gölgesinde kalmaktan da o Windsor veledinin hakkından gelemiyorsun diye aşağılanmaktan da bıktım usandım. Akademik hayatında bile onun gerisinde kaldığın düşünüldüğünde belki de ben sana yok yere umut bağladım.”

Takındığı sert ton suratıma bir tokat gibi çarptı ve tüm özgüvenimi yerle bir etti. “İşe başlamamın üzerinden daha sadece birkaç hafta geçti,” dedim. “Bana biraz zaman ver, bir yolunu bulacağım. Yıl sonuna kadar kâr marjımızı en az yüzde otuz artıracığımıza yürekten inanıyorum. Böylesi bir büyüme üç yıl içinde Windsor Hotels’e denk olmak anlamına gelir. Bellevue Hanı bizim için müthiş bir fırsat olabilir.”

Haftalarca yatırım fırsatlarımızı analiz etmiş ve sonunda lüks bir tatil köyüne dönüştürebileceğimiz Viktorya döneminden kalma küçük Bellevue Hanı'nda karar kılmıştım. Hazırladığım teklif neredeyse kusursuzdu ve her şey yolunda giderse büyükbabamın bana olan güvenini tazeleyebilirdim.

Alaycı bir ses çıkardı. "Gözlerimle gördüğümde inanırım. Yıllardır Zane Windsor'ın gerisinde kalıyorsun ve hem ikinizin hem de şirketlerimizin arasındaki fark her geçen gün biraz daha açılıyor. Sen Londra'da gezip tozarken Zane işinin başındaydı." Sinirle bakışlarını kaçırdı. "Babanın bir yazar olmak için ona verdiğim tüm emekleri yabana atması yüzünden zaten büyük bir darbe yemiştik. Hiç değilse Archer inatçılığını ondan almasaydı en azından onlara denk olurduk."

Kollarımı farkında bile olmadan vücuduma doladım. Ne var ki bu, büyükbabamın birinci, hatta ikinci tercihi olmadığı yüzüme vurmasının acısını dindirmeye yetmedi. Bir yanım kalkıp ona elimden gelenin en iyisini yaptığımı ve hiç değilse bunu takdir etmesi gerektiğini haykırmak istiyordu. Fakat kendimi bildim bileli abim ve Zane'le kıyaslanmak bana çenemi kapalı tutmanın daha iyi olduğunu öğretmişti.

"Kendine çekidüzen vermen gerek, Celeste. Tüm vaktini o küçücük hana harcadın, satın almayı kesinleştirsen iyi edersin. Kolay bir proje olduğu için onu seçtin, değil mi? Kârlı olduğu müddetçe ara sıra küçük projelere girmekten zarar gelmez. Ancak küçük bir şirket olmadığımızı sakın aklından çıkarma. Windsor Hotels'i geçmek istiyorsak gözünü yükseklerle dikmelisin."

Kibarca başımı sallayarak onu onayladığımda büyükbabam kapıya doğru yöneldi. "Büyükbaba!" diye seslendim ardından, titreyen sesim gerginliğimi ele verdi.

Büyükbabam omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

Söze nasıl gireceğimi bilmediğimden duraksadım. "Lily'nin iş başvurusu ne âlemde diye soracaktım," dedim. Sözcükler

dudaklarımdan dökülür dökülmez büyükbabamın çenesi gerildi, suratı asıldı.

“Torunum olduğundan senin için bir istisna yaptım, Celeste. Burası koca bir şirket, oyun parkı değil. Arkadaşın herkes gibi iş başvurusunda bulunabilir elbette. Bünyemizde çalışmaya uygunsa layıkıyla değerlendirilip işe alınacaktır.” Lily’yi yıllardır tanıımıyormuş, on iki yaşından beri en yakın arkadaşım olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyordu. “İşini özel hayatından ayrı tutmayı öğrenmek zorundasın. Sen bir *Harrison*’sın. Böyle devam edersen bugün elini verdiği insanlar yarın kolunu kapar. Çok yumuşak başlısın. Aklını başına topla.”

Sözlerini başımla onayladığımda büyükbabam tekrar önüne dönüp ofisimden çıktı. Abimin yirmi birinci yaş günümde bana hediye ettiği dolma kalemin tepesini dişledim, tıpkı onun yaptığı gibi büyükbabamın teklifini geri çevirerek vârisi olup şirketi devralmayı reddetmiş olmayı diledim.

O zamanlar neden büyükbabamla çalışmanın benliğini kaybetmek anlamına geldiğini düşündüğüne akıl sır erdirememiştim ama şimdi her şeyi anlıyordum. Büyükbabam daima acımasız ve talepkâr bir adam olmuştu fakat son zamanlarda onu tanıyamıyordum. Archer bile beklentilerini karşılayamıyorsa bunu benim başarma ihtimalim ne kadardı ki?

Zane Windsor yüzünden çocukluğumdan beri büyükbabamın gözünde bir hayal kırıklığı olmuştum. Her yıl onunla aynı sınıfa düşecek kadar şanssızdım ve tüm çabalarımın rağmen elimden gelenin en iyisi bile her seferinde onun en kötü performansına denk olmuştu. Zane her konuda benden üstün olmaktan büyük zevk alıyordu ve şimdi aynı zevki çok daha büyük ölçekli bir zaferle tadacaktı.

Koltuğumu döndürüp pencereden dışarı baktım, düşüncelerim hayır gecesine kaydı. Zane bu kez neyin peşindeydi? Eski günlerdeki gibi kafamı allak bullak etmeye çalıştığı ortadaydı ama oyunlarına eskisi gibi kanacağımı sanıyorsa çok

yanılıyordu. Ettiği laf zihnimde yankılanırken kalemimin tepesini daha sert ısırdım.

Seni adımı inleterek orgazmın kıyısına getirip daha fazlası için yalvarttığımda bu sözleri sana tek tek yutturacağım. Aksini bir an bile düşünme. Bana yalvaracaksın, tıpkı o gece yaptığım gibi.

Mezuniyet balomuzda yaşananlar gözlerimin önünden geçerken kalemimi ağzımdan çekip utançla dişlerimi sıktım. Birkaç saatliğine etrafında dört dönen, asla onlardan biri olmayacağıma yemin ettiğim kızlar gibi tatlı sözlerinin gözlerimi kör etmesine müsaade etmiştim. Bu hâlâ pişman olduğum aptalca bir karardı.

Başımı koltuğuma yaslayıp titrek bir nefes aldım. Kendi zihnim bile bana düşmandı. Hazırladığım teklife odaklanmam gerektiği yerde oturmuş ona her şeyin bir hata olduğunu söylediğimde yüzünde beliren bakışı düşünüyordum.

Sadece bir anlığına bile olsa incinmiş gibi görünmüştü. Geçen hafta sonu yüzünde beliren o ifade... yıllar önce ona hiçbir şey olmamış gibi davranmasını söylediğimde de bana öyle mi bakmıştı? Anılarım net değildi, ona duyduğum nefret yüzünden çarpıktı. Zane'in üzerimdeki etkisi buydu işte. O ya da bu nedenle tüm düşüncelerimi işgal ederdi.

Kalemimi dikkatlice yerine koyup evraklarımı düzelttim. Belki de tek amacı buydu: dikkatimi uğruna rekabet ettiğimiz mekânı satın alma sürecine odaklanamayacağım kadar dağıtmaya çalışıyordu.

Bu tam da ondan beklenecek bir hamle olurdu.

Dört

CELESTE

“Şanıırım lanetlendim,” dedim Lily’nin mutfağına girer girmez Arkadaşım başını dizüstü bilgisayarından kaldırıp tezgâhın arkasındaki bar taburesinden inerek bana sarılmak için yanıma geldi. Elimi kolumu sallaya sallaya içeri dalmama hiç şaşırmamış gibiydi. “Öyle mi?” dedi. Gülmemek için kendini tuttuğu gün gibi ortadaydı.

Onu başımla onaylayıp çantamdan en sevdiği roze şarabını çıkardım. Şişeyi eline tutuşturduğumda kaşını kaldırsa da daha fazla soru sormak yerine bana içkiden tam da sevdiğim gibi koca bir kadeh doldurdu.

“Evet,” diye yanıtladım. “Bundan adım gibi eminim. Windsor Hotels’in milyarder vârisi Zane Windsor’ın *haftalardır* teklif hazırladığım Viktorya döneminden kalma küçük bir hana gözünü dikmesini başka nasıl açıklarsın? *Kimseye* tek kelime etmemiştim. Büyükbabamın bile düne kadar hiçbir şeyden haberi yoktu. Şansım bu kadar rezalet olamaz. Tek mantıklı açıklama lanetlenmiş olmam!”

Lily kendini daha fazla tutamayıp bir kahkaha patlatınca ona kötü kötü baktım. Mutfak tezgâhının üzerine çıkıp bacaklarımı aşağı salladım.

“*Çok ciddiym,*” diye üsteledim. “Döner dönmez katıldığım ilk etkinliğin *Windsorların* geleneksel hayır gecesi olmasının kötüye delalet olduğunu biliyordum zaten. Şimdi bir de bu çıktı!”

“Lanetli falan *değilsin*, Celeste. Aksine, sen tanıdığım en şanslı insanlardan birisin. Zane de o hanla ilgileniyorsa gerçekten kaçırılmayacak bir yatırım fırsatı bulmuşsun demektir. Belli ki o da seninle aynı fikirde. Kafalarınızın aynı şekilde çalışması biraz ürkütücü. Didişmeyi bir kenara bırakıp güçlerinizi birleştirderseniz kim bilir ne mucizelere imza atarsınız. Dünyadaki açlığı falan sona erdirirsiniz.”

Onunla çalışma düşüncesi bile içimi öfkeyle doldurdu. Hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı ki Lily teslim olur gibi ellerini önünde kaldırdı.

“Öylesine bir düşünceydi. *Derhâl* bir kenara bırakacağım *berbat* bir düşünce.”

“Aynen öyle. Bu proje benim için yepyeni bir başlangıç olacaktı. Büyükbabama beni işe alarak bir hata yapmadığını kanıtlayacaktım. Ama Zane gözümü diktiğim çabasız zaferimi bile evirip çevirip beni küçük düşürmenin bir yolunu buldu. O hanla biraz bile ilgileniyorsa onunki dururken benim teklifimi seçmeleri mümkün değil.” Ellerimi saçlarımanın arasına geçirip sinirle ofladım. “Büyükbabamla birlikte çalışmanın kolay olmayacağını biliyordum ama Zane’le tekrar bir savaşa tutuşmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Windsor Hotels’i nasıl alt edebilirim ki? Şirketlerimizin adı peş peşe anılsa da aramızda uçurumlar var.”

Lily iç geçirerek kadehimi tazeledi. “Kimse senden o uçurumu ânında kapatmanı beklemiyor, Celeste. Yavaş ve istikrarlı olan yarış kazanır, değil mi ama? İnadından buna itiraz edeceğini biliyorum ama onun da ilgilendiği bir projeyi seçmiş olman aynı vizyonu paylaştığınız anlamına gelir ve Harrison Developments’la Windsor Hotels’i birbirinden ayıran tek şey bu.”

Tıpkı söylediği gibi sözlerine itiraz etmek üzere ağzımı açtığımda sık sık başvurduğu ifadesiyle –kalkık kaşı ve beni azarlarcasına bakan gözleriyle– beni susturdu. “Diğer faktörler sandığın kadar önemli değil. Hâlihazırda kurdukları ortaklıklar sonsuza dek devam etmeyecek ve sözleşmelerinin süresi dolduğunda onlara daha iyi fırsatlar sunabilirsin. Windsor soyadını yenmek elbette zor ama ailenin kurduğu markanın prestijini küçümseme. Belki biraz zaman alacak ama ortada onları geçmemen için hiçbir neden yok. Bunu yapabilecek biri varsa o da *sensin*.”

Buklemi kulağımın arkasına sıkıştırıp bana gülümsedi. “Artık öğrenci değiliz, Celeste. Konu notlar ya da dersler değil. Konu ilişki yönetimi ve bağlantı kurmak olduğunda sen daima Zane’den üstündün. O aile ismine ve sonsuz servetine güvenirken sen bunlara hiç bel bağlamadın. Bunu lehine kullan. Ondan nefret ediyor olabilirsin ama kimse Zane’i senin kadar iyi tanımıyor. Hamlelerini senden başka kimse öngöremez. Sende bıraktığı her korkunç anıyı bir silaha çevir. Yıllardır ona tuzaklar kuruyorsun ve şimdiye dek yaptığı hiçbir şeyi yanına bırakmadın. Şimdi de bırakma.”

Gözlerimi kırıştırdım, kafam iyice allak bullak olmuştu. “İşte bu yüzden sana ihtiyacım var,” dedim usulca. “Yanımda sen varken bunu gerçekten başarabileceğime inanıyorum. Windsor Hotels’e birlikte kafa tutarsak Zane’in karşımızda ufacık bir şansı bile olmaz.”

Yüzüne bir gülümseme yayılsa da samimi olmadığını anlayabiliyordum. “Konusu açılmışken,” diye mırıldandı hafif titreyen sesiyle. “Benim de sana söylemek istediğim bir şey vardı.”

Nefesim kesildi, korkudan midem kasıldı. “Ne oldu?” diye sordum şüphelerimde haksız çıkacağımı umarak.

“Bu sabah Harrison Developments’tan geri dönüş aldım. İş başvurum kabul edilmemiş.”

Kalbim hayal kırıklığıyla sızladı. Bu işte büyükbabamın bir parmağı var mıydı? Daha dün sabah Lily'nin iş başvurusundan bahsetmiştik.

“Önemli değil,” dedi arkadaşım zoraki bir gülümsemeyle. “Bunun ihtimaller dâhilinde olduğunu biliyordum, bu yüzden başka şirketlere de başvuru yapmıştım. Dünyanın sonu değil ya. Orası olmazsa başka yer olur. Her şey yoluna girecek.”

Hayal kırıklığım yerini öfkeye bıraktığında mutfak tezgâhının kenarını sımsıkı kavradım. Büyükbabam bunu nasıl yapardı? Lily'nin en yakın arkadaşım olduğunu ve yıllardır sektörde onunla devrim yaratma hayalleri kurduğumu biliyordu.

“Onunla konuş—”

“Hayır,” diye sözümü kesti Lily. “Büyükbabanla aranız zaten limoni, konuyu ona açman her şeyi daha da beter etmekten başka işe yaramaz. Annenle baban da aynısını yapmaya çalıştı ve çabaları sonuçsuz kaldı. Önemli değil, Celeste. Gerçekten. Senin gibi benim de dünyanın en iyi üniversitelerinden birinden alınmış lisansım ve yüksek lisans diplomam var. Eninde sonunda doğru işi bulacağım.”

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?” dedim çatallanan sesimle. “Zirveye birlikte tırmanacaktık. Çocukluğumuzdan beri bunun hayalini kuruyoruz.”

Lily elimi avuçlarının arasına aldı. “Tırmanacağız da. Daha kariyerimizin başındayız, bebeğim. Günün birinde omuz omuza çalışacağız, bundan adım gibi eminim. Hem bir bakıma başvurumun reddedilmesi iyi oldu. Aldığım her terfide sorgulanmayacağım ya da patronun en yakın arkadaşına çatmak istemeyen iş arkadaşlarım tarafından dışlanmayacağım. Başka bir yerde tecrübe kazanıp sonra hepsini Harrison Developepments'ın yararına kullanırım. Hayalimizdeki süreç böyle ilerlemiyordu ama eninde sonunda istediğimiz yere varacağız, tamam mı?”

Dişlerimi sıkarak konuyu uzatma isteğime direndim. Bu boşa nefes tüketmek olurdu. Başvurusunun reddedilmesini ka-

bullendiği ortadaydı ve Lily bir konuyu kafasında bitirdi mi fikrini değiştirmek imkânsızdı.

“Başka nereye başvurdun? Geri dönen oldu mu?” diye sordum üzüntümü belli etmemeye çalışarak.

Lily’nin yüzü düştü. “Büyük firmaların hemen hemen hepsine özgeçmişimi gönderdim ama henüz hiçbirinden ses çıkmadı.”

Kaşlarım çatıttım. “Benden bir şey saklıyorsun.”

Arkadaşım iç geçirdi, gözleri suçlulukla doldu. “Tamam,” dedi pes ederek. “Tüm şirketlerden olumsuz yanıt aldım çünkü hepsi başlangıç seviyesindeki bir pozisyon için bile tecrübe istiyor, ki bence bu saçmalığın daniskası. Londra’dayken staj yapmayarak hata ettik sanırım.”

Gerçek kafama dank ettikçe çaresizlik dilimi düğümledi. İkimiz de Harrison Developments’ta çalışacağımızı varsaydığımızdan staja ihtiyacımız olduğunu düşünmemiş, sadece yüksek notlar almaya odaklanmıştık.

Lily’nin seçeneklerini hızlıca bir gözden geçirdim. “Şey... Windsor Hotels’e de başvurdun mu?”

Cevabını ağzını bile açmadan yüzünde beliren tiksintiyle aldım. “Orada *asla* çalışmam,” dedi sertçe. “O sik kafalı herif sana *yıllarca* zorbalık yaptı. Yüklü servetine daha fazla para sokan işçi arılardan biri olmam söz konusu bile değil.”

Kendimi tutmak için elimden geleni yapsam da nafileydi, dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. “Sik kafalı mı? Daha az önce Zane’e dair bildiğim her şeyi lehime kullanmamı, kafalarımızın aynı çalıştığını ve güçlerimizi birleştiresek dünyadaki açlığı bir çözebileceğimizi söyleyen sen değil miydin?”

Bana mahcup bakışlar atıp parmaklarıyla uzun sarı saçlarını taradı. “Evet, bendim... her neyse işte.”

Başımı muzipçe iki yana sallayıp ciddiyetimi takındım. “Şaka yapmıyordum, Lil. Bunu itiraf etmek istemesem de sektörün en iyi ve en büyük şirketi onlarınki. Eğitim programlarının ne kadar kapsamlı olduğunu bilmeyen yok ve iş deneyimi

şartları yok. Hem Windsor Hotels'te olup da bizde olmayan şeyin ne olduğunu hep merak etmedik mi? Cevabımızı böylelikle alabiliriz. Birkaç yıl sonra da öğrendiğin her şeyle yanıma gelirsin."

İkna olmuşa benzemese de bu fikir onu ilk anki kadar tiksindiriyormuş gibi durmuyordu. "Şansını bir dene," diye mırıldandım. "Şirket o kadar büyük ki Zane'i muhtemelen görmezsin bile. Windsor Hotels'e dair her şeyi içeriden öğrenme fırsatı elimize bir daha ne zaman geçer ki?"

Lily gözlerini kıssa da suratındaki sırıtış benimki kadar sinsi. "Celeste Harrison, benden casusun olmamı mı istiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Sadece tavsiyene senin de uymanı öneriyorum. Bu talihsiz durumu bir fırsata çevirebiliriz diyorum."

Arkadaşım iç geçirdi. "Birkaç hafta içinde tam sekiz şirketten olumsuz yanıt aldım. Başvursam bile Windsorlar beni hayatta işe almaz."

"Bal gibi de alırlar." Bunun için şeytanla bir anlaşma yapmam gerekse de o iş Lily'nin olacaktı.

Beş

CELESTE

Haftalardır hazırlandığım toplantıya giderken vücudum gerginlikle dolup taşıyordu. İçeri girmemle Zane'i ikimizin de göz diktiği hanın hâlihazırdaki sahibi Jonathan Cavalier'le samimi bir sohbetin ortasında buldum.

İkisi de sohbetlerini bırakıp bana döndü ve Zane'in yüzüne yayılan belli belirsiz tebessüm cesaretimi biraz daha kırdı. Vücut dilleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Jonathan'ı teklifimi sunmaya bile fırsat bulamadan kaybetmiştim. Sırf Zane bir Windsor olduğu için.

Yılların öfkesi tüm çabalarımın rağmen içimi ele geçirdi. Neden bilhassa bu hanla ilgileniyordu? Bellevue dikkatini çekecek kadar büyük bir yer değildi ve vaktini harcayacağı çok daha kârlı projeleri olduğundan emindim.

"Celeste," dedi Zane yerinden kalkarak. Toplantı masasının etrafından dolaşıp oturmam için bana bir sandalye çekti. Kaşlarımı kaldırdığımda yüzündeki masum tebessüm muzır bir hâle dönüştü. Bana meydan okuyor, Jonathan'a sırtını dönmüşken gerçek yüzünü gösteriyordu. Bakışları ağır ağır vücudumda dolaşmaya başladığında gözlerimi kısarak ona istediğini vermeyi reddettim. Sahte bir gülümsemeyle tüm dikkatini Zane'in sır-

tına vermiş Jonathan'a elimi uzattım. Gözlerindeki hayranlıkla nasıl rekabet edebilirdim ki?

"Bayan Harrison," dedi Jonathan dostane bir tavırla. "Bay Windsor sizi anlata anlata bitiremedi. Görünüşe bakılırsa tercihim kimden yana olursa olsun otelim iyi ellerde olacak."

"Hiç şüpheniz olmasın," dedim tüm içtenliğimle. Zane'den hazzetmiyor olabilirdim ama mükemmel ve adil bir iş insanı olduğunu inkâr edemezdim. Diğer büyük firmaların aksine hiçbir oteli tarihi dokusunu yerle bir edip daha modern bir yere çevirmek için satın almazdı. Onunla rekabet etmek bu yüzden hiç olmadığı kadar zordu ya. Onu insan olarak sevmesem de bir otelci olarak ona saygı duyuyordum.

"Neden Bay Windsor'la başlamıyoruz?" dedi Jonathan tekrar yerine oturarak. Duyduklarıma şaşırımdan kendimi alamadım. Diğer herkesin sunumunu geri çevirmiş, geriye sadece ikimizi bırakmış olmalıydı. Jonathan biraz eksantrik bir adamdı, sona kalan alıcılarla tek tek değil, ortak bir toplantı yapmak konusunda ısrarcı olmuştu. Bu pek alışıla gelmiş bir yöntem değildi ama neden böyle bir şey tercih ettiğini anlıyordum. Fikirlerimizi birbirimizle paylaşmak nihayetinde onun vizyonuna katkı sağlayacaktı.

Zane projeksiyon perdesinin önüne geçti, yüzünde okuldayken sınavlara girmeden hemen önce olduğu gibi ciddi bir ifade vardı. O zamanlar bunu asla kabul etmemiş olsam da bu hâli her seferinde kalbimin teklemesine neden olurdu. Hâlâ da oluyordu. Haylaz yanının kaybolup gitmesi ve geriye yalnızca gerçek Zane'in kalması içimi hep bir hoş ederdi.

"Otel en değerli kılan şey zengin tarihi ve bunu ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıyım," dedi. Ne planladığını merak ederek sunumunu can kulağıyla dinlemek için dirseklerimi masaya yasladım. Sıradaki slayta geçti. Karşımda otelin eski Viktorya dönemi ihtişamına kavuştuğunda nasıl görüneceğinin bir örneği duruyordu. Vizyonunun kafamdakiyle bi-

rebir örtüşmesi midemin kasılmasına neden oldu. Daima aynı fikirleri paylaşırdık fakat benim aksime onun bunları hayata geçirmek için çok daha büyük bir bütçesi olurdu.

Sinirim bozulduğunda arkama yaslanıp dişlerimi sıkarak boy ölçüşemeyeceğim teklifini sunmasını izledim. Zane bir sonraki slayta geçerken kravatını düzelttiğinde bakışlarım vücuduna kaydı. Üç parçalı lacivert takım elbisesi yapılı cüssesini ortaya çıkarıyordu. Aklım hayır gecesindeki dansımızda ellerimin altındaki hissine kaydı.

Kan yanaklarıma hücum ederken bakışlarımı kaçırdım. Geçmişin anıları zihnime üşüştü. On sekiz yaşımızda beni öpmesi, alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırması... bacaklarımı ayırırken tadıma bakmak için sabırsızlanıyormuş gibi dudaklarını yalayışı... İçimden bir ses şu an karşımda duran Zane'in yanında o genç adamın esamesinin bile okunmayacağını söylüyordu. Ondan her şeyimle nefret etsem de vücudunu nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, yoğun bakışlarıyla beni esir aldı. "Ona hak ettiği sevgi ve saygıyı göstereceğimden hiç şüphenez olmasın," diyerek sunumunun son kısmına geçti. "Burası bir butik otel olarak kalmalı. Aşkın ve sevginin kutlandığı, değerli anıların yaratıldığı bir yer olmalı. Bu hana dair vizyonunuzu sonuna kadar destekliyorum."

Jonathan'ın duygusallığı yüzünden okunuyordu. Onu suçlayamazdım. Zane'in samimi ve dürüst bir adam olduğunu herkes bilirdi. Bu yanını sakındığı tek kişi bendim. O saygıdeğer imajının ardında yatan gerçek Zane'i yalnızca ben görürdüm. Bakışlarım dün gece sürdürdüğüm *No Stopping Me Now*³ isimli mercan rengi ojelerime kaydı. Derin bir nefes alıp yerimden kalkarken bana güç ve cesaret vereceklerini umdum.

3 (İng.) Artık Hiçbir Şey Beni Durduramıyor. -y.h.n.

Bellevue gibi bir otelin büyük bir şirketin elinde özünü kaybetmesinin kaçınılmaz olacağını iddia edebilirdim fakat konu Zane Windsor olduğunda bu bir yalan olurdu. Hem bizim de küçük bir şirket olduğumuz söylenemezdi. Bu kulağa cazip bir argüman gibi gelse de yalanlarla göz boyamayacaktım. Bu teklifi kazanacaksam bunu adil ve dürüst bir şekilde yapacaktım.

Böylece planımdan sapmadan hazırladığım sunumu adım adım takip ettim. Zane'in teklifinde görmek istediğim tüm detayları –aklımdaki özel restorasyonları, pazarlama planımı ve gerekli yenilemeleri– bir bir anlattım. Zane olmasaydı beni seçeceğini Jonathan'ın gözlerinden anlayabiliyordum.

Keşke Windsorların bütçesiyle rekabet edebilseydim. Jonathan'a öyle yüksek bir meblağ teklif edecekti ki adam buna hayır diyemeyecekti. Bilhassa da hayatını adadığı hanı yok etmeye hiç niyeti olmadığını üzerine basa basa belirttikten sonra. Zane benim aksime küçük bir kâr payıyla yetinebilirdi. Onun teklifiyle yarışmam mümkün değildi.

Sunumumun sonuna geldiğimde midem kasıldı. Jonathan ikimize de teşekkür etti. Büyükbabamın çekeceği azarı şimdiden duyabiliyordum. Zane'le rekabet etmenin zor olacağını biliyordum ama bunun ne kadar acı verici olacağını, kendimi ne denli çaresiz hissedeceğimi hafife almıştım.

“Pazartesi günü kararımı açıklayacağım,” dedi Jonathan. Gözlerini Zane'den alamıyordu.

Jonathan'ın elini sıkıp bana zaman ayırdığı için teşekkür ettiğimin belli belirsiz farkındaydım. *Haftalar*. Haftalardır teklifim üzerinde çalışmış, büyükbabam Zane'in gözüne kestirdiği bir otele talip olmamın anlamsız olduğunu söylediğinde bile pes etmeyi reddetmişim. Aptallık bendeydi. Uzakta geçirdiğim yıllar beni çok olgunlaştırmıştı ama şimdi, buraya dönmeme yine Zane'in gölgesinde büyümüş o küçük kız oluvermişim.

Toplantı odası arkamdan kapanır kapanmaz yüzümdeki gülümseme solup gitti. Titrek bir nefes aldım. Belki de ihti-

yacım olan tam da buydu. Artık okulda, şartlarımızın nispeten daha adil sayılabileceği bir savaş meydanında değildik. Zane'in ilgilendiği mülkleri almaya çalışmak kendimi başarısızlığa mahkûm etmek demekti. Hana teklif sunmak istediği kulağıma geldiği an geri adım atmalı, değerli zamanımı bir hiç uğruna heba etmemeliydim.

Kapı tekrar açıldığında omzumun üzerinden arkama bir bakış attım. Zane'in yüzünde şaşırtıcı derecede endişeli bir ifade vardı.

"Celeste."

Ses tonu içimde karanlık ve muhtaç bir şeylere dokunduğunda başarısız olacağımı bile bile bir umut ondan kaçabilirim diye hızlı adımlarla asansöre yöneldim.

Altı

ZANE

İçimi saran endişeyle Celeste'in peşinden toplantı salonundan çıktım. Yenilmiş hâli ve bana olan bakışları aklıma lisede sırf onun dikkatini çekmek umuduyla kalkıştığım ve istemeden onu incitmemle sonuçlanan onca saçmalığı getirmişti.

Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Hanı almaya kalkışarak yine onunla uğraştığımı sanıyordu. Alıcılar arasında onun da olduğunu söylediklerinde şaşkına döndüğümü söylesem bana inanır mıydı? Emin değildim ama bunun zaten pamuk ipliğine bağlı ilişkimize zarar vermesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"Celeste!" diye seslendim arkasından. Fakat o arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti. Hatta adımlarını daha da hızlandırıp ben ona engel olamadan kapanmaya başlayan asansör kapılarının arasına süzüldü. *Kahretsin.*

Merdivene açılan kapıya bir bakış attım. Saniyeler içinde kararımı verdim. Ne yaptığımı fark ettiğimde basamakları çoktan yarılamıştım. Yıllardır onunla bir şansım olmasını beklemiştim. Bir saniye daha oyalanmayı, aptal davranışlarımın eskisi gibi aramıza girmesine izin vermeyi reddediyordum.

Nefes nefese kalsam da zemin kata asansörden birkaç saniye önce ulaşmayı başardım. Kapılar açıldı ve Celeste'in adım atmak

üzere kaldırdığı ayağı havada asılı kaldı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Siyah elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. Yüzünü çevreleyen gür saçları içimde hepsini kavrayıp bir daha asla bırakmama isteği uyandırıyordu.

Kendini hızla toplayıp beni görmezden gelerek binanın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Sırtarak ona yetiştim. “Ne yapıyorsun?” diye sordu sinirle.

“Alabama gidiyorum,” dedim neşeli bir tavırla. “Seninkinin yanına park ettim de.”

İçin için yanan bakışları benimkilerle buluştuğunda kıkırdadım, kalbim sıcacık oldu. Bu hâlini toplantı odasını terk ederkenki kayıtsızlığına tercih ederdim.

“Sunumunu sevdim,” dedim tüm içtenliğimle. “Kimse detaylara senin kadar özen gösteremiyor.”

Güzel yüzü yenilgiyle dolduğunda içim paramparça oldu. Celeste bakışlarını kaçırıp adımlarını hızlandırdı, belli ki benden kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

“Hey,” diye mırıldandım. Bileğini tutarak onu arabasına birkaç adım kala durdurdum. “Neyin var?”

Başını kaldırsa da gözlerime bakmayı reddetti. Arkamdaki bir noktaya odaklanıp usulca iç geçirdi. “Bir şeyim yok,” dedi düşmüş omuzlarını, kendi teklifine olan inancını daha toplantı bitmeden kaybettiğini, normalde parıldayan gözlerindeki donuk bakışı fark etmemişim gibi.

Onu kendime çekip kolunu göğsüme yasladım. “Konu satın almayla mı ilgili? Otel senin olacak, Celeste. Vizyonun benimkine benzer olsa da pazarlama planın çok daha güçlüydü.”

Gözlerini kısarak elini geri çekti. “Cevabı pazartesi günü alacağız,” dedi duymak istediğimden çok daha çaresiz bir sesle. Yüzüne nazik bir gülümseme kondurma çabasını izlemek içimi daha beter huzursuz etti.

Yanımda profesyonelliğini korumaya çalışmasına sevinmem gerekirdi ama aramızdaki mesafenin hiç olmadığı kadar açıl-

dığını hissediyordum. Mezuniyet balomuzda kollarımın arasındaki kızı, geçen ayki hayır gecesinde bir an için bana gösterdiği o kızı istiyordum.

“Mesele sadece teklif değil, yanılıyor muyum?” dedim usulca. Ona doğru bir adım atmamla Celeste geriledi, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. “Canını sıkan başka bir şey var. Bunu sol kaşını kaldırışından, hafifçe genişleyen göz bebeklerinden anlayabiliyorum. Her nasılsa güzel gözlerin biraz daha koyulaşıyor. Sadece çok üzüldüğünde böyle görünürsün ve bunun nedeni sadece basit bir teklif olamaz. Ne oldu?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, onu gafil avlamıştım. “Anlamıyorum,” dedi titrek bir sesle. “Neden umurunda ki?”

İç çekerek kendimi tutamayıp ona dokunmamak için elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Hep umurumdaydı.”

“Hiç belli etmiyorsun,” diye karşılık verdi. Sesine karışan belli belirsiz acı dikkatimden kaçmadı.

İstemsizce yüzümü buruşturdum, içim ufak bir utançla doldu. “Özür dilerim, Celeste. Gerçekten. Suçu gençliğime atmayacağım. Aramızdaki rekabetin dozunu sık sık kaçırdım ama bu zekânı takdir etmediğim anlamına gelmez. Kimse bana senin gibi meydan okuyamadı ve gittiğin günden beri eski didişmelerimizi özlüyorum. Senin de aynı şeyi hissedeceğini düşünmüştüm. O gecedен sonra, sanmıştım ki...”

Dudakları aralandı ve yanakları al al oldu. O kadar büyüleyici görünüyordu ki aklımı kaçıracaktım. “Bunu unutacağımız konusunda hemfikir olduk sanıyordum,” diye mırıldandı. Benimle görülmekten korkuyormuş gibi etrafımızı kolaçan etti.

“Öyle bir şey dediğimi hiç hatırlamıyorum, tatlı Cennetim. Hem ilk seferimi nasıl unut—”

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissetmemle enseme sıvazlayıp bakışlarımı kaçırdım. Bunu söylemek istememiştim fakat Celeste her zamanki gibi ayarlarımı bozuyordu.

“Sen... Senin de mi ilk seferindi?” diye fısıldadı müthiş bir şokla.

“Belli değil miydi? İlkim sendin ve sayende gözüm başkalarını görmez oldu.”

Titrek bir nefes aldı, sert ifadesi yumuşadı. “Ama okuldaki söylentiler... seni gözlerimle *gördüm*.”

“Öyle mi? Tam olarak ne gördün, Celeste? Dikkatimi çekmeye çalışan kızları görmüşsündür belki ama herhangi birinin elini tuttuğuma şahit oldun mu? Senden başka birini öptüğümü gördün mü?”

Öylece suratıma bakakaldığında gülümsemeden edemedim. Nihayet ona uzandım. Bu sefer bana engel olmadı. Buklelerinden birini işaret parmağıma dolayıp öteki elimi büyük bir saygıyla yüzüne koydum. “Tüm kalbimle özür dilerim, Celeste. Piç kurusunun tekiydim ve çocuk aklımla yaptığım bazı şeylerin ne kadar incitici olduğunu anlayamadım. Ateşkes istesem bunu kabul eder misin? Beni affetmeni beklemiyorum, sadece bunu hak etmek için senden bir şans istiyorum.”

Kaşı havalandı, göğsü daha da hızlı inip kalkmaya başladı. Aramızdaki bu şeyi o da hissediyor muydu? “Şans mı?” diye tekrarladı kulaklarına inanamıyormuşçasına.

Ciddiyetimi takınıp onu başımla onayladım. “Arkadaş olmamız, geçmiş i arkamızda bırakmamız için bir şans. İş konusunda seninle rekabet etmekten zevk almadığımı söylesem yalan olur ama bu rekabet eskisi gibi olmayacak. Son birkaç yıl ikimizi de olgunlaştırdı. Sana dönüştüğüm adamı göstermeme izin verir misin? Kim bilir? Belki gördüklerin hoşuna gider.”

“B-ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Elbette lisedeki o iki çocuk değiliz ama bu, tüm yaralarımın iyileştiği anlamına gelmez. Çocukken yaptığın ve söylediğin bazı şeyler canımı gerçekten çok yaktı.”

“*Evet* de,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Samimiyetimden şüphe ediyormuş gibi bakışlarını yüzümde gezdirdi. Bana temkinli yaklaştığı için onu suçlayamazdım, suçlanacak biri varsa o da bendim. “Tek bir şans,” diye mırıldandı başını belli belirsiz sallayarak.

“Teşekkür ederim.” Parmak eklemlerimle yanağını okşadım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “O hâlde... bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyleyecek misin? Ben mi bir şey yaptım? Sakın teklif yüzünden deme. Seni üç yaşımızdan beri tanıyorum ve o günler hiç yaşanmamış gibi davranmak konusunda ısrarcı olsan da ben lisede her şeyi sıçır batırana kadar arkadaştık.”

Dudakları bunu inkâr edecekmiş gibi aralansa da duraksadı. “Söylersem benim dalga geçecek misin?” Titreyen sesi, ona sürekli berbat davrandığım için ciddi ciddi bunu yapacağımı düşünmesi canımı yaktı.

Ona doğru bir adım atıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım, gözlerimi onunkilere kenetledim. “Bir daha asla, Cennetim.”

Gözleri karardığında ona ilk kez böyle seslendiğim ânı hatırladığını anladım. Tanrıçam, *Cennetim*. Olan biten her şeyi unutmak istediğini söylese de bakışları benim kadar kendine de yalan söylediğinin kanıtıydı.

“Senden... bir iyilik isteyecektim. Bunun bir bedeli olacağının, karşılığında benden bir iyilik isteyeceğinin farkındayım ve ne gerekirse yapmaya razıyım. Ama beni bir dinler—”

“Kabul,” dedim sözünü keserek.

Kaşları kalktı ve yüzünde minik bir tebessüm belirdi. “Daha ne isteyeceğimi bilmiyorsun bile.”

Omuzlarımı silktim. “Benden olmayacak bir şey istemezsen, her ne söyleyeceksen oldu bil.”

Celeste bakışlarını yere çevirip ceketimin yakasını kavradı. Ne kadar samimi durduğumuzun farkında mıydı? Avuçlarımın arasındaki yüzü, takım elbisemin kumaşını tutan parmakları... Bunu yalnızca ben hissediyor olmazdım, değil mi? Benden nef-

ret ettiğini söylüyordu ama nefretin de insanı karşısındakiyle ilgilenmeye sürüklediğinin farkında değildi.

Celeste cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Gururunu bir kenara bırakıp benden iyilik istemesine neyin neden olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

“Lily’yi hatırlar mısın?”

Suratına bön bön baktım, söylediği isim kulağıma yabancı gelmiyordu.

Celeste iç geçirerek ceketimin yakasını bıraktı ve elimi üzerinden çekmemi istiyormuş gibi parmaklarını bileğime doladı. Fakat beni itmedi, öylece bana dokunmaya devam etti. “Lily en yakın arkadaşım olur. Aynı lisedeydik ama derslerimizin çoğu ayrıydı.”

Kaşlarımı çatarak o günleri hatırlamaya çalıştım. Söz konusu Celeste olduğunda gözüm başka kimseyi görmezdi, bir odaya girdiğinde geri kalan her şey kaybolur giderdi. On yaşımızdan beri böyle süregelmişti. Nedenini anlamam altı yılını almıştı.

“Ah. Senin boylarında ve kahverengi saçlı, değil mi?”

Celeste öylece bakakaldı. “Şey... hayır. Sarışın ve benden çok daha uzun.” Bana olan bakışları yüzünden ağzından çıkan hiçbir sözcüğe odaklanamıyordum. Tek arzum bana birdenbire benden o kadar da nefret etmiyormuş, kendini bana açıyormuş gibi bakmasına neden olan şeyi bulmaktı.

“Affedersin. Gözlerim senden başka kimseyi görmezdi. Ama öğle yemeklerinde yanından ayrılmayan bir kız vardı sanki. Bahsettiğin kişi o mu?”

Gözleri hafifçe genişledi ve bakışları dudaklarıma kaydı. Siktir. Bana ne yaptığının bilincinde miydi? Bir adım daha yakınıma gelirse üzerimdeki etkisini hissedecekti.

“Ciddi olamazsın,” dedi titrek bir sesle. “Yine ne oyunlar çeviriyorsun, Zane? Beni yine lisedeki gibi incitirsen seni bir daha asla affetmem.”

Derin bir nefes alıp güzel gözlerine baktım. “Seni yine incitirsem asıl ben *kendimi* affetmem, Celeste. Daha az önce bana bir şans vereceğini söylememiş miydin? Müsaade et de sana değiştiğimi kanıtlayayım. Ne istersen iste senindir.”

Bana güvenip güvenemeyeceğini kestiremiyormuş gibi bir süre tereddüt etti. Görünüşe bakılırsa isteyeceği şey onun için epey önemliydi.

“Büyükbabam çok yumuşak başlı olduğumu ve işimle özel hayatımı birbirinden ayıramayacağımı düşündüğünden Lily’nin iş başvurusunu reddetti.” Yalvaran bakışları nabzımın daha da hızlanmasına neden oldu. “Lily, Windsor Hotels’e de özgeçmişini göndermiş. Ben de sana... ona bir şans vermeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormak istedim.”

“Hepsi bu mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Çok şey istiyorum, biliyorum ama hiç değilse bir düşünürsen sana minnettar olurum. Evet, bu aklımdan geçmedi desem yalan olur, hatta Lily’yle şakasını bile yaptık ama derdim içeriden bilgi koparmak değil.”

Kıkırdayarak bir tutam saçını yüzünden çektim. “İçeriden bilgi koparmak istiyorsan direkt bana sor. Muhtemelen her soruna cevap veririm.”

Celeste bana dünyanın en büyük bilmecesiymişim gibi baktı. Onu suçlayamazdım. Gözünde hâlâ o kaba ergendim. Dönüştüğüm adamı tanıımıyordu. Henüz.

“Karşılığında ben de sana bir iyilik yapacağım,” diye ekledi aceleyle. Sessiz kaldığım birkaç saniye ona isteğini kabul etmeyeceğimi düşündürtmüştü.

“Arkadaşını işe alacağım, Celeste. Normalde bu süreçlere dâhil olmam ama senin için konuyla bizzat ilgileneceğim. Gün içinde bana özgeçmişini gönder, İnsan Kaynakları’na iletirim.”

Gönülsüzce onu bırakıp kartvizitlerimden birini çıkararak ona uzattım. Celeste bir süre kâğıt parçasını inceleyip bakışla-

rını tekrar bana çevirdi. “Senden nefret etmeye devam etmeye çok hazırdım,” diye fısıldadı. “Ama işimi çok zorlaştırıyorsun.”

“Güzel,” dedim. “Beni düşündüğünde hissetmeni istediğim son şey bu.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açsa da bundan vazgeçmiş gibi başını hafifçe iki yana salladı. “Lily’yi işe alırsan ona adil davranacaksın, değil mi? İçinde bana karşı ufacık bir nefret kaldıysa bile hıncını lütfen ondan çıkarma.”

Gözlerindeki güvensizlik dayanılmazdı, bilhassa da bunun mimari olduğumu bilirken. “Söz veriyorum, Celeste. Lily’yi işe alacağım ve ona adil davranacağım.”

“Bir sözden fazlasına ihtiyacım var,” dedi kararlılıkla. Arkadaşının kaderine dair hiçbir riski göze almak istemiyordu sanki. Yüzünü bile hatırlamadığım bu kızı kıskanmam tuhaf mıydı? Celeste’in sadakatini kazanmak için ne yapmam gerekiyordu?

Bakışlarımı onunkilerden bir an bile ayırmadan elini tutup avucunu yukarı çevirerek bileğinin iç kısmına nazik bir öpücük kondurdum. Dudaklarımın tenine değmesiyle gözlerim bir an için titreşerek kapandı. “Yemin edeyim o zaman,” diye fısıldadım. “Arkadaşına göz kulak olacağıma yemin ederim. Oldu mu?”

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve telaşla elini geri çekti. Kahretsin, tek kelimeyle mükemmel bir kadındı. “T-teşekkür ederim, Zane.”

“Senin için her şeyi yaparım,” dedim tüm samimiyetimle. Onunla oyun oynadığımı, bu flörtöz tavırlarımın da bu oyunun bir parçası olduğunu sanıyordu. Böyle davrandığım tek kişi olduğunu bilse ne yapardı acaba?

Yedi

CELESTE

Lily'nin babasının mülkünü bizimkinden ayıran ormanda ağır adımlarla yürürken keyfim pek de yerinde sayılmazdı. Ağaç sınırının hemen dibindeki küçük kulübenin camındaki ışığı gördüğümde buna hiç şaşırmadım. Lily'nin annesinin ölüm yıldönümünü orada geçireceğini biliyordum.

“Lily?”

Bir köşedeki küçük masada oturan arkadaşım başını günlüğünden kaldırıp kapağını kapattı. Gözleri dolu doluydu. Yaşları eliyle silse de kızarmış yüzü onu ele veriyordu. “Celeste,” dedi çatallı bir sesle.

Yerinden kalkıp açtığım kollarımın arasına girdi, vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmediğimden ona sıkıca sarılıp küçük kanepeye yöneldim. Babası yıllar önce bu kulübeyi inşa ettiğinden beri burayı gizli üssümüz bellemiştik. Dünyadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız olduğunda buraya sığınırđık ve her yıl bu tarihte Lily'yi bu duvarların arasında bulurdum. Biricik arkadaşım bana desteğe ihtiyacı olduğunu hiç söylemez, aksini dilersem de daima sessizce acı çekmeyi tercih ederdi. Uzun zamandır arkadaş olmamıza rağmen hâlâ bana yük olduğunu düşünürdü ve bil-

hassa da bugün tıpkı benim ona yaptığım gibi onun da bana sığınmasını istiyordum.

“S-sana bunu hiç söylemedim,” diye kekeledi. “Ama hapishanede ölmüş. John.”

Sözlerini idrak eder etmez ona daha sıkı sarıldım. Kendi hüznüm boğazımda düğümlenip gözlerimin dolmasına neden oldu.

“C-cezasını doğru düzgün çekmedi bile. Bu kadar erken ölmeyi hak etmiyordu. D-daha sürünmesi gerekiyordu. B-ben... ona hiçbir şey söylememeliydim. Dün gece rüyama girdi, ona yeni adresimizi söylediğinde yüzünde beliren gülümsemeye tekrar şahit oldum.”

Aklım bana annesinin başına gelenlerden ilk kez bahsettiği güne kaydığında dudağımı ısırđım. Evliliğine ikinci bir şans vermek için terk ettiği erkek arkadaşı tarafından canice öldürölmüştü.

Annesini bulduğu ânı anlatırken çektiği ıstırabı hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Henüz on bir yaşındaydı ve okuldan eve dönmüştü. Annesi her zamanki gibi onu otobüs durağında karşılamadığı için çok sinirlenmişti.

“Nereden bilecektin ki?” dedim. “Ayrıldıklarından haberin yoktu ve annen senden bunu saklamayı istememişti. İstese bile kimse seni suçlamazdı, Lily. Sadece bir çocuktun ve John’a güveniyordun.”

Yüzünü boynuma gömüp bana tutunmazsa parçalara ayrılacakmış gibi sıkıca sarıldı. Ona tüm gücümle karşılık verip sözlerime inanmasını umdum.

Annesini kaybettikten kısa süre sonra buraya taşınmış, uzunca bir süre korkunç kâbuslarla boğuşup arkadaş edinmekte zorlanmıştı. Evlerimiz yan yana olmasaydı kendini bana bile açmayabilirdi. Lily şimdi bile çoğu şeyi içine atardı ve bunu annesi gibi en yakınındakilerin ihanetine uğramaktan korktuğu için yaptığından şüphelenirdim. Belki sadece sevdiği birini

daha kaybetmekten çekiniyordu. Babasının tekrar evlenmesi de her şeyin tuzu biberi olmuştu. Lily kendini daha yalnız hissetmeye başlamış, bu kulübe annesinin anılarını sakladığı bir yer hâline gelmişti.

Artık çok daha iyi olsa da annesinin ölüm yıldönümü yaklaştıkça kâbusları geri dönüyor, vicdan azabı tekrar içini kemirmeye başlıyordu. Acısını nasıl dindireceğimi bilmesem de yükünü hafifletmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Lily her konuda en büyük destekçimdi ve bunun karşılığını veremiyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

“Keşke burada olsaydı,” dediğinde kalbim paramparça oldu.

“Keşke,” diye fısıldadım. “Seninle gurur duyardı, Lily. Sen tanıdığım en zeki, en iyi kalpli insansın. Onun güzelliğini miras almışsın. Kızı için hayal ettiği her şey ve çok daha fazlası olduğuna hiç şüphem yok.”

Lily titrek bir nefes almaya çalışsa da boğazına yükselen hıçkırıkla sarsıldı. “B-bir iş bile b-bulamıyorum, Celeste. B-benden çok utanırdı. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.”

Yüzüne bakabilmek için geri çekilip başımı iki yana salladım. “Bir yere kapak atacaksın, Lil,” dedim. Aklım Zane’e kaydı. Yıllar içinde beni sayamayacağım kadar çok incitmiş, yüzüstü bırakmıştı ama bana bu iyiliği yaparsa hepsini affedecektim.

Sessizce ona ve evrene yalvarırken midem kasıldı. Sadece Lily’nin hak ettiği şansa kavuşmasını istiyordum ve bu şansı ona sunamamak içimi parçalıyordu. “Kendine biraz zaman ver, tam da istediğin gibi bir pozisyon bulacaksın. Bundan adım gibi eminim. Tanıdığım en zeki, en çalışkan insansın. Seni işe alacak şirket kendini şanslı saymalı.”

Zane’den onu işe almasını istememin üzerinden iki hafta geçmişti ve her geçen gün ona muhtemelen içten içe dilediği gibi yalvarmadığıma biraz daha pişman oluyordum. Bunu yapmamın faydası dokunur muydu? Artık onu eskisi gibi okuya-

miyordum ama arabamın önündeki konuşmamızın ardından artık birlikte büyüdüğüm çocuk olmadığına ikna olmuşum. Tek dileğim yanılmamış olmaktı.

Lily bir umut kırıntısı arıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. “Sensiz ne yapardım bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Hayatımda olduğun için ne kadar minnettarım tahmin bile edemezsin, Celeste. Hayatımı kurtardığının farkında bile değilsin.”

Ona gülümsedim, kederinin biraz olsun hafiflediğini görmek güzeldi. “Asıl sen benim hayatımı kurtardın, Lily. Sen ve ben birbirimizin can simidiyiz.”

Zane’in yaptığı bir şeye üzüldüğümde beni kaç kez teselli etmişti bilmiyordum. Abim evi terk ettiğinde, büyükbabamın onu reddetmesiyle ortalık yangın yerine döndüğünde Lily hep yanımda olmuştu. Yaşadığım hiçbir şey onunkiyle kıyaslanamazdı ama bir kez bile acımı küçümsememiş, bana boşu boşuna üzüldüğümü hissettirmemişti.

Beni başıyla onaylayıp burnunu çekti, nefesleri sakinleşmeye başlamıştı. “Sana bayılırdı. Muhtemelen o da seni annenin beni sevdiği kadar çok severdi.”

Normal şartlarda buna itiraz eder, annemin onu benden çok daha fazla sevdiğini savunurdum fakat bu gece kazanmasına izin verecektim. “Ben de onu çok severdim sanırım. Anlattığın her hikâyeye birbirinden güzeldi.”

Kollarımın arasından çıkıp masanın başına dönerek günlüğünün arasında sakladığı fotoğrafı çıkardı. “İyi anılara odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama geceleri gözlerimi her kapadığımda onu yatakta bulduğum hâlini görür gibi oluyorum. Tanrım, Celeste... beni suçluyor mudur sence?”

“Hayır. Seni her şeyden çok seviyordu. Anneni sen bulmasan başka biri bulacaktı. Daha on bir yaşındaydın, Lily. Bir *çocuktun*.”

Sözlerime inanmak istiyormuş da yapamıyormuş gibi yüzüme baktı. Elini tuttum. “Evde dondurma yapmaya kalktığınız

günün hikâyesini tekrar anlatsana. İtfaiyeciler evinizi basmıştı hani?” O günü on üç yaşındayken benimle paylaşmıştı ve annesinden bahsederken yüzünü güldüren nadir hikâyelerden biriydi.

Lily’nin yüzü aydınlandı. “O gün tamamen aklımdan çıkmış. Annem yemek yapmayı hiç beceremezdi, yumurta bile kırmaktan acizdi. Altın kalpli, iyi niyetli bir kadındı ama nedense elinin değdiği her yemek ânında yüzüne bakılmaz hâle gelirdi. Ekmek bile kızartamazdı, biliyor musun? Bana ayı şekilli waffle yapmaya yeltendiğini ve ortaya kâbuslardan fırlamış bir şey çıkardığını sana hiç anlatmış mıydım? Görsen yüreğine inerdi ama eseriyle o kadar gurur duyuyordu ki kendimi o tuhaf şeyi yemeye zorlamıştım.”

Bana çocukluğunun en güzel anılarını anlatırken sırtarak arkama yaslandım, iyi düşünceler kötülerini daima gölgede bırakırdı. Lily de bana hep böyle yapardı. Zihnim karanlık ara sokaklara kaymaya başladığında beni nazikçe doğru yola döndürürdü. Bir kez olsun ben de aynısını ona yapabildiğim için seviniyordum.

Şekiz

CELESTE

Büyükbabamın satın almamı istediği büyük projenin önüne yanaşırken endişe içimi kemiriyordu. Vaktimi Bellevue'yle heba ettiğimi düşünmesine rağmen hanı Zane'e kaptırdığımı öğrendiğinde çok sinirlenmişti. Birdenbire önemsiz bulduğu bu küçük mekânı arzu nesnesi hâline getirmişti ve o günden beri beni azarlayıp duruyordu. Eline geçen her fırsatta bana Bellevue için çok emek harcadığımı ama karşılığında hiçbir şey elde edemediğimi, Londra'da okumama rağmen Zane'e kafa tutamadığımı ve bana inancını yitirdiğini hatırlatıp duruyordu.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratacağım diye ödüm kopuyordu. Kınayıcı sözlerine daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Zane'in Chiara Şatosu'yla ilgilendiğini öğrendiğimde kendime aynı eziyeti çektirmek istemediğimden bu sevdadan vazgeçmiştim. Ne var ki aynı haber büyükbabamın da kulağına gitmişti.

Bunu öğrenir öğrenmez projenin bizim olması gerektiğine karar vermiş, Zane'in ilgisini çektiyse şatonun iyi bir yatırım olduğuna ikna olmuştu. Onun fikirlerine benimkilerden çok daha fazla değer vermesi canımı yakıyordu. Mülkten ona ilk bahsettiğimde bir para tuzağı olduğunu söyleyip beni geçiştirmişti.

Telefonum çaldı ve ekranda Lily'nin adını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Hemen yanıtladım.

"Celeste!" Heyecanlı sesi kulağımda yankılandı. "İşi kap-tım!" Bir şaşkınlık nidası patlattığımda arkadaşım kahkaha attı. "*Evet!* İnanabiliyor musun? Altı mülakattan geçmem gerekti ama başardım!"

Keyfim birden yerine geldi, kalbim sevinç ve minnettarlıkla doldu. "Söylememiş miydim? Başaracağını biliyordum. Sen harika birisin, Lil. Elbette işe seni alacaklardı."

"Haklıydın. Zane'i bir kez bile görmedim. Windsorlarla çalışma konusunda tereddütlerim vardı ama her şey yolunda gider belki."

"Her şey yolunda *gidecek*. Harika iş çıkaracaksın," dedim içimi dolduran ufak hayal kırıklığına rağmen. Öyle olmadığını bilsem de Zane yine beni alt etmiş gibi hissediyordum. Lily *benimle* çalışmalıydı. Onu Windsor Hotels'e kaptırmış olmak canımı sıkıyordu.

"Seni fazla tutmayayım," dedi. "Yeni projen için bir görüş-men vardı, değil mi? Herkese gününü göstereceksin, Celeste. Hiç şüphem yok."

"Umarım. Seni sonra ararım. Bu kez içimde iyi bir his var."

Arkadaşım bana iyi şanslar diledi. Heyecanının bir kısmını bana da bulaştırmıştı. Bunun saçma olduğunu bilsem de tanıdığım en iyi iç mimarlardan birinin Zane'in elinin altında olması haksızlıkmiş gibi geliyordu. Büyükbabam Lily'nin başvurusunu öylece reddetmekle aptallık etmişti. Hem Zane'le rekabet etmemi istiyor hem de büyük potansiyeli olan adayımızı elinin tersiyle bir kenara itiyordu.

İç geçirerek arabamdan indim ve Zane'i tam karşıma park ettiği arabasına yaslanmış vaziyette görünce donakaldım. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Koluna attığı ceketini, dirseklerinin altına kadar kıvrılmış gömleğinin açıkta bıraktığı ön kollarını fark ettiğimde kalbim tekledi. Dudağımı ısırarak kendimi yü-

züne bakmaya zorladım, nabzım birkaç saniye öncesine kıyasla çok daha hızlı atıyordu. Ona dair her şey sinirime dokunsa da en çok berbat karakterine rağmen insanın aklını başından alan yakışıklılığından nefret ediyordum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan doğrulup kendinden emin adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Zane Windsor'ın dikkatinin odağında olmak huzursuz ediciydi. Yıllardır bunun başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi... o kadar da emin olamıyordum.

“Celeste,” dedi gözlerindeki başımı döndüren parıltıyla. “Beni görmene rağmen ateş püskürmüyorsun. İyi haberi aldın mı yoksa?”

Tek kaşımı kaldırıp onu başımla onayladım. “Sözünü tutacağını düşünmemiştim.”

Uzanıp bileğimi tuttuğunda tepeden tırnağa tüm vücudum gerildi. Elimi önüme kaldırıp başparmağını nabız noktamda gezdirdi. “O kadar yemin ettim. Bana birçok şey diyebilirsin, Celeste ama yalancı olduğumu iddia edemezsin.”

Ellerimizi göğsüne götürdüğünde kan yüzüme hücum etti. Gömleğinin ince kumaşının ardındaki teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. İçimi saran yakıcı arzu aramızdaki mesafeyi kapatmam için beni dürtüyordu. Bana bakışları... aklıma o geceyi, beni güllerin arasına yatırıp kulağıma tanrıçası olduğumu söylediği anı getirdi.

Üzerine çok düşünmeden elimi çevirip göğsüne bastırdım. Zane'in gözleri elime kaydı, avucumun altındaki kalbi benimki gibi son sürat atıyordu. “Bu seferki ne?” diye sordu bileğimi hafifçe sıkarak. Lila renkli ojelerime baktım ve gülümsememi bastırarak geri çekilmeye çalıştım. Fakat buna müsaade etmedi. “Ah, o kadar iyi demek. Söyle de duyalım.”

Aralanan dudaklarımı hızlıca geri kapattım. Gömleğinin kumaşını kavrarken içim içime sığmıyordu. Bileğimi tutuş şekli tırnaklarımın göğsüne batmasına neden oluyor, beni beş yıl önce

ona dokunduğum geceye geri sürüklüyordu. Zane'in gözleri karardı ve dikkati bir anlığına dudaklarıma kaydı.

"*You're Such a Budapest*⁴," diye fısıldadım gülmemek için var gücümle mücadele ederek. Zane kıkırdadığında çıkan ses bütün vücudumu sarmalayıp beraberinde beklenmedik bir zevk getirdi.

"Öyle miyim?" diye mırıldanarak biraz daha yakınımaya sokuldu. Vücudu benimkine sürtüğünde bile geri çekilmeyi reddettim. O başını eğerken bense ona bakmak için kafamı geriye attım. "Hepsi benim için, değil mi? Ojeni alırken beni mi düşündün? Bugün onu benim için mi sürdün?"

Ona itiraz etmeye yeltendim ama ikimiz de bunun bir yalan olacağını biliyorduk. Zane'in bakışları tekrar dudaklarıma kaydı ve titrek bir nefes aldı. "Hâlâ beni kafandan atamıyorsun, ha? Yokluğunda beni unuttuğundan, hatta geçmişte bıraktığın biri olacağımdan endişelenmişim."

Yüzündeki savunmasızlık karşısında gafil avlandım. Keskin bir nefes alsam da bakışlarımı onunkilerden ayıramadım. Geri çekilmeli, oyununa alet olmamalıydım ancak kendime söz geçiremiyordum. "Keşke yapabilseydim," diye fısıldadım dürüstçe.

Gözlerinden bir parıltı geçti ve ifadesi yumuşadı. "Artık başının belası olmak istemediğimi söylesem bana inanır mısınız?"

"O hâlde söylenese, Zane," diye mırıldandım. "Neden buradasın? Yine gözüme kestirdiğim harika bir yatırım fırsatının taliplerinden biri olman bir tesadüf mü? Hiç sanmıyorum. Beni takip falan mı ediyorsun? Harrison Developments'ın büyümesine mâni olmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzünde ufak bir hayal kırıklığı belirirken bileğimi bıraktı. "Her hareketimin altında bir art niyet arayacaksın, değil mi?"

Kollarımı etrafıma dolayıp sesiz kaldım, sözlerini yalanlamadım. Gözlerinde hiç böylesine bir pişmanlık görmemiştim

4 "Tam Bir Baş Belası" anlamına gelen bir ifade. -y.h.n.

sanırım. Ona bakarken nasıl bir adam olup çıktığını merak etmeden duramadım. Kendime sık sık Londra'ya gitmeden önceki kız olmadığımı hatırlatmam gerekse bile onun da değiştiğini kabullenmekte zorlanıyordum.

Zane iç geçirerek cebinden telefonunu çıkardı. "Bak," dedi yumuşak bir sesle. Ona doğru bir adım attım, açtığı fotoğrafta anne babasını görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Önünde durduğumuz otel fotoğrafın arka planındakiyle aynıydı. "Annem burayı çok severdi, o kadar ki bizim olmasa bile sık sık burada kalırdık. Büyükanнем mülkü satın almaya çalışsa da sahibi o sıralar buna yanaşmamıştı. Belki kulağa gülünç gelecek ama oteli nihayet satışa çıkardıklarını duyduğumda... onu almak istedim işte. Annem bunu göremeyecek olsa da dileğini gerçekleştirmek istedim. Her bir köşesi anılarımızla dolu ve birinin onu mahvedeceğini düşünmek... buna dayanamazdım."

"Affedersin. Ben... bilmiyordum."

"Sorun da bu değil mi, Celeste? Hakkımda bilmediğin çok şey var. Uzun bir geçmişimiz olsa da hep en kötü yanlarımı hatırlamayı tercih ediyorsun." Bakışlarını kaçırıp kafasını iki yana salladı, yakışıklı yüzü çaresizlikle dolup taşıyordu. "Bana bir şans vereceksen teklifimi geri çekmeye razıyım."

Öylece kalakaldım. Karşımdaki adam hatıralarımdakinden o kadar farklıydı ki hangisinin gerçek olduğunu kestiremiyordum. Bu kadar değişmiş olamazdı, değil mi? Gözlerindeki samimiyet... sahici olabilir miydi?

"Piyasada ikimize de yetecek kadar mülk var," dedim tüm içtenliğimle. "Bu seferki senin olsun, Zane." Yüzüm kızarıırken bakışlarımı kaçırdım. "Otel gerçekten istiyorsan sana rakip olmam."

Titrek bir kahkaha attığında tekrar ona döndüm ve gözlerindeki hayret bir an için dilimi düğümledi. "Olabilirsin," dedi. "Muhtemelen bu dünyada benimle bir rekabete tutuşup galip ayrılacak tek kişi sensin."

Sırıttım, sözleri tuhaf bir şekilde beni keyiflendirmişti. “O zaman şansına şükret çünkü bunu yapmayacağım. Bu seferlik.”

Bunu büyükbabama nasıl açıklayacağımı düşünürken midem kasıldı. Ona gerçeğin bir kısmını anlatacak, Windsorların otele haddinden fazla değer biçtiğini ve onlarla sidik yarıştırmamanın şirkete zarar vereceğini söyleyecektim.

Yine de son birkaç haftayı ve büyükbabamın kırıncı sözlerini düşününce tereddüt ettim. Geçen sefer öfkesi haksızdı. Peki ya bu sefer? Bu kez sonuçlarını bilerek bir yatırımdan vazgeçiyor ve bunu umursamıyordum. Zane bana gerçekten de söylediği gibi bir tanrıçaymışım gibi bakarken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Dokuz

ZANE

Bellevue'nün restorasyon planı gözüme takıldığında şirketi büyükannemden devraldığımdan beri ilk kez zaferin tatlı heyecanıyla dolup taşmadım.

Bütçe tahsisini tekrar okurken iç geçirdim, kafam sürekli Celeste'e kayıyordu. Gençliğim boyunca ona beslediğim duyguların o buralarda değilken sönüp gittiğini sanmıştım. Hatta onu tekrar gördüğümde hiçbir şey hissetmemek için dualar etmiş, her şeyin çocukluk aşkından ibaret kalacağını ummuştum. Nasıl da yanılmıştım ama. Hayatıma geri dönüşüyle bastırdığım her şey gerisin geri su yüzüne çıkmış, beni eskisinden de açgözlü bir adam hâline getirmişti.

Yıllar içinde aramızdaki rekabet giderek toksik bir şeye dönüşmüştü. İkimiz de pes etmeyi reddedip birbirimizi alt etmek için inatlaştığımızdan davranışlarım her geçen gün biraz daha sorunlu hâle gelmişti. Zıt karakterlerimize rağmen aynı anaokuluna gitmemiz ve ailelerimizin katıldığı etkinliklerle sürekli bir araya gelmemiz yüzünden arkadaş olup çıkmıştık ama büyükbabalarımız arasındaki husumetin bize de sıçramasına mâni olamamıştık. Her fırsatta bizi birbirimize karşı doldurmaları zamanla arkadaşlığımızı bir rekabete dönüştürmüştü, lise yıllarımızdaysa bu rekabet tavan yapmıştı.

Beni alt ettiğinde gözlerinde beliren parıltı ne zaman nabzımı hızlandırmaya başlamıştı? Bir odaya girdiğinde gözlerim ne ara doğruca ona çekilir olmuştu? Ne zamandır sırf kahkahasını duydum diye beynim duruyordu? Ona duyduğum hisler yavaş yavaş gelişmiş, bizimle birlikte büyümüştü. Bu takıntının yalnızca rekabetten kaynaklanmadığının kafama dank etmesi yıllar sürmüş, ona annemin botanik bahçesinde teslim olmamdan uzun zaman önce kontrol edilemez boyutlara ulaşmıştı.

Celeste'e yaşattığım her şeyden sonra onunla bir şansı hak ediyor muydum? Onun gibi bir kadın benim için fazla iyiydi ama kahretsin, başka biriyle olduğunu düşünmek bile beni öldürüyordu. Chiara Şatosu'nda ona rastladığımda gözleri bana ne yaparsam yapayım yılların izlerini silip atamayacağımı söylemişti. Ama sonra... şatoya teklif vermekten *benim* için vazgeçmişti. Eskiden olsa ona ne kadar yalvarsam ne kadar mantıklı argümanlar sunsam da bana iyilik yapmayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

“Bay Windsor?” dedi sekreterim.

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp kafamı kaldırdım, yüzünde bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi mahcup bir gülümseme vardı. “Affedersin, Mike,” diye mırıldandım yüzümü buruşturmamak için bakışlarımı üzerindeki mor takım elbiseden uzak tutmaya özen göstererek. Bunu kasten mi yapıyordu bilmiyordum ama geçtiğimiz yıl bir noktada tüm gardırobunu baştan aşağı yenilemeye karar vermiş, gayet şık takım elbiselerini bırakıp beni sinir etmek için bilhassa seçtiğinden emin olduğum parçalar giymeye başlamıştı. İçten içe acı çekmemi eğlenceli buluyordu herhâlde.

Mike elindeki bir yığın evrakla başını iki yana sallayarak içeri girdi. “Tuhaf,” dedi, “son günlerde sık sık dalıp gidiyorsunuz. Birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca bunu yaptığınızı hiç görmemiştim. Bu yeni huyunuzun tam da büyükbabasının Celeste Harrison'ı vârisi ilan ettiği sıralarda ortaya çıkması da

bir o kadar tuhaf. En büyük rakibimizin safına kattığı böylesine parlak bir zekâyla önümüze geçeceğinden mi endişeleniyorsunuz?”

Gözlerimi onu uyarırcasına kıstığımda Mike kıkırdadı. Windsor Hotels bünyesinde çalışıp da benden korkmayan tek kişi muhtemelen sekreterim Mike’tı. Bizzat büyükannem tarafından seçilmiş olsa da onu bir arkadaş, ekibimize değerli bir katkı olarak görürdüm. “Hiçbir şeyden endişelenmiyorum. Koltuğu onun devralmasıyla bizi *geçecekler*. Bu sadece an meselesi.”

Mike onunla tanıştığımdan beri ilk kez soğukkanlılığını kaybetti. Gözlerinin fal taşı gibi açılıp dudaklarının öfkeyle aralanmasını izlerken gülmek için kendimi zor tuttum. Dört saniye. Puantiyeli çirkin mi çirkin pembe kravatını çekiştirip kendini toplaması tam bu kadar sürdü. Boğazını temizleyip ür-kütücü bir sakinlikle getirdiği evrakları bana uzattı. “Umarım yamliyorsunuzdur,” dedi onu aşağılamışım gibi gücenmişçesine. “Bellevue projesi için seçtiğim ekip burada.”

İsimlere bir göz gezdirip duraksadım. “İşe yeni başlayan ele-manlar arasında Lily isimli bir kız var. Onu da aralarına ekle.”

“Lily mi?” diye tekrarladı Mike kaşlarını kaldırarak. “Ah, Liliana’yı mı diyorsunuz? Yeni iç mimarımız? Oldukça akıllı biri, aklımdan geçmedi değil ama tecrübesi olmadığından ekipte olmasına izin vermezsiniz diye düşündüm. Adını bilmenize bile şaşırdım.” Lily şimdiye dek gerçekten harika bir iş çıkarmıştı, komikliği de cabasıydı. Onunla her konuştuğumda gözümün önüne Celeste geliyordu. Üçümüz de çok iyi anlaşabilirdik ama Harrisonlarla Windsorlar arasındaki rekabet ne yazık ki buna müsaade etmezdi. “Geri kalanlarda bir sıkıntı yok,” dedim evrakları incelemeyi bitirdiğimde.

Mike beni başıyla onaylayıp kâğıtları masama vurarak hi-zaya soktu. Dışarı çıkmadan önce bana meraklı bir bakış at-mayı ihmal etmedi. Kapı arkasından kapandığında kısa bir tereddüdün ardından telefonuma uzandım.

ZANE

Sırf merakımdan soruyorum, uslu olmak
ödülü hak eder mi sence?

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle cevabını bekledim. “Ne yapıyorum ben?” diye mırıldandım kendi kendime. Ne var ki tam yedi dakika sonra telefonum nihayet titrediğinde oturuma çekidüzen vermekten geri durmadım. Tüm bu süre boyunca bakışlarımı ekrandan bir an bile ayırmamıştım sanırım.

CENNETİM

Kimsiniz?

Kalbim sızladı. Çocukluğumuzdan beri aynı hattı kullanıyordum ve Celeste ailem dışında rehberinde kayıtlı olduğum sayılı kişilerdendi. Daha doğrusu öyle olduğunu sanıyordum.

Numaramı silmiş miydi? Yoksa sadece telefonunu değiştirenken arada mı kaynamıştım? Rehberinde kayıtlı olduğumdan adım gibi emindim. Sırf adımı ekranında gördüğünde kıkırdasın diye dersin ortasında ona mesaj atardım. Beni telefonuna *Ef-Zane* diye kaydettiği için kendini yere göre sığdıramazdı.

ZANE

Kim olduğumu bilmemen beraberinde
başka bir soru getiriyor. Yaramazlıklar bir
cezayı hak eder mi?

Umarım ettiğini düşünüyorsundur,
içimden bir ses seni cezalandırmaktan
büyük zevk alacağımı söylüyor.

Mesaj baloncuklarının belirip kaybolmasını izlerken yüzüme ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Tanrım, onu utandırmayı hâlâ çok seviyordum. Keşke şu an yüzünü, gözlerinde beliren merak parıltılarını görebilseydim.

CENNETİM

Nereden baktığına bağlı, değil mi? Bana kalırsa bu senaryoda numarayı sildiğim için kendimi ödüllendirmem gerek.

İçen içe dişlerimin arasındaki dudakların onunkiler olmasını dileyerek dudağımı ısırdım. Beni deli ediyordu.

ZANE

Kim olduğumu bu kadar çabuk anlamandan etkilenirdim ama hep çok zeki biriydin zaten. Soruma cevap vermedin, benim güzel Cennetim. Uslu olursam beni ödüllendirecek misin?

Belirip kaybolan mesaj baloncuklarını izleyerek geçirdiğim her saniye biraz daha gerildim. En sonunda baloncuklar hepten kayboldu. Beni görmezden mi geliyordu? Siktir.

ZANE

Arkadaşını Bellevue'yle ilgilenecek ekibe dâhil ettim. İyi ellerde olacak ve çok şey öğrenecek. Söz veriyorum benimle çalıştığı müddetçe canı hiç sıkılmayacak.

Bir şeyler yazdığını gösteren baloncuklar tekrar belirdiğinde kalbim durdu.

CELESTE

Ne istiyorsun?

Saçmalık derecesinde büyük bir keyifle arkama yaslandım. Celeste mesajlarımı tamamen yanlış anlamıştı. Ona yazmamın nedeni iyiliğime karşılık istemek değildi, bilhassa da Chiara Şatosu'ndan benim için vazgeçtikten sonra. Yine de böyle bir fırsatı tepecek kadar aptal değildim. Konu o olduğunda elime geçen her fırsatı değerlendirecektim.

On

CELESTE

Windsor malikânesinin devasa kapıları giderek yaklaşırken endişe içimi kemiriyordu. Bir yanım her şeyin Zane'in sırf beni küçük düşürmek uğruna kalkıştığı incelikle kurgulanmış bir oyun olduğuna inanıyordu. Haklıysam bu ilk olmazdı. Arabam girişe yaklaştıkça içeri girmeme izin verilmeyeceğine daha da ikna oldum.

Suratıma gülüp benime alay ettiğini duyar gibiydim. Tanrım, *The Herald* gazetesinin manşetleri bile gözümün önüne geliyordu: *Celeste Harrison'ın Windsor mülküne zorla girme çabaları hüsrarla sonuçlandı.*

Lily'yi işe almasının karşılığını onunla evinde bir akşam yemeği yiyerek ödemeyi kabul ederken aklımdan ne geçiyordu? Mesajını okur okumaz bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamam gerekirdi. Tam da sinirlerime yenik düşüp direksiyonu kıracağım sırada kapılar açıldı ve biri bana doğru yürümeye başladı.

Zane kapıyı açıp yolcu koltuğuna kurulduğunda kalbim duracak sandım. "Celeste," dedi kemerini bağlarken. Sesi bir zamanlarki o kinden yoksundu. Aksine, kulağa keyfi yerindeymiş gibi geliyordu.

"Ben... Ne yapıyorsun?"

Arkasına yaslanıp başını eğdi, yüzüne hoş bir tebessüm yayıldı. Nabzım biraz daha hızlanırken bakışlarım istemsizce vücuduna kaydı. Gece için kot pantolon ve siyah bir tişört seçmiş olmasına rağmen her nasılsa tüm pahalı takım elbiselerine taş çıkaracak kadar yakışıklı görünüyordu. Pamuklu kumaşı geren kaslı kolları tüm kanımın yanaklarıma hücum etmesine neden olurken bakışlarımı hızla kaçırdım.

“Windsor mülkü büyük bir yer,” dedi. “Evimi bulamaya-cağından endişelendim.”

Dudağımı ısırdım, gerginliğim giderek daha da tırmanı-yordu. “Derdin akşam yemeğiye şehirdeki herhangi bir resto-rana gidebilirdik. Neden beni evine davet ettin?”

Kandırıldığım hissini bir türlü üzerimden atamıyordum. Geçmişimize rağmen Zane daima yanında beni güvende hissettirmişti ama mantıklı yanımda beni hâlâ temkinli olmaya iti-yordu. Nasıl açıklayacağımı bilmediğimden nereye gittiğimi kimseye söylemeyerek hata mı etmiştim?

“Yolun sonundan sağa dön,” dedi Zane soruma cevap vermek yerine. Sesi yine değişmiş, daha yumuşak bir hâl almıştı. Ona bir bakış attığımda hayal kırıklığına uğradığını düşün-düm. Ona baktığımı fark eder etmez kafasını cama çevirip dışarı bakmaya başladı.

Aşına olduğum cam yapı görüş alanıma girince gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Sera*. Gerçi buna sera demek ne kadar doğru olurdu emin değildim. Daha çok birbirine bağlı odaları özenle tasarlanmış kapalı bir botanik bahçesini, bir sarayı andırıyordu. Önünde eskiden orada olmayan beyaz bir konak yükselse de eğreti durmuyordu.

“Şuraya park edebilirsin,” dedi evinin önündeki süper araba sırasını işaret ederek. “Ön kapının hemen yanında sana yer ayırdım. Çok yürümek zorunda kalma diye.”

Dediğini yapıp titreyen ellerimle kontağı kapattım. Ben çantamı alana dek Zane çoktan inmiş, arabamın etrafından

dolaşıp kapımı açmıştı bile. Yüzündeki ifadeyi hâlâ tam olarak anlamlandıramıyordum.

Ayakkabımın topukları çakıl taşlarının arasına gömüldüğünde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. Zane elini hızlıca omzuma sarıp kıkırdadı. Biraz gevşediğini görmek beni de rahatlattı. Arabada neden içine kapandığını bilmesem de nedeninin ben olduğumu düşünmekten kendimi alamadım. Artık eskisinden de güçlü bir adam olduğunu aklımdan çıkarmamalıydım. Canını sıkarsam hıncını Lily'den çıkarması işten bile olmazdı.

“Hâlâ çok sakarsın, Celeste,” diye mırıldandığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

“Garaj yolunun *berbat* olması benim suçum değil. Bunu yaşayan ilk kadın ben olamam.”

Zane beni bırakacağı yerde kendine çekip ön kapısına doğru yürümeye başladı. “Öylesin,” dedi.

Neyi kastettiğini anlamam zaman aldı ve az önceki serzenişiime karşılık verdiği cevap kafama dank ettiğinde moralim bozuldu. “Diğer kadınlar kafalarından geçeni söylemeyecek kadar kibardı o zaman. O çakıl taşları *bir sürü* pahalı topukluyu mahvetmiştir kesin.” Zane yüzünden güzelim ayakkabılarından olan tanımadığım kadınlara üzülerək başımı iki yana salladım.

Bir kahkaha patlatıp eğilerek beni kucağına aldı. “Seni taşımamı istiyorsan söylemen yeterli.”

Hiçbir şey olmamış gibi ön kapıya yürümeye devam ederken şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. “B-ben... Öyle bir şey istemiyordum!”

Attığı her adımla vücudum onunkine sürtünüyordu. Tişörtünün ince kumaşı karın ve kol kaslarını gizlemek namına hiçbir işe yaramıyordu. Tüy kadar hafifmişim gibi hiç zorlanmıyordu. Aklım yıllar öncesine, beni yine böyle kucağına aldığı o zamana kaydı. O zaman da beni özenle bakılan bahçelerinden geçirmişti.

Bir kolunu öne uzatıp başparmağını tarayıcıya okutarak kapının kilidini açtı. İçeri girmemize rağmen beni indirmede. Hayır, beni mutfığa kadar taşıyıp tezgâhın üzerine oturttu. Ardından önümde diz çöktü ve nazikçe ayak bileğimi kavrayıp bir o yana bir bu yana çevirerek ayakkabımı incelemeye başladı. “Biraz çizilmiş,” dedi başını kaldırarak. “Sana yenilerini alacağım, anlaştık mı? Çakıl taşları için üzgünüm.”

Doğrulup ellerini yıkamak için lavabonun başına geçerken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Şaka yapıyordum,” dedim buna gerek olmadığını anlayacağını umarak. Zane kafamı allak bullak eden o gülümsemesiyle omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

“Ben ciddiylim. Sana yeni ayakkabı alacağım.”

Tek kaşımı kaldırıp gözlerimi kıstım. “Kalsın. Sırf sinirim bozulsun diye saçma sapan bir şey gönderirsin.”

Zane ellerini kurulayıp yanıma döndü. “Artık Londra’ya giderken arkanda bıraktığın o kindar ergen değilim, Celeste.” Avuçlarını iki yanıma yaslayıp üzerime eğildi, karın kasları dizlerime değiyordu. “Bu yemek daveti için sana yaptığım iyiliği bahane ettiğimin farkındayım ama dürüst olmam gerekirse senden düzgün ve içten bir özür dilemek için fırsat kolluyordum.”

O kadar yakınımdaydı ki gür kaşlarına ve yumuşacık dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Mutfak tezgâhını daha sıkı kavradığında dikkatim gerilen kol kaslarına kaydı. Keskin bir nefes aldım. “Özür mü?”

“Evet,” dedi tüm ciddiyetiyle. Yüzüme uzanıp işaret parmağını çenemin altına koyduğunda kalbim tekledi. “Özür dilerim, Celeste. Ağzımdan çıkan her kötü söz, seninle alay ettiğim, seni kızdırdığım her an, yaptığım her şaka ve seni olduğun inanılmaz, zeki, güzeller güzeli, güçlü kadından daha azıymışsın gibi hissettirdiğim her saniye için özür dilerim. Çocuk aklımla seni incittiğim, aramızdaki rekabetin dozunu kaçırdığım için özür dilerim.”

Çenemi bırakıp elini saçlarının arasından geçirdi, aşına olduğum bu hareketi tuhaf bir şekilde sakinleştiriciydi. Gerildiğinde hep böyle yapardı ve nedense bunun değişmemiş olması beni sevindirmişti. Tam olarak anlam veremediğim bir nedenden onu hâlâ az da olsa okuyabildiğime memnundum.

Kaşımda duran adamı artık tanıyıp tanımadığımdan emin değildim. Tanıdığımı sanıyordum ama her geçen saniye yanıdığımdan biraz daha şüphelenir olmuştum. Tıpkı benim gibi o da yıllar içinde büyüüp değişmişti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Özrün için. Seni affettiğimi söyleyemem, Zane. Beni farkında olduğundan çok daha fazla incittin. Fakat artık çocuk değiliz ve hoşumuza gitse de gitmese de işlerimiz bizi sık sık bir araya getirecek. Geçmiş arkamızda bırakıp medeni insanlar olmayı öğrenmemiz en iyisi olur. Şu âna dek bunu gayet iyi başardığımızı düşünüyorum ama özrün için minnettarım.”

Zane tek kaşını kaldırıp alaycı bir ses çıkardı. “*Medeni. Tabii,*” diye tekrarladı usulca. Elini yine saçlarına daldırdı. Tutamları artık parmaklarımı aralarına geçirip sıkıca tutabileceğim kadar uzundu. Aniden boynuma öpücükler konduran dudaklarını, saçlarının arasına geçirdiğim ellerimi ve tüm duyarlarımı işgal eden çimin kokusunu anımsayıp dudağımı ısırdım.

Zane ocaktaki tavanın başına geçerken onu şöyle bir süzdüm. Daima etrafına güç saçı birisi olmuştu. Bunu kısmen soyadına borçluydu fakat bu yanı geçmişte şu an olduğu kadar belirgin değildi. Canı isteseydi eskiden yaptığı gibi hem özel hem de iş hayatını cehenneme çevirebilirdi. Geri dönerken tam da bunu yapmasını beklemiştim fakat şimdi ondan ne beklemem gerektiğini kestiremiyordum.

“Ançüezden hâlâ nefret ediyor musun?” diye sordu. Sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

Omzunun üzerinden bana bakıyordu ve bakışlarında tam olarak adını koyamadığım bir şey vardı. “Ançüezden nefret ettiğimi nereden biliyorsun?”

“Bunu evet olarak alıyorum,” diye mırıldanıp makarna için su kaynatmaya başladı. “Sezar salatanın sosu ançüezsiz olacak o hâlde. Seveceğini düşündüğüm ev yapımı ballı ve limonlu bir sosum var.”

Hakkımdaki bu küçük detayı nasıl bilebilirdi? *Abim* Archer’in bile ançüez sevmediğimden haberi olmadığına kalıbımı basardım. “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum tembel tembel onu izlediğimi fark ettiğimde.

Bana dönüp sıırttı. “İstersen masadaki mumları yakabilirsin.”

Onu başımla onaylayıp tezgâhın üzerinden indim. Bana gösterdiği tarafa doğru yürüdüğümde karşımda tanımlayamadığım düzinelerce yemekle süslenmiş, titizlikle hazırlanmış bir masa buldum. Servisler karşı karşıya olacak şekilde hazırlanmıştı, masanın köşesinin iki yanında oturacaktık. Yine yüz yüze bakacaktık fakat bu şekilde aramızda iki uca kıyasla çok daha az mesafe olacaktı. Zane neden böyle samimi oturmamızı istemişti?

On Bir

ZANE

Akşam yemeği sırasında gözlerimi Celeste'ten ayırmak sandığımdan daha zordu. Onun için yaptığım kuzu yahnisinden ilk lokmayı aldığında çıkardığı inilti ler oturmuyor olmasaydım dizlerimin bağını çözerdi. Sırf en sevdiği yemek olduğunu bildiğimden tüm haftamı tarifimi kusursuzlaştı rarak geçirdiğimi ona itiraf etsem ne tepki verirdi acaba?

“Çoğunu pişirdiğini gözlerimde görmeseydim bunların senin elinden çıktığına hayatta inanmazdım,” dedi çatalını bırakırken. Güzel gözleri memnuniyetle parıldıyordu. “Bunun ne büyük bir haksızlık olduğunun farkında mısın? Böyle görü n düğün yetmiyormuş gibi bir de yemek yapmayı biliyorsun.”

Gözlerim hafifçe büyürken kalbim tekledi. Yüzüme utan gaç bir gülümseme yayıldı. “Nasıl görünü yormuşum?”

Az önce söylediklerini idrak ettiğinde gülümsemesi soldu ve yanakları al al oldu. “Ah, şey... ben...”

Kıkırdadım. “Beni biraz olsun çekici bulmana sevindim. Kötü planlarım yepyeni bir boyut kazanacak.”

Celeste muzipçe tek kaşını kaldırdı. “Kötü adam olmaya kararlısın demek. Tercihen kendini okşayarak bana planlarının detaylıca anlatmadığın müddetçe gerçek bir kötü olmayacağının farkındasın, değil mi?”

Gülümsememi bastırıp asıl onu okşamak istediğimle ilgili bir şaka yapma dürtüsüne direndim. Bunun yerine dirseğimi masaya koyup yumruğumu çeneme yaslayarak ona doğru eğildim. “Öyle mi, benim güzel Cennetim? Öyleyse sana tatlı isteyip istemediğini sormak üzere olduğumu bilmeni isterim. Gerçi buna hayır diyeceksin çünkü tatlıyla aran pek yoktur. Ben de sana tatlı bir şarap ikram edip yürüyüşe çıkmayı önereceğim.”

O da masanın üzerine eğildi, yüzü o kadar yakınımdaydı ki istesem aramızdaki mesafeyi kolayca kapatıp onu öpebilirdim. Yıllardır yanımda şu an olduğu kadar rahat davranmamıştı. Belki nedeni şaraptı fakat bu gecenin büyülü bir yanı vardı. “Zane,” deyip *cık cık*ladı. “Bu hiç de kötü bir plan değil. Formunu kaybetmişsin.”

Sözünü ettiğim tatlı şarabı doldurup kadehin birini ona uzattım. “Bakalım haklı mısınız?”

Ona elimi uzattığımda bir an beni geri çevireceğini sandım. Fakat Celeste avucunu benimkinin üzerine koyup yerinden kalktı. Seçtiğim Moscato’dan bir yudum alıp, “Ne hoşmuş,” diye mırıldandı. Sırtarak şansımı zorlamaya karar verip parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Birlikte arka kapıdan çıkarken kalbimin ne kadar hızlı attığından da elimi tutmasının ne kadar hoşuma gittiğinden de bihaberdi. Kendimi bildim bileli Celeste’in yanında bambaşka birine dönüşürdüm ama son zamanlarda bu durum daha da kötüye gidiyordu.

Evimi annemin botanik bahçesine bağlayan cam koridoru aşarken Celeste şaşkınlıkla, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Ona dönüp elini daha sıkı kavradım. Gözlerimi onunkilere kenetleyip geri geri yürüyerek onu peşimden sürüklemeye başladım. “Unuttun mu yoksa? Hafızanı tazeleyeceğiz o hâlde.”

Celeste’in dudakları aralandı, gözleri karardı. “Demek istediğim... Neden serana gidiyoruz?”

Geri geri yürümeye devam ederek ona sııttım, parmaklarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş vaziyetteydi. “Orası bir sera değil. Annem böyle dediğini duysa çok kızardı.” Annemden bahsetmemle Celeste’in ifadesi yumuşadı, bakışları yüzümde gezindi. Birden kendimi savunmasız hissettim. “Babam burayı onun için inşa etmişti, içerideki hemen hemen her şeyi annem kendi elleriyle dikti. Birkaçını da ben. Teknik olarak bir seranın içindeki botanik bahçeleri sayılabilirler ama manevi açıdan bu yer bundan çok daha fazlası. Burası sadece kendime sakladığım bir yer. Kardeşlerim bile kapıdan içeri girmez.”

Celeste’in ifadesi şefkate benzer bir şeyle doldu, bu hâliyle çok savunmasız görünüyordu. “Annenle babandan hiç bahsetmezdin,” dedi usulca.

Yüzümdeki gülümseme solup giderken hâlimi görmemesi için tekrar önüme döndüm. Ebeveynlerim öldüğünde Celeste çoktan hayatımın ayrılmaz bir parçası hâline gelmişti. O bunun farkında değildi ama boğulacakmış gibi hissettiğim günlerde nefes almamı biraz olsun kolaylaştıran şey aramızdaki rekabetti. Bana ailemi kaybetmenin acısı ve büyükannemle yaşamaya alışmanın zorluğu dışında odaklanacak bir şey vermişti. Aradan yıllar geçmiş olsa da onları düşünmek hâlâ canımı yakıyordu ve bu gece ona zayıflığımı göstermek istemiyordum. Bahçenin derinliklerine, onu ilk kez öptüğüm yere yaklaşırken aramıza bir sessizlik çöktü.

“Seni çözemiyorum,” diye fısıldadı beş yıl önce onu kucağımda taşıdığım gül bahçesine vardığımızda. “Bu gerçek mi, Zane? Her an kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Sürekli diken üstünde olmaktan nefret ediyorum. Eğer bu bir tür oyunsa yalvarırım—”

“Değil,” diye sözünü kestim. Çaresizliğimin sesime karışmasına engel olmamıştım. “Bu bir oyun ya da zalimce bir plan değil, Celeste. Senden hiçbir şey istemiyorum desem yalan olur ama kötü bir niyetim yok. Beni hep daha iyisini yapmaya iten

tek kadını bir türlü unutamadığıma inanmak bu kadar zor mu? Yıllardır benim için ne denli kıymetli olduğunu, seni ne kadar incittiğimi fark etmem ve geçmişini telafi etmek istemem bu kadar inanılmaz mı? Uzun zamandır sana acıdan başka bir şey getirmediğimin farkındayım, Celeste ama bazı günler... yatağımdan kalkmamın tek nedeni sendin. Çok istesem bile asla pes etmememi sana borçluyum.”

Bakışları yüzümde gezindi, şüphesiz samimi olmadığıma dair bir kanıt arıyordu. “Benden ne istiyorsun?” diye sordu çattallı bir sesle. “Senden aramızda geçenleri unutmanı istememin intikamını böyle mi alıyorsun? Her şey senin için bir meydan okumadan mı ibaret? Sırf egonu tatmin etmek için beni tekrar yatağa atmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum.”

Başımı cam tavana kaldırıp elini bıraktım. “Sana dair her şeyi istiyorum,” diye fısıldadım. Ona dönüp bir adım yaklaştığımda nefesi kesildi. Saçma uzanıp buklelerinden birini nazikçe parmağıma doladım. “Dürüst olacağım ve beni şuracıkta paramparça etmemen için dua edeceğim. Celeste... Sabahları gözümü açtığımda ilk seni görmek, hayatımın en güzel gecesinin sarhoş kafayla görülmüş bir rüya olup olmadığını merak etmek zorunda kalmamak istiyorum. Katılmamız gereken her saçma etkinlikte kolumda, her satın alma toplantısında yanımda ya da karşımda olmanı istiyorum. Aynı odada olduğumuz müddetçe masanın hangi tarafında olduğun umurumda değil. Ne de olsa seninle rekabet etmek hayattaki en büyük zevkim.”

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılrsa da bunun cesaretimi kırmasına izin vermedim. “Seni bir randevuya çıkarmak, sana birlikte nasıl olabileceğimizi göstermek istiyorum. Böyle hisseden tek kişi ben olamam. Bu yalnızca bir gecelik değil, yıllardır süregelen bir şey. Aramızdaki bu şey... adına ne denir bilmiyorum ama nefret olmadığından eminim. Ne olduğunu, ne olabileceğimizi sen de öğrenmek istemez misin? Aynı şeyi bir kez olsun sen de düşünmedin mi?”

“Mümkün değil,” diye mırıldandı. “Ailelerimiz buna hayatta izin vermez.” Haklıydı, büyükannem büyükbabasından ölümüne nefret ederdi. Aralarında ne geçtiğini bana anlatmayı reddetse de Harrisonlarla aramızdaki düşmanca rekabet her geçen yıl biraz daha tırmanıyordu. Defalarca kez benden şirketlerini mahvetmemi istemişti. Arada Celeste olmasaydı bunu çoktan yapmıştım.

Saçlarının parmağımdan kaymasına izin verip avucumu yanağına koyarak gözlerimin içine bakmasını sağladım. “Sorumu cevap vermedin, Cennetim.” Başparmağımı dudaklarında gezdirdiğimde ağzı aralandı ve titrek bir nefes verdi. “İtiraf et, sen de beni istiyorsun.”

Yaklaşık başımı eğerek alnımı onunkine yasladım. “Bu yetişkin hâlimizle beni öpmek nasıl olurdu hiç merak etmediğini söyle. Seni düşünmedim, o gece yaptığımızın daha fazlasını istemedim de. Gözlerimin içine baka baka bana yalan söyleyebilir misin?”

“*Zane*,” diye fısıldadı yalvarırcasına.

Burnumu onunkine sürttüm. Keskin bir nefes aldığı anda arzudan çıldıracağımı sandım, avucunu göğsüme koyduğunda beynim hepten durdu. “Hatırladığım kadar tatlı olup olmadığını, aletimi o zamanki kadar güzelce içine alıp almayacağını bilmek istiyorum. Seni mezuniyet balomuzdakinden daha hızlı, daha şiddetli boşaltırken adımın inlediğini duymak istiyorum. Yalnızca sana o zamanlarki deneyimsiz bakır olmadığımı göstermek için bana bir şans vermeni istiyorum. Hepsi bu. Aynı şeyi senin de istediğini söyle bana.”

Celeste başını eğip parmaklarının ucuna yükseldi, ağzı hafifçe benimkine süttü. “Senden hep nefret ettim,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Hâlâ ediyorum.” Birden tişörtümün yumruğunun arasına alıp beni kendine çekti.

Ona karşı koyamadım, dudaklarım onunkileri bulurken elim doğruca büklelerinin arasına kayd. Onu dizginlenemez

bir çaresizlikle öpmeye devam ederek elimi vücudunda gezdirdiğimde Celeste'in dudaklarından bir inilti kaçtı. Tutkumun on katıyla bana karşılık eriyordu. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırduğımda tekrar inledi. "Seni öpmemden de nefret ediyor musun? Bana karşılık veriyor olmandan?"

Kollarını boynuma dolayıp vücudunu sımsıkı benimkine bastırdı. "Her saniyesinden tiksiniyorum," diye yalan söyledi parmaklarını saçlarımın arasına geçirip dudaklarımızı tekrar buluşturarak.

Onu kucağıma almamla bacakları belime dolandı. Nereye gittiğimi görebilmek için hafifçe geri çekilip sırtını botanik bahçesindeki Roma sütunlarından birine yasladım. "O hâlde bunu hissetmek hiç ama hiç hoşuna gitmeyecek," diye fısıldayıp aletimi kasıklarına bastırarak boğazının derinliklerinden şimdiye dek duyduğum en çekici iniltiyi kopardım. "Hâlâ benim için yaratılmış gibisin," diye mırıldanıp tekrar dudaklarına yapıştım. Ânın tadını çıkarmak için kendimi yavaşlamaya zorladım.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu Celeste öpücüklerimizin arasından.

Ona bakabilmek için geri çekilip alnımı onunkine yasladım. İkimiz de nefes nefeseydik ve içinde bulunduğumuz ânın avuçlarımızdan kayıp gitmesinden korkuyormuş gibi birbirimize sımsıkı tutunuyorduk. Onunla beş yıl önceki gibi burada durmak... kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Ruhumu ona açıyordum sanki. Bu onun için yapabileceklerinin en azıydı.

Celeste saçlarımı bırakıp ellerini omuzlarıma koydu. Beni itip itmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu sanki. "Bu kötü bir fikir."

Sırıttım, bunu inkâr edemezdim. "Hem de çok kötü," diye fısıldayıp onu yavaş yavaş, şefkatle öptüm. Celeste geri çekildiğimde iç geçirdi, onun gözleri de tıpkı benimkiler gibi özlem

doluydu. “Benimle bir randevuya çıkacağını söyle. Üzerine düşünme, Cennetim. Sana bizi göstermem için bana bir şans ver.”

“Sadece bir tane mi?”

Başımla onayladım. “Sadece bir tane.”

On İki

CELESTE

Sarı renkli, gördüğüm gelmiş geçmiş en çirkin takım elbisesi giymiş bir adam kucağında bir saksı ve ayakkabı kutusunu andıran bir şeyle ofisime girdiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırdım. “*Bayan Harrison,*” dedi sırtarak. “Size paket var.”

Takım elbisesini şöyle bir süzüp kaşlarımı çattım. Sarı olması yetmiyormuş gibi bir de üzerinde küçük, pembe yıldızlar vardı. *Neden?* Böyle bir şeyi kim tasarlamıştı? Aklı başında olan hangi insan bunu giyerdi? Boğazımı temizledim. “Affedersiniz ama kimsiniz?”

Adam gülümseyerek saksıyı ve ayakkabı kutusunu dikkatlice masama bırakıp ceketinin iç cebine uzandı. Astarının pes-pembe olduğunu görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu... *çok fazlaydı.*

“Adım Mike Mitchells,” dedi kartvizitini uzatarak. Gerildim, bu isme aşinaydım. “Zane Windsor’ın sekreteriyim.”

Kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “İçeri nasıl girdin?” Windsor Hotels’le uzaktan yakından alakası olan kimsenin ofisimize yaklaşmasına bile izin verilmediğinden emindim.

“İşimde çok iyiyimdir, Bayan Harrison. Patronum hediyelerini size şahsen teslim etmemi söyledi, ben de öyle yaptım.”

“Soruma cevap vermedin, Mike.”

Tatlı gülümsemesi gözlerindeki kurnaz bakışı gizlemeye yetmiyordu. Bildiğim kadarıyla yıllardır Zane’le çalışıyordu. Son derece zeki bir adam olmasa bu kadar uzun süre dayanması mümkün değildi. “Bu kartı da iletmemi istedi.”

Mühürlü zarfı aldım ve üzerinde Zane’in el yazısını görünce kalbim tekleli. *Cennetim*, yazıyordu.

Sevgili Celeste,

Senin için ektiğim zambağı beğenirsin umarım. Seni geçen hafta götürdüğüm botanik bahçesinde büyüseler de başından beri sana aitlerdi. Tıpkı bizim gibi zambakların da uzun bir geçmişi vardır.

Viktorya döneminde mutluluğun dönüşünü, daha da eski zamanlarda tanrıça Ostara’yı temsil ederlerdi. Hâliyle tam da kendi tanrıçama yaraşır bir bitki olduğunu düşündüm. Sence de öyle değil mi?

Daha yakın geçmişte bu güzel çiçek, özür ve özrün kabul edilmesiyle açılan yeni sayfalarla ilişkilendirilmeye başlandı. Ona baktıkça özrümde samimi olduğumu ve tek isteğimin seninle yepyeni bir sayfa açmak olduğunu hatırlamanı istiyorum.

Not: Zambak yoğun kokulu bir çiçek olduğundan burnuna her geldiğinde beni düşüneneğini de umuyorum çünkü ben seni en sonunda yeniden öptüğüm ânı düşünüp duruyorum.

- ZW

Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordum. Mike da bunun farkındaydı ve yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösterse de gözlerindeki imalı bakışı gizleyemiyordu. Boğazımı temiz-

leyip nazikçe başımı salladım. “Patronuna teşekkürlerimi ilet lütfen,” dedim biraz fazla heyecanlı bir tavırla.

Mike bana gülümseyerek arkasını döndü ama çıkmadan bana son bir bakış atmayı ihmal etmedi. “Sonra görüşürüz, Bayan Harrison.”

Arkasından gözlerimi kısıtım, küstahlığı ve imaları sinir bozucuydu. Kesin bu huyları Zane’den kapmıştı.

Mutlu mutlu iç geçirerek ayakkabı kutusuna uzandım. Kapağını açmamla ağzım bir karış açık kaldı. Karşımda yıldızlı bir gece göğü gibi küçük beyaz taşlarla bezenmiş, iç tabanında “Cennetim” yazan nefes kesici siyah saten topuklular duruyordu. Daha yakından baktığımda taşların bazılarının alelade kristaller değil, *elmas* olduklarını fark ettim.

İki teki de çevirdim ancak hiçbir yerinde marka bulamadım. Gözüme çarpan tek şey tabanındaki küçük kuzgun silüetiydi.

Özrünü samimi bulduğumu ve bir zamanlar tanıdığım kötü çocukla alakası olmadığını inkâr edemezdim ama bir yanımda hâlâ ona güvenmekten korkuyordu. Geçmişte yaptıkları yüzünden bunun belki beni değil, Harrison Developments’ı hedef alan incelikli bir plan olduğundan şüpheleniyordum.

Parmak uçlarımı dudağıma götürüp gözlerimi kapatarak beni öptüğü âni düşündüm. Gözlerindeki o bakış numara olmazdı, değil mi? Hepsi gerçek olabilir miydi?

Aramızdaki bu şey... adına ne denir bilmiyorum ama nefret olmadığından eminim. Ne olduğunu, ne olabileceğimizi sen de öğrenmek istemez misin? Aynı şeyi bir kez olsun sen de düşünmedin mi?

Bunu kendime itiraf etmek istemesem de ona duyduğum nefretin altında hep daha fazlası yatmıştı. Başlarda bu, kabul edilme ve ağzından benim de en az onun kadar iyi –hatta belki ondan da iyi– olduğumu duyma ihtiyacıydı. Ne var ki zaman içinde bu ihtiyaç daha fazlasına, biraz daha karanlık ve ahlaksız bir şeye dönüşmüştü.

Zane'in sayısız didişmemizden birini bir öpücükle sonlandırdığını ilk ne zaman hayal etmiştim? On altı yaşında olmalıydım. Bu düşünce beni dehşete düşürmüştü ama bir o kadar da hoşuma gitmişti.

Beni o güzel botanik bahçesine götürdüğünde onu tahmin bile edemeyeceği kadar uzun zamandır istiyordum. Ona duyduğum bu ihtiyaç hiç mantıklı değildi. Ne zaman ona dair hayallere dalsam bedenimin ve aklımın birbiriyle çeliştiğini hissediyor ama kendime hâkim olamıyordum. Kafalarımızın aynı çalışması, beni sürekli diken üstünde tutması ve kimsenin yapmadığı şekillerde bana meydan okuması hoşuma gidiyordu.

Onunla olma fikrinin aklımdan hiç geçmediğini söylesem yalan olurdu. Yıllarca benden nefret etmese, beni kışkırtıp durmasa nasıl bir ilişkimiz olacağını merak etmiştim. Rakibi değil de *istediği* kız olarak ilgisinin üzerimde olmasının nasıl bir şey olacağını defalarca kez düşünmüştüm.

Titreyen ellerimle telefonuma uzandım. Ne yapsam bilemiyordum. Ona teşekkür etmemek kabalık olurdu, değil mi? Dudağımı dişleyip tereddüt ettim. Her şey sahiden bir oyunsa kendimi nasıl toplardım emin değildim.

Hattın düşmesiyle telefonu açması bir oldu. "*Cennetim*," dedi keyifli, gür bir sesle aramamı bekliyormuş gibi.

Kısa bir duraksamanın ardından telefonumu daha sıkı kavradım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Hem güzel zambak hem de ayakkabılar için. Zane, bu... çok fazla."

Dudaklarından dökülen kıkırtı içimi bir hoş etti, karnımda kelebekler uçuştı. "Az bile, Celeste. Sana yeni ayakkabı alacağımı söylemiştim, değil mi? Bana gerçekten güvenebileceğini anlayana dek sana verdiğim her sözü, her yemini tutacağım."

Arkama yaslandım, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. "Ayakkabıları nereden aldın?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Çok güzeller."

Telefonun öteki ucundan benimle konuşmak için işini bir kenara bırakıyormuş gibi hışırtılar geldi. “Bir arkadaşım senin için tasarladı. Gelecek vadeden bir tasarımcı ve kafamdaki fikri gerçeğe dönüştürebileceğinden emindim. Beğenmene sevindim. Kullandığı malzemeler yüzünden bir servet değerindeler ama günün birinde adını herkese duyurduğunda koleksiyon parçası olacaklar.”

Arkadaşı her kimse onunla bir hayli gurur duyuyor gibiydi. Onu yere göğe sığdıramaması içimde tuhaf bir kıskançlık hissi uyandırdı. “Yani sözün onu açıkça belli etmeden desteklemene bahane oldu. Ne düşüncelisin,” dedim olması gerekenden daha sertçe.

Kısa bir sessizliğin ardından neşeli, melodik kahkahası kulaklarımı doldurdu. “Kıskandın,” dedi hayretle. “Kardeşim gibi gördüğüm bir kadını hem de.”

“Hiç de *kıskanmadım*,” diye çıkıştım sinirle. Kabahat onu arayandaydı zaten. Telefonu suratına kapatmam gerektiği yerde cihaza daha sıkı sarıldım.

“Önümüzdeki pazar seni bir randevuya çıkarabilir miyim? Bahsettiğim şu yeni başlangıç var ya? Bu fırsatı tahmin bile edemeyeceğin kadar uzun zamandır bekliyorum. Beni daha fazla bekletme, Cennetim. Lütfen.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım. “Pazar olmaz,” diye mırıldandım mahcupça. “Gerçekten. Annemle plan yaptık. Ama sonraki hafta... müsaitim.”

Ne yapıyordum böyle? Özrünü kabul edip konuyu kapatmam gerekirdi ama bir kez daha beni başımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramayacak bir şeyin içine sürüklemesine izin veriyordum.

“Anlaştık o hâlde,” dedi. Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yaptım. Ciddi ciddi aklımı kaçırmıştım.

On Üç

CELESTE

“Daha ne kadar ailemizin yanında kalacaksın?” diye sordu abim tabletimin ekranından. Annem cihazı elimden kapıp Archer’a sert bir bakış attı. Annemle her hafta yaptığımız yemek dersinin ortasında bunu sorması büyük aptallıktı. Bu dersler Archer’ın evden ayrılması, benimse üniversite için Londra’ya taşınmamla başladığımız bir gelenektir ve kısa süre içinde cumartesiye haftanın en sevdiğim günü hâline getirmişti.

“Archer Harrison! Kız kardeşinin aklına böyle şeyler sokma,” diye azarladı annem.

Arkasından başımı iki yana sallayıp ağzımı oynatarak, *Yakında*, dedim. Bir süredir ev bakıyordum ama içime sinen bir şey bulamamıştım. Yine de süreci fazla uzatmamaya kararlıydım. Gezdiğim her ev, ne istediğimden biraz daha emin olmama yardımcı oluyordu.

Annem ona nutuk çekerken Archer’a sııttım, o da bana acı dolu bir bakışla karşılık verdi. Yemek derslerimizin en sevdiğim yanı buydu, aramızda kilometreler olsa da bizi bir araya getiriyordu.

“Kardeşine evden taşınmasını öğütleyeceğine sen kalkıp buraya gelmelisin,” dedi annem. “Böyle giderse ben seni buraya

sürükleyeceğim, Archer. Çocuklarımın ikisinin de yanımda olmadığı bir Şükran Günü daha geçirmek istemiyorum.”

Abimin yüzü düştüğünde iç geçirdim. Evden ayrıldığından beri sadece iki kez ziyaretimize gelmişti. İkisi de annemin doğum günü içindi. Büyükbabamın burada olması ihtimaller dâhilindeyse kapıdan içeri adımını atmazdı. Bunu annem de ben de iyi biliyorduk.

Büyükbabam, Archer’ın hem onunla çalışıp hem de kendi şirketini yönetmesine müsaade etmemiş ve ona verdiği ültimat hiç beklemediği şekilde aleyhine sonuçlanmıştı. Archer reddedilme pahasına kendi şirketinin ve hayallerinin peşinden gitmeyi seçmişti. Kararı ailemize büyük bir darbe vursa da cesareti için ona daima saygı duymuştum.

“Ne oluyor orada?” diye sordu babam, Lily’yle mutfağa girerek. İkisinin de kolları turta için kullanacağımız raventle doluydu. “Bunları toplamaya gittiğimiz on dakika içinde anneni mi üzdün?”

Archer’ın bana attığı çaresiz bakışı görmemiş gibi yaptım. “Beni bırakıp Lily’ye söylensene asıl,” dedi abim başıyla arkadaşımı işaret ederek. “Duyduğuma göre düşman safına katılmışsın, sarı?”

Aptallığına dayanamayıp gözlerimi kapattım. Annemin öfkesini başka birine yönlendirmenin asla işe yaramayacağını ne zaman öğrenecekti? Annem Lily’yi kollarının arasına alıp gözlerini kıstı. “Diyene bak. Lily hâlâ bu sektörde ve birkaç yıl içinde Harrison Developments’a katılacak. Sen aynısını söyleyebilir misin?”

Kendini tartışmamızın ortasında bulan Lily fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı, bense yalnızca omuzlarımı silk-tim. Son on yıl içinde aileden biri olup çıkmıştı. Londra’dayken her yemek pişirme dersimize katılırdı ama hâlâ bir an didişip bir an sevgi keleşliği olmamıza alışmamıştı.

Onu suçladığım yoktu. Sessiz sakın bir hayatı vardı, babası bile nadiren evde olurdu. Her ağızdan farklı ses çıkmasına alışkın değildi ve şu an olduğu gibi bir yaygara koptuğunda ne yapacağını şaşırırdı.

“Nasil gidiyor?” diye sordum usulca. İşe başladığından beri onunla doğru düzgün konuşmamış, dürüst olmam gerekirse bu mevzuyu açmaktan bilerek kaçınmışım. Sırlarımı ortaya dökmeden Zane’den nasıl bahsedeceğimi bilmiyordum.

“İyi gidiyor,” dedi minik bir suçlulukla. Bunu itiraf etmese de tüm iş başvurularına olumsuz yanıt almak onu üzmüştü. Belli etmemeye çalışsa da Windsor Hotels bünyesinde çalışmaktan gurur duyuyordu. Bunu ondan esirgeyemezdim. Zane’in onu işe almasında benim payım olduğunu öğrenmemeliydi ama bir yandan da ondan sakladığım sırlar bana ağır geliyordu.

Sakladığım şeyler sadece son günlerde olanlardan ibaret değildi ve o benimle her şeyini paylaşıırken benim bu kadar çok şey sakladığımı öğrenecek olursa incineceğini biliyordum. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ migrenim tuttuğu için mezuniyet balosuna gelmediğimi düşünüyordu. O zamanlar gerçekte ne olduğunu ona itiraf etmeye utanmış, buna inanmasına izin vermişim.

Baloya birlikte katılacağım çocuğun beni almaya gelmediğini, oraya bir başıma gittiğimi ve kapıdan içeri girer girmez onu balo kraliçesi seçilen kızla öpüşürken gördüğümü söylemeye bir türlü cesaret edememişim. Zane’in elimi sımsıkı tutup beni dışarı sürüklediğini ona hiç anlatmamışım. Jason’ın bana yaşattığı acıyı hatırlamak istememiş, Zane’le aramızda geçenlere bir türlü inanmamışım. Zaman geçtikçe hepsinin geçmişte kaldığını düşünmüştüm. Ne var ki şimdi geçmiş dönüp dolaşıp tekrar yakama yapışmıştı.

“Eğitim projesi o kadar kapsamlı ki. Bir de şey...” Tereddüt etti. “Beni Bellevue projesine verdiler.”

Göğsüm bir an için sıkışınca gözlerimi kaçırdım. “Ah. Harika bir haber,” diye mırıldandım fakat sesim istediğim gibi çıkmadı. Benim kulağıma bile samimi gelmedi. Bunu zaten bilirken nasıl gelebilirdi ki? Zane bunu neredeyse üç hafta önce bana söylemişti.

“O... iyi bir patron,” dedi. “Eski Zane gibi değil.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden onu başımla onayladım. “Zane demişken, sana söylemem gereken bir şey var.”

Son birkaç hafta içinde olan her şeyi ona işini hakkıyla almadığını hissettirmeden anlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Lily kaşını kaldırdı. “Tanrım, yine ne yaptı? Gerekirse işine taş koymaktan çekinmem, biliyorsun, değil mi? Umurumda değil. Yine sana bulaşmasına göz yumamam.”

“Hayır, öyle bir şey değil. Sonra anlatırım,” diye fısıldadım aileme bir bakış atarak. Ezeli düşmanım *Zane Windsor*’ı öptüğümü Lily’ye bile söylemek yeterince zorken isteyeceğim son şey ailemin buna kulak misafiri olmasıydı.

Arkadaşım beni başıyla onaylarken annem bize döndü. “Celeste, yarınki *brunch*’ı sakın unutma. Doğum günümü telafi edeceğine söz vermiştin. İşlerinin yoğun olduğunu, büyükbabanın tependen ayrılmadığını biliyorum ama pazar gününü bana ayırabilirsin.”

“*Tamam, anne.*” Haftanın başından beri üçüncü kez bana doğum günü *brunch*’ını hatırlatıyordu. Şu noktada artık istesem bile bunu unutamazdım.

“Senin de bana bir randevu sözün var,” dedi Lily’ye dönerek. Onlar restoran seçeneklerini tartışırken telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi.

Ekranımda Zane’in adını görünce kalbim tekledi. Kan ynaklarıma hücum ederken telefonumu hızlıca tezgâhın üzerinden aldım. Aramızdaki rekabetin her ânına şahit olmuş insanlarla dolu bir odada onunla mesajlaşarak yasaklı bir şey yapıyor mu-

şum gibi geliyordu. Archer'a Zane Windsor'la randevuya çıkacağı mı söylesem onunla dalga geçtiğimi sanıp suratıma gülerdi.

EF-ZANE

Gözlerimi ne zaman kapatsam aklıma benimkine sımsıkı yaslanmış vücudun geliyor. Bütün düşüncelerimi işgal ediyorsun. Öpücüğümüzün benimki gibi senin aklına da kazındığını söyle bana, Cennetim.

Teklifini kabul ettiğimden beri mesajlarının ardı arkası kesilmiyordu ve bunun içimde bir heyecan uyandırmadığını söylesem yalan olurdu. Onu sil baştan tanıyormuşum gibi hissediyordum. Hem tanıdığım hem de yeni tanıştığım biri gibiydi ve bildiğim yönlerini keşfetmekten keyif alıyordum. Köklü kinimi unutmak kolay olmamıştı fakat ne zaman içimde şüphe tohumları yeşerse kendime son zamanlarda bana bakışlarını hatırlatıyordum. Böyle bir şeyi numaradan yapabileceğini sanmıyordum. Aramızdaki şey belki sadece fiziksel bir çekimden ibaretti ama haklıydı. Bunun ne olduğunu... onun olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Mesajını tekrar okurken dudağımı ısırdım ama bu bile aklıma beni öpmeden önce dudaklarımı dişlerinin arasına almasını getirdi.

CELESTE

Bugün nedense hafızam çok kötü...
Hatırlamam için bunu tekrarlayan
gerek sanırım.

EF-ZANE

Siktir. Dudaklarını şu an dudaklarımda hissetmek için neler vermezdim hayal bile edemezsin. Seni tekrar görebilmek için 7 gün dişimi sıkmam gerektiğine inanamıyorum.

Telefonumu göğsüme bastırıp gülümsedim. Günün birinde Zane Windsor'ı görmeye bu kadar hevesli olacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ne var ki şimdi kalkmış onunla buluşmaya gün sayıyordum. Tek dileğim ona istediği şansı verdiğime pişman olmamaktı.

On Dört

CELESTE

Annem üst üste üçüncü kez aramamı meşgule atınca sinirle kaşlarımı çattım. Bir yere geç kalması görülmüş şey değildi ve giderek endişelenmeye başlıyordum.

“Celeste?”

Kafamı telefonumdan kaldırdığımda belli belirsiz tanıdığım yüzündeki mahcubiyet dolu ifadeyle bana doğru yürüyen bir adamla göz göze geldim.

“Çok üzgünüm ama sanırım annelerimiz bize bir oyun oynamış.”

Bakışlarım bir süre üzerinde oyalandı, gözlerim koyu sarı saçları ve kusursuz yüz hatlarında gezindi. Onu bir yerden tanıdığıma emindim ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

“Daha gençken tanışmıştık, kısa süre önceki Windsor galasında da ayaküstü sohbet etmiştik?” Yanakları al al oldu ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi boynunu sıvazladı.

“Ah!” dedim ufak bir utançla. “Clifton Emerson, değil mi?” Onu tanımamın bu kadar uzun sürmesine inanamıyordum. Emersonlar da otel sektöründeydi, şirketleri bizim kadar büyük olmasa da hafife alınmamaları gerekirdi. Öte yandan Clifton yolumun pek sık kesiştiği biri sayılmazdı. Bildiğim kadarıyla babasının izinden gitmemeyi tercih etmişti.

“İyi ki beni hatırladın,” dedi tatlı bir gülümsemeyle. “Zaten kendimi yeterince kötü hissediyorum.”

Telefonum titredi ve ekrana bir bakış attığımda annemden bir mesaj geldiğini gördüm. Yazdıklarını okurken gözlerim kısıldı.

ANNEM

Bana bir doğum günü randevusu sözün vardı ama benimle olacağını hiç söylemedim. İyi eğlenceler!
O harika bir adam.

Mesajı görmesi için telefonumu Clifton’a uzattığımda kıkırdadı. “Biliyorum,” diye mırıldanıp kendi annesinden gelen benzer mesajı bana gösterdi.

“Bizi oyuna getirdiklerine inanamıyorum. *Brunch* yüzlerce kez hatırlattığında bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamalıydım,” diye mırıldandım sinirle.

Clifton elini saçlarının arasından geçirdi ve aklım birden Zane’e kaydı. Dokunuşunun, nefret ettiğimi söylediğim öpücüğü derinleştirirken parmaklarımın arasındaki saçlarının hatırasıyla kan yüzüme hücum etti. Annem başıma bu *brunch* işini çıkarmasaydı şu an onunla olabilirdim. Bunu söylesem ne tepki verirdi acaba? Büyükbabam Windsorlardan nefret etse de de ebeveynlerimin onlara bir garezi olduğunu sanmıyordum.

Dalıp gittiğimi fark edince başımı iki yana salladım. Zane’le aramızdaki bu şey... henüz ne olduğunu bile bilmiyorduk. Beni kafasından atmaya çalışıp çalışmadığından hâlâ emin değildim. Belki de hissettiğimiz şey yalnızca yıllardır süregelen rekabetimizden kalan, zaman içinde kaybolup gidecek, her şeyi olduğundan daha karmaşık hâle getirmemek için gizlenmesi gereken bir şeydi.

“Annemle ciddi bir konuşma yapacağız,” dedi Clifton. “Ama madem ikimiz de buradayız bir öğle yemeği yiyebiliriz. Bu restoranda yer ayırtmak çok zor.” Sırıttı, yanıma geldiği ilk âna kıyasla çok daha rahattı. “Hem aile şirketinde çalışma konusunda senden birkaç tüyo almayı çok isterim.”

Kaşımı kaldırarak ona şaşkın bir bakış attım. “Emmerson Emlak’ta mı çalışacaksın?” Bundan haberim yoktu. Emmersonların durumu fena sayılmazdı ama Clifton’ın babası Greg bildiğini okumakta ısrarcı bir adamdı ve sektörün değişimine uyum sağlamayı reddediyordu. Oğlu onunla çalışmayı kabul ettiğine göre Greg nihayet pes etmiş olmalıydı.

Clifton başıyla onayladı, tereddütlü görünüyordu. “Evet, bu yüzden öğle yemeği teklifimi kabul edersen sana minnettar olurum. Yanlış bir seçim yaptığımdan endişeleniyordum ve sen de bir bakıma benimle aynı yollardan geçtiğinden... ne bileyim... hâlden anlayan biriyle konuşmak ikimize de iyi gelir diye düşündüm.”

Annemin oyunu ortaya çıktıktan sonra kalmak gibi bir niyetim yoktu ama böylesine samimi bir teklifi nasıl reddedebilirdim ki? Babasıyla çalışmaya başlayacaksa sadece onu sık sık etrafta görmekle kalmayacak, onunla rekabet edecektim. Hoşuma gitse de gitmese de aramızı iyi tutmak için elimden geleni yapmam gerekecekti.

“Aile şirketinin aile kısmına ben de hâlâ aktif olarak bir çözüm aradığımı için sana ne kadar faydam dokunur bilemiyorum ama konuşmaktan zarar gelmez. Kim bilir? Belki inatçı büyüklerimizle başa çıkmanın yolunu birlikte buluruz.”

Clifton gülümseyerek beni restorana soktu. Yüzünden büyükbabamın da babasının da birer umutsuz vaka olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alamadım.

“Duyduğuma göre buranın balıkları lezizmiş,” dedi görevli bizi masamıza götürürken. Onu başımla onayladım, aynı şeyi ben de duymuştum.

“Annelerimiz bu hain planı ne zaman kurmuş acaba? Bil-diğim kadarıyla bir masa bulmak için beş hafta öncesinden rezervasyon yaptırılması gerekiyor.”

Yüzünü buruşturduğunda acısını paylaşıp kıkırdadım. “Hâlâ aklım almıyor. Belki de babamla büyükbabanı boş verip anne-lerimizle başa çıkmanın yollarına odaklanmalıyız.”

Tam ona bir cevap verecektim ki kulağımı dolduran gür sesle duraksadım, gülümsemem solup gitti. Bakışlarım üç masa ötemizdeki bir çiftte kayınca midem kasıldı. Onu nerede olsa tanırdım.

Zane’in ünlü bir modele hayran hayran gülümsemesini izlerken donakaldım. Ne kadar aptal olduğum gerçeği suratıma bir tokat gibi çarptı. Hayır gecesinde dans ettiğimiz sırada benimle oyun oynadığını ama benim bu oyunun ne olduğunu bilmediğimi söylemişti.

Kız bir şey söylediğinde Zane daha önce şahit olmadığım bir kahkaha patlattı. Kaygısızdı, tüm dikkati kızdaydı, ağzından çıkan her sözü can kulağıyla dinliyordu. Kıskançlık her bir zerremi ele geçirerek midemin kasılmasına neden oldu. Canım olması gerekenden daha fazla yanıyordu.

Karşısındaki kadın o kadar güzel, o kadar zarifti ki birlikte mükemmel görünüyorlardı. Ağzından çıkan her sözcük zihnimde çınlarken gözlerimi üzerlerinden alamadım. Canım bu yüzden yanıyordu sanırım, ona sahiden inanmaya başladığım için.

“Celeste? Her şey yolunda mı?” diye sordu Clifton nereye baktığımı görmek için kafasını çevirerek.

Onu başımla onaylayıp kendimi tek kelimesini bile idrak edemediğim menüye bakmaya zorladım. Zane’in karşısındaki kız iki haftadan az bir süre önce beni öptüğünü, bana mesaj

atıp durduğunu biliyor muydu? Kalkıp masalarına gitsem ve ona randevuya çıktığı adamın ne mal olduğunu söylesem ne yapardı? Bir an ciddi ciddi bunu yapmayı düşündüm fakat çok geçmeden kendimi olduğumdan daha da acınası duruma düşüreceğimi fark ettim.

“Celeste?” dedi Clifton. Kafamı kaldırdığımda siparişini verdiğini fark ettim. Gözlerinde ufak bir endişe vardı.

İyice gerilince beynim çalışmaz oldu. “Ben de aynısından alabilir miyim?” dedim başımla Clifton’ı doğru işaret ederek. Menüde ne yazdığından bile bihaberdim ve içimden bir ses Clifton’ın bunu bildiğini söylüyordu.

“Windsorlarla Harrisonların birbirinden pek hoşlanmadığını duymuştum ama söylentilerin biraz abartılı olduğunu düşünmüştüm,” dedi garson yanımdan ayrıldığında. “Hiç böyle yadsınamaz bir tepki görmemiştim. Onu gördüğün an tüm ruh hâlin değişti. Seni suçladığımdan değil. Windsorlar... kafanı çevirdiğin her yerdeler, değil mi? Onlarla rekabet içinde olmamak mümkün değil.”

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup sakinleştirici bir nefes aldım. Zane’in beni üzmesine müsaade etmek istemiyordum. Artık beni böylesine etkilemesine izin vermeyecektim. “Bir süre sonra alışıyorsun,” diye karşılık verdim dürüstçe. “Zaten çoğu zaman benim bütçemin el vermediği ölçüdeki projelerle ilgileniyorlar, hâliyle yoluma sandığım kadar sık çıkmıyorlar.”

Bellvue meselesi bir istisnaydı. Çaresizce istediğim o proje artık Zane’indi ve hâlâ bir şekilde bunun kulağına gidip gitmediğini, hanı sırf bu yüzden satın alıp almadığını merak ediyordum. Chiara Şatosu hakkındaki sözleri kulağıma samimi gelmişti ama ya Bellevue? Bana hangi oyunu oynadığımızı bilmediğimi söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım ama şimdi bilmediğim kurallara takılıyordum.

Zane'e bir bakış attığımda onu da yüzündeki sert ifadeyle bana bakarken buldum. Bakışları benden Clifton'a kaydı, sonra da kafasını çevirdi. Beni bir hiçmişim gibi umursamadı.

Kalbimdeki sızıyı bastırmak için elimden geleni yaptım. Canım bu kadar yanmamalıydı. Yıllarca beni incitmesine izin vermiş, kendime aynı şeyin bir daha tekrarlanmasına izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Şimdi nasıl olmuştu da başladığım yere geri dönmüştüm?

"Affedersin," diye mırıldanarak yerimden kalktım. Kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Zane'in beni öpmemesine hiç izin vermemeliydim, bana kim olduğunu göstermek için bir şans istediğinde sözlerine hiç kanmamalıydım. Kimse onu benim kadar iyi tanıyamazdı. Ona değil, yıllardır bana olan tavırlarına, yaptığı şeylere güvenmeliydim. Konu o olduğunda o eski saf kız olup çıkıyordum ve yanındayken kendimden nefret etmekten bıkmıştım. Güvensizliklerden, şüphelerden, bana kendimi çok savunmasız hissettirmesinden nefret ediyordum.

"*Celeste.*" Bir el bileğimi kavradı ve saniyeler içinde kendimi güçlü bir göğse yaslanmış vaziyette buldum. Zane beni tuvaletlerin karşısındaki duvara mıhladığında dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. Gözlerinde parlayan öfke benimkine kafa tutabilecek kadar şiddetliydi.

On Beş

ZANE

“Ne oldu?” diye sordu Raven. Tüm dikkatim Celeste’in üzerinde olduğundan sözlerini belli belirsiz idrak ediyordum. Bana bugün *annesiyile* olacağını söylemişti ve karşısında oturan kişi kesinlikle annesi değildi.

“Zane, beni endişelendiriyorsun. Seni hiç bu kadar...”

Yüzüme donuk bir ifade kondurup tekrar Raven’a döndüm. “Bir şey yok,” dedim ama Raven kafasını baktığım tarafa çevirmekten geri durmadı.

“Kim o kız?”

Sandığım kişi değil. Bana neden yalan söylemişti? Karşısındaki herif kimdi? Celeste bakışlarını bana çevirdi ve göz göze geldiğimizde gerildi. Biraz suçluluk duymasını, belki beni gördüğüne şaşırmasını bekledim ama yüzünde her zamanki kibirli ifadesinden başka bir şey yoktu.

Dayanamayıp kafamı çevirdim.

“Demek o, ha? Yıllardır âşık olduğun kız.”

“Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok, Rave,” diye inkâr ettim en sevdiğim naneli şekerlerden birini ağzıma atarken. Bu sigarayı bıraktığımda edindiğim, şimdilerdeyse gerginken başvurduğum bir alışkanlıktı.

Raven kıs kıs gülererek masaya eğildi. “Zane Windsor’ı bunca zamandır diken üstünde tutan kız kim çok merak ediyordum. Ne güzelmiş, saçlarına bayıldım.”

“Ayrıca başka biriyle randevuya çıkmış,” diye çıkıştım soğukkanlılığımla kaybederek.

Raven’ın gözleri tekrar Celeste’e kaydı ve başını iki yana salladı. “Aralarında hiçbir çekim hissetmiyorum. Yerinde olsam kafama hiç takmazdım.”

Burnumun köprüsünü sıktım, başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Celeste yerinden kalkıp telaşlı adımlarla tuvalete yöneldi. Görünüşe bakılırsa ne yapmam gerektiğinin kararını o vermişti.

“Aşırı tepki verme,” diye uyardı Raven ne yapacağımı anladığında.

“*Celeste.*” Bileğini tutup onu göğsüme çektim. Gözleri benimkileri bulunca onu döndürüp duvara yasladım.

Kollarını başının üzerine mıhlayıp vücudumu onunkine bastırırken bile en ufak bir korku emaresi göstermeyerek dik dik suratıma bakmaya devam etti. “*Zane.*”

Bu kadar güzel olmasından, benimkine yaslanmış vücudunun hissinden nefret ediyordum. O herif için giydiği dar beyaz elbisesinin içinde nefes kesici görünüyordu. “Kim o dallama?”

Hışımla başını kaldırdığında öfkesinin şiddeti karşısında şaşkına döndüm. O neye kızgın? “Gözlerini o mankenden *iki saniye* bile alamazken kalkıp bana nasıl hesap sorarsın?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, sinirimin bir kısmı yerini keyfe bıraktı. “Kıskanıyorsun,” dedim sırtarak. Zevkten dört köşeydim. Beni umursamıyor olsaydı kıskanmazdı. “Gördüğün şeyi neye yordun bilmiyorum, Cennetim ama Raven’la sadece kız kardeşimin bize katılmasını bekliyoruz. Onunla baş başa yemeğe çıkmadım. Raven kız kardeşimin en yakın arkadaşıdır.”

“Raven mı?” Gözlerinden bir tereddüt geçip gitti. “Ne tuhaf... Bana gönderdiğin ayakkabının arkasında da bir kuzgun vardı. Tasarımcı arkadaşın o, değil mi?”

Onu başımla onayladım, gözlerinin ardındaki karmaşadan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. “Daha önce de söylemiştim, değil mi? O kardeşim gibidir. En büyük abime sırlıslıkam âşık, hatta yakında nişanlanacaklar.”

Celeste’in gözleri fal taşı gibi açıldı, sönüp giden öfkesinden geriye sadece kararsızlık kaldı. Bana inanıp inanması gerektiğini kestiremiyor gibiydi.

“O herif kim?” diye sordum tekrar. Bu kez sesim daha yumuşaktı. “Bana annenle olacağını söylemene rağmen seni burada, onunla bulmamın mantıklı bir açıklaması olduğunu söyle. Kuzenin olduğunu falan söyle. Abin Archer olmadığını *biliyorum.*”

Celeste’in vücudu gevşedi, bakışları yüzümde gezindi. Ne aradığını bilmiyordum. “Onunla randevuda değilim, Zane.”

Alnımı onunkine yaslayıp kesik bir nefes aldım. “Bana kim olduğunu söylemende bir sakınca yok o hâlde.”

Burnum onunkine sürtündüğünde yüzünü hafifçe eğip dudaklarını benimkine yakınlaştırdı. “Yaptığım her şeyi neden *sana* açıklayacakmışım ki? Ben senin malın değilim.”

“Onu koruyorsun,” diye fısıldadım kıskançlık taş gibi mideme otururken.

Celeste sırtını yay gibi gerip bana yaslandı, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Korumuyorum. Sadece ne kadar sahiplenici olabileceğini biliyorum. Gözlerindeki bakış hiç hoşuma gitmedi ve hiçbir suçu yokken başını yakmana izin vermeyeceğim. Sana onun *önemsiz* biri olduğunu, buraya bir randevu için gelmediğimizi söylüyorum. Sözüme güvenmek zorundasın.”

Bakışlarım dudaklarına kaydı ve bir an onu en son böyle sarmaladığımdan beri birini öpüp öpmediğini merak ettim.

Aynı fikirde olduğumuzdan, bana bir şans verdiğinden çok emindim oysaki.

“Yanılıyorsun,” diye fısıldadım eğilip dudaklarımı onun-
kilere sürterek. “Belki malım değilsin ama benimsin.”

Dudaklarına yapıştığımda titrek bir nefes verdi. Dokunuşum ısrarcı ve sözlerimin sertliğine tezat oluşturacak kadar yumuşaktı. Tutuşuma direndiğinde bileklerini bıraktım. Beni iteceğini sanıyordum fakat bunun yerine kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekerek öpücüğümüzü derinleştirdi.

“Hâlâ eskiden olduğu kadar dengesizsin,” dedi alt dudağımı dişleyerek. Saçlarını kavrayıp onu sertçe öptüm, dokunuşum hepten cezalandırıcı ve sahiplenici bir hâle geldi. Bu seferki öpücüğümüz öncekine benzemiyordu. Ona kabul etmek istemediği her şeyi, ben nasıl onunsam onun da benim olduğunu söylüyordu. Sadece o bunun farkında değildi.

Celeste inlediğinde naneli şekerimi onun ağzına kaydır-
dım, dilimi onunkine doladım. Şekeri emip ceketimin yakasını kavradı.

Tüm irademi kullanmam gerekse de geri çekilmeyi başardım, sırtımı dikleştirip ona baktım. “O herifin karşısında otururken şekeri em ve olabileceğimiz her şeyi, bir şans bile vermeden arkayı döndüğün her şeyi düşün.”

“Zane,” dedi çatallı sesiyle.

Bir an tereddüt etsem de başımı iki yana sallayıp ondan bir adım uzaklaştım. “*Dürüstlük*, Celeste. Beni buna bile layık görmüyorsan birlikte nasıl şansımız olabilir ki?”

On Altı

ZANE

En büyük abim Ares'in ön verandasında bir deste kartı karıştırmasını izledim. Bir yıl önce iş hayatına atılmamızla birbirimizden uzaklaştığımızı fark ettiğimizde en küçük kardeşimiz Lexington her ayın bir gününde poker gecesi düzenlememizi önermişti. Geceye sırayla ev sahipliği yapıyorduk ve bu kez Ares'teydik.

Normalde bu gecenin gelmesini dört gözle beklerdim ama şu an tek isteğim botanik bahçesinde olmaktı. Annemden kalan ve kendi ektiğim bitkilerin arasında olmak istiyordum. Yeni çiçek türleri yaratmak son derece öngörülemez fakat bir o kadar da sistematik ve bilimsel bir süreçti. Tam da bunun gibi kafamı Celeste'ten uzaklaştıracak bir şeye dalmayı her şeyden çok istiyordum.

"Dion uçağının rötar yediğini söyledi, mecburen onsuz başlayacağız," dedi Ares. Yarım ağız bir sesle onu onayladım. Poker gecesini sevmemin bir başka nedeni de Londra'da yaşayan ve yurtdışı varlıklarımızla ilgilenen abim Dion'u görmektir. Bunu asla itiraf etmeyecek olsam da en sevdiğim kardeşim oydu. En çok onda kendimi görüyordum. Celeste'le olanları kardeşlerimden birine anlattığımı hayal bile edemiyordum ancak biriyle konuşmak istesem gideceğim ilk ve tek kişi Dion olurdu.

“Neyin var?” diye sordu Lex. Kartları çoktan dağıttıklarını ve kendiminkinin önümde öylece durduğunu fark edince şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Birkaç haftadır çok sessizsin.”

Luca bana imalı bir bakış atıp kıkırdadı. “Sence?” dedi alaycı bir sesle. “Elbette Celeste Harrison. Birkaç ay önceki geleneksel galamızda kapıdan içeri girdiğini gördüğü anki hâline şahit olmalıydın. Oracıkta donuna boşalacağından korktuğumdan Valentina’nın gözlerini kapatmak zorunda kalmıştım. O günden beri sesi soluğu çıkmıyor.”

Ares’le Lex bir kahkaha patlatırken Luca’nın koluna bir yumruk attım. Celeste’in adını duymak bile sinirime dokunuyordu.

“Raven üç hafta önce onunla *brunch*ta karşılaştığınızı ve başka bir adamla görüştüğünü sandığın için kafayı yediğini söyledi,” dedi Ares.

Lanet olsun sana Raven. “Oyunumuza odaklanabilir miyiz?” dedim kartlarımı alarak. Celeste’in bir açıklama yapmak için beni arayacağından çok emindim ama aradan geçen haftalara rağmen ondan tek mesaj bile almamıştım. Bir kez olsun ilk adımı atan taraf olmak istemiyordum. Döndüğünden beri ona samimiyetimi ispatlamak için kırk takla atmıştım ama aramızdaki bu şeyin tek taraflı olduğu bu kadar barizken elimden bir şey gelmezdi. Bana bir şey, *herhangi bir şey* vermesine ihtiyacım vardı. Onun da bunu istediğini, onun için mücadele etmemi istediğini gösteren ufacık bir şey bile yeterdi.

Ares kıs kıs güldüğünde ona dönüp kaşımı kaldırdım. “Küçük kız kardeşimizin en yakın arkadaşı sana neden böyle şeyler anlatıyor asıl onu konuşsak ya. Senden on yaş küçük bir kızla ne bu samimiyet? Pis sapık,” diye çıkıştım büyükannemizin Ares’le Raven’in evliliğine çoktan karar verdiğini bile bile. Ama abimi kızdırmaktan kendimi alamıyordum. Raven mevzusunu açmak tepesini attırıp konuyu değiştirmenin en kolay yoluydu. Ona ne kadar takıntılı olduğunun farkında bile değildi.

Ne yazık ki Dion en yakın arkadaşı Xavier Kingston'la içeri girdiğinde hevesim kursağımda kaldı. Aile geleneklerimizi son derece ciddiye alsak da birkaç istisnamız vardı. Xavier da bunlardan biriydi. Aramıza nasıl katıldığını bile doğru düzgün hatırlamıyordum. Dion günün birinde onunla çıkagelmişti ve o zamandan beri poker gecelerimizin bir parçası olmuştu. Kingstonlarla Windsorların arasında dostane bir ilişki olduğu söylenemezdi fakat Xavier için bir ayrıcalık yapıyorduk. Dürüst olmam gerekirse bunun nedeni büyük ölçüde Dion'un hatırıydı. Sesi soluğu pek çıkmazdı ve farkında olmadığımızı sandığı içsel sorunlarıyla boğuşuyordu. Xavier bunu anlıyor ve bizim yapamadığımız şekillerde ona destek oluyor gibiydi.

"Neden bir dedikoduyu bölmüşüz hissine kapılıyorum?" dedi Xavier yerine geçerken.

Dion'un da kaşları çatıldı, gözlerinde merak dolu parıltılar belirdi. "Ne kaçırdım?" diye sorduğunda kendimi suçlu hissettim. Uzakta yaşadığı için onu dışladığımızı düşünmesini istemiyordum ama aynı konuşmayı tekrarlamam mümkün değildi.

"Zane'in Celeste Harrison'a olan takıntısından konuşuyorduk," diye yanıtladı Lex. Gözlerimi kapattım. Boku yemiştim. Konuyu uzatacaklardı.

"Celeste'ten nefret ettiğini sanıyordum?" dedi Dion.

"Evet, lisedeyken dolabının kilidini kırıp içine türlü türlü ıvır zıvır yerleştirmene yardım etmemi istediğini çok net hatırlıyorum," diye ekledi Lex. "Onu kaç kez okuldan atılmanın eşiğine getirmiştin."

Siktir. Lex bile ona bok gibi davrandığımı hatırlıyordu. O bile hiçbir şeyi unutmadıysa Celeste'in bunu yapmasını nasıl beklerdim?

Luca kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Bunun için bir söz yok muydu? Neydi o? *Sevgiyle nefret arasında çok ince bir çizgi vardır* mıydı? Yoksa klasik ergen oğlan hoşlandığı kıza eziyet ediyor vakası mı?"

Kartlarımı masaya bırakıp sinirle arkama yaslandım. “Aramızda hiçbir şey yok. Lisede benden nefret ediyordu, hâlâ ediyor. Nokta.”

Hepsi düşünceli ifadelerle bana baktı. “Ah,” dedi Ares. “Ona sandığımdan da fena tutulmuşsun.”

Luca da dudaklarını büzüp onu başıyla onayladı. “Onunla dans ettiğin an anlamıştım zaten. Sierra büyükannemin kura-biyelerine nasıl bakıyorsa sen de ona öyle bakıyordun.”

Gözlerimi devirerek kart çektim, konuyu nasıl değiştirebilirdim bilmiyordum. Yorgun ve bıkkındım, onlara istediklerini verecek havada değildim.

“Büyükanne demişken,” dedi Dion temkinli bir tavırla. “Buna asla müsaade etmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Kiminle evleneceğimiz konusunda söz hakkımız yok. Hepimiz anlaşmalı evlilikler yapacağız, Zane. Bu takıntıya çok geç olmadan bir son vermek daha iyi olmaz mı?”

İç geçirerek dilimi ağzımdaki nane şekerinin etrafına dola-dım. Huzursuzluğum şimdi iyice tırmanmıştı. “Celeste’in ailesi de otel işinde,” dedim en derinlerime gömdüğüm, herkesten sakladığım düşünceleri ilk kez dillendirerek. “İmkânsız değil. Birleşmeye sıcak bakarlarsa her şey mümkün.”

“Siktir,” dedi Xavier. “Onunla *evlenmeyi* mi düşünüyorsun? Daha neler? Senden hoşlanıyor mu ki?”

Botanik bahçesinde onu öptüğümde keyfi gayet yerindeydi. Restoranda onu duvara yaslayıp dudaklarına yapışmamdan da şikâyetçi görünmüyordu.

Lex başını iki yana sallayarak bana sek bir viski koydu. Kardeşlerimin saçmalıklarından fazlasıyla bıktığımdan kadehi fonditledim.

“Zane,” dedi Ares temkinle. “Başka biri olsa belki dediğin gibi olurdu ama o olmaz. Büyükanne bize yaptıkları onca şeyden sonra bir Harrison’la evlenmene müsaade etmez. Celeste’in büyükbabası yıllardır personelimizi çalışıyor, anlaşma-

larımızı sabote ediyor, eline geçen her fırsatta büyükannemize türlü türlü iftiralar atıyor. Dediğim gibi, başka biri olsa sana kulak verirdi belki ama Celeste? Onunla evlenmenin tek yolu mirasından vazgeçmek. Durum böyleyken her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisi olmaz mı?”

“Belki.” Birlikte olmamızın bir bedeli olacağı doğrudur. Dion’un söyledikleri mantıklıydı. Fakat Celeste’e beslediğim hisler mantıklı değildi, hiç olmamıştı. O benim için bir uyuşturucu gibiydi. Onsuz daha iyi olduğumu biliyordum ama ona karşı koyamıyordum. Aldığım her nefeste, kalbimin her atışında Celeste Harrison’ı arzuluyordum. Bu artık bir seçim meselesi değildi, Celeste damarlarımda akıyordu. Kalbimin bir parçası olmuştu.

“Bir önemi yok zaten,” diye mırıldanarak iki kart daha çektim. “Aramızda bir şey yok. Hiç olmadı.”

Kardeşlerim ve Xavier buna inanmışa benzemiyordu. Kahretsin, ben bile inandığımdan emin değildim.

“Sana çok daha uygun bir sürü kadın var,” dedi Xavier. “Belki de tek yapman gereken içlerinden birine bir şans vermektir. Yapamıyorsan hiç değilse onu becerip kafandan atmaya çalışabilirsin.”

Yüzümü buruşturdum. Onu becerip kafamdan atmak mı? Belki işe yarardı. Ondan başka hiçbir kadınla birlikte olmamıştım. Belki kafayı onunla bozmamın nedeni buydu. Öyle ya da böyle onu unutmam gerekiyordu. Umduğum gibi temiz bir sayfa açmamız mümkün değildi, geçmiş silip atamazdım.

On Yedi

CELESTE

“Bu ev tüm isteklerini karşılıyor,” dedi Lily gezdiğimiz evin bir köşesinden. “Ofise yakın, büyük bir bahçesi ve geniş bir garaj yolu var. Mutfağı ve havuzu da çok güzel. Bir sürü yatak odası var. Bolca güneş ışığı alıyor. Neredeyse hiçbir şeyi yenilemene gerek yok, taş çatlasın ufak bir boya işi var.”

Başımı dalgın dalgın sallayarak onayladım. Gezdiğimiz onca ev arasından sadece buna tekrar göz atmak istemiştım ama nedense ufacık bir heyecan hissetmiyordum. Beni Clifton’la gören Zane’in bakışlarından başka bir şey düşünemiyordum. O günün üzerinden altı hafta geçmesine rağmen hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Aramızda geçen tartışma birlikte olmamızın neden kötü bir fikir olduğunun mükemmel bir hatırlatıcısıydı ama elimde harika bir fırsat olmasına rağmen onu kafamdan atamıyordum.

Onu hiç o kadar öfkeli görmemiştım. Zane daima fevri biri olmuştu ama onca kavgamıza rağmen öfkesinin hedefi bir kez bile ben olmamıştım. Gözüme incinmiş, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüştü ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Zane’e güvenmekte zorlandığımı söylemek hafif kaçardı.

Yanlış kişiye güvenmekten hiç bu kadar ekinmemiştim. Zane hep kurnaz bir adam olmuştu ve duygularıma teslim olursam arkasından paralarımı toplamak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Yıllar içinde beni paramparça etmenin kıyısına defalarca kez gelmişti zaten, şimdi beni yok etmek için ihtiyaı olan her şeyi ona kendi rızamla verirsem bunu kaldıramazdım.

“Tanrım, mutfak... mkemmek,” dedi Lily hülyalı hülyalı i geçirerek. Kocaman bir sırtışla etrafında döndü. Arkadaşımın heyecanına ayak uydurmak için elimden geleni yapsam da gözümün önüne sürekli Zane ve onun evinde yaşadığımız benzer senaryo geliyordu. Ben mutfak adasında otururken o ocağın başında, geniş sırtı bana dönük vaziyette yemek pişiriyordu. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıp gülümsediğini hayal etmemle nabzım hızlandı. Kafamı toplamaya çalışıyordum ama onu düşünmeden en fazla birkaç saniye geirebiliyordum.

Ona Clifton’ın kim olduğunu açıklamalı mıydım? İgdlerim bana aksini söylüyordu. Zane’e herhangi bir şey söylemem bir zamanlar *bana* yaptığı gibi onu hedef almasına neden olurdu. Benden bir şey istediği açıktı ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermezdi.

Beni en çok korkutansa Zane’den uzaklaşmam gerektiğini bilmem ama... bunu yapmak istemememdi. Belki de acı çekmeyi seviyordum ama ona dair bir şeyler beni büyülüyordu. Belki bunun tek nedeni eskiden bana eziyet eden adamın şimdi beni istemesiydi ama içimden bir ses bu kadar basit olmadığını söylüyordu.

Gözlerine baktığımda aşına olduğum, daha önce hiç fark etmediğim bir şey görüyordum. Dokunuşları sahte hissettirmiyordu. Kabaran merakımı dizginleyemiyor, sahiden değiştiğine inanmak istiyordum.

İ geçirerek cebime uzandım. Mentol tadı dilimi sarana kadar ne yaptığımın farkında bile değildim. Bakışlarımı şaşkınlıkla ellerime indirdim, Zane’in yanından eksik etmediği,

elimde tuttuğumla aynı naneli şekeri ağzıma kaydırışını hatırladım. Kan yanaklarıma hücum etti ve bedenimi daha önce hiç tatmadığım bir özlem sardı.

Pişmanlıkla, onun içini rahatlatma arzusuyla dolup taştım. Zane Windsor daima en büyük zaafım olmuş, büyüüp koca insanlar olmamız bunu daha da güçlendirmişti. Ondan nefret etmeyi hep sevmiştim ama başından beri bunun altında daha fazlası yatıyor olabilir miydi?

“*Celeste.*” Adımı duymamla daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve Lily’nin endişeyle çatılmış kaşlarıyla beni izlediğini fark ettim. Yanıma gelip saçlarımı nazikçe yüzümden çekti, bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Bu ev senin için yaratılmış gibi. Âdeta hayallerinden fırlayıp gelmiş ama sen hiç heyecanlı değilsin.”

Elimi koluma götürüp başımı iki yana salladım. “Gerçekten öyle değil mi? Sanırım aradığımı buldum.”

Arkadaşım sırtarak beni başıyla onayladı. “Bence de.”

Gülümsemesine karşılık verdi, nihayet içimde ufak heyecan kıpırtıları belirdi. Lily haklıydı. Bu ev tüm isteklerimi karşılıyordu ve dahası, kendimi burada yaşarken hayal edebiliyordum. “Sanırım alacağım,” diye fısıldadım. Bu sözcükleri yüksek sesle söylemek bile ödümü koparıyordu. Üniversitenin ardından ailemin yanına ve onlarla yaşamaya dönmek zor olmuştu ve buna bir son vermek için sabırsızlanıyordum. Kendi mahremiyetim olacağı düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyordu.

Lily başıyla onaylayarak çantasına uzandı ve içinden bir şampanya şişesi çıkardı. “Biliyordum. Bana eve tekrar bakmak istediğini söylediğinde içime bir kurt düşmüştü ama bugün için sürdüğün ojeyi görünce emin oldum. Bu geçen ay sana aldığım, değil mi?”

Şaşkınlıkla tırnaklarımdaki yeşilimsi gri ojelere baktım. Farkında bile olmadan onu seçmiş olmalıydım. “*Alpaca My*

*Bags*⁵,” diye mırıldandım sırtarak. Lily bunu hayallerimdeki evi bulup ailemin yanından taşınacağımda sürmem için almıştı. “Alıyorum.”

Arkadaşım yanında getirdiği plastik kadehleri çıkardığı şampanya şişesinin yanına koyduktan sonra mantarı patlattı. Çıkan ses ikimizi de yerimizden sıçratınca kahkahalara boğulduk. Bir kadehi bana uzatıp kendininkini kaldırdı. “Yeni başlangıçlara ve mutlu yuvalara.”

Mutlu bir yuva. Bu sözcüğün onun için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum. Bu, kaybettiği ve bir daha geri alamayacağı tek şeydi. “Mutlu yuvalara,” diye mırıldandım. “Buranın senin de yuvan olacağını biliyorsun, değil mi? Kapım sana hep açık.”

Başıyla onaylayıp tekrar mutfığa baktı. “*Sen* daima yuvam olacaksın, Celeste. Nerede olursak olalım. Asıl sen bunu biliyorsun, değil mi?”

Sözlerini onaylarken saklamaya çalıştığı endişesi dikkatimden kaçmadı. Lily içime kapanmamdan nefret ederdi ama bir şey hakkında ne kadar çok endişelenirsem onu dillendirmek gözüme o kadar zor görünürdü. Her şeyi kendi başıma sindirip paylaşmaya hazır olana dek ona bir şey söylemememe alışmıştı ama bir terslik olduğunu her seferinde anladığını ve bunu onunla paylaşmamama gücendiğini biliyordum.

Ona Zane’i anlatsam ne derdi? Buna ne zaman kalkışsam boğazım düğümleniyordu. Onun hakkında ne hissettiğimi henüz ben bile çözememiştim ve bunu asla yapmayacağını bilsem de en yakın arkadaşımın beni yargılayacağından korkmaktan kendimi alamıyordum. Bir yanım onca yıl bana etmediğini bırakmadıktan sonra kalkıp Zane’le bu... bu şey artık her neyse onu yapmaktan utanıyordu.

“*Celeste?*”

5 Sesletimi benzeyen “Alpaca” ve “I pack” ile kelime oyunu yaptığı bu ifade “Valizlerimi Hazırladım” anlamından kullanılır. –y.h.n.

Yine düşüncelere dalıp gittiğimi anlayınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp iç geçirdim. “Affedersin, Lil,” diye mırıldandım bıkkınca.

“Neyin var?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Haftalardır dalıp dalıp gidiyorsun, sesin soluğun çıkmıyor. Bunun her zamanki hâlin olduğunu ve zamanı geldiğinde içini bana dökceğini biliyorum ama endişeleniyorum. Sorun ne? İşle mi ilgili? Yoksa... Windsor Hotels için çalışmama mı kızgınsın? İşe başladığımdan beri... neredeyse hiç konuşmuyoruz.”

En yakın arkadaşımın gözlerinin içine bakıp derin bir nefes aldım, cesaretimi topladım. “Lily,” diye fısıldadım çatallı bir sesle. “Zane Windsor’ı öptüm ve o zamandan beri onu düşünmeden duramıyorum.”

On Sekiz

ZANE

Celeste'in buluşmak istediği aşına olmadığım evin önüne yanaşırken üzerimde tuhaf bir gerginlik vardı. Bana asla gerçek bir şans vermeyeceğini anladığımda kendime onu geçmişte bırakacağımı söyleyip hayatıma devam etmeye çalışmış ama bir telefonuyla koşa koşa yanma gelmiştim. Üzerimdeki gücünü fark edecek olursa işim biterdi.

İç geçirerek ona getirdiğim pembe zambaklara uzandım. Zamanında kokularını seveceğini düşündüğümünden dikmiş ama ona verme fırsatım olacağını hiç düşünmemiştim.

Ön kapı açıldı ve tereddütlü bir gülümsemeyle bana bakan Celeste ortaya çıktı. Üzerindeki kırmızı elbise ve dudaklarındaki aynı ton ruj başımı döndürse de bir şekilde gülümsemesine karşılık vermeyi başardım. Haftalardır onu unutmaya, dört elle sarıldığım umudu aklıma gelen her şekilde yok etmeye çalışmışım ama ona bir bakış atmamla tüm çabalarım yerle bir olmuştu. "Selam," diye mırıldandım usulca.

"Selam," diye karşılık verdikten sonra içeri girebilmem için kenara çekildi.

Hiçbir şey değişmediği hâlde aramızda dağlar varmış gibi hissetmem ne tuhaftı. Aklım nihayet başıma gelmiş, gözlerime inen pembe sis perdesi dağılmıştı sanırım. Her şeye yeniden

başlayabileceğimize, o da beni istediği müddetçe hiçbir şeyin önemi olmayacağına inanmayı çok istemiştim. Keşke her şey sahiden bu kadar basit olsaydı.

“Sana hediye getirdim,” dedim pembe zambakları uzatarak. Bakışlarım güzel ama boş antresinde gezindi. Celeste şaşkınlıkla bukete uzandı ama başımı iki yana sallayarak onu kendime çektim. “Biraz ağır. Nereye koymamı istediğini söyle yeter.”

Beni başıyla onaylayıp içeri yöneldi, yürüdükçe omuzları çöktü. “Bu berbat bir fikirdi,” diye mırıldandı. “Seni oturtabileceğim bir sandalyem bile yok. Evi daha yeni aldım ve taşınırken yanımda sadece valizlerimi getirdim. Yatağım bile daha gelmedi, döşekten başka hiçbir şeyim yok. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Özür dilerim. Başka bir yere gidelim mi? Hemen çantamı alıp geliyorum.”

Ne zaman gergin olsa böyle çenesi düşerdi. Çok sevimliydi. “Burası senin mi?” diye sordum etrafı yepyeni bir gözle süzerek. Mutfağa doğru yürürken beni başıyla onayladı. Kendimi tutamayıp ıslık çaldım. “Vay canına, Celeste. Güzel yermiş. Mutfağın benimkinden bile iyi ve kendi mutfağımdaki her şey... eh, bana özel yapıldı.”

Yanakları al al oldu. Utangaçlığı kalbimi tekletti.

Çiçekleri beyaz mermer tezgâhın üzerine bırakıp bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Demek ilk misafirin benim, ha?”

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp başıyla onayladı, yanakları hâlâ hafif pembeydi. “Kısmen. Evi aldığımdan beri gelen ilk misafirimsin. Ailem bile henüz gelmedi, yarın uğrayacaklar.”

Sırıttım, bunu bilmek adını koyamadığım bir nedenden ötürü beni keyiflendirmişti. “Öyleyse bana etrafı gezdirmen gerek.”

Celeste gözlerimin içine baktı. İkimiz de söylenmesi gereken çok şey olduğunu biliyor ama aramızdaki bu kırılğan huzuru bozmak istemiyorduk. “Gezdireceğim ama önce... senden özür dilemek istiyorum, Zane.” Kollarını etrafına sararken duruşu

savunmasızlığını ele veriyordu. “Restoranda gördüklerin gerçekten sandığın gibi değildi ama sadece bunun bir randevu olmadığını söylememi neden yeterli bulmadığını anlıyorum. Bilhassa da sana annemle olacağım demişken. Bunu milyonlarca kez düşündüm, kendime bunun kötü bir fikir olduğunu ve bana sunduğun bahaneyi kullanıp senden uzaklaşmam, aramızdaki bu şeyin solup gitmesine müsaade etmem gerektiğini söyledim ama ben... yapamıyorum”

Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslandım. Celeste’in bakışlarının pazularıma kayması dikkatimden kaçmadı. Dudağını ısırıp tekrar gözlerime baktığında aramızdaki hava hafiften elektriklenmeye başladı. Annesinin ona nasıl oyun oynadığını dinlemek sadece şüphelerimi güçlendirdi. Ondan değil, *bizden* duyduğum şüpheyi.

“Clifton Emerson,” diye tekrarlardım usulca. O herifin kim olduğunu bulmam sadece bir saatimi almıştı ama adını Celeste’in ağzından duymak beni yine de sersemletmişti. “Demek annen sana onun gibi bir adamı layık görüyor, ha? Sakinliği, sabrı ve çalışkanlığıyla bilinen, iyi bir aileden gelen ama üzerine istenmeyen türden ilgi çekmeyecek, seninle aynı sektörde fakat tam anlamıyla rakibiniz sayılmayan biri. Evet, birbirinize çok yakışırırsınız.”

Bakışlarımı kaçırıp elimi saçlarımın arasından geçirdim, başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Clifton gibi bir adama kafa tutamazdım. Ailem fazla tanınmıştı, Harrisonlarla Windsorlar arasındaki husumet çok eskiye dayanıyordu ve birleşme teklifiyle kapılarını çalsam bile bunu bir iş çevirdiğimize yorarlardı. Ne onun ailesi ne de benimki böyle bir şeyi kabul ederdi.

“Zane,” dedi fısıltıdan farksız bir sesle. Bana doğru bir iki adım atarak bacaklarımın arasına girdi.

“Neden beni buraya çağırdın, Celeste?” diye sordum. Kendimi tutamayıp ona dokundum. Yüzünü nazikçe avucumun içine aldığımda iç geçirerek başını eğdi, elini göğsüme koydu.

Avucunu kalbimin üzerine kaydırduğında nabzım ânında hızlandı. Söz konusu o olunca hep yerinden çıkacakmış gibi atıyordu zaten.

“Çünkü gözlerimi ne zaman kapatsam bana olan bakışlarını düşünüyorum. Benimle dalga geçtiğini sandım. Ya da tek derdinin beni yatağa atmak olduğunu. Her şeyi beni kafandan atmak için yapmaya kalkıştığından, bana söylediğin hiçbir şeyde ciddi olmadığından şüphelendim. Bir yandan da korktum, Zane. Sana güvenmekten, duygularımı kendime itiraf etmekten korktum. Aramızdaki bu şeye teslim olmak gözüme kaybetmek gibi görünüyor. Eve döndüğümde senden zerre kadar etkilenmeyen o kız olmam gerekiyordu. Ama kendimi şeytanlarımla yüzleşip daha fazlasını isterken buluyorum.”

Öteki elimi beline dolayıp ona sıkıca sarıldım. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Cennetim. Hatta bana güvenmediğini kanıtlar. Geçmişimiz buna müsaade etmez. Yirmi dört yıllık kötü anılarla mücadele edemem. Yapabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum ama sen ve ben... Bunun felaketten başka bir şeyle sonuçlanması mümkün mü?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. Elini göğsümden yukarı kaydırıp boynuma doladı. “Bilmiyorum, Zane ama bilmek istiyorum.”

Siktir. Siktir.

Celeste parmak uçlarına yükselip titrek bir nefes aldı. Umutlu gözleri ondan esirgeyemeyeceğim bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. “Haklıydın, Zane. Seninle olmanın, senin olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum. Son birkaç haftadır bundan başka hiçbir şey düşünemedim. Bu belki berbat bir fikir, belki tartışmamız bir işaretti, evrenden gelen bir uyarıydı ama... umurumda değil.”

Bu kadar yakında olması kararlılığımı mum gibi eritiyordu. En sonunda başını eğip dudaklarını hafifçe benimkine yaklaştırarak beni avucunun içine aldı. “Beni öldüreceksin, Celeste Harrison,” diye fısıldadım. Onu kendime çekip kıpırmızı du-

daklarına yapıştım. Celeste inleyip ağzını araladı, elini saçlarıma geçirip emdiğim şekeri dilimin üzerinden çaldı. “Siktir, Cennetim,” diye homurdanıp yerlerimizi değiştirdim. Onu mutfak tezgâhının üzerine oturttum. Bu kadına asla doymayacaktım.

Bacaklarını belime doladı ve elleri benimkine benzer bir telaşla vücudumda gezindi. Beni arzulaması başımı döndürüyordu. Parmaklarını tişörtümün altına kaydırmasıyla keskin bir nefes aldım, nabzım kulaklarımda uğuldadı. Beni delirtiyordu.

Tişörtümü çekiştirip başımın üzerinden çıkardığında inledim. Celeste kumaşı yere atarken ellerimi kırmızı elbisesinin içine soktum. “Seni çok özledim,” diye fısıldadım o güzel dudaklarını tekrar kendiminkilere hapsedmeden önce. Bu itirafı içimde tutmam mümkün değildi. Sadece sesini duymadan geçirdiğim son birkaç haftadır değil, benden uzakta olduğu yıllar boyunca onu özlemiştim. Bunu o gidene kadar fark etmemiştim fakat Celeste daima benim dayanağım olmuştu.

Eli kot pantolonuma indiğinde geri çekildim, gözlerine bakmam gerekiyordu. “Yavaş gitmemiz gerek,” dedim bundan nefret etsem de. Onu çaresizce istiyordum ama bu şansı elime yüzüme bulaştırmayacaktım. Tekrar olmazdı.

“Hayır,” dedi kendinden emin bir sesle. Fermuarımı açtı. Gözlerimizi buluşturup parmaklarını baksırımın altına kaydardığında nefes almayı bile unuttum. “Sana ihtiyacım var, Zane. *Lütfen*. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum.”

Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Diyemezdim. Tanrıçamın isteği benim için bir emirdi. Gözlerinin içine bakarak ipeksi külotunu kenara ittim, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde aletim zonkladı. “Hepsi benim için mi, güzel Cennetim?”

Başıyla onayladı, yanakları kıpkırmızıydı. Kot pantolonumu ve baksırımı beceriksizce bacaklarımdan aşağı indirdi. Sabırsızlığı çok çekici olsa da beni asıl çıldırtan aletime bakarak dudaklarını yalamasıydı.

“Seni görmem gerek,” dedim yalvarırcasına. Kollarını havaya kaldırdı ve üzerindeki elbise saniyeler içinde yerdeki kıyafetlerimin yanına katıldı. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan sırtına uzanıp kırmızı sütyeninin kopçasını açarken büyülenmiş gibi onu izledim, her bir saniyeyi zihnime kazımayaya çalıştım. Eskiden de güzeldi ama hiçbir şey beni bugün karşımda duran kadına hazırlayamazdı. Ona tanrıça demekte haklı olduğumu biliyordum. Kahretsin, ona layık değildim.

Sırıtarak sütyeniyle takım külotunu da bacaklarından aşağı sıyırdı. Hâlâ gözlerimin içine bakıyor olması beni çıldırtıyordu. Kızarmış yanakları utancını ele verse de benden saklanmıyordu.

“Vay canına,” diye fısıldadım düşünmeden. “*Vay canına.*” Celeste Harrison’ın mutfak tezgâhında çırılçıplak vaziyette oturacağını, kadınlığının benim için sırlıslık olacağını hayal bile edemezdim. Böyle bir mucizeyi hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

Bir bacağına omzuma atıp başımı çevirerek uyluğunu öptüm. Celeste inleyerek elini saçlarıma arasına geçirdi, tutamlarımı sımsıkı kavradı. “Sana tapmama izin ver,” diye yalvardım. Ona o hatırladığı beceriksiz, tecrübesiz bakır olmadığımı ispatlamam gerekiyordu.

Dudaklarımı ıslak kıvrımlarına bastırdım. “Zane,” diye inledi. Gülümsemekten kendimi alamadım. Henüz tadını bile almamıştım ama şimdiden titriyordu. Onun da beni istediğini bilmek... kahretsin, her yanıma karıncalandırıyordu.

Bacaklarına sarıldım, o da tezgâhın üzerine uzandı. Dilimi klitorisinde gezdirmemi ağırlaşmış göz kapaklarının ardından izledi. Hatırladığım kadar enfesti. Bir noktada bunu hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım ama hayır, en sevdiğim tatlı hâlâ oydu.

“Dayanamıyorum,” diye inledi. “Seni içimde hissetmek istiyorum, Zane. Haftalardır her düşüncemi işgal ediyorsun. Sana ihtiyacım var. Lütfen.”

“Benim de önce dilime boşalmana ihtiyacım var, tatlı tan-
rıçam. Benim için boşal, isteğine sonra kavuşacaksın.”

Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde başını tezgâha yasladı. Dudaklarından dökülen her inilti aletimi biraz daha zonklatıyordu. Sadece çıkardığı seslerle bile boşalabilirdim ama Celeste’e kendimi kanıtlamam gerekiyordu.

Onu kendime çekip klitorisile tekrar tekrar oynadım. Onu istediğini bildiğim gibi yalayıp yutmak yerine arzusunu küçük dil darbeleriyle, daireler çizerek körükledim. Titremeye başla-
yana, beni çaresizce isteyene kadar durmadım. “Harika gidi-
yorsun, Cennetim. *Harikasın*,” diye fısıldadım iki parmağımı
içine kaydırıp G noktasına bastırarak.

Celeste adımı inleyerek benim için boşaldı. Bu hayatımın
doruk noktası değil de neydi? Hiçbir fantezim, hatta anılarım
bile bunun yanından geçemezdi. Celeste isteyip isteyebilece-
ğim *her şeydi*.

Utangaç bir gülümsemeyle oturur vaziyete geçip beni ken-
dine çekti. Bakışları sanki benim de aynı şeyi hissedip hisset-
mediğimi merak ediyormuş gibi yüzümde gezindi.

Mümkün değildi.

Şu an hissettiklerimi paylaşması imkânsızdı.

Kollarını boynuma doladığında nazikçe başının arkasını kavradım. Sessizce aletimi kavrayıp girişine hizalamasını bü-
yülenmiş gibi izledim. Gözlerimi onunkilere kenetleyip kesik
nefeslerle başını yavaşça içine ittim.

Orada durup konuşmayı hatırlamak için tüm irademi kul-
landım. “Celeste,” diye mırıldandım. Bir elimle saçlarını sımsıkı
kavrayıp diğerini beline doladım. “Devam edersek benim olur-
sun. Anladın mı? Daha fazla oylanmak, oyunlar oynamak yok.”

Onun da göğsü benimki gibi son sürat inip kalkıyordu. Bakışları aynı yoğunlukla, aynı duygularla doluydu. Başıyla onayladı ama bu yeterli değildi.

“Anladığını söyle.”

“Seninim, Zane. Sanırım başından beri öyleydim.”

Siktir. Aletimi bir santim daha itmemle Celeste’in gözleri kocaman açıldı, sıırıslıklam olmasına rağmen yüzünde ufak bir rahatsızlık belirdi. “Seni becereceğim, Cennetim. Sonra da konuşacağız. Bunu nasıl yürüteceğimizi, birbirimizle nasıl iletişim kuracağımızı bulacağız. Geçmişimizle de geleceğimizle de birlikte yüzleşmenin bir yolunu bulacağız.

Uzanıp elini yanağıma koydu, gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. “Bir yolunu bulacağız,” dedi.

Kalçamı biraz daha ittiğimde dudakları aralandı, kasları sınırına ulaşmış gibi etrafımda gerildi. “Çok iyi gidiyorsun, tanrıçam,” dedim. “Bu güzel am benim için yaratılmış, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Senin için,” diye sözlerimi tekrarlardı dalgın dalgın. Kahretsin, bana böyle bakmaya devam ederse kendimi daha fazla tutamayacaktım.

Kalçasını kavrayıp onu sabit tutarak tek hamlede içine girdim. Dudaklarından dökülen inilti kulaklarıma bayram ettirdi. “Tanrım, *Zane*,” diye fısıldadı bacaklarını belime dolayarak. Adımı dudaklarından duymaya, ona asla doymayacaktım.

“*Benim*,” dedim biraz geri çekilip sertçe tekrar içine girek. Ona sahip olma arzum kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

Celeste nihayet, *nihayet* benimdi.

On Dokuz

CELESTE

“Bu üçüncü oluyor,” diye mırıldandım burnumu Zane’in boynuna sürterek. Beni yine kucağında taşıyordu ve şimdiden onu tekrar istiyordum. Anılarımın beni yanılttığını, mezuniyet gecesindeki bakışlarını hayal ettiğimi sanmıştım. Ama şimdi karşımdaydı ve bana yine nabzımı hızlandıran o bakışları atıyordu.

“Aslında dördüncü,” dedi. Sesi o kadar alçaktı ki bu kadar yakınında olmasam duyamazdım.

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. “Dördüncü mü?”

Başıyla onaylayıp gülümsedi. “Kimya dersinde bayıldığın günü hatırlıyor musun? On yaşındaydık sanırım. Bir çırpıda masanın üzerine atlamıştım. Seni düşmeden yakalayıp revire taşımıştım.

“Ne?” Hiç öyle bir şey hatırlamıyordum. Yalnızca uyanışımı ve endişeden ölmüş annemle babamı baş ucumda bulduğumu anımsıyordum. Zane de ebeveynlerime bundan bahsetmemişti.

“Bir günü aşkın süredir yemek yemediğim için bayılmıştım. Gerçi şimdi bir düşünüyorum da kimya öğretmenimizi o günden sonra bir daha görmemişim. Bununla bir ilgin yok, değil mi?”

Zane gerildi. “Yanılmıyorsam protein barından birkaç ısırık almak için ondan izin istemiştin, o da hayır demişti.”

Sorumun cevabının bu olmadığını ikimiz de biliyorduk. “Ne zamandır?” diye sordum titrek bir sesle. Bu kadarı ne sorduğumu anlamasına yeterliydi.

Gözlerini kaçırarak beni dağınık çarşafların üzerine nazikçe bıraktı. Yatak odamda yan yana uzandığımız döşek dışında hiçbir şey yoktu. Zane iç geçirerek yorganı çekip üzerimizi örttü, ardından bana dönüp başını koluna yasladı. Zane Windsor’ın çırılçıplak vaziyette yatağımda yatması, beline toplanan yorganın kaslı gövdesini ortaya çıkarması fena ateşliydi. Ama ona bakıp benim olduğunu bilmek daha ateşliydi.

“Evrenimin merkezi olmadığın bir zamanı hatırlamıyorum bile, Celeste. Çocukluğumda rakibim, ezeli düşmanım, asla arkadaş olamayacağımı, güvenemeyeceğimi söyledikleri kızdın. Tüm bu uyarılar merakımı daha da kabarttı, seni tanıdıkça daha çok ilgimi çekiyordun. Benimle rekabet etmeye cesaret eden ve çoğu zaman galip gelen tek insandın. Soyadım umurunda bile değildi. Hatta bu yüzden benden nefret ediyordun. Ama yine bunun sayesinde gerçek beni görüyordun. Benden hiç korkup sinmedin, beni hiç etkilemeye çalışmadın. Kim olmam gerektiği önceden belirlenmişti ama senin yanındayken hiçbirinin önemi kalmıyordu.”

İç geçirerek yüzüme düşen bukleleri geriye itti. “Bu ilgi ne zaman berbat bir rekabete, ardından da daha fazlasına dönüştü bilmiyorum. Bildiğim tek şey sensiz bir Zane hatırlayamadığım. On altı yaşındayken senden hoşlandığımı fark ettim ama o zamana dek ilişkimizin dinamikleri çoktan belirlenmişti ve sana benden nefret etmen için bir dünya sebep vermiştim. Yaptıklarımı nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum. Gittiğinde... Tanrım seni o kadar çok özledim ki. Fakat bir yandan da bunun ilişkimize tertemiz bir sayfa açmak için fırsat olacağını umdum. Tekrar karşılaştığımızda aramızdaki husumeti bir kenara bı-

rakıp birbirimize koşacağımızı hayal ettim. Bana bakacağını ve bir kez olsun gözlerinde nefret görmeyeceğimi.”

Yüzüne uzanıp parmak uçlarımı şakağından şenesine kaydırđım. Zane gözlerini kapatıp başını elime doğru eğdi. “şimdi gözlerime baktığında ne görüyorsun?” diye fısıldadıım.

Göz kapakları titreşti, dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrılınca nabzım hızlandı. “Bana umut veren bir şey görüyorum, Cennetim.”

Beni kendine çektiğinde direnmedim. Birbirimize böyle mükemmel uyduğumuza, kollarında kendimi bu kadar güvende hissettiğime ben bile inanamıyordum. Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. “Zane,” diye fısıldadıım usulca. “şu konuşmayı... yapmamız gerek.”

“Biliyorum,” dedi elini saçlarımın arasına geçirerek. “İkimiz için de zorlu olacak bu şeyi yapmadan önce bırak biraz daha tadını çıkarayım.”

Burnumu boynundan yukarı kaydırđım, dudaklarım onun kilere sürtünce Zane mutlu mutlu iç geçirdi. “Benim,” diye fısıldayıp beni tembel tembel öptü. İçimdeki ateşi yeniden kö-rükledi.

Kollarının üzerinde doğrulup üzerime eğildiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı, aletin ucunu bacaklarımın arasına sürtmesiyle istemsizce inledim. Klitorisimi usul usul dürtmesi daha fazlasını istememe neden oluyor, suratındaki sırtış bana onun da bunu bildiğini söylüyordu.

“Tüm zorluklara rağmen bunu başaracağımızı söyle bana,” dedi yalvarırcasına.

Elimi saçlarının arasına geçirip gözlerinin içine baktım. “Bu, şimdiye tek kalkıştığım en mantıksız şey, Zane. Tüm işaretleler bunun gözyaşlarıyla sona ereceğini gösteriyor. Ailelerimiz bunu asla kabul etmeyecek. Rakip şirketlerin başındayız ve bu ilişkimizde gerginliklere yol açacak. Geçmişimizden bahsetmiyorum bile. İçten içe acaba beni bu kadar çok istemenden

dolayı kendimi güçlü hissettiğim için mi seni arzuluyorum diye endişeleniyorum. İlgin yıllarca eziyet ettiğin kızı iyileştiriyor ama bu yeterli olacak mı bilmiyorum. Üzerine bir şeyler inşa edebileceğimiz sağlam temellerimiz yok ve yol yakınken arkamı dönüp gitmem gerektiğini biliyorum ama bir türlü... yapamıyorum.”

Kalçası hareket ettiğinde iniltimi bastırmak için dudağımı ısırardım. Bunu kasten yaptığından adım gibi emindim. Bana birlikte ne kadar mükemmel olabileceğimi hatırlatıyor ve başarılı oluyordu.

“Sırf sana kendini güçlü hissettirdiğim için bile olsa bana bir şans vermene minnettarım, Cennetim. Kimsenin bir şey bilmesine gerek yok, benim güzel tanıçam. İstedğin buysa aramızdaki bu şey... sadece bize ait olabilir. Senin olmama izin verdiğin sürece istediğin her şey olurum.”

Sözleri karşısında kalbim durdu. Utangaç gülümsemesiyle gözüme o kadar savunmasız göründü ki ona sımsıkı sarılıp elimden gelen her şekilde onu rahatlatmaktan başka bir şey istemedim. Tartışmamızın bizi ayırmasına izin vermemeliydim, ona güvenip güvenemeyeceğime karar vermem bu kadar uzun sürmemeliydi. Parmak uçlarımı nazikçe yüzünde gezdirdim, Zane usulca iç geçirdi.

“Buraya nasıl geldiğimizin bir önemi yok, Celeste. Önemli olan tek şey bundan sonra yapacaklarımız. Geçmişte birbirimizle konuşmadık, her şeyi yanlış anladık. Geleceğimizi de bunların şekillendirmesine müsaade edemeyiz.” Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Gözleriyle bana yalvarıyor gibiydi. “Geçmişimiz zaten aleyhime çalışıyor, her şeyi telafi etmek için iki kat daha fazla çalışmam gerek. Hiç değilse benimle konuşarak bana yardımcı olacağını söyle. Lütfen, Celeste. Bizi kolay bir birlikteliğin beklemediğini biliyorum ama birbirimizle konuşmazsak hiç şansımız kalmayacak. Sürekli didişmekten başka

bir şey bilmiyoruz diye aynı şeyleri, güvensizlikleri tekrar yaşayamam. Seninle konuşmadan haftalar geçiremem.”

Onu hiç bu kadar içten görmemiştim. “İçime kapanık biriyim ve bir şeyi kafamda çözüp sindirene kadar başkalarıyla paylaşmamak gibi bir alışkanlığım var ama... elimden geleni yapacağım, Zane.”

“Bu bir söz mü?” derken sesi çaresizliğini ele veriyordu. Benimle olmayı sahiden istiyordu, değil mi?

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Elimden geldiğince seninle konuşacağıma söz veriyorum, Zane. Geçmişimizi geride bırakıp geleceğimize odaklanacağıma söz veriyorum. Dürüst olmam gerekirse hislerim beni korkutuyor. Paylaştığımız anıların büyük bir kısmı bu kadar nahoşken sana bu kadar çekilmemeliyim ama... her şeye rağmen ben...”

Hislerimi sözcüklere dökemediğimi fark ettiğinde gülümsedi. “Evet,” diye fısıldadı. “Ben de.” Alnını benimkine yasladığında titrek bir nefes verdim. “Her şeyi bir çırpıda çözmek zorunda değiliz, Cennetim. Korktuğumuz onca şeyi boş ver. Şu an bunların hiçbirinin önemi yok.”

Başım la onayladım. Biraz rahatlamıştım. “Ailelerimize söylemeden önce bu şeyi yürütüp yürütemeyeceğimize bir bakalım. Büyükbabam ve büyükannen öğrenirse ortalığın ne kadar karışacağını benim kadar iyi biliyorsun. Her şey zaten aleyhimize. Birlikte olmamızın getireceği onca şeye göğüs gerip geremeyeceğimizi anlamaya çalışırken bunu gizli tutmalıyız.”

Zane gülümsedi, bakışları kalbimi pır pır ettirdi. “Söyle bana, Cennetim. Bu sadece aramızda olsa da artık sana kız arkadaşım diyebileceğim anlamına mı geliyor?

Zane Windsor’ı tanımlayacak olsam aklıma gelen sözcüklerden biri *sevimli* olmazdı ama şu an tam da öyleydi. Hâlâ çekici ve güçlüydü ama bir o kadar da sevimliydi. Birden kafama dank etti, bu sevimli yanı yalnızca *bana* özeldi.

“Ben de sana erkek arkadaşım diyebileceksem,” diye fısıldadım. Gülümsemekten kendimi alamıyordum. Geçmişin acısını daha fazla çekmek istemiyordum, hele de yerine *bunu* yaşayabilecekken.

Zane buna karşılık kalçasını hareket ettirdi, gözleri arzuyla karardı. “Siktir. Bir daha söyle. Neyin olduğumu söyle.”

Bacaklarımın arasındaki aleti taş gibiydi, bana sürtünmesi tattığım en enfes işkenceydi. Kontrolünü bir kenara bırakıp bana hemen şimdi, sertçe sahip olmasını istiyordum. “Zane Windsor,” diye mırıldandım. “*Erkek arkadaşım*. Kulağa biraz çocukça geliyor, değil mi?”

Aletin ucunu klitorisime bastırıp kalçasını ileri geri hareket ettirdi. Kendimi tutamayıp inlediğimde sırttı. “Öyle geliyor,” diye fısıldadı. “Gerçi bana kalsa çok daha farklı bir şey derdin.”

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Ama Zane başını iki yana sallayıp dudaklarıma yapıştı. “İlk öpücüğümü, ilk seferimi aldın. Şimdi de ilk kız arkadaşım oldun. Daha kaç ilkim senin olacak? Sen de istiyorsan hepsini sana vermeye razıyım.”

Ona bir cevap veremedi aletin ucunu içime kaydırды. Zihnimdaki bütün düşünceler uçup gitti ve geriye bana hissettirdiklerinden başka bir şey kalmadı.

Zane Windsor sonum olacaktı ama Tanrım, insan gidecekse böyle gitmeliydi.

Yirmi

CELESTE

Ekranda Zane'in adını görmemle suratıma bir gülümseme yayıldı. Telefonumu masadan aldım. Son birkaç gün rüya gibi geçmişti. Sürekli mesajlaşıyorduk ve Zane birkaç dakikalığına bile olsa her akşam ziyaretime geliyor, her seferinde yepyeni bir demet çiçek getiriyordu.

Zane Windsor'ın kız arkadaşı olmak son derece beklenmedik bir deneyimdi. İlginin olumsuz anlamda üzerimde olmasının nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum ama bu sarsılmaz bağlılığı bambaşka bir şeydi. Her geçen gün endişelerim biraz daha azalıyor, ruhuma açtığı yaralar her öpücükle biraz daha iyileşiyordu.

EF-ZANE

Akşam yemeğinde bana eşlik et. İlk randevumuzda yaptığımı kuzu yahnisini pişireceğim. Bu kez botanik bahçesinde yeriz. Ağaçlardan bazıları çiçek açtı. Hoşuna gideceğinden eminim.

Sırtarak cevap yazdım.

CELESTE

Tatlılar benden!

EF-ZANE

Benim tatlım SENSİN zaten, Cennetim.

Dudağımı ısıırıp bacaklarımı birbirine bastırdım, gece için şimdiden sabırsızlanıyordum. Her akşam görüşsek de o günden beri öpüşmekten öteye gitmemiştik. İkimizin de işi başından aşkındı ve Zane işlerin ilerlemesine yetecek kadar uzun süre kalmamıştı. Hafta sonuna gün sayıyordum ve görünüşe bakılırsa yalnız değildim. İşimi sevdiğimden bunu yapmam tuhaftı ama cumanın gelip çatmasına seviniyordum.

“Celeste?”

Büyükbabam ofisime girmeden sarsak ellerle telefonumu kilitledim. İçimdeki utanç ve suçluluk karışımı duygular yüzünden ona bakamıyordum.

Hışımınla masamın üzerine süslü bir kart fırlattı, öfkesini hissetmemek imkânsızdı. “Anne Windsor, Bellevue’nün açılışı için davetiye göndermiş. Sinsi cadı! Bizimle alay ediyor. O otel bizim olmalıydı.”

Büyükbabam, Anne Windsor ve kötülükleri hakkında bir başka tirada başlarken kalın davetiye kartını alıp kaşlarımı çattım. Bu konuda ona katılmamak elde değildi, kesinlikle onunla alay ediyordu. Kartın üzerinde gelip satın alamadığı oteli görmesini söyleyen el yazısıyla yazılmış bir not bile vardı.

“Birbirinizden neden bu kadar çok nefret ediyorsunuz?” diye sordum gergin gergin. Bu soruyu ona defalarca kez sormuş ve her seferinde ağzından kısmi gerçekler koparmıştım. Resmin tamamını görmeme yetecek kadar çok şey bilmesem de açılan yaraların derin olduğunu anlayabiliyordum.

Büyükbabam bir süre pencereyden dışarı baktı, öfkesi duruldu. “Ne yap ne et bir sonraki hedeflerini öğren ve orayı satın

almak için elinden geleni yap, Celeste.” Davetiyeyi alıp uzunca bir süre baktı, ardından yırtarak parçaların masamın üzerine yağmasına izin verdi. “Torunu da aynı onun kadar sinsi, gerçi sen bunu zaten iyi biliyorsun. Bir kez olsun onu alt etmenin bir yolunu bul. Bıktım artık Windsorlardan.”

Arkasını dönüp dışarı çıktığında iç geçirdim. Ne yapacağımı da ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Eskiden olsa çoktan Zane’in bir sonraki hamlesini araştırmaya koyulurdum ama artık canım bunu yapmayı hiç istemiyordu. Sadece erkek arkadaşımın evine gidip işe dair her şeyi unutmak istiyordum.

Yapmaya çalıştığım buydu.

Ne var ki Zane’in evinin önüne yanaşırken büyükbabamın sözleri hâlâ zihnimde çınliyordu. İç geçirerek yanımda getirdiğim bir şişe Cabernet Sauvignon’a uzandım. Ojelerimin rengi en sevdiğim şarabın rengiyle aynıydı. Adı da bir o kadar uyumluydu. *Cabernet With Bae*⁶. Zane’in bu gece tırnaklarımı fark edip ojemin adını sormayacağını umuyordum, adını ona söylemek biraz utanç verici olabilirdi. Sırf onun için aldığımı öğrenirse çenesinden kurtulamazdım.

Arabanın kapısını açmamla zemin dikkatimi çekti. Yakındığım çakıllar gitmiş, yerlerini pürüzsüz taşlar almıştı. Bunu benim için yapmış olamazdı, değil mi? Nabzım hızlandı, eve doğru yürürken gülümsememi bastıramadım.

Zane bana fırsat bırakmadan kapıyı açtı, üzerinde onu karşı konulmaz gösteren takım elbiselerinden biri vardı. “Mükemmel zamanlama,” dedi elini uzatarak. Eğilip dudaklarımızı buluşturunca mutlu mutlu iç geçirdim, tüm endişelerim kısa süreliğine de olsa uçup gitti.

“Seni özledim,” diye fısıldadım düşünmeden.

Zane geri çekildi, gözleri hafifçe açıldı. Zaman zaman bana hâlâ birlikte olduğumuza inanamıyormuş gibi bakıyor ve her

6 (İng.) Sevgilimle Şarap Keyfi. –y.h.n.

seferinde içimi bir hoş ediyordu. Bu durum beni biraz çılgına çeviriyor, ona sataşmak istememe neden oluyordu. “Ben seni daha çok özledim, Cennetim.”

Saçlarımı nazikçe yüzümden çekti, tereddütlü gibiydi. “Ne oldu?” diye sordum.

Zane başını iki yana sallayıp elimi tuttu ve gözlerini benimkilerden ayırmadan parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Ardından beni kapısına bağlı tarayıcıya doğru çekti. “Gönlünce girip çıkabilmen için parmak izini kaydedelim.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, ona bakmak için başımı kaldırdım. Bu, bana evinin anahtarını vermesine denkti. “Böyle bir şey için henüz çok erken değil mi?”

Zane usulca gülüp başparmağımı tarayıcıya bastırdı, parmak izim tamamen kaydedilene kadar bir o yana bir yana oynattı. “Bu ânı ne zamandır beklediğimi anlamıyorsun bence. Benim olduğunu herkese duyuramamak zaten beni rahatsız ediyor, hiç değilse evimin sınırları içinde istediklerimi yapayım.”

“İstediklerini mi?” diye tekrarlardım. Beni içeri çektiğinde sıırıttım. “Başka ne istiyorsun anlatsana. Ya da dur. Göstersen daha iyi olur.”

Güldü ve parmaklarımızı kenetleyip beni botanik bahçesine uzanan yola yönlendirdi. “Daha sonra, Cennetim. Hiç merak etme. Sabaha dek tanrıçama tapmaya niyetliyim. Seni yatağında görmeyi ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilemezsin.” Yanaklarım kızardığında Zane elimi sıktı, gözlerindeki arzu parıltısı nabzımı hızlandırdı. “Önce karnımızı doyuracağız. Gün bitmek bilmedi, açlıktan ölüyorum.”

Beni gül bahçesine kurulmuş masaya götürdüğünde bir süre etrafa öylece bakmaktan başka bir şey yapamadım. “Sanki bir peri masalının içine girmişim gibi,” diye fısıldadım. Sesimi yükseltirsem ortamın sakinliğini bozacaktım sanki. Güllerin arasına dolanmış peri ışıkları ve yola dizilmiş mumlar zaten güzel olan bu bahçeyi büyüleyici bir yer hâline getirmişti.

Zane kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. “Bu gül bahçesi bir zamanlar annemindi. Babam gülleri kendi elle-riyle dikmişti ve birkaç senedir de hepsiyle ben ilgileniyorum. Kulağa belki tuhaf gelecek ama annemle en özel zamanlarım hep burada geçti. Kardeşlerimin bağ bahçe işlerine pek ilgisi yoktu, bu yüzden botanik bahçesi hep bize özel oldu. Buraya geldiğimde hâlâ yanımdaymış gibi hissediyorum. Aptalca olduğunun farkındayım ama gül bahçesiyle ilgilenerek onun anısını onurlandırıyormuşum gibi geliyor.”

İç geçirerek bir gülün yanına yürüdü, önünde diz çöküp yakınlardaki bir kovadan makas aldı. Tek hamlede göz alıcı, kocaman bir kırmızı gülü dalından kesti. “Günün birinde botanik bahçesini karıma armağan edeceğim,” dedi bana dönerek. Gülün sapını dikkatlice saçlarımın arasına soktu, çiçek kulağı-mın hemen üzerindeki buklelerin arasına sıkışınca gülümsedi. “*Mükemmel.*”

Burada Zane’le el ele dolaşan bir kadın düşünmek bile içimi kıskançlıkla doldurdu. Onun saçlarını süslemek için de annesinin kıymetli güllerinden bir tanesini kesecek miydi? Şim-diye dek hiç tatmadığım boyutlarda bir arzu içimi sardı, her bir zerrem *o kadın* olmak istedi. Bu öyle sarsıcı bir düşünceydi ki hemen onu aklımdan uzaklaştırdım.

“Günün nasıl geçti?” diye sordum dikkatimi dağıtmak için.

Zane sandalyemi çekerken üniformalı garsonlar yemekleri-mizle içeri girdi. Şaşırmadan edemedim, bazen Windsorların ne kadar zengin ve köklü bir aile olduğunu unutuyordum. Ailemin durumu iyiydi fakat Windsorların yanından bile geçemezdik. Hep bizden çok daha üstün olmuşlardı.

“Şehir merkezinde lüks bir spa tesisi kurmak istiyorum,” dedi masanın etrafından dolanıp kendi sandalyesine ilerlerken. “Fikir bir süredir kafamda dolanıp duruyor ama şimdilik pek olası görünmüyor.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, midem kasıldı. “Zane, bunu... bunu bana söyleyemezsin.”

Kaşlarını çatıp öne eğildi, dirseğini masaya koyarak başını eline yasladı. “Nedenmiş o?”

“Büyükbabam daha bugün bir sonraki hedefini öğrenip orayı senden önce almamı söyledi. Bellevue’yü aldığından beri yoluna taş koymam için beni daha fazla sıkıştırıyor. Önümüzdeki üç ila beş yıl içinde şirketimizdeki büyümenin sizinkini geçmesini istiyor. Chiara Şatosu’nu sana bıraktığım için başımın etini yedi. Uzun lafın kısası büyükbabam şu aralar benden pek memnun değil ve...”

“Ah,” dedi Zane sırtarak. “Kız kardeşim büyükannemi benim için bir arazi satın almaya ikna etti. Kendi spa merkezimi inşa etmem için. Bir adım önümde olman için sana detayları vermeli miyim?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Zane kıkırdarak masanın üzerinden elime uzandı. “Seninle rekabet etmek bu hayattaki en büyük zevklerimden biri, Cennetim ancak bu sana zarar veriyorsa yapmayacağım. Neyim var neyim yoksa senin olabilir. Aklımdaki her fikir, gözüme kestirdiğim her proje, aklına gelen her şey. Kendi kız arkadaşımdan sır saklayacak ya da günümüzün nasıl geçtiğini birbirimize anlatırken bazı kısımları atlayacak değilim. Ne zaman iş konuşsak konuyu başka yere çektiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Fikirlerini çalmayacağım, Celeste. Sana ya da büyükbabanın şirketine zarar verebilecek bir şey yapmayacağım.” Elimi dudaklarına götürüp bileğimin iç kısmına minik bir öpücük kondurdu. “Yemin ederim.”

Gözlerinin içine bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, dilim tutulmuştu. Bunu sahiden başara bilir miydik? Gün içinde yaptıklarımızı birbirimizden sırlar saklamadan konuşabilir miydik? Bunu çok istiyordum ve ona güvendiğime pişman olmamak için içten içe dua ediyordum.

Girmi Bir

CELESTE

Lily kocaman bir gülümsemeyle mutfağa girdiğinde iki kadehe şarap koyuyordum. “Bu eve doyamıyorum,” dedi mutlu mutlu iç geçirerek.

Şarap şişesini tutmayan koluma sarılınca sııttım. “Seni özledim,” dedim. “Ayda en az bir kere kızlar gecesi yapacaktık hani? Aradan iki ay geçti, yeni evimde ilk kez birlikte bir gece geçiriyoruz. Annem de kaçırıldığın yemek dersleri hakkında söylenip duruyor. Seni özleyen tek kişi ben değilim.”

Peşimden oturma odasına gelirken Lily’nin gülümsemesi hafifçe soldu. “Biliyorum. Özür dilerim, Celeste. İşler çok yoğun. Daha ilk aylarımda olduğumdan sürekli mesaiye kalıyorum. Windsor Hotels’in eğitim programı çok acımasız, yeni birinin kovulmadığı tek gün geçmiyor. Sıranın bana geleceğinden korkuyorum.”

Zane’in seçmeme yardım ettiği yepyeni krem rengi kanepeye oturup Lily’yi yanıma çektim. “Eh, böyle olacağını biliyorduk,” diye mırıldandım. “Her şeyin aynı kalacağını, üniversitedeki gibi her dakika birlikte olacağımızı düşünecek kadar deli değilim ama ne bileyim, bazı günler senden bir mesaj bile alamıyorum. Ya sen mesaiye kalıyorsun ya ben. Farklı şirketlerde çalışmak...”

Arkadaşım iç çekerek şarabından bir yudum aldı. “Biliyorum. En yakın arkadaşım ile iş mevzularını konuşmamak çok tuhaf. Bana imzalattıkları gizlilik sözleşmesi çok katı. *Berbat* bir durum.”

Bacaklarımı altına toplayıp derin bir nefes verdim. “Her neyse, sorun değil. Sen mutlu ol yeter. Zane sana fazla yüklenmiyor, değil mi? İyi iş çıkardığını söyledi ama senin ağzından duymak istiyorum.”

“Harrison Developments’ta çalışmayı tercih ederdim ama Windsor Hotels’te olmaktan da mutluyum. Herkes çok çalışıyor fakat karşılığını da alıyor. O kadar çok şey öğreniyorum ki.” Bana bir bakış atıp kaşını kaldırdı. “*Bir saniye. Zane sana iyi iş çıkardığımı mı söyledi?*”

Kan yanaklarıma hücum etti, gerginlikle dudağımı dişledim. “Ah. Sana öpüştüğümüzü, ardından da tartıştığımızı anlatmıştım ve sen de bana kendimi üzme yerine onunla konuşmam gerektiğini söylemiştin ya?”

Başını ağır ağır sallayarak beni onayladı.

“İşte ben de...”

“*Celeste. Söyle artık.*”

“Çıkıyoruz,” dedim tek nefeste. “Yedi hafta oldu ve Tanrım... Lil, sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ne tuhaf, değil mi? Kendimizi bildik bileli Zane’le birbirimizden nefret ettik ama artık bambaşka biri gibi. Bana ne kadar iyi davranıldığını anlatsam inanamazsın. Bu yeni hâline bayılıyorum ama bir yandan da korkuyorum. Ya hiçbiri gerçek değilse? Daha da kötüsü, ya ona daha beter tutulursam ve ailem her şeyi öğrenirse? Sonsuza dek birlikte olamayacağımızı biliyorum ama ben...”

Elini koluma koyup nazikçe sıvazladı, dudaklarımdan son sürat dökülen sözcükleri anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. “Yine aynı şeyi yapıyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

“Yine kendimi kaybettim değil mi? Çok gerginim. Sana ondan bahsetmek için sabırsızlanıyordum ama bunu yüz yüze yapalım istiyordum. Bir türlü görüşecek vakit bulamadık.”

Lily şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Emin olmak için soruyorum, ezelden beri nefret ettiğin, yıllarca sana zorbalık yapan ve seni gerim gerim geren adamla, *Zane Windsor*’la mı çıkıyorsun? Doğru mu anladım? *Patronumla*?”

“Şey... Evet, ta kendisiyle.”

Şok içinde açılmış gözlerini üzerimden ayırmadan kadehi ağzına götürüp fondipledi. “Pekâlâ, bunu hiç beklemiyordum,” dedi bardağını tazelemek için şişeye uzanarak. “Öpüştüğünüzü söylediğinde bunun yıllarca birikmiş şehvetin altında yatan bir nefret olduğunu, ikinizin de biraz rahatlamaya ihtiyaç duyduğunu sanmıştım. *Çıkmaya* başlayacağınız... aklımın ucundan geçmemiştii. Hâlâ anlayamıyorum. Bu nasıl oldu?”

Arkama yaslanıp iç geçirdim. “Bilmiyorum, Lil. Son birkaç yılda nasıl bir adama dönüştüğünü göstermek için benden bir şans istedi ve sonrası çok hızlı gelişti. Neredeyse her gün görüşüyoruz, çoğu akşam birlikte yemek pişirip yiyoruz. Evi dekore etmeme yardım etti, duvarları birlikte boyadık. Bir tek mutfak kaldı... ona daha sıra gelmedi. Her şey o kadar... normal ki. Başta benim de tereddütlerim vardı. Eski alışkanlıklarımıza kapılıp didişmeye başlamamızın an meselesi olduğunu sanmıştım ama öyle olmadı. Tuhaf olduğunu ben de biliyorum. Zane’den her şeyimle nefret ettiğim süre boyunca aslında onu sandığımdan çok daha iyi tanımışım ve aramızdaki husumet ortadan kalkınca bir sürü ortak noktamız olduğunu keşfettim.”

Arkadaşım bir an gözlerini kapattı. “Celeste,” dedi yalvarırcasına. Göz kapakları yeniden açıldığında gözlerinde acı gördüm. “Lütfen seni incitmesine izin verme. Sana yaşattığı onca şeyden sonra neden onunla birlikte olmak istiyorsun sahiden anlamıyorum. Değiştiğini inkâr edemem ama bu, *seni* hak ettiği

anlamına gelmez. Hem ilişkinizi nasıl yürüteceksiniz? Bunu nasıl uzun ömürlü bir şeye dönüştüreceksiniz?”

“Bilmiyorum. Sadece yıllardır olmadığım kadar mutlu olduğumu ve bunu ona borçlu olduğumu biliyorum. Bir ömür birlikte olmasak bile onunla geçirdiğim her ânın tadını çıkarmak istiyorum. Bu delilik mi?”

Lily başını iki yana sallayıp şarabından büyük bir yudum aldı. “Bu geçici bir hevesten öteye gitmemeli, Celeste. Sen de bunun farkındasın, değil mi? İlmek ilmek işlediğin geleceğinde ona yer yok. Büyükbaban, Archer’ı bundan çok daha küçük bir mesele yüzünden reddetti ve aynı şeyi sana da yaparsa kalbin çok kırılır. Haberi olursa bir an bile tereddüt etmeyeceğini biliyorsun.” Bakışları yüzümde gezindi, ardında saklı ıstırap beni şaşkına çevirdi. “Zane yine eskisi gibi ruhunu paramparça ettiğinde beni parçaları toplamak zorunda bırakma lütfen. Hâlâ yapabiliyorken ona sırtını dön. Bu seçimi ailen müdahale etmeden kendi başına yap. Onunla evlenemeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun, lütfen ona âşık olma.”

Başımı önüme eğip titrek bir nefes aldım. “Bunun için çok geç sanırım.”

Girmi İki

ZANE

“Akşam yemeğine geç kalma,” dedi büyükannem hattın öteki ucundan. Sesi her zamanki gibi sertti. “Seninle yüz yüze konuşmak istediğim birkaç konu var, bilhassa Ed Harrison’ın torunuyla ne yapmayı planladığını öğrenmek istiyorum. Büyükbabasıyla çalışmaya başladığı birkaç ayda birçok departmanı yeniden yapılandırdı ve şirket imajıyla ağını büyük ölçüde iyileştirdi. Böyle giderse iki yıl içinde rekabet üstünlüğünü ele geçirecekler.”

Gururlu gülümsememi bastırmaya çalışarak Celeste’in evinin önüne yanaştım. Akşamüzerimi onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum. Büyükannem, saydığı başarılarla sonuçlanan planların birkaçının hazırlığına yardım ettiğimi öğrense muhtemelen beni öldürürdü. “İçin rahat olsun, büyükanne. Celeste’le ilgili harika planlarım var.” *Sadece beklediklerinden biraz farklılar.*

Son birkaç ay rüya gibi geçmişti, aramızdaki uçurumun azar azar kapanmasıyla kendimizi hiç tecrübe etmediğimiz bir uyum içinde bulmuştuk. Neredeyse her gün birlikteydik, Celeste’in yanındayken zaman su gibi akıp geçiyordu. Haftalar yerini aylara bırakmıştı ve onunla bir gelecek hayal eder olmuştum. Hâlâ bir sürü engelimiz vardı ancak ilişkimizin ne kadar

güçlendiğini düşündükçe karşımıza çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimize olan inancım artıyordu. Tek yapmam gereken Celeste'i de buna inandırmaktı.

Büyükannemin telefonu kapatmadan önce oflaması beni Ed Harrison'la arasındaki husumet konusunda meraklandırdı. İşime eskisi kadar karışmasa da Celeste ne zaman güç gösterisi yapsa öfkeyle telefona sarılıp beni arıyordu. Celeste'in yoluna taş koymaya niyetim varmış gibi davranmak bile gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Kendi kendime sıritarak bahçeden topladığım beyaz karmelya buketini alıp eve doğru ilerlemeye koyuldum. Ön kapı ben yaklaşırken açıldı ve Celeste kollarıma atladı. Onu yakalayıp sıkıca sarıldığımda çiçekler istemsizce sırtıyla kollarımın arasına sıkıştı. "Nihayet geldin," dedi parıldayan gözlerle. O kadar güzeldi ki. Kahretsin, benim olduğuna hâlâ inanamıyordum. En çok bu hâlini seviyordum, dağınık saçları, vücudunu güç bela örten ipeksi siyah şortu ve takım üstüyle. Hepsi benim içindi. Benden başka kimse onu böyle ev hâliyle göremezdi.

Sıritarak dudaklarına yapıştım. İkimiz de kendimizi öpücüğümüzde kaybederken buketi bırakıp onu mutfığa taşıdım. Bu artık akşam rutinimiz hâline gelmişti. Her gün ona yemek pişirip ev işlerine yardım etmeye geliyordum, o da beni geceyi burada geçirmeye ikna ediyordu. Altı ay bunlarla bir çırpıda geçip gitmişti ve her şey hayal ettiğimden daha mükemmeldi.

Onu tezgâha oturtup, "Bugün son duvarları boyayacağız sanıyordum," diye fısıldadım öpücüklerimin arasında. Ağzımda mentol tadı vardı. Şekerimi çalmakta giderek ustalaşıyordu ve bunu her yapışında aletim sertleşiyordu. Nedenine ben de akıl sır erdiremiyordum, nedense bunu fena ateşli buluyordum.

"Daha sonra," dedi ceketimi omuzlarımdan aşağı iterek. Maharetli parmaklarıyla yelegimin ve gömleğimin düğmelerini çözdü, her geçen gün bu işte biraz daha ustalaşıyordu. Aylardır aynı şeyi söylediğinden gülmeden edemedim. Ne zaman

mutfak duvarlarını boyamayı planlasak kendimizi böyle sarmaş dolaş vaziyette buluyorduk. Evin kalan duvarlarını halletmiştik ama nedense sıra mutfağa geldiğinde onu tezgâhın üzerinde becerip duruyordum.

Celeste mutlu mutlu iç geçirdi, karın kaslarımda gezinen bakışları beni çıldırtıyordu. Hayatımın büyük bir kısmında takıntı hâline getirdiğim kadın tarafından arzulanmak çok özel bir şeydi. “Konferansa konuşmacı olarak davet edildiğin için çok öfkeliyim, ben davet edilmedim,” dedi ama biraz bile öfkeli görünmüyordu. Aksine, kehribar rengi gözleri gururla parıldıyordu.

“Gönlünü alsam iyi olacak, ha?”

Hevesle başını sallayıp elini pantolonumda gezdirdi. “İşin zor. *Çok* üzgünüm.”

Sırıtarak kıyafetlerini çıkardım, şortunun altına hiçbir şey giymediğini görünce zevkten dört köşe oldum. “Öyle görünüyorsun,” dedim avucumu bacaklarının arasına bastırarak. “O kadar üzgüsün ki gözyaşlarından her yerin sırılsıklam olmuş, Celeste.”

Pantolonumla baksırımı sertçe aşağı çekip beni çırılçıplak bıraktı. Sırıtarak iki parmağımı içine ittiğimde dudaklarından enfes bir inilti döküldü. “Benim için bacaklarını ayır, tanrıçam.” Kız arkadaşım söylediğimi yaptı. Kahretsin, bu manzara her seferinde aklımı başımdan alıyordu. “Aferin kızıma,” diye fısıldadım. “Ellerini arkana uzatıp tezgâha yasla ve ben söyleyene kadar kıpırdatma,” dedim G noktasını okşarken. Beni bu denli istemesi, parmaklarımın etrafında gerilen kasları nefesimi kesti.

“Akşam güneşinin altında, mutfak tezgâhının üzerinde uslu bir kız gibi erkek arkadaşının parmaklarını becerirken çok güzelsin. Sen gerçek bir tanrıçasın, biliyorsun, değil mi?”

Celeste kalçasını hareket ettirerek inledi. “Zane,” dedi yalvarırcasına. Ellerini tezgâhın üzerinden kaldırıp bana uzandı.

Parmaklarımı içinden çıkarıp ağzıma götürerek güzelce emdim. “Ellerini oradan çekersen ben de aynısını yaparım, bebeğim.”

“Lütfen,” dedi tatlı bir sesle. Bacaklarını biraz daha açıp arkaya yaslandığında dudağımı ısırdım. Bakışları karşı konulmazdı. “Parmaklarını çok seviyorum, biricik erkek arkadaşım ama aletine ihtiyacım var. Becer beni, Zane.”

Tanrım, bu kadın... bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. “Tanrıçamın isteği benim için bir emirdir,” diye mırıldandım zonklayan aletimi girişine hizalayarak.

İçine girdiğimde kulaklarımı dolduran iniltisi beni mahvetti. “Zane,” diye fısıldadı kollarını etrafıma dolayarak. Tek vücut olmuştuk, beni içine öyle harika alıyordu ki. Etrafımı saran daracık sıcaklığı enfesti. Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi. “Sana deli oluyorum.”

Sertçe yutkundum, gördüklerime ve duyduklarıma inanmakta zorlanıyordum. “Celeste,” diye fısıldadım. “Deli sana hissettiklerim karşısında hafif kalır.” Bunu elbette o da biliyordu, değil mi? Henüz o iki kelimeyi sesli söylememiştim ama gerçeği gözlerimde görüyor olmalıydı.

Hafifçe geri çekilip sert ve hızlı darbelerle içine girip çıkmaya başladım. Celeste’in güzel iniltileri kulaklarımı doldurdu. Son birkaç ayda hangi pozisyonları sevdiğini öğrenmiştim ve onu süratle zevkin doruğuna sürükleyip istediğini vermemek en sevdiğim hobim hâline gelmişti. Bu hayatta inleyerek boşalmaya çalışmasını izlemekten daha çekici bir şey yoktu. O kadar tatlı yalvarıyordu ki buna doyamıyordum.

Beni kendine çekti ve elini saçlarımın arasına sokup dudaklarıma yapıştı. Bacaklarını belime sımsıkı doladı. Ergenliğimde ona âşık olduğumu sanmıştım ama şu anki hislerimin yanında devede kulak kalırdı.

“Evet,” diye inledi dudaklarıma karşı. “Devam et, Zane. Lütfen. *Sakin durma.*”

Dudaklarını ısırıp alt dudağını emerek tempomu artırdım. Elimi bacaklarının arasına kaydırıp klitorisiyle oynamaya başladım. “Böyle iyi mi, bebeğim?”

Başıyla onaylayıp kalçasını benimkiyle birlikte hareket ettirmeye başladı, nefesleri hızlandı ve iniltileri şiddetlendi. “Büyüleyicisin, Celeste. Muhteşemsin ve her şeyinle *benimsin*.”

“Seninim.” Bacakları titremeye, kasları etrafımda gerilmeye başladı. Boşalırken beni de peşinden sürükledi.

“Siktir,” diye inledim. Gözlerim titreşerek kapandı. Her seferinde gözlerimin önünde yıldızlar patlatması akılmazdı.

Alnım omzuna düştüğünde kıkırdadı. Ter içindeydim ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Celeste başını çevirip şakağıma tekrar tekrar yumuşak öpücükler kondurdu.

“Duvarları beyaza boyamamız gerekiyordu,” diye mırıldandım başımla arkasındaki duvarı işaret ederek. “Seni değil,” diye ekledim aletimi biraz daha derinlerine iterek.

Bir kahkaha patlatıp bana daha sıkı sarıldı. “Çok komiksin,” dedi. Burnunu boynuma sürüp dudaklarını kulağımın hemen altına bastırduğunda omurgamdan bir ürperti geçti.

“Sonuçta seni güldürdüm.”

Tam bir cevap verecekti ki kapanan ön kapının sesiyle ikimiz de donakaldık. “Celeste!” diye seslendi bir adam. Arkasından tanımadığım birkaç ses daha geldi.

Celeste’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve panikle göğsümü itti. “Ailem geldi!” diye fısıldadı. Mutfak tezgâhından aşağı atlayıp telaşla şortunu aramaya koyuldu.

“Bunu al,” diye mırıldandım gömleğimi ona atarak. Kumaşı hızlıca üzerine geçirip düğmeleri elinden geldiğince ilikledi.

Baksırımı kıcıma çektiğim sırada mutfak kapısı açıldı ve içeri giren üç çift şok olmuş göz darmadağın hâlimize bakakaldı.

Girmi Üç

ZANE

İlk Celeste'in abisini tanıdım, yumruğunu çeneme yemeden saniyeler önce. Bana vuracağını anlamış ve izin vermiştim ama *siktir*, bu ne biçim bir kuvvetti böyle?

"Yapma!" diye bağırdı Celeste aramıza girmeye çalışarak. Hızlı bir hamleyle onu arkama çekip ateş hattından uzaklaştırdım. Karşısındaki abisi olabilirdi ama gözlerinde gördüğüm öfke hiç hoşuma gitmemişti. Ona el sürmeyeceğinden emin olana dek Celeste'in yanma yaklaşmasını istemiyordum.

Archer gözlerimin içine baktı. Ona karşılık vermeyeceğimi, hatta kendimi bile savunmaya kalkışmayacağımı anlayınca öfkesi yerini kafa karışıklığına bıraktı. "Ne oluyor burada?"

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Celeste'in babası yarı çıplak vücudumu tepeden tırnağa süzerek. Neyse ki son anda baksırımı giymiştim. Ne yaptığımız gün gibi açıktı ama içeri girdiklerinde aletim ortada olsaydı durum çok daha utanç verici olurdu. "*Zane Windsor?*"

"Bay Harrison," diye mırıldandım çenemi ovuşturmayı bırakmadan yüzüme zoraki bir gülümseme kondurarak. Kesin moraracaktı. Müstakbel kayınvalidem, kayınpederim ve kayınbiraderimle böyle tanışmak istememiştim.

Celeste'in annesi bir an kendini tutamayıp kıkırdadı, hemen sonra hızlıca kendini topladı. "Ben de tatlı, dikkatli kızım neden son zamanlarda telefonunun başından ayrılmıyor diye merak ediyordum. Her akşamını evinde tek başına geçirmek istemesi de tuhafıma gidiyordu. Bir erkek arkadaşı olduğunu tahmin etmiştim ama o erkek arkadaşın sen olacağı aklımın ucundan geçmemişti, Zane."

Celeste elini sırtına koyup ailesine bakabilmek için hafifçe yana kaydı, başını kolumun yanından dışarı uzattı. "Açıklayabilirim, *açıklayacağım* da," dedi, "ama öncesinde bize biraz müsaade eder misiniz?"

Babası ve kardeşi buna karşı çıkacakmış gibi göründü, ağızlarını açtıklarında Celeste'in annesi birden ciddileşip sırtını dikleştirdi. "*Dışarı*," diye çıkıştı.

İki adam da birbirlerine bir bakış atıp oyalanmadan dediğini yaptıklarında şaşırmadan edemedim. Kalbime bir ağırlık çöktü, annem hayatta olsaydı o da böyle nazik ama otoriter bir kadın olur muydu? Annesi de arkalarından dışarı çıkıp kapıyı kapattığında Celeste bana döndü. "Çok üzgünüm," dedi avucunu yüzüme bastırarak. "Akşam yemeğine geleceklerdi ama bu kadar erken sözleşmemiştik. Sanırım Archer da gelince bana sürpriz yapmak istediler. Yedek anahtarın yerini onlara hiç söylememeliydim."

Elimi beline koyup onu kendime çektim. "Önemli değil, bebeğim," diye mırıldandım. "Şimdi ne yapacağız?"

Parmak uçlarına yükselip yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Ardından geri çekilip bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Senin için de sorun değilse ailemle tanışmanı istiyorum. Onlar büyükbabam gibi değiller, Zane. Bunu sorgusuz sualsiz kabul edeceklerini söyleyemem ama önyargılarının tek nedeni yıllardır senden şikâyet etmem olacak. Büyükbabamla büyükannen arasındaki rekabeti umursayacaklarını sanmıyorum."

Sırıtarak yüzüne düşmüş saçlarını nazikçe geriye ittim. “Beni erkek arkadaşın olarak mı tanıtacaksın?” diye sordum son sürat atan kalbimle.

Başıyla onayladı, yanakları al al oldu. “Senin için de uygunsunsa.”

“Bu da soru mu, Cennetim? Elbette uygun.”

Gülümsedi. “O hâlde giyinsek iyi olur. Nedense üzerinde bir baksırdan fazlası varken seni daha çok seveceklerini düşünüyorum.”

Kıkırdayarak gömleğimin yakasını kavrayıp onu kendime çektim. “O hâlde gömleğimi geri almam gerek, tanrıçam.”

Celeste kollarını tekrar boynuma dolayıp dudağıma beni rahatlatmak istiyormuş gibi yumuşak bir öpücük kondurdu. O kadar tatlıydı ki. “Her şey yolunda gidecek,” dediğinde kalbim tekledi.

Üzerimizi giyinirken bana endişeli bakışlar atmaya devam etti. Benim için bu kadar endişelenmesine bir türlü inanamıyordum. Böyle yapmasını hiç beklemiyordum, benden utanacağını sanmıştım fakat durum hiç böyle değildi.

“Gel hadi,” dedi elimi tutarak.

Beni oturma odasına götürdü. Abisi ve babası benim eşyalarımın –Celeste’in evimde görüp beğendiği ve son birkaç hafta içinde onun için getirdiğim ıvır zıvırlarla– dolu kutuların üzerinde oturuyordu. Kanepede, Celeste’in annesinin yanında oturmak yerine cezalıymış gibi bir köşeye ilişmişlerdi. İçeri girmemizle ikisi de gerildi, bakışları doğruca ellerimize kaydı.

Celeste elimi sıkıp az önce annesinin yaptığı gibi sırtını dikleştirdi. “Archer, önce ortada hiçbir şey yokken erkek arkadaşına vurduğun için ondan özür dileyeceksin. Çat kapı içeri giren sizdiniz. Zane yanlış bir şey yapmadı ve bu barbarlığı hak etmedi.”

Ona şaşkın şaşkın bakakaldım, göğsüm gururla kabardı. Beni mi savunuyordu? Kardeşlerimden başka kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

“*Neyim* dedin sen?” dedi Archer ayağa fırlayarak.

“*Otur,*” diye çıkıştı annesi. Abisinin kalktığı kutunun üzerine oturmasını hayranlıkla izledim. Bir annenin gücü böyle bir şey miydi? Büyükannem de güçlü bir kadındı ama şahit olduğum şey çok daha farklıydı.

Celeste’in annesi kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini oğlunun üzerine dikti. “Kardeşin haklı. Burası onun evi ve bir haber bile vermeden içeri giren bizdik. Mahremiyetini ihlal ettiğimiz yetmiyormuş gibi bir de kalkıp... *konuğuna* saldırdın. Derhâl özür dile.”

Archer ihanete uğramış gibi annesine döndü. Gözlerime inanamıyordum. Annesinin karşısında pısıp kalan bu adam son üç ayda değerini üç katına çıkarmış bir teknoloji şirketinin kurucu ortağı olarak son sürat milyoner olma yolunda ilerleyen adam mıydı sahiden? İçimi saran ufak kıskançlık da bir o kadar tuhaftı. Annemin beni azarlamasını ve bana ne kadar değer verdiğini görmek için dünyaları verirdim. “Ciddi olamazsın, anne.”

Annesi ona sert bakışlar atmaya devam edince Archer dişlerini sıkıp bana döndü. “Sana yumruk attığım için özür dilerim,” dedi ama devamını getirmek istiyormuş gibi duraksadı. Muhtemelen, *keşke fırsatım varken bir tane daha geçirseydim*, minvalinde bir şey eklememek için kendini zor tutuyordu.

Onu başımla onayladım. Ne şimdi ne de gelecekte onunla ters düşmek istemiyordum. Sonuçta kartlarımı doğru oynarsam günün birinde kayınbiraderim olacaktı.

Celeste’in babası ayağa kalkıp bahçeyi işaret etti. “Neden dışarıda konuşmuyoruz?” dedi karısına masum bir bakış atarak. Kadın iç geçirerek onu başıyla onaylasa da Celeste gerildi.

“Hayır,” dedi bir çırpıda. “Hiçbir yere gitmiyoruz.”

Gülümsememi güç bela bastırıp ona baktım. Saçlarını yüzünden çekip başımı usulca iki yana salladım. “Hemen döneceğim, tamam mı?” Celeste’in dudakları aralandı, endişesi yüzünden okunuyordu. Yanağını avucumun içine aldım ve sözsüz, kısa bir iletişimin ardından beni başıyla onayladı. Alnına bir öpücük kondurmayı çok istiyordum ama bunun arkamdaki iki adamdan birinin suratıma bir yumruk daha geçirmesiyle sonuçlanabileceğinin farkında olduğumdan kız arkadaşıma gülümsemekle yetinip abisiyle babasının peşinden bahçeye çıktım.

Yirmi Dört

CELESTE

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordum telefonumun ahizesine. En sevdiğim kahveciye girmek için karşıya geçerken bakışlarım beni takip ediyormuş gibi görünen iki kadına takıldı. Gözlerindeki güneş gözlükleri ve kafalarındaki beyzbol şapkaları, pahalı kıyafetleri ve topuklu ayakkabılarının yanında absürt görünüyordu.

Zane iç geçirdi. “Daha kaç kez söylemem gerekiyor, Cennetim? Archer ve babanla biraz konuştuk sadece, her şey yolunda. Sen sadece gelecek haftaki konferansa odaklan, tamam mı? Büyükbabanı etkilemen gerek, bilhassa da ailen ilişkimizi öğrendikten sonra.”

Derin bir nefes verip sıraya girdim, arkama bir bakış attığımda az önceki iki kadının cam kapının önünde içeri girip girmemek için tartıştığını gördüm. “Bana ne konuştuğunuzu anlatmadığın için endişeleniyorum. Hiçbir şey olmamış gibi içeri dönmeniz çok tuhaftı. Annem bile bunu yadırgadı.”

Zane güldü, çıkan ses içimi bir hoş etti. “Canını sıkma, bebeğim. İnan bana her şey yolunda. Endişelenmeni gerektirecek bir şey olsaydı söylerdim zaten.”

“İyi, tamam,” diye mırıldandım. Kahve siparişimi verdim. “Endişelenmek demişken, sanırım takip ediliyorum.”

“Mümkün değil,” dedi Zane. Hemen ardından klavye sesleri duyuldu. “Yedi yirmi dört seni takip eden iki koruman var.”

“Pardon?”

Zane boğazını temizledi. “Şey... güvenliğin için. Yaptığın her şeyi bana rapor etmiyorlar,” dedi. İç geçirdim, bunu yapmasına o kadar da şaşırdığım söylenemezdi.

“Bundan haberim olması gerekmez miydi sence?”

“Gerekirdi tabii ki ama bunun için bana sonra kızarsın. Endişelenecek bir şey olduğu konusunda haklısın. Windsor güvenlik ekibine göre *sahiden* takip ediliyorsun.” Bıkkınlıkla inlediğinde merakım iyice kabardı. “Peşindekiler de kız kardeşim ve en yakın arkadaşı. Kahretsin.”

Kahkahamı bastırıp kahve bardağımı dudaklarıma götürdüm, bakışlarım Zane için aldığım bir diğer ojeme kaydı. Bu seferki ten rengiydi ve adının *BBF Best Boyfriend* olduğunu söylediğimde ağzı kulaklarına varmıştı. “Bak sen. Archer’ın yumruğunun intikamını böyle mi alıyorsun?”

Zane güldü. “Hayır. Kız kardeşim çatlağın teki sadece. Bana beş dakika ver, sorunsuzca ofise dönebilmen için adamlarımızı üstlerine salacağım.”

“Hayır,” dedim. Sierra Windsor’ı merak ediyordum. Bizden birkaç yaş küçük olduğundan hiç onunla tanışma fırsatı bulamamıştım ama duyduğum kadarıyla son derece zeki, biraz da dramatik biriydi. Windsor kardeşler arasında en eksantrik oymuş gibi görünüyordu. Eh, onu suçlayamazdım, beş abinin baskısıyla büyümenin nasıl olduğunu tahmin bile edemezdim. “Ben hallederim.”

“Bu hiç iyi bir fikir değil, Cennetim,” dedi Zane ama sırtarak kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile.

“Kapatmam gerek. Seni seviyorum, hoşça kal!” Aramayı sonlandırıp dışarı çıktım. Sierra uzun, koyu renkli, pasparlak

7 (İng.) En İyi Erkek Arkadaş. -y.h.n.

saçlarını ve Windsor aurasını saklayabilecekmiş gibi şapkasını yüzüne indirdi. Dikkatimi çekmemek için yerine sinmeye çalışsa da etrafına buram buram güç yayıyordu. Yanındaki kadının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Birkaç ay önce Zane’le yemek yediğini görüp feci kıskandığım ve sonrasında aralarında hiçbir şey olmadığını öğrendiğim modeli fark edince tek kaşım kalktı. Son birkaç ayda duyduklarımın ardından Zane için bir kardeşten farksız olduğuna ikna olmuşum.

“Ah,” dedim bakışlarımı iki arasında gezdirerek, “Sierra Windsor ve Raven Du Pont, değil mi?”

İkisi de gerildi, Sierra iç geçirip şapkasını çıkardı. Güneş gözlüğünü başının üzerine ittiğinde gözlerinin Zane’inkilerle aynı olduğunu fark edip gülümsedim. Bu benzerlik ânında onu daha bir sevimli bulmama neden oldu.

“Affedersin,” dedi Raven en yakın arkadaşının peşinden şapkasını çıkararak. “Onu vazgeçirmeye çalıştım ama kafasına bir şeyi koydu mu fikrini değiştirmek imkânsız.”

Sierra kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini üzerime dikti, üniversite çağındaki bir kız için bakışları bir hayli korkutucuydu. Kaç yaşındaydı? On dokuz mu? “Abimin çenesindeki koca morluğun sebebi sensin demek,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Nedenini açıklamam için sana üç dakika veriyorum, ardından ben de senin çenenin morartacağım.”

Gülmemek için bütün irademi kullanmam gerekti ancak Sierra dudaklarımın kenarlarının seğirdiğini fark etmiş olacaktı ki kaşları çatıldı. Bu kadar sevimli biri çıkmasını beklememiştim. Zane ara sıra ondan bahsederdi ve ona neden bu kadar bayıldığını hep merak ederdim. Ama artık biliyordum.

“Abim, annem ve babam bizi mutfakta seks yaparken bastı.”

Raven kahkahasını bastırmak için şaşkınlıkla elini ağzına kapatırken Sierra’nın gözleri dehşete düşmüşçesine fal taşı gibi açıldı. “Ah,” dedi. “Ah.”

Başka ne söyleyebilirim bilmediğimden omuzlarımı silk-tim. “Zane içeri dalmalarından saniyeler önce baksırım giydi. Gerisini tahmin edebilirsiniz herhâlde.”

Raven içten bir kahkaha atıp koluma girdi. “Ben yapamadığımdan bana bir içki ısmarlayıp her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacaksın,” dedi beni peşinden sürükleyerek. “Zane’le *bir ömür* alay edeceğim!”

Sierra da anlaşılmaz bir ifadeyle peşimizden gelmeye başladı. Henüz öğlen bile olmamasına rağmen Raven’in gitmekte ısrar ettiği çatı katı barına kadar tek kelime etmedi. Zihninde düşüncelerin dört döndüğünü anlayabiliyordum, Zane de kafası yeni bir projeyle meşgulken böyle olurdu.

Raven masamıza oturur oturmaz hepimiz için birer kokteyl söyledi. Bu esnada Sierra beni incelemekle meşguldü. Farkında değilmişim gibi davrandım, abisine biraz olsun benziyorsa az sonra söyleyeceği kelimeleri özenle seçiyor olmalıydı.

“Bu ne zamandır devam ediyor?” diye sordu en sonunda. “*Bu* tam olarak ne?”

Sorusunu nasıl cevaplayacağımı bilemediğimden gülüm-sedim. “Bunu abine sorman gerekmez mi?”

“Sordum. Gülümseyip beni duymazdan geldi.”

“Muhtemelen seni ilgilendirmiyordur o hâlde.”

Pis pis sırtarak arkasına yaslandı. “Öyle mi dersin? Belki de büyükanne sormalıyım. Eminim o cevabı dakikalar içinde öğrenir.”

Gözlerim hafifçe açıldı, cesaretine hayran kalmıştım. Beni tehdit ediyordu ve tuhaf bir şekilde... tatlıydı. Dirseğimi masanın üzerine koyup başımı avucuma yasladım. Çaktırmamaya çalışsa da bunu sadece meraktan yapmıyordu. Abisi için gerçekten endişeleniyordu.

“Zane’e sıırıslıklam âşığım ve yedi aydan biraz fazla süredir ciddi bir ilişki içindeyiz.”

Raven, Sierra'ya dönüp omzunu onunkine vurdu. "Sana ciddi bir şey olduğunu söylemiştim. Zane geçen sene ona bir ayakkabı tasarlamamı istemişti. Hatta şu an ayaklarında o var."

"Celeste," dedi Sierra hüzünlü bir ifadeyle. "Aklınızdan ne geçiyordu? Sen bir Harrison'sın."

Yüzüm düştü. "Farkındayım," diye mırıldandım. "Biliyorum."

Ben daha kendi kokteyli mi almadan Sierra kadehini alıp fondipliedi. Ben de aynısını yaptım. "Büyükannemi ikna etmek için yardımımıza ihtiyacın olacak."

Dudaklarım sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Yirmi Beş

ZANE

Celeste ve büyükbabası nihayet içeri girdiğinde ne zamandır resepsiyon masasının önünde dolandığımı bilmiyordum. Bu hafta sonu Harrison ailesinin reisi üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya kararlı olsam da yıllardır sinirini bozduğumdan bunu nasıl başaracağımdan hâlâ emin değildim.

Normal şartlarda konferansın otellerimizden birinde düzenlenmesi lehime olurdu ancak bugün durum böyle değildi. Gergin gergin kravatımı düzelterip derin bir nefes alarak onlara doğru yürümeye başladım.

Celeste'in gözleri lobinin öteki ucundan benimkilerle buluştu ve yüzüne minik bir gülümseme yayıldı. Biraz cesaret için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Bunu konuşmuş, onları birlikte olmamız fikrine ısıtmak için büyüklerimizde iyi bir izlenim bırakmaya çalışacağımız konusunda hemfikir olmuştuk. Kâğıt üstünde her şey çok basitti ama iş uygulamaya gelince gerginlikten ölecek gibiydim.

Tam yanlarına varmama bir adım kalmıştı ki tanıdık bir adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle karşılarına dikildi. "Celeste, Ed!"

Ed'in donuk yüzüne dostane bir sıcaklık yayılmasını izledim. "Clifton Emerson," dedi içten bir gülümsemeyle. İki

adam birbirlerine sarılırken dişlerimi sıktım, Celeste ise bana tam olarak anlamlandıramadığım bir bakış attı. Gözlerindeki bu şey endişe miydi? Sinir miydi? Adını koyamıyordum ama içimi huzursuz ediyordu.

Clifton Emerson kız arkadaşımı lanet kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında tepeden tırnağa kaskatı kesildim. Neyse ki Celeste profesyonel bir tavırla çabucak geri çekildi. Annelerinin çevirdiği küçük oyunu unutmuş değildim ve tanrıçamın üzerinde gezinen bakışlarına bakılırsa Clifton da her şeyi hatırlıyordu.

“*Hoş geldiniz,*” dedim sertçe. “Sizleri en eski ve prestijli tesislerimizden biri olan Grand Windsor Hotel’de ağırlamak büyük zevk.”

Neden böyle bir şey söylemiştim ki? Lanet bir tur rehberi, hatta daha da kötüsü, *böbürlen*en biri gibi konuşmuştum.

“Zane Windsor, değil mi?” dedi Clifton elini uzatarak. “Ulaşması güç bir adamsın. Galada kendimi sana tanıtmak istedim ama fırsatını bulamadım. Ben Clifton Emerson.”

Elini gereğinden daha sertçe sıkıp yüzünü hafifçe buruşturmasını izledim. Göt herif. Hâlâ kadınıma haddinden fazla yakın duruyordu ve elini tutamamak beni öldürüyordu.

Celeste bana nazik olmam gerektiğini hatırlatan bir bakış attığında iç geçirerek büyükbabasına döndüm. “İyi niyetimizin bir göstergesi olarak odalarınızı yükselttim. Ailelerimiz son yıllarda biraz ters düşse de yepyeni bir sayfa açalım istiyorum.”

Elimdeki kartı şöyle bir süzüp gönülsüzce aldı. “Yepyeni bir sayfa, ha? Cesedimi çiğnemen gerek.”

O yanımdan geçip giderken gözlerim şaşkınlıkla açıldı, Celeste de aynı derecede afallamış duruyordu. Boğazımı temizleyerek onun için yaptırdığım kartı uzattım. “Bu da senin,” dedim. Karta uzandığında parmaklarımı hafifçe onunkilere sürttüm.

“Kusuruna bakma,” diye mırıldandı. “Pek ılımlı biri değildir ama bu onun için bile beklenmedikti.” Clifton’a bir bakış

attı, ona bir şey yapacakmışım gibi hâlâ kışının dibindeydi. Şerefsiz herif. “Teşekkür ederim, Zane,” dedi. Asıl söylemek istedikleriye gözlerinde saklıydı. Boşunaymış gibi görünse de çaba göstermemi takdir ediyordu.

“Sana odanı göstereyim,” dedim. “En üst kattasın.”

Clifton sırtarak elini Celeste’in beline attı. “Ne tesadüf! Ben de! Sizinle geleyim.”

Celeste’in gözleri benimkilere kayarken sakın kalmak için iç geçirdim. Bu hafta sonunun amacı imajımı toplamaktı ve bu hıyarın lanet kolunu lanet vücudundan koparırsam bunu başaramazdım. Neyse ki Celeste hızlıca ondan uzaklaşıp önden yürümeye başladı. Sırtarak ona yetiştim, öfkem biraz olsun dinmişti. “Aferin kızıma,” diye fısıldadım.

Yanakları hafifçe kızardı ve sektörün önde gelen isimleriyle dolu kalabalık lobinin ortasında dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce kimseyi böyle delice sahiplenmek, bunu herkese göstermek istememiştim.

Asansöre geldiğimizde köşeye geçti, ben de Clifton’ı ondan uzak tutmak için hemen yanma dikildim. Ne var ki göt herif şansını zorlayıp sevgilimin önünde durarak asansör kapıları yerine ona döndü. “Bu akşam yemeğe çıkmalıyız,” dedi *devasa* bir gülümsemeyle. “Geçen seferki *brunch* çok eğlenceliydi. Tavsiyelerinden bazılarını uyguladım ve çok iyi sonuçlar aldım.”

Dişlerimi sıkarak o günü ve Celeste’le restoranda ettiğimiz kavgayı aklıma getirmemeye çalıştım.

“Bu akşam olmaz maalesef,” dedi Celeste elini usulca benimkine sürterek. “Hafta sonum hıncahınç dolu. Konferans-tan olabilecek en iyi şekilde faydalanmak istiyorum, genelde akşamları oda servisinden bir şeyler söyleyip notlarımı gözden geçiririm.” Serçe parmağını benimkine geçirdiğinde aptal aptal sırttım, vücudum gevşedi.

“Gerçekten de çok uslu bir kızsın, değil mi?” diye mırıldandım.

Başını bana çevirdi, gözleri arzuyla karardı. “Sorumluluklarım saygı duymamda bir sorun mu var?” diye çıkıştı sinirliymiş gibi yaparak.

Küçük oyununa kıs kıs güldüm. “Öyle demedim, Celeste. Hatta belki bana birkaç şey öğretirsin diye düşünüyordum.”

Clifton’ın ifadesi sertleşti. “Katılıyorum,” dedi asansör kapıları açılırken. “Biraz oda servisi eşliğinde konferansa hazırlanmak harika olur. Kaynaşmak için de iyi bir yol.”

Fazla ısrarcıydı ama onu suçlayamazdım. Yerinde olsam muhtemelen ben de aynısını yapardım. Fakat değildim ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın o da benim yerimde olamazdı.

Clifton yüzünü buruşturup, “Benim odam bu tarafta,” dedi sol tarafı işaret ederek. Celeste’i odasına götürmeme izin vermeli mi yoksa vermemeli mi kararlaştırmaya çalışıyormuş gibi beni süzdüğünde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Bizimki de burada,” dedim Celeste’e. Önden yürümeye başladım. Celeste başıyla onaylayıp ona son bir bakış atmadan Clifton’ın aksi istikametine doğru ilerlemeye başladı.

“Özür dilerim,” dedi bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda. “Neden böyle davranıyor bilmiyorum. O günden beri onunla konuşmadım. Numarasını bile almamıştım.”

“Senin suçun yok ama yine de kıskanıyorum,” diye itiraf ettim.

Celeste’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen... *kıskanıyor* musun? *Onu* mu?”

Yüzündeki şaşkın ifadeye güldüm. Odasının kapısının önünde durduk ve kolumu kapının yanındaki duvara yaslayıp gözlerinin içine baktım. “Evet, Cennetim. İçime su serpip benim olduğunu söyle.”

“Seni içeri davet edip bunu *göstersem* daha iyi olmaz mı?” dedi koridoru kolaçan ederek.

Sırıtarak peşinden kral süitine girdim. “Ben de böyle söyleyeceğini umuyordum çünkü bu oda... sadece senin değil. Birlikte kalacağız.”

Ağzı şok içinde açık kalarak bana döndü. “Hadi oradan.”

Kapı arkamdan kapanırken omuzlarımı silktim. “Ciddiyim. Benim otelimde tek başına kalman söz konusu bile olamazdı.”

Elini göğsüme koyup, “Zane,” dedi azarlıcasına. “Yakalanacağız.”

Başımı eğip kokusunu içime çektim. “Hiçbir şey olmayacak. Katın bu kısmındaki odalar boş ve büyükbabana kasten başka bir kattan oda verdim. Kartı buraya çıkmasına bile müsaade etmeyecek.” Celeste parmak uçlarında yükseldi, yüzüne kötücül bir sırıtış yayıldı. Tek kelimeyle mükemmeldi. “Sana etrafı karıştırmanı söyleyeceğinden eminim zaten. Her yeri, her şeyi gönlünce kurcala. Hatta bu odadaki her yüzeyi yakından incelemene bizzat yardımcı olacağım. Araştırma için, anlarsın ya?”

Kıkırdayarak dudaklarını benimkilere sürttü. “Neden şu duvarla başlamıyoruz? Beni oraya mihla da ne kadar dayanıklıymış görelim. Araştırma için, anlarsın ya?”

Alt dudağını dişlerimin arasına kıştırıp isteğini yerine getirirken ellerini saçlarımın arasına geçirdi. Eh, tanrıçamın isteği benim için bir emirdi ne de olsa.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Girmi Altı

ZANE

Kız arkadaşşıma mesaj yazarken telefonumun ekranını parçalamamak için elimden geleni yaptım. Yanımda oturmasına rağmen bu yola başvurmak zorunda olmam sinir bozucuydu. Clifton ne yazık ki Celeste'in öteki yanında oturuyor, bulduğu her fırsatta eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ara sıra sesli söyledikleri kulağıma geliyordu, hepsi de katıldığımız konuşmalara dair gereksiz yorumlardı. Celeste'in içine düştüğü için hâlâ onu suçlayamıyordum ama tavırları sinir bozucuydu.

ZANE

Büyükbaban, iş hayatına atılmasından bu yana sektörde şahit olduğu değişimleri anlatırken dün gece suratıma oturmanı düşünmem yanlış mı?

Celeste çaktırmadan telefonuna bakıp gülümsedi, yanakları al al oldu. Cevabını beklerken ayağımla zeminde ritim tuttum.

CENNETİM

Bilmem... ama öyleyse bu akşam
dizlerimin üzerine çöküp aletini emerken

nasıl görüneceğini hayal etmem de bir o kadar yanlış olmalı.

Kanım bacaklarımın arasına hücum ederken boğazımı temizledim. Tek bir mesajla aletimi taş gibi yapmayı başarmıştı. Ceketimin cebinden naneli şekerimi çıkardım, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Clifton Emerson'ın suratına bir yumruk patlatmayı ya da kız arkadaşımı omzuma atarak odamıza götürmeyi o kadar çok istiyordum ki. Tercihen her ikisini de. Fakat bunun yerine ağzıma bir şeker atıp karşıımızdaki sahneye baktım.

Clifton öne eğilerek bana nazikçe gülümsedi. "Ben de bir tane rica edebilir miyim?" dedi şekerime bakarak.

Kahretsin. Kız arkadaşım yetmiyormuş gibi bir de gözünü şekerlerime mi dikmişti. Hıyar herif. İç geçirerek teneke kutuyu ona uzattım ve ağzına bir tane atıp *benim* şekerlerimi *benim* kız arkadaşına ikram etmesini izledim. Celeste başını iki yana sallayıp ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana hınzır bir bakış attı.

Piç kurusu yine ona doğru eğildiğinde yanımdaki kadın sırtını dikleştirip elini uyluğuma koydu. "*Affedersin.* Sessiz olursun lütfen?" diye tısladı Clifton'a. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Aklımı kaçıracağım. Konuşma başladığından beri fısıldaşıyorlar. İnsanın siniri bozuluyor." Gözleri yüzümde gezindi, gördüklerini beğendiği apaçık ortadaydı. "Ben Cora bu arada."

Bu bakışa aşınaydım. Daha önce binlerce kez şahit olmuştum. Bu yabancı kadın benimle flört etmeye çalışıyordu. Ne var ki ben ağzımı açıp ona haddini bildirmeye fırsat bulamadan Celeste uzatıp Cora'nın bileğini kavradı. "*Affedersin,*" dedi. "Diğer katılımcılara cinsel tacizde bulunmayı keser misin?"

Cora'nın elini üzerimden ittiğinde bir kahkaha patlattım. Celeste doğruldu, vücudu gergindi.

“B-ben...” diye kekeledi Cora. Şaşkın gözleri benimkileri buldu.

“*Sessiz ol,*” dedim. Kız arkadaşımın tepkisi keyfimi yerine getirmişti.

Sandalyemde kıpırdanıp elimi usulca Celeste’inkine sür-tüm, serçe parmağımı dün asansörde yaptığı gibi onunkine geçirdim. Omuzları biraz gevşediğinde bakışlarımı önümden ayırmadan sıırttım. Clifton’ın ardı arkası kesilmez yorumları aniden gözüme önemsiz göründü. Kırk yıl düşünsem kıskanç-lığı çekici bulacağım aklıma gelmezdi ama tanrıçama her şey çok yakışıyordu.

Büyükbabasının sunumu bittiğinde Celeste onu alkışlamak için elimi bıraktı. İç geçirerek ben de aynısını yaptım, konuş-masının bittiğine seviniyordum. Gözüne girmek istesem de an-lattıkları fena sıkıcıydı.

“Sıradaki oturumun başlamasına birkaç dakika var, değil mi?” diye sordu Celeste ayağa kalkarak.

Clifton sanki bunu ona sormuş gibi başıyla onayladı. Ap-tal herif.

“Tuvalet molası mı?” dedim. “Harika fikir. Yanılmıyorsam sıradaki oturum iki saat sürecektir. Şimdiden gitmek en iyisi.” Sonraki oturumun kaç saat süreceğine dair en ufak fikrim yoktu. “Eşyalarımıza göz kulak ol, Emerson,” diye ekledim piç kurusu yanlış bir fikre kapılıp peşimizden gelmesin diye.

Salondan çıkarken Celeste gülmemek için kendini zor tu-tuyordu. Koridora çıkmamızla onu bir kenara çekip kartımla en yakındaki temizlik odasının kapısını açtım. Onu içeri çekip kapıya yaslarırken Celeste kıkırdadı.

Kollarını boynuma dolayarak, “Zane,” dedi alçak sesle. “Olmaz. Gerçekten basılacağız.”

Parmak uçlarında yükselip dudaklarıma yapıştı, vücudunun tepkisi sözleriyle çelişiyordu. “O hâlde sessiz olsan iyi edersin, Cennetim.”

Dudaklarını sertçe, büyük bir ihtiyaçla öptüm. Onu kucağıma aldığımda inledi, bacaklarını belime dolamasıyla kalem eteği beline kadar sıyrıldı. Külotunu bir kenara itip, “Biliyordun, değil mi?” diye fısıldadım ağzına doğru. “Kulağına fısıldadığı her sözcük için seni cezalandıracağımı biliyordun.”

“Evet,” dedi. Arzuyla dolup taşan gözleri kışkırtıcıydı. Parmaklarımın kolayca içine kaymasına şaşırmadım. Celeste iniltisini bastırmak için dudağını ısırды, kemerime uzanıp bir çırpıda tokasını çözdü.

Parmaklarını aletimin etrafına dolayıp sıktağında, “Siktir,” diye inledim ve alnımı onunkine yasladım.

Beni girişine hizalarken gözlerimin içine baktı. Dişlerimi sıkıp kalçasını sımsıkı kavradım ve onu sertçe becermeye koyuldum. “İnanılmazsın,” diye fısıldadım. “Harikasın, bebeğim.”

Celeste saçlarımı çekti, dokunuşları çaresizliğini ele veriyordu. Bu kadar mükemmel olması akılalmazdı. “Şuna bak,” diye mırıldandım. Hafifçe geri çekilip bakışlarımı aşağıya indirdim. “Beni nasıl da güzel alıyorsun, Celeste.”

İçinden neredeyse tamamen çıkıp yavaşça geri girdim, aletimi santim santim içine gömdüm. “*Daha fazla,*” diye fısıldadı bana yalvaran gözlerle bakarak.

Sırtarak onu tek koluma alıp boşa çıkan öteki elimi aramıza götürdüm. Başparmağımla klitorisini okşamaya başladım. “Bunu mu istiyorsun?” Bir yandan hassas çıkıntının etrafında parmağımla daireler çizip diğer yandan onu yavaşça becererek istediğı asıl şeyi ondan esirgemeye devam ettim. “Sadece uslu kızlar bir ödülü hak eder, Cennetim. Günün geri kalanında uslu duracak mısın yoksa beni kışkandırmaya devam mı edeceksin?”

“Uslu duracağım,” diye fısıldadı. “Senin uslu kızın olacağım, Zane. Ona... Ona yüz...”

Başparmağımla hafif, kışkırtıcı dokunuşlarla klitorisinin üzerinde gezdirdim. “Kime aitsin?”

“*Sana,*” dedi hemen. Parmağımı ıslak kıvrımlarında bir kez daha gezdirerek onu ödüllendirdim, zevkin doruğuna ağır ağır sürüklemeye devam ettim. “*Seninim,*” dedi, gözleri hissettiğim duyguları yansıtıyordu. “*Sadece senin.*”

Siktir. Eğilip güzel dudaklarına yapışmamla bana sertçe karşılık verdi, dilini benimkine dolayıp içeride ağzıma attığım naneli şekerin kalanını çaldı. Bunu yapmasına bayılıyordum ve bunu o da biliyordu.

“Beni delirtiyorsun,” diye fısıldayıp ona nihayet istediğini verdim ve kalçamı daha sert, daha hızlı hareket ettirmeye başladım. “*Sana doyamıyorum, biliyor musun?*”

Adımı inleyerek benim için darmaduman oldu. Gözlerinin hafifçe genişlemesini, ben onu orgazmın kıyısına sürüklerken iniltilerini bastıramamasını izlemekten daha güzel bir şey yoktu. Kaslarının etrafımı sımsıkı sarması tek kelimeyle büyüleyiciydi. “*Evet,*” diye inledi. “*Tanrım, evet.*”

Gerilip kasılarak beni son damlama kadar sömürürken alnımı onunkine yasladım, en derinlerine boşalırken kendi iniltilerim de hızla kontrolden çıktı. Celeste dudaklarımızı buluşturdu ve ikimiz de orgazmın son demlerini yaşarken beni öptü.

“*Olağanüstü,*” diye fısıldadım. “*Sen olağanüstüsün, Celeste.*”

Titrek bir nefes verdi, gözleri yanılmaktan korktuğumdan adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle doluydu. Buna kafa yormak yerine sırtarak içinden çıktım, parmaklarımı sırlıslıkla kıvrımlarına götürüp menimi içine ittim. “*Vajinan benimle doluyken onun yanında oturmak hoşuna gider umarım,*” diye mırıldandım onu nazikçe yere bırakarak. Celeste hafifçe sendeledi. “*Şahsen ben yerinde kıvrınmanı izlemekten büyük zevk alacağım.*”

Bana sert bir bakış atıp kendine çekidüzen verdi, ardından pantolonumu yukarı çekip beni giydirdi. “*Kesinlikle hoşuma gidecek,*” dedi kışkırtıcı tavırla. “*Çünkü oturum boyunca bu*

gece bana yapacaklarını hayal edeceğim. Bana her bakışında ağzımı nasıl becereceğini düşünüyor olacağımı bil, Zane.”

Bu kadın var ya... Sırtarak temizlik odasından çıktığında bir süre arkasından kapıya bakakaldım. Ardından kendime gelip peşine takıldım ve birlikte yerlerimize döndük.

“Tam zamanında,” dedi Clifton. “Bir sonraki oturum iki dakika içinde başlıyor.” Bakışları sanki bir şey arıyormuş, onda bir değişiklik olduğunu hissedebiliyormuş gibi Celeste’in yüzünde gezindi.

Gülümseyerek Celeste’in yanındaki yerime oturdum, solumdaki sandalyenin boşalmış olması dikkatimden kaçmadı.

“Ah, iyi bari,” dedi Celeste. Ağzımdan yürüttüğü nane şekerini yüksek sesle çiğnemeye başladı.

Clifton’ın kaşı kalktı ve gözlerinden yenilgiye benzer bir parıltı geçti.

Bakışları hâlâ elinde tuttuğu teneke kutuya kayarken ben de başparmağımı dudağıma sürttüm ve elime bulaşan açık pembe ruj lekesine bakıp sırttım. Clifton’ın omuzları düşerken pis pis sırtarak keyifle arkama yaslandım.

Yirmi Yedi

CELESTE

Zane'in en yeni otellerinden birine bakarken titrememe engel olamıyordum. "Bu berbat bir fikir," dedim Sierra'ya. O da artık planından pek emin değilmiş gibi görünüyordu.

Raven kolunu etrafıma doladı, onun vücudu da benimki kadar gergindi. "Güzel gidecek," dedi fakat sesi hiç de ikna edici değildi.

"Büyükanнем gerçekten iyi bir kadındır," dedi Sierra beni sakinleştirmeye çalışarak. İçeri girip Anne Windsor'ın yıllar önce kurduğu Windsor Aşevi tabelasını takip ettik.

"Sana iyidir tabii," diye mırıldandım keyifsizce.

"Hayır," diye araya girdi Raven. "Herkes öyledir, sadece seni biraz daha yakından tanıması gerek. Bu da bunun için harika bir yol."

Onu başımla onayladım ama gerginliğimi bastırmak imkânsızdı. Planımıza göre Raven ve Sierra, Anne Windsor'ın hayır kurumlarından birinde gönüllü çalışmaya gittiğinde onlara eşlik edecek ve büyükanneyi yavaş yavaş kendime ısındırmaya çalışacaktım. Dürüst olmam gerekirse ona bir merhabadan fazlasını söylemeye hiç niyetim yoktu. Beni birkaç kez gördükten sonra soyadımın neden olabileceği önyargılardan biraz olsun

kurtulabileceğini, Zane nihayet ona birlikte olduğumuzu söylediğinde bu fikre biraz daha sıcak bakacağını umuyorduk.

“Al bakalım,” dedi Raven bana bir saç bonesi, önlük ve eldiven uzatarak.

Sierra önlüğü takmama yardım edip nazikçe kolumu sıvazladı. “Her şey çok güzel olacak. Hiç değilse işe yaradığımızı bilip tatmin edici bir akşamüzeri geçirmiş olacağız.”

Derin bir nefes alıp başımla onayladım, desteği için ona minnettardım. İlk konuşmamızda ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemesem de birkaç hafta içinde ona ısınmıştım. Tıpkı Zane gibi o da etrafındaki herkesi çok önemsiyordu ve aynı şefkatli tavrı bana da gösterdiği için kendimi şanslı hissediyordum.

“Sierra! Raven!”

Anne Windsor’ın etkileyici sesini duymamla irkildim. Raven elimi tutup beni peşlerinden sürükledi. “Büyükanne Anne!” dedi neşeyle.

Büyükanne. Raven’i içten içe kıskanmam tuhaf mıydı? Birkaç yıl içinde Ares’le evleneceklerini biliyordum ama henüz resmî olarak nişanlanmamışlardı. Sierra ailesinin Raven’a böyle kucak açmasının nedenini en yakın arkadaş olmalarına bağlamıştı ama elimde değildi; ben de aynı sevgiyi görmek, onlardan biri olmak istiyordum. Bunun için bu kadar çok mücadele etmeme gerek olmamasını diliyordum. Zane’in benimle olma fikrini bile bir savaş gibi görmesi *canımı yakıyordu*.

Üç kadının kucaklaşmasını izlerken Anne Windsor son derece pahalı ve şık pantolonlu takımına rağmen gözüme bir an için sıradan, sevgi dolu bir büyükanne gibi göründü. “Bu da kim böyle? Gerçekten arkadaş mı edindin yoksa?” diye sordu torununa. Tek kaşını kaldırarak ekledi, “Yoksa Raven’dan başka arkadaşın olduğuna inanalım diye ona para mı ödedin?”

Sierra’nın yüzündeki bariz öfkeye gülmemek için kendimi zor tuttum. Öte yandan Raven çekinmeden bir kahkaha patlattı.

“Büyükanne,” dedi ona yaslanarak, “neden *bana* para ödemediğini varsayıyorsun ki?”

Sierra bana uzanıp parmaklarımızı kenetledi. “Celeste,” dedi dudaklarını bükerek. “Bana zorbalık ediyorlar.”

Sırıtarak kollarımı iki yana açtığımda bana sıkıca sarılıp başını omzuma yasladı. “Bu kucaklaşmanın ekstraya girdiğini unutma,” diye fısıldadım herkesin duyabileceği bir sesle.

Büyükanne ve Raven gülerken Sierra şok içinde geri çekildi. “Vay be,” diye mırıldandı neşeyle parıldayan gözleriyle. “*Sen de mi?*”

“Celeste, ha? Gözüm seni bir yerden ısıtıyor gibi. Adın da kulağıma tanıdık geliyor.”

Erkek arkadaşımın büyükannesine bakıp kibar bir baş hareketiyle onu onaylarken yüreğim ağzımdaydı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim elimi sarsakça uzatarak. Teknik olarak daha önce tanışmıştık ancak o sıralar daha çocuktum, hatırladığını bile sanmıyordum. O yıllardan beri ne zaman aynı ortamda bulunsak büyükbabamla benden köşe bucak kaçardı. Daima nazik bir kadın olmuştu ve sektördeki herkesi düzenledikleri etkinliklere davet etmeyi ihmal etmezdi ancak söz konusu benim ailem olduğunda bunun sadece ama sadece profesyonel bir nezaketten ibaret olduğunu açıkça belli etmişti.

Sıcak bir gülümsemeyle elimi sıktığında titrek bir nefes verdim. “*Celeste*,” diye tekrarladı. Elini çekerken ifadesi sertleşti. “*Celeste Harrison*, değil mi?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırıp başımla onayladım, yalan söylemeye dilim varmadı. Soyadımı çıkarmasının daha uzun süreceğini, o zamana dek çoktan üzerinde iyi bir intiba bırakacağımı ummuştum.

Gözleri öfkeyle parladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Torunuma yaklaşmandaki amaç ne?”

Başımı iki yana sallayarak bir adım geriledim. “B-ben... kötü bir niyet—”

Sierra dayanışma göstermek adına kolunu omzuma dolarken Raven da öteki yanıma geçti. “Yapma lütfen, büyükanne,” dedi Sierra incinmiş bir sesle. “Celeste benim arkadaşım. Büyükbabasıyla aradaki husumeti bizim de sürdürmemizi bekleyemezsin. Çok tatlı biri, onu biraz tanırsan bunu sen de göreceksin.”

“Derhâl gitmeni istiyorum. Resmî bir davetiyen olmadıkça hiçbir Windsor mülküne ayak basmayacaksın. Torunumdan uzak dur. Ne kadar iyi ya da tatlı olduğun umurumda değil, Celeste. Benim ve benim olan hiçbir şeyin etrafında bir Harrison görmek istemiyorum. Büyükbaban gibi sevdiğim insanları kandırıp canlarını yakmana müsaade edemem.”

Titremeye başladım, ne diyeceğimi bilemedim. “Ben onun gibi değilim,” dedim çaresiz bir sesle. “Sadece—”

“Çık dışarı,” dedi elini sanki benimle tokalaştığında ona bir hastalık bulaştırmışım gibi önlüğüne silerek. “Ya insan gibi gidersin ya da seni yaka paça dışarı attırırım.”

Ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. Hani her şey çok güzel gidecekti? “Gel hadi,” dedi Sierra usulca. “Seni geçireyim.”

Kapıya ilerlerken o da benim gibi titriyordu. “Çok üzgünüm,” dedi hıçkırığını bastırmaya çalışarak.

Ona dönüp nazikçe omzunu tuttum, zorlukla da olsa yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. “Senin bir suçun yok, Sierra. Kolay olmayacağını biliyorduk.”

Burnunu çekti, yanağından aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü. “Yine de... sanmıştım ki...”

“Biliyorum,” diye mırıldandım kendi gözyaşlarıma güçlkle hâkim olarak. Beni ufacık bir şans bile vermeden ânında reddetmesi kırıcıydı. Zane’le birlikte olmanın karşımıza engeller çıkaracağını biliyordum ama kendimi hepsinin katlanılabilir olacağına inandırmıştım.

“Ne oluyor?”

Kafamı kaldırdığımda Zane’in endişeden fal taşı gibi açılmış gözlerle yanıma geldiğini gördüm.

“Erkencisin,” dedi Sierra rahatlamış bir sesle.

Bakışları aramızda gidip geldi, kafasının karıştığını görebiliyordum. “Mesajında hemen gelip Celeste’i almamı söyledin, ben de her şeyi bırakıp buraya koştum. Ne oldu?”

İkimizi de birer kolunun arasına aldı. Acımı bastırmak için dudağımı ısırđım. Ona yaslanıp burnumu boynuna bastırdığımda saçlarımı okşadı.

“Hepsi benim yüzümden,” dedi Sierra. Abisine olan biteni anlattı. Büyükannesinin beni tüm Windsor mülklerinden menettiğini onun ağzından duymak yarama tuz basmak gibiydi. Titrek bir nefes aldım. Böyle bir şeye ağlamak saçmalıktı belki ama Zane’i mutlu edecek bir şey yapmayı çok istemiştim. Son zamanlarda geleceğe dair endişeler ikimizin de içini kemirmeye başlamıştı ve hem ona hem de kendime canımızı boşuna sıktığımızı kanıtlamayı dilemiştim. O, büyükbabama kendini sevdirmek için elinden geleni yapıyordu ve benim de onun için aynı şekilde çabalamam gerekiyordu.

Zane iç geçirerek kollarını etrafıma doladı, otel lobisinde olmamızı umursamadan bana sıkıca sarıldı. “Büyükanнемizin yanma dön,” dedi Sierra’ya. “Raven tatlı diliyle onu sakinleştirmeye çalışıyordur muhtemelen. Elinden geleni yap, tamam mı?”

Kardeşinin yanıımızdan ayrıldığını duydum. “Benim tatlı Cennetim,” diye mırıldandı beni kendine bastırarak. “Benim için bunu yapmak zorunda değilsin. Canını yakacak, seni üzecek hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Kimsenin onayına ihtiyacın yok.”

Geri çekilip gözlerinin içine baktım, bunu nasıl açıklayabilirdim bilmiyordum. “Bunu yapmak *istiyorum*. Seninle bir geleceğim olsun istiyorum, Zane.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri hislerimi yansıtıyordu. “Celeste Harrison, seni tüm kalbimle seviyorum. Ne olursa olsun, kim ne derse desin, ne düşünürse düşünsün da-ima da seveceğim. Anladın mı?”

Yanağımdan aşağı bir dama gözyaşı süzülürken başımla onayladım. “Ben de seni seviyorum, Zane. Hem de çok. İlişkimizin bedelini ödemeni, benim için fedakârlıklar yapmanı istemiyorum.”

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı silip titrek bir nefes verdi. “Bir yolunu bulacağız. Biraz zaman alabilir ama her şey çok güzel olacak. Eninde sonunda büyükannemi de büyükbabanı ikna edeceğiz.”

Elimi tutup avucumu kendine doğru çevirdi ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan bileğimin içini öptü. “Seni seviyorum ve günün birinde seni karım yapacağım. Yemin ederim, Celeste.”

Yirmi Sekiz

CELESTE

Zane'in ön kapısında başparmağımı güvenlik sistemine tatarırken kendimi çok yorgun hissediyordum. Bir yanımda büyükannesinin beni mülkünde yakalamasından korkuyordum. Teknik olarak resmî bir davetiyem vardı ama bunu ona açıklamak imkânsız olurdu.

Birkaç aydır Zane'le elimizden geleni yapsak da hiçbir değişiklik yoktu. Anne Windsor beni gördüğü an geriliyor, gözleri beni her buluşunda güvensizlik ve hoşnutsuzlukla doluyordu. Son zamanlarda Sierra'yla arkadaş olmama bir nebze tahammül edebilse de çoğu zaman ben yokmuşum gibi davranıyordu. Büyükbabam da Zane'e aynısını yapıyordu.

İkimiz de başka ne yapabiliriz bilmiyorduk. Her şeyi itiraf edip sonuçlarına katlanmalı mıydık? İlişkimiz ilk yılını devirmişti ve Zane'in sabrının tükenmeye başladığının farkındaydım. Onu suçladığım yoktu, ben de ondan farksızdım. Öyle matah şeyler istemiyordum, dedikodu gazetelerinin fotoğraflarımızı çekip üzerine koca koca manşetler atacağından endişelenmeden erkek arkadaşımın randevulara çıkmak yeterdi. Zane Windsor'ın kapıldığını, benim olduğunu herkes bilsin istiyordum.

"Ah, geldin demek!" Kafamı kaldırdığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma gelen Raven'i gördüm. Bana

sıkıca sarılırken Sierra koşarak yanımıza gelip üzerimize atlayarak ikimizi de kollarının arasına aldı. “Nefes alamıyorum,” diye sızlandı Raven. Bunun üzerine Sierra bizi gönülsüzce de olsa bıraktı.

“Haftalardır yüzünü görmedim,” dedi suçlayıcı bir tavırla. “Beni hiç sevmiyorsun artık.”

Gülümsememi bastırdım. Bakışlarım kapı pervazına yaslanmış, gözlerinde ruhumu yatıştıran parıltılarla bizi izleyen Zane’e kaydı. Onunla olmak eve dönmek gibiydi. Daha önce böyle bir şeyi hiç tatmamıştım.

“Sevmez olur muyum hiç?” dedim Sierra’ya, gözlerimi Zane’den ayırmadan. Arkadaşım ofladı, dikkatimin onda olmadığına farkındaydı.

Zane elini uzattığında sırtıtarak ona doğru yürüdüm, yanına varır varmaz parmaklarımızı birbirine kenetledim. Kolunu belime sarıp beni kendine çekti ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu.

“İğrençsiniz,” dedi Lexington arkamızdan. Zane’in en küçük kardeşine sırtıttım.

“Sensin iğrenç,” diye karşılık verdim.

Yanıma gelip saçlarımı karıştırdı. “Dön de kendine bak,” dedi. Ardından aynı şeyi yapmak için Sierra’ya atıldı.

“Aklından bile geçirme,” diye çıkıştı gözlerini kısıp bir adım geriye kaçarak. “Ares!” diye bağırdı abisinin Lex’i hizaya sokacağını umarak.

Ares, Luca ve Dion curcunanın nedenini öğrenmek için girişe geldi. Beni gördüklerinde sırayla bana sarıldılar. “Lex,” dedi Ares bıkkınca. “Sierra’nın gazabıyla yüzleşmeyi sahiden istiyor musun? Daha geçen hafta tüm ayakkabılarının bağcıklarını sökmemiş miydi? Deli işte, çatma ona artık. Böyle bir şeyi yapmak kimin aklına gelir ki?”

Bir araya her gelişimizde aynı şeyi yaşamamıza rağmen kimsenin yapacağından geri durmaması çok komikti. Lex ak-

lına gelen her şekilde hepimize sataşıyor, Zane ve Dion onu sessizce izliyor, Ares ve Luca da Lex'i dizginliyordu.

Sierra bir karış açık kalmış ağzıyla abisine bakarken Raven, Ares'e gülümsememek için elinden geleni yapıyordu. Benim de aşına olduğum bir ânı paylaşıyorlardı. Zane ve ben de sık sık bunu yapar, sözcüklere gerek duymadan bir bakışla birbirimizi anlardık.

"Nihayet geldiğine göre öğle yemeğimizi yiyebiliriz," dedi Zane şakağıma bir öpücük kondurarak. Başımla onaylayıp beni botanik bahçesine sürüklemesine izin verdim. Kardeşleri de hemen arkamızdaydı. Her ay toplanıp birlikte yemek yeme geleneğimiz oldukça yeniydi ve Zane'in bunu asla kabul etmeyeceğini bilsem de hepsi benim içindi. Kendince ailesinin bana kucak açtığını, büyükannesinin bir istisna olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Ağır adımlarla da olsa tıpkı söylediği gibi ilerleme kaydediyor, Raven ve Sierra'nın da yardımıyla bir bir kardeşlerinin gönlünü kazanıyorduk. Bu birkaç ayımızı alsa da Windsor kardeşler nihayet beni ailelerinden biri olarak görmeye başlamış gibiydi. Keşke kendi ailemin de onlara ısınmaya başladığını söyleyebilseydim.

"Hey," diye mırıldandım başımı kaldırarak.

Zane kaşını kaldırıp bana döndü. "Hımm?"

"Annem... bugün seni aradı mı?"

Zane sırtarak başıyla onayladı. "Evet," dedi sevgi dolu gözlerle. "Beni evinize akşam yemeğine davet etti, abin ve baban da olacakmış. Çok heyecanlıyım."

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup endişelenmemeye çalıştım. Annem Zane'i sık sık soruyordu. Ara sıra onu aradığını da biliyordum. Çok kısa sürede aralarında, onu bu kadar çok sevmesem kıskanacağım bir bağ oluşmuştu. Öte yandan Archer ve babam ona hâlâ büyükannesinin bana davrandığı gibi davranmaya devam ediyordu. Sandığımın aksine ona ısı-

namamışlardı ve çoğunlukla birlikte değilmişiz gibi davranıyorlardı. Şansımız yaver giderse bu yemek her şeyi değiştirebilirdi. Babam ve Archer, Zane’i tanımaya biraz vakit ayırsa onu seveceklerinden emindim.

O akşam yemeği iyi gitmek zorundaydı. Hiç değilse bir zafere ihtiyacımız vardı çünkü benim gibi Zane’in de giderek cesaretini kaybettiğini görebiliyordum. Büyükbabam ve büyükannesi konusunda bir arpa boyu mesafe katedememiştik ve elimizdeki avucumuzdaki her şeyi kaybetmeden nasıl devam edebileceğimizi bilmiyorduk. Zane bir zamanlar annesinin ailesine ait olan şirketi benim yüzümden kaybederse kendimi asla affetmezdim. Mirası onun için her şeydi.

“Tatlı getirsem mi acaba? Limonlu turta yapabilirim belki.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Sen gelsen yeter, bebeğim. Yeter de artarsın bile.”

Zane gözlerimin içine baktı, dillendirmediğim sözleri duyduğunu biliyordum. Başkaları ne derse desin o yeterliydi.

Yirmi Dokuz

ZANE

Celeste'in annesi için hazırladığım buketi terleyen avucumda sıktım, öteki elimde de bir viski şişesi vardı. Hayatım boyunca hiç şu an kız arkadaşımın ailesinin evinin önünde dururken olduğum kadar gerilmemiştim sanırım.

Derin bir nefes alıp zili çaldım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Archer ortaya çıktı. Rahatsızlığı yüzünden okunsa da ona gülümsedim. Celeste koşarak yanımıza geldi.

"Kahretsin, Arch," dedi abisine sertçe dirsek atarak. "Kapıyı ben açacağım demiştim!"

"Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," dedi sertçe. "Annem erkek arkadaşınla yemek yiyeceğimiz için gelmemi isteyince şaşkına döndüm. Saçmalığa bak, doğum gününde bile ziyaretine gelmemi istememişken *onun* için istemesi..."

İç geçirdim, ailesinin birlikteliğimizin uzun soluklu bir şeye dönüşmesini istemediği gün gibi ortadaydı. Celeste bariz bir huzursuzlukla onu kenara itti. "İçeri gel," dedi elimi tutarak.

Ona güven verici bir gülümsemeyle bakınca biraz olsun rahatlayıp beni içeri götürdü. Mutfığa girdiğimizde annesinin yüzüne bir tebessüm yayıldı, elimdeki gülleri fark edince gözleri genişledi.

“Davetiniz için çok teşekkür ederim, efendim,” dedim buketi uzatarak.

“Ah, Zane,” dedi şimdiye dek gördüğüm en anaç gülümsemeye. “Çok güzeller ama hiç gereği yoktu. Ayrıca daha kaç kere söylemem gerek? Bana Clara de.”

“Hepsi annesinin gül bahçesinden,” dedi Celeste. “Güller yani... Eh, bana bile onlardan bir buket hazırlamadı.”

Bana suçlayıcı bir bakış attığında omuzlarımı silktim. “Ne diyebilirim ki? Güllerim sadece kız kardeşime, büyükanneme, karıma ve kayınvalideme özeller.”

Celeste’in dudakları şaşkınlıkla aralandı, sözlerimi idrak etmesiyle gözleri karardı. Yanaklarının al al olmasını ve utanarak bakışlarını kaçırmasını keyifle izledim.

Clara hâlimize sıırttı. Telefonda konuştuğum kadını karşımda bulmak içimi rahatlatmıştı. “Yolculuk nasıldı?” diye sordu. Getirdiğim viski şişesini tezgâha koydum ve lavabonun başına geçip ona yardım etmek için ellerimi yıkadım.

“Birkaç dakika uzakta yaşıyorum, göz açıp kapayıncaya dek geçti.”

“Öyle mi? Ne güzel? İş nasıldı?”

Kendi kendime gülümsedim, kalbim sıcacık oldu. Clara birkaç haftada bir beni arıyor, her seferinde beni yakından tanımak için çaba gösteriyordu. İçtenliği karşısında her seferinde şaşkına dönüyordum. Başlarda görüşmelerimiz garipti ama artık sesini duymayı iple çeker olmuştum. Henüz onu arayacak cesaretim yoktu ama yavaş yavaş o noktaya geliyordum. Büyükannem pek anaç bir kadın sayılmazdı fakat Clara... tam da annemin olduğunu hayal ettiğim gibi bir kadındı.

Celeste ne düşündüğümü biliyormuş gibi nazikçe kolumu sıvazladı, annesiyle havadan sudan sohbet etmemi tatlı bir gülümsemeye izliyordu. “Masayı hazırlayıp babama bir bakayım,” dedi. Gözlerim kapı kapanana kadar onu takip etti.

“Kızıma fena tutkunsun, değil mi?”

Gözlerim hafifçe genişledi, onu başımla onayladım. “Evet, efendim. Korkarım öyleyim.”

Güldü ve uzanıp saçlarımı karıştırdı. “O hâlde el birliğiyle kocamı ve oğlumu Celeste’i sevdiğine ikna edeceğiz. Şimdiye dek hakkında öğrendiğim her şeye bayıldım, onların da bayılacağını düşünüyorum. Gerçi Tara’nın oğlundan başka ne beklediysen.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. “Annemi tanıyor muydunuz?”

“Çocukluk arkadaşıydık,” diye yanıtladı. Gülümsemesi solup gitti. “Hâlâ sık sık aklıma düşer. Nasıl bir adam olduğunu görse seninle gurur duyardı. Onun yerini tutmaz ama ben duyuyorum.”

Mutfaktan çıkarken arkasından şok içinde bakakaldım, kalbim adını koyması güç bir duyguyla dolup taşıyordu. Tam olarak minnettarlık sayılmazdı ama ona çok yakın bir şeydi. Bana kucak açması o kadar cesaret vericiydi ki yanımda getirdiğim yıllanmış viski şişesini alırken gülümsemeden edemedim.

Celeste’in babası masanın başındaki yerini çoktan almıştı. İçeri girdiğimde gönülsüzce ayağa kalktı. Beni gördüğüne hiç mutlu olmadığını saklamıyordu ve tokalaşırken elimi olması gerektiğinden daha sert sıkırmıştı. Yine de hiçbirini şahsi algılamamaya çalıştım. “Davetiniz için teşekkür ederim, efendim.”

Uzattığım şişeyi süzüp iç geçirerek elimden aldı. “Adım George ve viski sevmem,” dedi gözleri parıldasa da.

“Yalan söyleme, baba,” dedi Celeste, abisiyle yemekleri getirirken. “Kabalık ediyorsun.”

Masada duran şişeyi fark eden Archer’ın kaşları havalanınca gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Bu nadir bir şişe,” dedi. “Babama rüşvet mi veriyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “İşe yarıyor mu?”

Celeste'in babası gülümsememek için elinden geleni yapsa da başarısız oldu. Başıyla Archer'ın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Oraya geç."

Kibarca başımla onaylayarak söylediğini yaptım ama kız arkadaşımın gergin duruşu dikkatimden kaçmadı. En ufak bir huzursuzluk belirtisi gösterirsem ortalığı ayağa kaldıracağından emindim. Konu ben olduğumda Celeste şaşırtıcı derecede korumacıydı ve bunu inanılmaz sevimli buluyordum.

"Bu viski," dedi yanıma otururken alçak sesle, "babanındı, değil mi?"

Başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Ona bundan bahsetmiştim ama üzerinden aylar geçmişti. Nasıl hatırlıyor olabilirdi?

Şişeye uzanıp eline aldı. "Bunu içemezsin, baba. Geri ver."

"Celeste," diye mırıldandım. Elini tutup sadece onun anlayabileceği bir bakış attım. Gözlerimin içine baktı, yüzündeki mahcup ifade bana güven verdi. Bu kadar çok çaba göstermemden hoşlanmadığını biliyordum ama onun için yaptığım hiçbir şeyden gocunmuyordum. İç geçirip yenilgiyi kabullenerek arkasına yaslandığında elini dudaklarıma götürmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Karnınız açtır umarım," dedi Clara masadaki gerginliği dağıtmak umuyla.

George bir şey söylemedi, Archer ise kollarını göğsünde kavuşturup bana pis pis baktı. "Yıllarca kardeşimi ağlatan adam nasıl oluyor da masamızda yemek yiyor?"

Celeste iç çekti, elimi dizine koydum. "Büyüyerek, çocuk aklımla yaptığım her şey için özür dileyerek ve Celeste'e onu tüm kalbime sevdiğimi, çocukken yaptığım hataların bir daha asla tekrarlanmayacağını göstermek için elimden gelen her şeyi yaparak."

George'un yüzü biraz yumuşadı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Noel'de büyükbabanın bana verdiği viskiyi getir ve bunu bir kenara koy," dedi Archer'a.

Archer kaşlarını çattı, bir an tereddüt etse de yerinden kalkıp babasının söylediğini yaptı. Clara mutlu mutlu gülümseyordu ama hâlâ diken üstündeydim.

George getirdiğim kadar pahalı yeni viskiyi bir kadehe doldurup önüme itti. “İçemem,” dedim. “Araba kullanacağım.” Şoförümü arayabilirdim ama onu bu saatte rahatsız etmek istemiyordum.

Clara sırtıarak uzanıp hafifçe koluma vurdu. “Burada kalabilirsin, canım.”

“*Misafir odasında,*” diye ekledi George üzerine basa basa.

Celeste’e döndüm, o da tatlı bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. “Onur duyarım,” diye mırıldandım minnettarlıkla.

“Yeni başlangıçlara demek lazım sanırım,” diye mırıldandı George kadehini kaldırarak.

Gülümseyerek bardağımı onunkine tokuşturdum. “Yeni başlangıçlara,” diye tekrarladım.

Ne kadar sürerse sürsün Celeste’in babasının kalbini kazanacaktım. Kazanmak zorundaydım çünkü ailelerimizin rızası olmadıkça tanrıçamın gerçekten mutlu olacağından şüpheliydim. Beni üzmemek için güçlü görünmeye çalıştığını biliyordum ama ailesini –o inatçı büyükbabasını bile– çok seviyordu. Ben de onları sevmeyi öğrenecektim. Çünkü *onu* seviyordum.

Otuz

CELESTE

Misafir odasının kapısının kapandığını duyar duymaz merakıma yenik düşüp parmak uçlarımda koridoru aştım. Akşam yemeğinin ardından Archer, babam ve Zane uzunca bir süre verandada oturmuş, bir şeyler içip sohbet etmişti. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama sık sık attıkları kahkahalar bile içime sandığım kadar su serpmemişti. Ne zaman aralarına katılmaya çalışsam pek nazik olmayan şekillerde kovulmuştum ve en sonunda annem dışarı çıkmamı yasaklamıştı.

Kaç yaşma gelirim geleyim annemin azarlarından korkacaktım. Gerçi bunu sık sık yaptığı söylenemezdi. Belki de sözünü diğerlerinden daha çok dinlediğim içindi.

İçeri süzüldüğümde Zane başını kaldırdı ve beni görünce dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yerleşti. “Tanrıçam,” diye fısıldadı hafifçe geveleyerek. Ceketini, yeleğini, kravatını çıkarmıştı ve gömleğinin katlanmış manşetleriyle saçmalık derecesinde çekici görünüyordu.

O yüzümü avuçlarının arasına alırken ben de dikkatlice onu inceledim. Her şey yolunda gitmiş gibiydi ama yine de endişelenmeden edemiyordum. Archer ve babam çok korumacı insanlardı ve Zane’e kötü davranmaları ya da ona istenmediğini hissettirmelerini düşünmek bile kalbimi kırıyordu.

“Bu bir rüya mı?” diye sordu Zane.

Sırıtarak başımı iki yana salladım. “Hayır, bir tanem. Bu gerçek ama sen bir rüyasın.”

İç geçirerek alnını benimkine yasladı. “Seni seviyorum, Celeste.” Elimi tutup avucumu göğsüne bastırdı. “Seni o kadar çok seviyorum ki buram sızlıyor.”

Midemde kelebekler uçuştı. Gülümseyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Onu daha çok sevdiğimi söylesem de bana inanmayacaktı. Zane sık sık sarhoş olmazdı ama ne zaman olsa üzerine tatlı bir inatçılık çökerdi. “Öpeyim de geçsin,” dedim.

“Zorundasın. Kalbim artık senin, ona iyi bakman gerek.”

“Bakacağım, aşkım.”

“Bu bir yemin mi?” dedi gözleri kararırken.

Başımla onayladım. “Kalbine iyi bakacağım yemin ederim, Zane. Artık benim, değil mi? Onu sonsuza dek saklayacağım.”

Gömleği açıldı ve takdirle avuçlarımı göğsünde gezdirdim. Vücudunun nasıl görüldüğüne çoktan alışmış olmam gerekirdi ama bundan bıkacağımı hiç sanmıyordum. “Bu bir rüya değil mi yani?” diye sordu bir kez daha. Elini saçlarımın arasına geçirdi. “Öyleyse söylemen gerek.”

“Rüya değil, bebeğim.”

“İyi bari çünkü seni öpeceğim ve uyanıp her şeyin hayal olduğunu görmek istemiyorum. Bu daha önce de oldu. Aslında birçok kez oldu.”

Kıkırdadım ama Zane beni sertçe kendine çektiğinde sustum. Başını eğip dudaklarımızı yavaşça buluşturdu. İnleyerek ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladım.

“Benim için yaratılmışsın,” diye fısıldadı. Beni geri geri yürüterek yatağa düşürdü. Sırıtarak dizini bacaklarımın arasına koydu. “Artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlamıyorum. Senin yanımdayken tüm hayallerim gerçek olmuş gibi hissediyorum.”

Gömleğini çıkarıp bana o karşı koyamadığımı bildiği sırtışlarından birini atınca kalbim tekledi. “Zane Windsor,” diye fısıldadım. “Beni kışkırtma.”

Üzerime eğildi ve parmak uçlarını karnımda gezdirdi. “Ama seni kışkırtmayı çok seviyorum, Celeste. Sana dair her şeyi çok seviyorum ama hiçbir şey bana yalvarmanın yerini tutamaz.”

Külotumu kenara çekip kirpiklerinin ardından bana bakarak parmaklarını ıslaklığıma sürttü. “Tek kelimeyle mükemmel. Ama en çok neyini seviyorum biliyor musun?”

Ben başımı iki yana sallarken iki parmağını içime itti. “Nasıl açgözlü olduğu ya da tadının ne kadar enfes olduğu değil. Hiç değil. En çok *benim* olmanı seviyorum. *Sonsuza dek* benim olacağını bilmeyi. Sana dokunan ilk ve son kişi olacağımı.”

“*Tek* kişi,” diye ekledim. Bunu ilk kez itiraf ediyordum. “Senden başka kimsenin dokunuşunu bilmeyeceğim.”

Zane gözlerini kırptırdı, ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Sen de benim tekimsin, biliyor muydun? Yattığım tek kadın sensin. İlkim, sonum ve tekimsin.”

Parmakları klitorisimin etrafında daireler çizerken şaşkın şaşkın ona baktım. “Peki... nasıl... bu işte nasıl bu kadar iyisin?”

“Bir sürü porno izledim,” dedi omuzlarını silkerek. Sarhoş gülümsemesiyle çok tatlı görünüyordu. “Hızlı öğrenirim. Seni memnun etmek için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

“Zane,” diye inledim. Beni kışkırtmaya devam ediyordu, yavaş hareketleri işkenceden farksızdı. “Tanrım, sana çok âşığım.”

“Öylesin, değil mi? Hâlâ inanamıyorum. Sen bir tanrıçasın, bense... sana layık değilim.”

Parmaklarını tekrar içime sokup kıvırdı, inlememek için dudağımı ısırdım. Ona karşı koyamıyordum. Buraya gelirken ufacık bir beklentim yoktu. Sadece iyi olup olmadığını görmek ve ona bir iyi geceler öpücüğü verme niyetindeydim.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

Sırıtarak parmaklarını çıkardı. “Lütfen ne, Cennetim?”

Kıçımı yataktan kaldırıp külotumu çıkardım. “Lütfen becer beni, Zane. *Lütfen*.”

Titrek bir nefes aldı, gözleri öyle tatlı bakıyordu ki kalbim ondan başka kimseye duymadığım türden bir şefkatle sızladı. “Çok uslu bir kızsın, değil mi?” dedi alçak sesle. “Aletim için yalvarırken çok güzelsin.”

Ellerini ağır ağır pantolonuna götürmesini sabırsızca izledim. Tam düğmesini açmıştı ki biri kapıyı tıklattı.

“Zane?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Siktir. Kayınbiraderim.”

“*Neyin?*”

Sorumu duymazdan gelip beni yataktan kaldırdı ve etrafına bakındı. “Yatak. Yatağın altına gir.” Bön bön suratına baktım, gülmeli mi yoksa gücenmeli miydim karar veremedim. “Çabuk! Yatağında seninle yakalanamam! Nihayet ona kendimi sevdirmeyi başardım!”

Gülmemek için kendimi zor tutarak söylediğini yaptım, abim içeri girmeden saniyeler önce saklandım. “Uyanıksın,” dedi Archer, Zane gibi sözcükleri hafifçe geveleyerek. “S-sana havlu ve birkaç parça kıyafet getirdim. Yedek diş fırçası da var.”

Yatağın altından usulca baktığımda abimi Zane’e gülümserken buldum. “Eh, olabilecek en kötü erkek arkadaş sayılmazsın sanırım,” dedi.

Zane’in gözleri şaşkınlıkla genişledi. “Sağ ol, dostum.”

“Celeste’in mutlu olduğunu biliyorum. Bunu gülümsemesinde, sana olan bakışlarında görebiliyorum. Yıllarca kardeşimi çok üzdün ve hâlâ sana bunun bedelini ödetmem gerektiğini düşünüyorum. Ama bir yandan da onu hiç seninle olduğu kadar bulutların üzerinde görmedim sanırım. Keşke şerefsizin teki olsaydın. O zaman h-her şey çok daha kolay olurdu.”

Kendimi gülmemek için biraz daha tutarsam çatlayacaktım. Abimin bu kadar sevimli olabileceğini hayal bile edemezdim. Üstelik ona fal taşı gibi açılmış gözlerle bakan Zane’in de on-

dan aşağı kalır yanı yoktu. Birbirlerine kucak açmalarını ön sıradan izlediğime inanamıyordum.

“T-teşekkür ederim,” diye kekeledi Zane. “Güzel sözlerini takdir ediyorum. Onu cidden çok seviyorum.”

Archer iç geçirip başını iki yana sallayarak arkasını döndü. “Belli oluyor.” Kapıyı açıp Zane’e son bir bakış attı. “Aileye hoş geldin, göt herif. Yapacağını sanmıyorum ama bana suratına bir yumruk daha indirmem için başka neden verme. Kardeşimin yüzünü çok sevdiğinden eminim. Ağzını burnunu kırıp onu üzmemek istemem.”

Bunun üzerine odadan çıktı ve kapıyı olması gerekenden çok daha yüksek sesle kapattı. Zane arkasından bakakalırken yatağın altından çıktım, sırtışıma bastıramıyordum. “Sanırım...” diye mırıldandım. “Sanırım abimle az önce... arkadaş oldun?”

“Arkadaş mı?”

Başım la onayladım, yüzündeki afallamış ifadeye bakmaya doyamıyordum. Bu gece hayal bile edemeyeceğim kadar iyi geçmişti. Artık tek yapmamız gereken büyükbabam la büyükannesini ikna etmektir. Ne var ki bu, işin en zor kısmıydı.

Otuz Bir

CELESTE

Annemle mutfaktaki kahvaltı barına sıralanmış üç adama sert bakışlar attık: “Ee, dün gece o kadar çok içmekten ne ders çıkardınız?” diye sordum otoriter bir sesle.

Babamın omzunu Zane’inkine vurup ona doğru eğilmesini izledim. “Bunu sen seçtin. Hâlâ vaktin varken kaçıp kendini kurtarabilirsin. Annesi gibi delinin tekine dönüşmesi kaçınılmaz.”

Annem sırtını dikleştirip başını hafifçe yana eğdi. “Ne dediğini duyamadım,” dedi tüm masumiyetiyle.

Babam boğazını temizlerken bu kez Archer, Zane’e doğru eğildi. “Celeste’in elinde can vermek istemiyorsan babam gibi ahmak olma.”

Bu esnada Zane ağzı kulaklarında bana bakıyordu. Akşamdan kalma olsa da onu uzun zamandır bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyordum. Ailemizin birlikteliğimizi onaylamamasının yükü ona ağır gelmeye başlamıştı ve dün gecenin ardından bunun bir kısmından kurtulmuş gibi duruyordu.

“Özür dilerim, Cennetim,” dedi samimiyetle. “Bir daha bu kadar çok içmeyeceğim. Archer’la babana hayır diyemedik.”

Babam hışımla Zane’e döndü. “Beni tekerin altına mı atıyorsun?”

Archer kıkırdayarak kolunu Zane'in omzuna attı. "Biz yacacağımıza sen yan."

Annem bana dönüp gülümsedi. "Sana Cennetim mi diyor?"

Yüzüm ânında kıpkırmızı kesildi. Normalde Zane sadece baş başayken bana Cennetim ya da Tanrıçam derdi, muhtemelen ağzından kaçırmıştı. Annem gülerек saçlarımı yüzümden çekti, bakışları sevgi doluydu. Zane'e sahiden ısındığı ortadaydı ve bu beni tarif edemeyeceğim kadar mutlu ediyordu.

"Pekâlâ. Zane, Archer," dedi annem birden ciddileşerek. "Bu evde yaptıklarımızın sorumluluğunu üstlenmeye ve hesabını vermeye büyük önem gösteririz. Dün akşam içmeyi seçtiniz, bugün de sonuçlarına katlanacaksınız. Cumartesi sabahları yemek derslerimiz var, kendinize çekidüzen verip bana sebze bahçesinden bir şeyler toplayın. Ne olduğu fark etmez. Celeste'in İngiltere'deyken öve öve bitiremediği Pazar Rostosu'nu yapacağız."

İkisi de yerlerinden kalkmak bile dünyanın en zor şeyiymiş gibi başlarını eğdi. Bir an Zane'e kıyamayıp onu evine götürmeyi düşündüm. "*Derhâl*," diye ekledi annem sert bir sesle. İstemsizce irkildim.

Sevgilim ve abim normalde çok tatlı bir kadın olan annemin sinirlenmeye başladığını anlar anlamaz dışarı fırladılar. Babam hâllerine gülümserken annem iç geçirdi. "Hiç gülme, George. Çocukları nasıl o kadar sarhoş edersin?"

Babam yerinden kalkıp yanımıza gelerek kolunu annemin omzuna attı. "Buna bağ kurmak denir, tatlım. İstedğin oldu işte, değil mi? Oğlanı sahiden sevdim. Archer da öyle. Yine haklı çıktın."

Şakağına yumuşak bir öpücük kondurunca annem iç çekti. "Leş gibi alkol kokuyorsun. Bir dahaki sefere onlarla bağ kuracağın zaman kimseyi komalık etmemeye çalış."

Zaten tahmin ettiğim şeyi duymak içimi rahatlattı, yüzüme bir gülümseme yayıldı. Dün akşamki yemek başarıyla

sonuçlanmıştı. Babam aylarca Zane'in evimize adım atmasına bile karşı çıkmış, bense haftalarca onu bu fikre ısıtacak küçük şeyler anlatmıştım. Zane'in bana pişirdiği yemeklerden, evimde hallettiği onca tamir işinden ve şirketimize fayda sağlayan stratejik tavsiyelerinden bahsetmiştim. Oflayıp puflayarak beni duymazdan geliyormuş gibi davransa da söylediklerimi dinlediğini biliyordum.

Zane'in de dediği gibi yavaş adımlarla ilerliyorduk. "Seni seviyorum, baba," diye mırıldandım. Kalbim göğsüme fazla geliyordu. "Bunun senin için kolay olmadığının farkındayım ve ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Zane beni mutlu ediyor ve burada hoş karşılandığını hissetmesini istiyorum."

Babamın gözleri genişledi, bir an duygularını saklayamadı. "Ben de seni seviyorum, canım. Ona bir şans vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Kollarını iki yana açtı ve gülümseyerek aralarına girdim. Sevgilimi kabul etmemesi sadece Zane'le aramdaki ilişkiyi değil, onlarla olan ilişkiyi de etkilemişti. Bunca zamandır içimde biriken acı bu sabah uçup gitmişti.

Archer'la Zane gülüşerek içeri girdiğinde babamdan ayrıldım. Sevgilim, abimin eski gri eşofman altı ve sünmüş beyaz tişörtüyle bu kadar çekici görünmemeliydi ama Tanrım, tek kelimeyle göz alıcıydı. Göz göze geldiğimizde bir an duraksadı. Ta ki Archer sırtına *sertçe* patlatana dek. "O benim *kardeşim*, pislik herif."

Zane toparlanıp topladığı sebzeleri tezgâha bıraktı. Ardından sinsi bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Benim de kız arkadaşım, Archer. Ne yapayım?"

Bana ne zaman kız arkadaşım dese eriyordum ve bunu o da biliyordu. Isınan yanaklarımla sebzeleri yıkamaya başladım ve ellerini yıkamak için yanıma gelen Zane'i kesmemek için büyük çaba sarf ettim. Vücudundan benimkine yayılan sıcaklık karşı konulmazdı ve parmaklarını suyun altında benimki-

lere sürmesi şuracıkta dudaklarına yapışmak istememe neden oluyordu. Gözlerimiz buluştuğunda pis pis sıırttı ve ellerini kurulamak için uzaklaştı. Beni böyle kışkırtmasının bedelini ona sonra ödetecektim. İkimizin de bundan büyük keyif alacağından emindim.

“Geciktiğim için üzgünüm! Clara birkaç şey almamı istedi!”

Başımı kaldırıp kucığında bir patates çuvalıyla içeri giren Lily’ye baktım. Zane’i görünce öylece kalakaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünün rengi solarken kaşları çatıldı. “Zane?”

Sevgilim ona mahcup bir tavırla gülümsedi. “Lily,” dedi nazik bir baş selamıyla. Çalışanlarından biriyle böylesine samimi bir ortamda bulunmak tuhaf olmalıydı. Lily’yi ne zaman bizimle vakit geçirmeye davet etsem tam da bu yüzden beni geri çevirmişti.

“Biraz tuhaf oldu. Cumartesi günü patronumla görüştüğüme inanamıyorum.”

Babam ona sarılıp başını iki yana salladı. “Burada patronun değil,” dedi otoriter bir sesle. “Celeste’in erkek arkadaşı sadece.”

Arkadaşımın gözleri şaşkınlıkla genişledi, dikkati bana kaydı. Başımı heyecanla aşağı yukarı salladım. Aylardır ailemin Zane’i asla kabul etmeyeceğine dair serzenişlerimi dinliyordu. Benden fazlasıyla bıktığından emindim.

Lily bana gülümseyerek annemin yanına gitti ama Zane’i olabildiğince görmezden gelmesi dikkatimden kaçmamıştı. Benim için endişelendiğini biliyordum ve zaman içinde benimle ilgili kötü bir niyeti olmadığına inanmaya başlayacağını umuyordum.

Otuz İki

ZANE

Archer arabadan inip şaşkın gözlerle malikâneme baktığında gülümsedim. “Bazen bir Windsor olduğun aklımdan çıkıyor, biliyor musun?”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim onu evime götürerek. Son birkaç ay içinde Archer’la beklenmedik şekilde arkadaş olup çıkmıştık. O bana bir zeytin dalı uzatmış, yeni bir araba seçmesine yardım etmemi istemişti, ben de ona Windsor Motors’un yeni modellerinden birini önermiştim. İkimiz de sevdiğimiz kadın için elimizden geleni yapıyorduk fakat bu süreçte birbirimizi tanıyıp sandığımızdan çok daha fazla ortak noktamız olduğunu keşfetmiştik.

“Katılmamın sorun olmayacağından emin misin?” diye sordu gergin gergin.

Ona sıırıttım, bu kadar gergin olmasına şaşırmıştım. Anlaşılan kız kardeşinin erkek arkadaşı rolümü o kadar iyi oynamıştım ki kim olduğumu unutmuştu. “Elbette eminim. Poker gecelerimiz gayri resmidir. Sadece kardeşlerim ve ben varız, kayınbiraderimin de gelmesinden doğal ne olabilir?”

Archer başını iki yana salladı. “Celeste’le evli olmadığının farkındasın, değil mi?”

Omuzlarımı silktim. “*Henüz.*”

Yüzü düştü ve anlayışla dolan gözleri içimi sızlattı. Çevremizdeki kimsenin bize inanmadığını, büyük fedakârlıklar yapmadan birlikte olamayacağımızı düşündüğünü görmek her seferinde canımı yakıyordu.

İçeri girdiğimizde kardeşlerim ve Xavier başlarını kaldırdı. Ares iç geçirip cüzdanına uzanarak masaya bir ellilik atınca kaşlarım çatıldı. Lex parayı sessizce alıp keyifli bir sırıtışla arkasına yaslandı. Yine neyin iddiasına girmişlerdi acaba?

“Archer Harrison’la tanışın,” dedim. “Celeste’in abisi.”

Luca gözlerini kıstı. “Serenity Solutions’ın ortaklarından birisin, değil mi?”

Archer başıyla onayladı, omuzları kaskatıydı. Onu sahiden hiç bu kadar gergin görmemiştim. “Luca Windsor,” diye karşılık verdi. “Windsor Bankası ve Windsor Finans’ın CEO’susun. Seninle tanışmak bir onur.”

İkisi tokalaştı ve hemen işlerinin ortak noktaları hakkında bir sohbe tutuştuklarında gülümsemekten kendimi alamadım.

“Güzel,” dedi Lex. “Dion’un peşinden sürüklediği beş para etmez heriflerden sonra nihayet doğru düzgün birini gördük.”

Masaya geçerken Xavier’ın asık suratına gülmemek için kendimi zor tuttum. “En az sizin kadar zengin olduğumu biliyorsunuz, değil mi?” diye mırıldandı. “En yakın arkadaşımın yüzünü göreceğim diye katlandığım işkenceye bak.” Dion’a sert bir bakış attı. “Bana borçlusun.”

Abim kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Siktir oradan. Bir Kingston’a açık çek verecek kadar delirmedim. Sana bir bok borçlu değilim. Aksine, *sen* kelimenin tam anlamıyla tek arkadaşın olduğum için *bana* borçlusun.”

Xavier’ın kaşları kalktı. “Sanki senin çok arkadaşın var da. Kardeşlerin sayılmaz, onların seni sevmekten başka çaresi yok.”

Masadaki saçma sapan sohbe gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir tek Ares’in sesi çıkmıyor, dalgın dalgın kartları karıştırmaya devam ediyordu. “Büyükannem gelecek

hafta onunla görüşmek istediğini söyledi,” dedi yumuşak bir sesle. “Ses tonun onu endişelendirmiş, ne olduğunu sormak için beni aradı.”

“Sizden haberi olmalı,” diye araya girdi Dion. “Celeste haftanın çoğu günü burada, büyükannemizin evine yaklaşımasa da ziyaretleri ona bildiriliyordur, değil mi?”

Başımı iki yana sallayıp Archer’a sakın olmasını söyleyen bir bakış attım. Kardeşinin adının anılması bile gardım almasına yetmişti. “Silas’a kimseye ses etmemesini söyledim,” dedim.

Dion pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Silas’a güven olmaz. Parasını biz değil, büyükannemiz ödüyor ve daima arka planda kendi çıkarını kolluyor. Dahası, neredeyse iki yıl oldu. Her şeyden haberi var, sadece ilişkinizi görmezden gelip kendiliğinden geçip gideceğini umuyor.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

Luca bana döndü, endişesi yüzünden okunuyordu. “Bu yüzden mi onunla konuşmak istedin?”

“Evet,” diye mırıldandım ufak bir heyecanla.

Lex başını iki yana sallayıp bana bir kadeh viski doldurdu. “Ayaklarına kapanman gerekecek.”

“Neden?” diye çıkıştı Archer sertçe.

Luca gözlerindeki endişeye rağmen gülümsedi. “Kardeşinle evlenebilmesi için. Babandan önce büyükannemizin rızasını alması gerek.”

Archer gerildi. “İşleri ağırdan alacağınızı sanıyordum. Büyükannenizi tanımam ama büyükbabamla konuşmanın zamanı gelmediğini biliyorum. Şirketini onun istediği gibi yönetmeyi reddettiğim, kendimi ona adamadığım ve istediği fedakârlıkları yapmadığım için beni reddetti. Celeste ona sadece sevgili olduğunuzu değil, bir de *evlenmek* istediğinizi söylerse sence ona ne yapar?”

Bakışlarımı masaya çevirdim. Üzerine zaten binlerce kez düşündüğüm şeyleri söylüyordu.

“Sana kanım kaynadı, Zane,” diye ekledi Archer, “ama reddedilmek öyle yenilir yutulur bir şey değil. Birbirini seven insanlar arasında uçurumlara neden olur. Kaçırdığım doğum günleri, tutulan kinler, karşılıklı suçlamalar. Aynılarını kardeşimin de yaşamasını istemiyorum. Dişinizi biraz daha sıkın. Anladığım kadarıyla büyükbabam sana yeni yeni medeni yaklaştırmaya başlamış, büyükannenin de çok farklı olmadığını varsayıyorum. Onları birlikteliğinize yavaş yavaş ısındırmaya ne oldu?”

“İşleri ağırdan *aldık* zaten,” dedim anlayışlı bir sesle. “Celeste’le bu konuyu konuştuk ve beklemekten yorulduğumuza, sürekli bu mevzuları düşünmekten bıktığımıza karar verdik. Herkesin iyiliği için elimizden geleni yaptık ama artık yeter. Onunla her şeyi istiyorum, Arch. Bunu kimseye itiraf etmeyeceğini biliyorum ama belirsizlik Celeste’e ağır geliyor. Bana da öyle. Sevdiğim kadını utanç verici bir sırmış gibi herkesten saklamaktan yoruldum. Aradan çok zaman geçti, bunun bir kaçamak olmadığından eminiz artık. Benim için doğru kişi olduğundan eskisinden bile daha çok eminim. Bugün de bundan üç yıl sonra da daima onu seçeceğim. Bunun bir bedeli olaksa hepsini ödeyelim de bitsin.”

Kardeşlerim birbirlerine bakıp başlarını salladı, omuzlarını dikleştirdi. “Biz de orada olacağız o hâlde,” dedi Ares.

“Celeste’i biz de seviyoruz,” diye ekledi Luca.

Lex sırtıttı. “Zaten kardeşim gibi oldu, işi resmiyete dökelim artık.”

Dion uzanıp elini omzuma koydu. “Sizinki gibi bir mutluluk hepimize nasip olmuyor, Zane. Bunu korumak için üzerimize düşeni yapacağız.”

Titrek bir nefes aldım, sarsılmaz desteklerine minnettardım. Bunu dile getirecek doğru kelimeleri bulamazsam da zamanı geldiğinde hepsine karşılığını ödeyecektim.

Otuz Üç

ZANE

“Emin misin?” diye sordu Ares. Luca, Dion ve Lex gibi onun da endişesi yüzünden okunuyordu. Daha da gerilmemeye çalışıp onu başımla onayladım. Burada olmaları bunun işe yarayabileceğine inandıkları anlamına gelirdi. İhtiyacım olan tek şey de buydu. Bir şans.

“Hadi o zaman,” dedi Lex kolunu omzuma atarak. “Elimizden geleni yapalım.”

Etrafımızdaki hava temkinli bir umut ve kardeşlerimden başka kimseden görmediğim bir dayanışmayla doldu. Bilhassa bugünümde yanımda oldukları için onlara her zamankinden daha çok minnettardım.

Oturma odasına girdiğimizde büyükannem başını kaldırdı, duygularını ele veren tek şey hafifçe kalkan kaşları oldu. Siyah tüvit eteği, takım ceket ve omzuna gelen kırışmış saçlarıyla her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

“Beyler,” dedi normalden daha sertçe. “Bu şerefi neye borçluyum? Yalnızca Zane gelecek sanıyordum.”

Bir adım öne çıkıp karşısındaki kanepeye oturdum, kardeşlerim de iki yanıma dizildi. “Neden burada olduğumu bildiğinden eminim,” dedim yumuşak ama kendimden emin bir sesle.

İç geçirdi, sert bakışları öfke ve bıkkınlıkla doldu. “Söyle de bilelim.”

“Celeste Harrison,” dedim.

“Hayır.” Beni ânında kestirip attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bu geçici bir heves değil, büyükanne. Neredeyse iki yıldır birlikteyiz ve hiç olmadığım kadar mutluyum. Onunla evlenmek istiyorum.”

Büyükannem kulaklarına inanamıyormuş gibi ürkütücü bir kahkaha patlattı. “Zamanla kulak asmadığın tavsiyemin nedenini anlayacağını düşünüp bu maskaralığa göz yummak bir hataydı belki de.”

“Celeste de Zane’i seviyor,” dedi Luca ufak bir çaresizlikle. “Biz de ona senin kadar şüpheyle yaklaştık, büyükanne ama Zane ve Celeste’in birlikte olması gerektiğine yürekten inanmasak bugün burada olmazdık.”

Ares kolunu omzuma atıp başıyla onayladı. “Bu iş açısından da mantıklı olur. Harisson Developments ve Windsor Hotels birleşirse karşımızda kimse duramaz. Buna Zane ve Celeste’in uyumunu da eklersek ortaya çoğu şirketin hayal dahi edemeyeceği bir sinerji çıkar. Bu birleşim ailemizin faydasına olur.”

Büyükannem ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Faydamıza olur, ha?” diye tekrarlardı. “Bu bizi mahveder.” Bana döndü, gözlerinden kalp kırıklığını andıran bir şey geçti. “Olanları göremiyor musun, Zane? Büyükbabasının vârisi olarak konumunu sağlamlaştırmak için seni kullanıyor, aldığı her kararın arkasında *sen* varsın. Sahiden fark etmeyeceğimi mi sandın? Buna müsaade etmemin tek nedeni er ya da geç bunu kendi başına anlayacağından emin olmamdı.”

Lex gerildi, bana fırsat bırakmadan başını iki yana salladı. “Celeste öyle biri değil,” diye itiraz etti. “Onunla tanıştın mı, büyükanne? Sierra’ya çok benziyor. O çalışkan, zeki ve inanılmaz derecede nazik biri. Bize aşılamaya çalıştığın her

şeyin vücut bulmuş hâli. Evliliğin büyük bir adım olduğunu anlıyorum ancak onu tanırsan birbirleri için yaratıldıklarını sen de anlarsın.”

Luca onu başıyla onayladı. “Celeste büyükbabası gibi değil. Harrisonlarla Windsorlar arasındaki husumeti uzatmanın ne âlemi var?”

Büyükannem yıkılmış gibiydi, yüzünde çocukluğumuzda sık sık gördüğümüz, iyiliğimizi düşündüğü ve yaptığı her şeyin bizim için olduğunu söyleyen o ifade belirdi. “Zane,” dedi usulca. “O bir Harrison. Buna inanmakta zorlanıyorsun belki ama seninle birlikte olmasının altında başka nedenler yatması çok muhtemel. Başta niyeti seninle bir an önce evlenip bir şekilde servetimize ortak olmak sanmıştım ama içimden bir ses artık çok daha acımasız şeylerin peşinde olduğunu söylüyor. Bir Harrison’ı aileme alamam. Zamanla sen de anlayacaksın ve bunun için bana teşekkür edeceksin.”

Bakışlarımı ellerime diktim, kalbim sıkıştı. Hiç değilse bana kulak vereceğini ummuştum ama Celeste’le birlikte olmamız fikri bile tüylerini diken diken ediyordu. Bu şartlar altında evlenirsek ve Cennetim hayatımın geri kalanı boyunca büyükannemin bu berbat tavırlarına maruz kalırsa kendini nasıl hissederdi?

“Üzgünüm, büyükanne. Bunun Celeste’le evlenmek için senin iznini istiyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım ama öyle değil. Onu öyle ya da böyle karım yapacağım. Sadece bunu senin onayınla yapmayı tercih ederim. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak beni derinden üzeceği için değil, sana karşı gelirsem Celeste’in üzüleceğini bildiğim için. Hakında ne düşünürsen düşün onun kocaman bir kalbi var, görüp görebileceğin en nazik insanlardan biri. Onunla olmamın bedeli bu olursa kendini asla affetmeyecek ve ben onu bunu yapamayacak kadar çok seviyorum.”

Titrek bir nefes alıp ayağa kalktım. Yanına gidip ellerini tutarak önünde diz çöktüm. “Lütfen,” diye mırıldandım. “Lütfen, büyükanne, sevdiğim kadınla evlenmeme izin ver. Mutlu olmama izin ver. Yoksa onunla geçmeyen her günüm benim için ıstıraptan farksız olacak. İnan bana. Birbirimize kavuşmadan önce bile hayatım onun etrafında dönüyordu. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Büyürken ondan ne kadar şikâyet ederdim hatırlıyor musun? Başından beri üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu en iyi sen biliyorsun. Bu asla değişmeyecek. Onsuz ben, ben olamam, büyükanne.”

Ellerimi sıktı, gözleri beni şaşkına döndüren bir kederle doldu. “Üzgünüm, Zane. Gerçekten üzgünüm. Mutluluğunu senden esirgediğimi düşüneceksin belki. Onu ne kadar sevdiğini görüyorum, anlıyorum ama evlenmenize müsaade edemem. Ed Harrison ya da onunla kan bağı olan herhangi biriyle el ele veremeyiz. Bunu yaparsak büyükbaban mezarında ters döner. Tarihin tekerrür etmesine izin veremem.”

Bakışları arkama kaydığında omzumun üzerinden bir bakış attım ve Dion’un da yerinden kalktığını gördüm. “Lütfen,” dedi yanımda diz çökerek. “Zane’i hiç onunla olduğu kadar mutlu görmedim. Onları birbirinden koparırsan ikisi de mahvolur. Ailemden birini daha kaybedemem, büyükanne. Lütfen.”

Lexington, Ares ve Luca da iki yanımıza katılırken yanığımdan bir damla yaş süzüldü. “Evlenmelerine izin verdiğin müddetçe gereken her türlü fedakârlığa razıyız,” dedi Ares.

“Celeste’i sevmesek burada olmazdık,” diye ekledi Luca.

Lex büyükannemizin yüzüne uzanıp gözyaşlarını sildi. “Çoktan bizden biri oldu, büyükanne. Onlara engel olarak sadece Zane’i incitmiyorsun. Celeste gözümde Sierra’dan farksız.”

Büyükannem burnunu çekip başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Daha çok gençsin, Zane. Çok daha iyi birini bulacaksın. Şu an canın yanıyor belki ama iyileşeceksin, olanlar seni güçlendirecek.”

Ellerini bırakıp titrek bir nefes aldım. “Kabul etmek zorunda değilsin, kararını saygıyla karşılıyorum, büyükanne,” dedim kalbimdeki acı tatlı sızıyla. “Umarım sen de onun için mirasından ve Windsor Hotels’ten vazgeçmemi anlayışla karşılırsın. Celeste olmadıkça paranın ne kıymeti var? Seni seviyorum ama önümde *onunla* pasparlak bir gelecek uzanırken geçmişe takılıp kalmayı reddediyorum.”

Dion kolunu omzuma attı. “Kaybedeceğin tek torun Zane olmayacak,” dedi yumuşak bir sesle. “Zaten çok şey kaybettik, büyükanne. Paramparça olan hayatımızı sen toplayıp bir araya getirdin ancak inşa ettiğimiz bu şeyi yeniden tuzla buz etmene seyirci kalamam.”

“Tehditlerinize karnım tok,” dedi alçak ama kendinden emin bir sesle. “Hepiniz benim seçtiğim kadınlarla evleneceksiniz ve Celeste Harrison asla onlardan biri olmayacak. Büyük-babanla kazandığımız tek kuruşu ona yar edeceğime varımı çoğumu hayır kurumlarına bağışlarım daha iyi. Sana bir ay müddet veriyorum, Zane. Ya ondan ya da ebeveynlerinin mirasından vazgeçersin.”

Otuz Dört

CELESTE

Pencerenin önünde huzursuzca volta atarak Zane'i bekliyordum. Büyükkannesinin evine gitmesinin üzerinden saatler geçmişti ve gerginliğim her geçen saniye tırmanıyordu. Hâl böyleyken iyi bir haberle döneceğine dair umutlarımı *hepten* yitirmiştim.

Telefonum çaldığında yerimde sıçradım ama arayanın Zane değil, Lily olduğunu görünce moralim bozuldu. Bir an olur da Zane'den haber gelirse görmem diye aramasını reddetmeyi düşündüm ama son anda fikrimi değiştirdim. Sinirlerimi yatıştıracak biri varsa o da Lily'ydi.

"Selam," diye mırıldandım titrek sesle.

Hattın öteki ucundan burun çekişleri duydum. Birden gerildim, endişeye kapıldım. "C-Celeste?"

Telefonu daha sıkı kavrayıp titrek bir nefes aldım. "Ne oldu?" diye sordum, sesim paniğimi ele veriyordu.

Lily hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca bir an donakaldım, ardından hızlıca toparlanıp anahtarlarımı aramaya koyuldum. "K-konuşabilir miyiz?" diye kekeledi. "N-niyetim hiç... Ben—"

"Neredesin?" diye sordum. Sesinde beni tedirgin eden bir şey vardı. Bu yıkık tınıyı yıllardır, annesinin katilinin nihayet tutuklandığı haberini aldığımızdan beri duymamıştım. "Bana

nerede olduğunu söyle, Lil. Ne oldu bilmiyorum ama her şey yoluna girecek. Hemen yanma geliyorum, tamam mı?”

“Evet, b-bu... yüz yüze k-konuşmamız gereken bir ş-şey sanırım. Şu an... Şu an King’s Bridge’deyim.”

Midem şiddetle kasıldı, her bir zerrem bana çözemediğim bir şey söylüyordu. “Orada ne işin var, Lil?” dedim titreyen sesimle. Soruma bir hıçkırıkla karşılık verdi, hüznü o kadar şiddetliydi ki konuşmasına engel oluyordu. “Beş dakikaya oradayım,” diye ekledim, tedirginliğime rağmen yatıştırıcı bir tonda.

Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştık ama yaşlarımız daha küçükken annesinin kederinin ona birkaç kez fazla geldiği olmuştu. Her seferinde kendini King’s Bridge’de buluyordu ve neyse ki her seferinde iş işten geçmeden yardım istiyordu.

Tek dileğim yine zamanında orada olabilmekti.

“Üç dakika,” dedim arabayı olması gerekenden çok daha hızlı sürerek. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” Çatalla-
nan sesim çaresizliğimi ele veriyordu ama içgüdülerime kulak vermeli, ona ne kadar sevildiğini, *ihtiyaç duyulduğunu* hatırlatmam gerekiyordu. “Sen benim kardeşimsin, Lil. Bana değeri-
rimi hatırlatan, beni motive eden ve ben bile yapamazken en iyi yanlarıma gören insansın.”

“Celeste,” dedi hıçkırarak. “Tanrım, ne yaptım ben? Ben...”

Köprü görüş alanıma girer girmez gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lily’nin kenarda oturduğunu görünce paniğim zirve yaptı. Arabadan inip kapıyı bile kapatmaya yeltenmeden yavaş adımlarla yanına yürümeye başladım. “Lütfen,” dedim. “Gel buraya hadi. Gel ve konuşalım.”

Lily telefonunu indirip başını iki yana salladı, hafifçe geriye eğildi. “Sakın yaklaşma yoksa atlarım,” dedi. Gözleri adını tam olarak koyamadığım bir şeyle doluydu. Panik mi? Hezeyan mı?

Olduğum yerde durup ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım, gözlerim doldu. “Yapma böyle,” dedim titreyen sesimle yalvarırcasına. “Sorun neyse çözeceğim, Lil. Her şeyi hallede-

ceğim. Yeter ki buraya gel ve sana yardım etmeme izin ver. Lütfen, Lily. Sensiz yaşayamam. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, korku midemi bulandırıyor. “Bensiz gayet iyi olacaksın, Celeste. Artık birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz, eskisi kadar sık konuşmuyoruz. Ne zaman arasan hemen bir bahane uyduruyorum, değil mi? Sierra ve Raven’la daha yakın olman benim suçum. Bazen merak ediyorum, bunun nedenlerinden biri de bu muydu acaba?”

Titremeye başladım, gözyaşlarım çoktan kontrolsüzce akmaya başlamıştı. “Konu onlar mı? Daha dikkatli olacağım, Lily. Niyetim seni ya da arkadaşlığımızı ihmal etmek değildi. Senden asla vazgeçmem. Seni tüm kalbimle seviyorum, sen benim bir parçamsın, Lil. Sen olmasan ne liseyi ne de üniversiteyi atlatabilirdim. Sana, cesaret verici sözlerine ve tatlı gülümsemelerine daima ihtiyacım olacak. Saçmaladığımda mantığın sesi olmazsan, bana sarılmazsan, en zor zamanlarda bile beni güldürmezsen ben ne yaparım? Bunu düzeltmek için bana ne yapmam gerektiğini söyle. Ne istersen yaparım, Liliana.” Sesim çaresizlikle, ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu ve beni duyması için tüm kalbimle dua ediyordum. Bir hışım oraya koşup onu kendime, güvenli kollarıma çekmek istiyordum ama gözlerindeki bakış beni olduğum yere mıhlıyordu.

Lily bana gülümsedi, gözyaşları kırık kalbinin kanıtıydı. “Bu kez beni kurtaramazsın, Celeste,” dedi, esen şiddetli rüzgâr sesini yutuyordu. “Beni kendimden kurtaramazsın, kurtarmalısın da. S-sana söylediklerimden sonra bunu istemeyeceksin.”

“Peki,” dedim yatıştırıcı bir sesle. Göğsüm son sürat inip kalkıyordu. “Önce bana ne olduğunu anlat o zaman, ne dersin?” Onu buraya getiren şey ne olursa olsun kurtarılmaya değdiğini söylesem bana inanmayacaktı. Kartlarımı doğru oynayıp endişelerinin hayatından daha değerli olmadığını ona gösterirsem oradan indirmeyi başarabilirdim.

Yaşlı gözlerini benimkilere kilitledi. Birbirimizi tanıdığımız bunca yıl boyunca bana hiç böyle pişmanlıkla baktığına şahit olmamıştım. “Celeste,” dedi çatallı sesiyle. “Ben... Z-Zane’le görüşüyorum... O-onun için çalışmaya başladığımdan beri.”

Boş boş suratına baktım, yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırıklara boğulana dek söylediklerini idrak edemedim. “Ne?”

Başını aşağı yukarı sallayıp güçlkle bana baktı, gözlerindeki suçluluk şimdi katlanmıştı. “Her ş-şey basit flörtleşmelerle başladı ama b-birkaç hafta içinde daha fazlasına dönüştü. K-karşı koymaya çalıştım, gerçekten denedim. Ondan n-nefret ettiğini biliyordum ve... ve çocukluğumuzda sana yaptıkları yüzünden onu a-affedemiyordum. Ama... savunmamı k-kolayca aştı. Elleriyle topladığı çiçekler, samimi öğle yemekleri, otellerini denetlemek için çıktığımız geziler.”

Dizlerim soğuk asfalta çarptı, zihnimde düşünceler dört dönüyordu. “Bu doğru olamaz,” diye fısıldadım söylediklerini idrak etmeye çalışarak.

“Çok özür dilerim,” dedi, sesi hâlâ titriyordu ama biraz olsun sakinleşmişti. “Bu yaptığımı asla affedemeyeceğini biliyorum, b-ben de kendimi affedemiyorum. Her şeyin bir... bir şekilde y-yoluna gireceğini sandım. İkimiz de ailelerinizin birlikte olmanıza izin vermeyeceğini biliyorduk, bu yüzden sen onu aşp en kötü anılarının başrolü olmayan biriyle gerçek mutluluğu, hak ettiğin türden bir mutluluğu bulana kadar bekleyecektim. Sandım ki o gün geldiğinde... b-bunu önemsemezsin. Ben de...”

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, ağzıma safra tadı geliyordu. “Önemli değil,” dedim her şeye rağmen elimi ona uzatarak. “O senden kıymetli değil.” Dudaklarımdan bir çırpıda dökülen sözler bana bile sahte geldi. Lily de bana inanmıyormuş gibi bakıyordu. “Bir yolunu buluruz, Lily.”

Başını iki yana salladı. “Artık seni seviyor,” dedi. “Zane seninle *evlenmek* istiyor ve bu uğurda her şeyden vazgeçmeye

hazır. Biliyor musun? Onu suçlayamıyorum bile. Sen mükem-melsin ve ben de seni en az onun kadar çok seviyorum. Seni seçtiği için ona kızamam, onu anlıyorum. İkimiz arasında bir seçim yapacak olsam ben de seni seçerdim. Her şeyi sizi ailenin evinde birlikte gördüğüm gün anladım. Bir iş gezisinde olduğunu sanıyordum, biliyor musun?”

Omzunun üzerinden aşağıdaki karanlık sulara baktığında ona doğru eğildim. Lily başını hızla bana geri çevirdi, uyarı dolu bir bakış attığında olduğum yerde kalakaldım. Şimdiye dek eşini benzerini tatmadığım bir endişe içimi sardı. Eski-den aşağı baktığında korkusu yüzünden okunurdu, şimdiyse gülümsüyordu.

“Ne zaman geleceği düşünsem sana yalan söylemek zorunda kalacağımı, siz ayrıldıktan sonra çıkmaya başladığımızı iddia etmek zorunda kalacağımı hayal ediyordum. Her şeyi planlamıştım, onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordum. Her şeyden, herkesten çok sevdiğim kişi sen olmalıydın ama yine de bunu yaptım çünkü ona karşı koyamadım. Bana kendimi çok özel hissettirdi. Sevildiğimi düşündürdü. Beni güldürdü, Celeste.”

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu ve boğazıma yükselen hıçkırığı bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Anlattığı her şeyi biliyordum, aynılarını bana da hissettirmişti. “Seni seviyorum,” dedim. “Her şeye rağmen seni seviyorum ve Zane böyle bir şey yapacak, ikimize de ihanet edecek bir adamsa ona hayatımızda yer yok demektir. Sadece birbirimize ihtiyacımız var, Lily. Lütfen buraya gel de her şeyi çözelim.”

Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. Ona elimi uzattım. Bir süre ona öylece bakıp başını iki yana salladı. “Beni affetmeyeceksin,” diye mırıldandı. “Gerçekten affetmeyeceksin. Bu, daima ilişkimize gölge düşürecek ve ben kendimi asla bağışlayamayacağım. Aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve... o-onun cazibesini biliyorum, Celeste. Bahaneler uydura-

cak ve onu eninde sonunda affedeceksin. Kimseyi onun gibi sevmedin, söz konusu o olduğunda affedemeyeceğin hiçbir şey yok. Beni bile neler yaptığımı bile bile affedecek kadar seviyorsun. Her şeyi tatlıya bağlamanıza şahit olamam. Onunla evlenmeni izleyemem.”

“Evlenmeyeceğim,” dedim. “Onunla evlenmeyeceğim.”

Gözlerimin içine bakıp gülümsedi, ifadesi kasvetli ve yenilmişti. “Seni seviyorum, Celeste. Umarım günün birinde kendinde beni bağışlayacak gücü bulursun ama gözlerindeki o bakışa katlanamam. Günahlarımın bedelini ödemeyi hak ediyorum ve ödeyeceğim de. Bundan eminim.”

“*Lily*,” diye bağırdım histerik bir sesle.

“Seni gerçekten çok seviyorum,” dedi, rüzgâr sözlerini bana taşıyordu. Gülen yüzü kırık kalbini saklamaya yetmiyordu. Kendini geriye doğru bıraktığında öne atıldım.

Parmaklarım vücuduna sürtündü ama çok geç kalmıştım. Onu kurtaramayacak kadar geç.

Otuz Beş

CELESTE

Lily'yle sayısız gece geçirdiğimiz kulübeye girerken ellerim titriyor, gözlerim yanıyordu. Telefonum son yirmi dört saatir hiç susmamıştı ama Zane'in bana burada ulaşamayacağını biliyordum. Burası sadece bana ve Lily'ye özeldi.

Aramızda geçen konuşma kafamda çınlayıp duruyordu ve nerede hata yaptığımı merak etmekten kendimi alamıyordum. Lily'yi orada otururken bulduğum an üzerine atlayıp onu yanıma çekmeli miydim? İçimden bir ses bunu deneseydim hemen atlayacağını söylüyordu ama keşke yapsaydım diye düşünüp duruyordum. Sonuç bundan kötü olamazdı. En yakın arkadaşım nehrin derinliklerinde bir yerdeydi ve bir düzine dalgıç onu bulmaya çalışıyordu.

Zane'in haberi var mıydı? Şimdiye dek çoktan öğrenmiş olmalıydı. Onun da kalbi benimki kadar kırık mıydı? Lily'nin onu sevdiği apaçık ortadaydı, peki ya Zane onu sevmiş miydi? Parmaklarım Lily'yle ikimizin fotoğraflarıyla dolu duvarda gezindi, hayatımızın kronolojik sıraya dizilmiş özeti karşımdaydı. Her bir anı öncekinden daha acı vericiydi.

On dört yaşında Ouija tahtasıyla oynamaya kalkıp ödü müzü kopardığımız, ardından da ilk shotlarımızı atarak korkularımızı bastırmaya çalıştığımız masanın üzerinde bir zarf

durduğunu fark edince gerildim. Burada yemek yemiş, oyunlar oynamış, birlikte ders çalışmış, üniversiteye kabul e-postalarımızı açmıştık.

Titreyen ellerle mektubu aldım ve güzel el yazısını hemen tanıdım. Adımdaki C harfini hep çok güzel yazardı. Zarfı göğsüme bastırdım, açmaya içim el vermedi. Yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. İçinde ne yazdığını biliyordum ve kendimde gerçekten yüzleşecek gücü bulamıyordum. Gittiğini, o köprüden bir daha dönmeyeceğini kabul edemiyordum.

Yere çöküp ondan kalan bu küçücük parçaya dört elle sarılarak içimden tüm bunların kötü bir rüya olmasını, geçen zamana rağmen sağ salim bulunmasını diledim.

Zarfı açarken tüm vücudum şiddetli hıçkırıklarımınla sarsılıyordu. Kâğıt onu açmaya çalışırken iki kez elimden kayıp düşecek gibi oldu.

Sevgili Celeste,

Bu mektubu okuyorsan utancıma yenik düşüp seni burada, en değerli anılarımın bir kısmını yarattığımız bu yerde bir başına bırakmışım demektir.

Muhtemelen ağlıyorsun, değil mi? Lütfen ağlama, inan bana gözyaşlarına değmem. Kimse değmez, Celeste. Bu dünyada kimse seni hak etmiyor, bilhassa da ben.

Sen beni kurtardın ama ben sana borcumu ödemek yerine kalkıp ihanet ettim. Gözlerindeki ihaneti görmek zorunda kalmayacağıma sevinmem bencillik mi?

Kesinlikle öyle, değil mi?

Çok üzgünüm, Celeste. Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok. Geçmişe dönüp yaptıklarımı geri alabilseydim, bunu yapardım. Keşke bu kadar aptal olmasaydım, bir mutluluk illüzyonuna kendimi bu kadar kaptırmasaydım. Niyetim seni incitmek değildi. Kendimi ve seni aldatmayı hiç istemedim.

Son bir dilek hakkım olsaydı Zane Windsor'ı yanımda cehenneme sürüklerken senin affını kazanmayı isterdim. Umarım günün birinde kıymet verdiği her şeyi kaybetmenin,

etrafına bakıp sadece senin anılarının kıymetli olmuş yerlerde kalbinin kırık parçalarını bulmanın ne demek olduğunu anlar.

Ne kadar üzgün olduğumu hayal bile edemezsin, Celeste. Bu hayatta ne yaparsam yapayım bunun bedelini ödeyemeyeceğimi biliyorum. Umarım şu anda olduğum yerde günahlarımın cezasını çektiğimi bilerek huzur içinde uyursun. Seni tanıyorum. Yapabileceğin bir şey olup olmadığını merak edeceğimi, suçun bir kısmını kendinde arayacağını biliyorum. Her şeyin benim suçum olduğunu, senin ufacık bir kabahatin olmadığını bilmeni istiyorum.

Buna mâni olmak ya da beni kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kurtarılacak noktayı bu mektubu yazmadan çok önce geçmiştim ve bir yanım bunun farkındaydı. Bu yüzden senden kaçmaya, ne zaman görüşmek istesen bahaneler uydurmaya başladım. Ben bir korkağım, Celeste. Sonuna kadar da öyle oldum. Seninle yüzleşemedim işte. Bu dünyada en çok sevdiğim kadının gözlerinin içine bakıp içten içe kalbinin kırılmasını dilemiyormuşum gibi davranamadım.

Umarım hak ettiğin mutluluğu, insanların uğruna kitaplar yazdığı türden bir aşkı bulursun. Sen Zane'le paylaştığın, benim de şüphesiz katkıda bulunduğum acı dolu geçmişle lekelenmemiş destansı bir sevgiyi hak ediyorsun.

Sen büyülüsün, Celeste. Bunu sakın aklından çıkarma.

*Seni seviyorum,
Lily*

Kâğıda düşen gözyaşlarım mürekkebin birkaç noktada dağılmasına neden oldu ve bu beni daha çok ağlattı. Lily'nin mektubunu göğsüme bastırdım, kederin yükü üzerime ağır geliyordu. Kafam öyle karmakarışık ki henüz Zane'i, onun, *bizim* hakkımızda öğrendiklerimi düşünmeye sıra gelmemişti.

"Tanrım, Lil," diye fısıldadım çatallanan sesimle. "*Lütfen.*" Boşuna uğraştığımı bilsem de her Tanrı'ya onu bana geri getirmeleri için umutsuzca yalvardım. Öyle şiddetli titriyordum ki ayağa güç bela kalkabildim. Ona ait başka bir parçaya, beni ona yakın tutacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Gözüm günlüğüne takıldı. Titreyen ellerimle ona uzandım. Okumamam gerektiğini biliyordum ama kendime hâkim olmadım. Belki de bir parçam hâlâ olanlara inanmadığı içindi. Her şeye rağmen bunun kocaman bir yanlış anlaşılma olduğunu, Zane'in beni asla aldatmadığını, en yakın arkadaşımı kaybetmediğimi ve tüm geleceğimi yalanlar üzerine kurmadığımı umuyordum.

Sonlara doğru rastgele bir sayfa açtım ve açar açmaz hemen kapatmak istedim. Ciğerlerim yandı, görüşüm bulanıklaştı. *Sevgili anne*, yazıyordu. Unutmuştum, Lily günlüğündeki her şeyi annesine hitaben yazardı. Bunu okumak mahremiyetini affedilmez şekilde ihlal etmek gibi geliyordu ama kendimi tutamıyordum. Bilmem gerekiyordu, Zane'le arasında ne geçtiğini öğrenmem, her şeyi Lily'nin ağzından dinlemem gerekiyordu. Sonun başlangıcını bulana dek sayfaları çevirdim.

Sevgili anne,

Sayırsız reddin ardından bir iş bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım ama buldum. İnanabiliyor musun? Windsor Hotel'sten bir iş teklifi aldım. Burada olsaydın benimle kesin çok gurur duyardın! Bunu senden başka kimseye itiraf edemem ama sektördeki en büyük ve en iyi şirket onlarınki. Celeste'e bile söylemeye çekiniyorum.

Lisedeki Zane Windsor'ı hatırlar mısın? Eh, şirketin sahibi o. Zane'le Celeste arasındaki nefret akıl sır ermez boyutlarda ve her ne kadar başvurmamı o önermiş olsa da bu işi kabul edersem ona ihanet ediyordum gibi hissedeceğim. Harrison Developments'tan ret yememe bence o da benim kadar incindi. Yıkılmış görünüyordu ve ben ne yapacağımı bilemedim. Onu teselli edemedim. Vicdan azabı çektiği ve bunun son şansım olduğunu bildiği için bana WH'ye başvurmamı söylediğini, içten içe orada çalışmamı hiç istemediğini düşünüyorum.

Nasıl istesin ki, anne? Zane yıllarca ona etmediğini bırakmadı, türlü türlü zorbalık etti. Sadece alay etmekten falan bahsetmiyorum, düpedüz acımasızdı. Yaptığı her şeyi eleştirirdi. Onu dış görünüşünden bile vururdu. Sanki dış teli

takıp takmamak onun kararıymış gibi. Ondan Celeste kadar ben de nefret ediyordum ve bir yanım hâlâ ediyor.

Burada olsan benim gibi Celeste'e sınıksık sarılmak isterdin. Gözyaşlarını kaç kez sildiğimi hatırlamıyorum bile. O herifin suratındaki kendini beğenmiş gülümsemeyi bir tokatla silmenin eşiğine o kadar çok geldim ki. Şimdi nasıl kalkıp da onun için çalışabilirim? Ne yapacağımı bilmiyorum, anne. Keşke burada olsaydın da bana bir akıl verseydin.

Midem düğümlendi, hislerinin benimkine bu kadar çok benzediğini görmek rahatsız ediciydi. Bu nefretin ne zaman daha fazlasına dönüştüğünü öğrenmek için sayfaları hızlıca geçtim. Neyi gözden kaçırmıştım? En yakın arkadaşımın erkek arkadaşına âşık olduğunu nasıl fark edememiştim?

Sevgili anne,

Bir süredir sana yazmadığım için özür dilerim. Aslında son zamanlardaki davranışlarım hakkında ne düşüneceğini bilemediğimden hayatımdaki gelişmeleri sana anlatmaktan utanıyordum. Ben bile ne hissettiğimi bilmiyorum.

Sana Zane'in iş yerinde inanılmaz derece arkadaş canlısı ve özenli biri olduğunu anlatmıştım, hatırlıyor musun? Hâlâ öyle. Hâlâ bizzat ilgilendiği projede beni çalıştırıyor, bana rehberlik ediyor ama... Doğrusu bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum çünkü ben bile buna inanmakta zorlanıyorum.

Zane Windsor, Bellevue projesinde çalışmaya başladığımızdan beri benimle flört ediyor. Her şey yavaş yavaş gelişti, dostane tavırları yerini ne zaman flörte bıraktı ben de tam bilmiyorum. Projenin ilk birkaç haftasında tuhaf bir şekilde üzgün, hatta kızgın görünüyordu. Onu neşelendirmek için her şeyi yaptım, tıpkı Celeste'e olduğu gibi saçma sapan şakalar patlattım. Kısa sürede arkadaş olduk ama bunun daha fazlasına evrilmesi gibi bir beklentim yoktu. Fakat bir gece o kadar üzgün görünüyordu ki o günkü bitmek bilmeyen yoğunluğumuzdan biraz uzaklaşıp nefes almak için onu akşam yemeğine davet ettim. Belki de her şey o zaman değişti.

Onu güldürüp canını sıkan şey her neyse onu unutturdum. Sonrasında bana olan bakışları bile değişti. Artık adımlı söylediğinde sesine duymaması imkânsız, yumuşacık bir tını karışıyor.

Celeste'e bu kadar acı çektiren adamla nasıl böyle bir şeye kalkışabilirim ki? Ama Zane çok değişmiş, anne. Karşı konulmaz bir adam olup çıkmış. Bugünkü hâlini tanısan onu çok severdin bence.

Çok nazık ve düşünceli biri. Dün annesinin botanik bahçesinden bana çiçek toplamış. Bir de öğle yemeğine çıkmayı teklif etti. Ben de evet dedim. Henüz Celeste'e söylemedim ama. Bilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Bu onu üzecektir ve... bilmiyorum. Bir yanımda bu yeni Zane'i kendime saklamak istiyor. Bunu anlamayacak ve kendimi savunmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu yanlış mı? Burada olsan bana kızarmıydın? Onunla konuşsan inan bana anlardın, anne.

Tarihi kontrol ettiğimde midem kasıldı. Lily bunu annemin türlü dolaplar çevirip bana başka bir adamla ayarladığı bruchın ardından Zane'le konuşmadığımız dönemde yazmıştı. Ben Lily'ye öpüştüğümüzü söylemeye hazırlandığım sırada Zane onu yemeğe çıkarmıştı.

Sevgili anne,

Bugün Zane'le geç saatlere kadar çalıştık. Sürekli bana dönüp iyi olup olmadığımı sordu. O kadar tatlıydı ki. O çok düşünceli biri. Önemseydiğini hep küçük şeylerle gösteriyor. Mesela işim başımdan aşkın olduğunda bana kahve getiriyor, ne tür sevdiğimi hatırlıyor. İstese evden çalışabileceği hâlde benimle mesaiye kalıyor. Artık neredeyse her öğle yemeğini birlikte yiyoruz. Ondan gerçekten hoşlanmaya başlıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi ona bırakmam sorun olur mu? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanırım... mutluluk böyle bir şey. Benden koparılıp alındığın günden beri bu tür bir sevinci tatmamıştım, anne. Çaresizce bana hissettirdiklerinin fazlasını istiyorum. Burada olsan bana bunu yapmamı söyler

miydin? Bir kez olsun kendi mutluluğumu kovalamamı öğütler miydin?

İçimi yepyeni bir keder sardı, gözlerim taze yaşlarla doldu. Lily bu sıralar bana meşgul olduğunu söylemeye başlamıştı. Mektubu evimi almamdan birkaç hafta önce, aramızın açılmaya başladığını ufak ufak hissetmeye başladığım dönemde yazmıştı. O esnada tıpkı benim gibi Lily de Zane'e âşık olmaya başlamıştı.

Sevgili anne,

Bunu yazarken yüzüm kızarıyor ve bunu seninle paylaşmak ne kadar doğru emin değilim. Fakat hâlâ yanımda olsaydın iki kız kardeş gibi olacağımızı hayal etmek istiyorum. Öyle olurduk, değil mi?

Bunları sadece sana anlatabilirim. Celeste'e bunu itiraf edecek olsam benden nefret eder ama bugünkü toplantının ardından Zane'le baş başa kaldık. Ben eşyalarımı toplarken o yüzündeki nazik gülümsemesiyle sabırla işimi bitirmemi bekledi. Tam odadan çıkacağım sırada elimi tutup beni kendine çekti.

Anne, beni öptüğünde... Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dokunuşu tepeden tırnağa tüm vücudumu eritti. Böyle bir şey mümkün mü? Öyle olmalı. Âşık oluyorum, değil mi? En yakın arkadaşımın düşmanına âşık oluyorum ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Buna engel olabileceğimi sanmıyorum.

Midem bulanmaya başladı. Zane'le konuşmadığımız süre zarfında öpüşmüşler miydi? Ben yedi yirmi dört onu düşünüp onunla iletişime geçip geçmemeye karar vermeye çalışırken Zane... Derin bir nefes almaya çalıştım ama başaramadım, kırık kalbimden boğazıma yükselen ardı arkası kesilmez hıçkırıklar buna engel oluyordu. Günlüğü okumayı bırakmayı düşündüm ama yapamazdım.

Sevgili anne,

Celeste bana Zane'le öpüştüklerini söyledi. Öyle afalladım ki bön bön suratına bakmaktan başka bir şey yapamadım. Başta şaka yaptığını sandım. Tanıdığım Zane asla böyle bir şey yapmazdı, haftalardır görüşüyorduk.

Celeste'e birkaç soru daha sordum ve cevaplarından bunun epeyce bir süre önce yaşandığı sonucunu çıkardım. Bizden önce. Sonrasında tekrar tartıştıkları için üzgündü, ben de ona Zane'le konuşması gerektiğini söyledim.

Benim yapamadığımı onun yapacağını, bunun aralarındaki rekabetten doğmuş yanlış bir karar olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Umarım Celeste onunla konuştuktan sonra bunu atlatır. Zane'den bahsederken gözlerinde gördüğüm o bakış her gün aynada gördüğüme benziyor.

Beni sadece Celeste'i unutmak için kullandığından korkuyorum, anne. Sanırım üzgün olmasının, bana yaklaşmasının tek nedeni oydu. Sahip olabileceği Celeste'e en yakın şey bendim muhtemelen.

Dudağımı kanatana kadar ısırdım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Lily söylediği için onu aramıştım ve Zane evime geldiğinde ilk... ilk adımı atan ben olmuştum. Benim olmak istediğini söylemişti ama çoktan başkasının olmuştu. İlk zamanlar her şeyin bir oyun olduğunu düşünmekte haklı mıydım?

Sevgili anne,

Sana bu mektubu yazmak için kalemi defalarca kez elime aldım ama her seferinde sözcükler beni yarı yolda bıraktı. Celeste'in evinden çıkar çıkmaz buraya geldim ve hâlâ bana söylediklerini sindirmeye çalışıyorum.

Bana Zane'le çıktıklarını söyledi, anne. Bu nasıl mümkün olabilir?

Korkuyorum çünkü her şeye rağmen Zane'le yüzleşmek istemiyorum. Aramızdaki bu şey sona ersin istemiyorum ve bir şey söylersem bunun olacağını biliyorum. Celeste'le aramda bir seçim yapması gerekse her erkek onu seçer. O çok güzel, çok zeki ve çok tatlı, anne. İnsanın birini hem

tüm kalbiyle sevip hem de ondan nefret etmesi mümkün mü? Onu uyarmaya çalıştım, geçmişlerini hatırlattım ama boşuna nefes tükettiğimden endişeleniyorum. Hatta ona âşık olmaması için Celeste'e yalvardım bile, anne. Kendimi hiç bu kadar acınası hissetmemiştim.

Kafam allak bullak. Zane artık benimle mesaiye kalmıyor, muhtemelen akşamlarını Celeste'le geçiriyor ama bana kendimi dünyanın en özel insanıymışım gibi hissettiren o samimi tavırlarını göstermeye devam ediyor. Celeste çıkmaya başladıklarını iddia ettiğinden beri bir sürü iş gezisine gittik ve gittiğimiz yerlerde sahilde uzun yürüyüşler yaptık, romantik akşam yemekleri yedik. Hatta bir gece geç vakitte beni arayıp odasına bile çağırdı...

Her şeye rağmen bu mutluluğa tutunmak istemem delilik mi? Gerçekten çıkıyorlarsa bile bunun uzun soluklu bir şey olması mümkün değil. Aileleri birlikte olmalarına hayatta izin vermez. Belki de Celeste'in sadece Zane'i kafasından atmaya ihtiyacı vardır ve zamanı geldiğinde her şey normale döner.

Umarım döner.

Zane'i kaybedemem, anne ama Celeste'i de kaybedemem.

Sayfada bıraktığı gözyaşı lekeleri benimkilere karışıyordu. Parmaklarımı Lily'nin sözlerinin üzerinde gezdirerek o geceyi düşündüm. Birbirimizi görmediğimiz birkaç haftanın ardından kanepemde oturuyorduk. Ona her şeyi anlatmıştım ve Lily ona âşık olmamam için bana yalvarmıştı. Zane'le ilişkimizin neden asla yürümeyeceğine dair her nedeni bana hatırlatmıştı ve ben tüm bunları benim için endişelendiğinden yaptığını sanmıştım. İşaretleri görememiştim. Görseydim Lily hâlâ yanımda olur muydu? Zane'den vazgeçer miydim? Yoksa arkadaşımın yaptığını yapıp her şeyi görmezden mi gelirdim?

Zane'in benden başka kimseyle birlikte olmadığını söylediği ânı düşünerek titrek bir nefes aldım. Yüzüme baka baka kaç yalan söylemişti? Aldatmacası ne kadar ileri gitmişti?

Her mektup birbirinin aynısıydı. Lily haftasını detaylıca anlatıyor ve annesine Zane'le benim yakınlaşmamın onu ne

kadar endişelendirdiğini, benimle yüzleşmeye ya da ilişkimizin gidişatını sormaya cesaret edemediğini çünkü bilmek istemediğini anlatıyordu. Tüm bu zaman boyunca Zane'le arasındaki hiçbir şey değişmemişti. Ne zaman Zane'in ona verdiği çiçeklerden bahsetse ruhumun bir parçası ölüyordu. O çiçeklerin daima bana özel olduğunu, Zane'in onları benden başka kimseye paylaşmadığını düşünmüştüm. Onca şeyin arasında en çok buna takılmam ne tuhaftı.

Sevgili anne,

Zane giderek benden uzaklaşıyor ve bunun Celeste yüzünden olduğunu biliyorum. Zane'in aramızdaki bu şeyin kendiliğinden kaybolup gitmesini beklediğini düşünüyorum ve buna nasıl engel olacağımı bilmiyorum. Onunla arkadaş, hatta çok daha azı olmaya dönmek istemiyorum. Böyle giderse aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi olacak. Muhtemelen o da bunu istiyor, aylardır kız arkadaşının en yakın dostuyla arasında geçen her şeyi unutmak istiyor.

Bir an önce ayrılmalarını dilediğim için kendimi berbat hissediyorum. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasına ihtiyacım var. Zane onunla mutlu olamaz, gerçekten olamaz. Celeste'i hak ettiği kadar mutlu edemez.

Ona âşık olmasaydım bile Celeste'in Zane'in büyükannesi tarafından küçük düşürülmesini istemezdim. Uyum sağlayamamanın, kabul görememenin acısını tatmasını istemezdim. Ona her şeyi anlatmayı çok istiyorum ama bunu yaparsam beni asla affetmez. Eninde sonunda gerçekler kafasına dank edecek ve Zane'le birlikte olmanın şirketinden vazgeçmek anlamına geldiğini görecek. Büyükbabası birlikte olduklarını öğrenirse onu reddeder.

İlişkileri uzun sürmeyecek ve ne kadar çabuk biterse Celeste o kadar çabuk hayatına devam edip benimkine tutunmak yerine kendi aşkını bulabilir.

Bencilik mi ediyorum? Artık emin olamıyorum. Zane'i kaybetmekten korkuyorum ve beklemekten artık çok yoruldum. Ne yapmalıyım, anne? Ondan vazgeçemem ama bu acıya da daha fazla katlanamam.

Istırabını, Zane'e duyduğu umutsuz aşkı, beni incitmek, kaybetmek istememesini okumak canımı yakıyordu. Her şeyi bilseydim ben de böyle mi hissederdim?

Anne,

Her şey buraya kadarmış. Celeste'in ailesinin mutfağına girip Zane'i orada gördüğüm an bunu anladım. Böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti ama ailesi ilişkilerini kabullenmişe benziyor. Celeste o kadar mutlu görünüyordu ki içim parçalandı. Yüzünde güller açmasını her şeyden çok istiyorum ama keşke bunun sorumlusu hayatımdan bile çok sevdiğim adam olmasaydı.

İlişkimizin bittiğini anlamam için Zane'in bir şey söylemesine gerek yoktu. Onu seçti ve bunu yüzüme söyleyecek cesarettten bile yoksundu. Bunu atlatabileceğimi sanmıyorum, anne. Keşke burada olsaydın. Şu an bana sarılmana her şeyden çok ihtiyacım var.

En çok da canımı ne yakıyor biliyor musun? Normalde Celeste'e sığınır, acımı geçirmesine izin verirdim. Şimdiyse bu dünyada yaptığım şeyi asla öğrenmemesi gereken tek kişi o.

Yine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Kaybettiğim her şey için, farkında bile olmadan Lily'ye yaşattığım acı için ağladım. Bana ihtiyaç duyduğunda yanında değildim. Olsaydım belki o köprüye hiç gitmezdi. Gözlerimi kapattım. Zane'e dair her anım zihnimde su yüzüne çıkıyor, az önce okuduklarımla birleşerek midemi bulandırıyor. Gittiği her iş gezisi, kaldığı her mesai, Lily'den bahsettiği her an. Bunun olacağını hayal bile edemezdim. İkimizle de oynamıştı ve nedenini anlayamıyordum. Çıkmaya ilk başladığımız zamanlar benimle alay mı ediyordu? Şirketimizi mahvetmek için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Belki de bana âşık olmaya hiç niyeti yoktu, işlerin bu noktaya gelmesine izin vermeyi hiç istememişti.

Sevgili anne,

Yakında sana kavuşacağım. Yani öyle umuyorum. Cennet ve cehenneme hiç kafa yormadım. Her zaman hâlâ yanımda olduğunu, sadece farklı bir forma büründüğünü hayal ettim. Ama cennet ve cehennem varsa, sen cennette olurdun, değil mi? Benim gideceğim yer orası değil, anne.

Artık burada kalamam, Celeste'in etrafında olamam. Onunla ne zaman konuşsam evlenebilmek uğruna Zane'le büyüklerinin rızasını almak için ne kadar uğraştıklarından bahsediyor.

Evlenmek.

Zamanı geldiğinde benden nedimesi olmamı isteyecek ve bu beni mahvedecek. Zane'in onunla mutlu olmasını izleyemem, anne. Aklımı kaçırarak gibiyim. Kafamda istemediğim düşünceler dolanıyor, Zane'in beni, sadece beni görmesi için ne yapabileceğimi merak edip duruyorum.

Celeste'in mutluluğunu çalan kişi olamam. Her şeye rağmen onu hâlâ çok seviyorum. Hiç böylesi bir suçluluk ve utanç yaşamamıştım. Sana olanlardan sonra bile, anne. Bu beni korkunç bir insan yapıyor, değil mi?

Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama yanına gelmeden önce ona gerçeği anlatmam gerek. Zane'le evlenecekse bunu nasıl bir adam olduğunu bilerek yapmalı. Ya görüştüğü tek kadın ben değilsem? Ya arkamdan başka biri geldiyse? Celeste'in her şeyi bilmesine ihtiyacım var ama bunun sonuçlarıyla, arkadaşlığımızın bitmesiyle yüzleşemem. Ona her şeyi anlattıktan sonra onu ve bu dünyayı terk etmeyi seçmek bencillik olacak ama kalıp acısına, ihanet dolu bakışlarına tahammül edemeyeceğimi biliyorum.

Tek umudum Zane'in günün birinde aşktan gözünün kör olmasını, bir anlık mutluluk için en yakınlarına ihanet etmenin ama sonunda ruhu paramparça olan taraf olmanın ne demek olduğunu anlaması.

Tek umudum benim gibi onun da günahlarının bedelini ödemesi.

Son dileğim bu.

Bu evrenin başında bir Tanrı varsa dileğime kulak verir, değil mi?

İKİNCİ KISIM

Günümüz

Otuz Altı

ZANE

Bu geceki hayır yemeğinin davetiyesindeki altın yaldızlı, kabartmalı harfler ışıktaki parıldıyor, Clifton Emerson'ın yeni otelinin adı benimle alay ediyordu. *The Calypso*. Davetiye-yi balo salonunun girişindeki görevliye uzatırken burnumdan güldüm. Burada ne işim olduğunu bile bilmiyordum.

Bu saçma sapan etkinliklere nadiren katılırdım. Sadece ailemin düzenlediklerine tahammül edebilirdim. Onlar bile zaman kaybından başka bir şey değildi. Böyle etkinliklere çarçur edilen para bir yerlere bağışlanmalıydı ama bu şaşaa olmadan bağışlar gelmezdi. İçerideki çoğu insan başkalarının gözüne sokmadan servetlerinin ufacık bir kırıntısını bile vermezdi. Bu düpedüz maskaralıktı. Bir parçası olmak istemesem de buradaydım.

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirirken içimde bir tedirginlik belirdi. *The Herald*'ın son manşeti attığım her adımla zihnimde yankılanıyordu.

“Bay Windsor!”

Kafamı çevirdiğimde iş ortaklarımdan birinin yanıma geldiğini gördüm ve içimden inledim. Böyle etkinliklerden kaçınmamın bir diğer nedeni de buydu. Etrafım pençelerini üzerime geçirmeye fırsat kollayan lanet akbabalarla doluymuş gibi hissediyordum. Kaderime boyun eğerek yüzüme nazik bir

gülümseme kondurdum ama gözüme tanıdık bir silüet ilişir ilişmez donakaldım.

Her yanım kaskatı kesildi, her şey solup gitti ve geriye sadece o kaldı. Arkasını döndüğünde midem yıllardır olmadığı şekilde kasıldı. *Siktir*. Zaman durmuş gibiydi, onu arasam da vücudumun her bir zerresi kaçınılmazı geciktirmeye çalışıyordu sanki.

Celeste.

Ona gözüme gözükmemesini söylemiştim ve yıllarca sözümü dinlemişti. Hem kendi hem de benim iyiliğim için bu gece gelmeyeceğini ummuştum ama... karşımdaydı. Clifton Emerson'ın yanında duruyordu. Ona gözleri ondan başkasını görmüyormuş gibi bakıyordu ve o *gülümseme*... O gülümseme bir zamanlar bana aitti. *Yalnızca bana*. Karnıma yumruk yemiş gibi titrek bir nefes verdim, vücudum hâlâ kıpırdamıyordu.

Güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Hatıralarımdan bile daha güzeldi. Kıvrımlarını saran altın rengi uzun elbiseyle bir günah kadar çekiciydi ve elimden geleni yapsam da gözlerimi ondan alamıyordum.

“Celeste Harrison, Clifton Emerson ile nişanlandı.” *The Herald*'ın son makalesinin başlığı buydu. Okuduklarıma inanmamış, makaleye serpiştirilmiş fotoğraflara rağmen kendime bunun asılsız bir söylenti olduğunu söylemiştim. Kahretsin, burada durmuş parmağındaki göz kamaştırıcı tek taşa bakarken bile gerçeği kabul etmek istemiyordum.

Celeste kaşlarını çatınca bir an bakışlarımı hissettiğini düşündüm. Kafasını kaldırıp kalabalığı taradığında bundan emin oldum. Gözlerimiz buluştuğunda dudakları şaşkınlıkla aralandı, kolunu Clifton'inkinden çekti. İkimiz de öylece durup birbirimize baktık, ta ki o dudağını ısırıp bir adım geri çekilerek üzerimdeki büyüü bozana dek.

Arkasını dönüp salondan çıktı. Peşine takıldım, kaçmasına izin vermeyecektim. Bir köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda

nabzım hızlandı, ardında mermer zemini döven topuklu ayak-kabıllarının yankısından bir iz bırakıyordu. Onu duvara yaslanmış vaziyette bulduğumda dudaklarım içi boş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Şok ve derin bir nefretle dolu gözleri beni izliyordu.

“Zane,” diye fısıldadı. Kahretsin, adımın dudaklarından döküldüğünü duymak hâlâ aklımı başımdan alıyordu. Tınısı eskisi gibi değildi. Lisedeyken bile adıma böyle tiksintiyle söylememişti ama yine de bunu duymaya bayılıyordum.

“Benden kaçamayacağını biliyorsun,” diye mırıldandım yavaş adımlarla ona yaklaşarak. Bakışlarım vücudunda gezindi. Hızla inip kalkan göğsü varlığımdan ne kadar etkilendiğini ele veriyordu. Kollarımı başının iki yanına yaslayıp onu duvarla arama hapsettiğimde gözleri genişledi.

Elini göğsüme koydu ve bir an beni iteceğini sandım. Fakat bunun yerine avucunu eskiden yaptığı gibi kalbimin üzerine kaydırıldı. Dişlerimi sıkıp vücudumu onunkine bastırdım. “Seni uyarmıştım, Celeste. Söylediklerimi unuttun mu?”

Keskin bir nefes aldığı anda dudaklarına yapışıp ciğerlerindeki tüm nefesi çalmamak için bütün irademi kullanmam gerekti. Aradan beş yıl geçmişti ama her zamanki gibi aklımı başımdan almayı başarıyordu. Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyordu.

“Senden korkmuyorum, Zane,” diye fısıldadı fakat titreyen sesi aksini söylüyordu. “Bana zarar vermezsin. Verecek olsaydın çoktan yapardın.”

Elimi saçlarına götürdüm, gür, kıvrıkcık saçlarını hep çok sevmiştim. Tutamlarını avucuma sıkıştırdım, dokunuşum sessiz bir uyarı niteliğindeydi. “Artık ardında bıraktığın adam değilim, Celeste. Beni kışkırtma.”

Titrek bir nefes verip başını geriye atarak bana savunmamı yerle bir eden bir bakış attı. “Ya yaparsam?” dedi gergin bir gülümsemeyle. Avucunu yavaşça aşağıya kaydırmaya başladı. “Ya seni kışkırtırsam?”

Karın kaslarım dokunuşu altında gerilirken gözlerinden bir parıltı geçti. Zafer. “Ne yaptığını sanıyorsun, Celeste?” diye sordum. Sesime karışan gerginlik hiç hoşuma gitmedi.

Parmakları taş gibi sertleşen aletimin üzerinde gezinince inledim. Celeste sıırttı. Aklını kaçırmıştı. “Sadece sana ne kaybettiğini hatırlatıyorum. Harrison Developments’a saldırmaya devam etmenin nedeni bu, değil mi? Aradan geçen yıllara rağmen beni unutamıyorsun. Benim seni unuttuğumu bilmek nasıl bir duygu? Clifton’la seninle olduğumdan çok daha mutluyum, Zane. Şirketime vereceğin hiçbir zarar bunu değiştirmeyecek.”

Sözlerinin canımı yaktığını adı gibi biliyordu. Beni öldürmeye çalışıyordu ve silahı eline ben vermiştim. Vücudumu onunkine biraz daha sertçe bastırarak elini aramızda sıkıştırdım. Derin bir nefes verdi, gözlerinden ufak bir endişe geçti. “Karşıma çıktığına pişman olacaksın,” dedim kavradığım saçlarını çekip yüzünü kendiminkine yakınlaştırarak.

Celeste başını olabildiğince geriye atarak aramızda kalan azıcık mesafeyi de kapattı. “Elinden geleni ardına koyma,” diye mırıldandı. Her kelimeyle dudakları benimkilere sürtündü. Ne yaptığını, dudaklarıma böyle fısıldayarak dizlerimin bağını çözdüğünü çok iyi biliyordu.

“Sana bir kez merhamet gösterdim, Celeste. Aynı hataya bir daha düşmeyeceğim,” dedim. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım, ona acı çektirmek istiyordum ama gönlüm buna el vermiyordu. Bu kadar yakınındayken neden ona karşı koyabileceğimi düşündüğümü bilmiyordum.

Celeste inlerken saçlarını daha sıkı kavrayıp bana ait olması gereken şeyi aldım. Onu sertçe öptüm. Başka bir adamın yüzüğünü takmasını umursamadan ona *benim* olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattım. Tırnaklarını kafa derime geçirip bana karşılık verdi. Vücudunu aynı hiddetle benimkine bastırıyor, ellerini enseme kavuştururken aramızda nefret kıvılcımları çakıyordu.

Bacağımı uyluklarının arasına sokup dudaklarını zorla araladım. Hâlâ bana bu kadar kolay teslim olması karşısında zevkten dört köşe oldum. En sevdiğim naneli şekeri ağzına iterken dillerimiz birbirine dolandı. Tıpkı eski günlerdeki gibi onu benden çaldı. *Siktir*. Bunu yapmasına hâlâ bayılıyor, aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Hiçbir şeyin değişmediğini görmek beni öfkeliendirdi.

Geri çekildim, ikimiz de nefes nefeseydik. Aramıza aniden bir pişmanlık çöktü. Onu öpmek istememiştim. Celeste'in gözlerindeki bakış da bana karşılık vermek istemediğini söylüyordu. "Mihrapta ona doğru yürürsen o herifi bir daha göremezsin," diye tehdit ettim onu. Sesim alçak ve tam olarak adını koyamadığım bir şeyle doluydu. Pişmanlık ya da özlem değildi. İkisinin ortasında bir şey. "Mutlu olmayı hak etmiyorsun, Celeste. Bana yaptıklarından sonra hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Otuz Yedi

CELESTE

Balo salonuna dönüp Clifton'ın yanına yürürken ağızımdaki mentol tadı tüm duyularımı işgal ediyor, Zane'in sözleri attığım her adımda zihnimde yankılanıyordu. Eve dönmeye karar verdiğimde onunla yüzleşmem gerekeceğini biliyordum ama hiçbir şey beni az önce olanlara hazırlayamazdı. Onu görmenin canımı bu kadar yakacağını ya da ona karşı nefretten başka bir şey hissedeceğimi tahmin etmemiştim. Nasıl da yanılmıştım.

Yanına yaklaşıp yaklaşmaz Cliff kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Nereye kayboldun?" diye sordu gerginlikle.

Yüzündeki acılı ifade kalbimi sızlattı, çaresizce gözlerinin içine baktım. "Lavaboya," diye yalan söyledim titreyen sesimle.

Başını kaldırmasıyla çenesi gerildi. Zane'in balo salonuna döndüğünü gördüğünü bilmek için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. Eğilip yüzümü nazikçe tuttu. "Bu yüzden mi rujun dağılmış?" Yalvaran bakışları yüzümde gezindi, başparmağını nazikçe alt dudağımın hemen altına sürttüğünde gözlerim genişledi. "Söylesene, Celeste, neden üzerinden nane kokusu alıyorum?"

Bana böyle bakarken dilimin ucuna gelen her bahane uçup gitti. "Cliff," diye fısıldadım.

“İki yıl önce aranızdaki ilişkiyi nasıl öğrenmiştim, biliyor musun?” Bu kez başparmağını Zane’in tüm izlerini silmek istiyormuş gibi dudağıma sürttü. “Şu an emdiğin o lanet şeker sayesinde. Konferans sırasında sana ikram etmiştim ama istememiştin. Sonra Zane’le tuvalete gitmiştiniz ve geri döndüğünde dişlerinin arasında bir tanesini ezdiğini duymuştum.” Elini çekti. “Kutu hâlâ benim elimdeydi.”

Zane’in beni temizlik odasına sürükleyişini hatırlamamla gözlerim fal taşı gibi açıldı. İkimiz de birbirimizi öyle çok istiyorduk ki birkaç saat dişimizi sıkıp odamıza dönmeyi bekleyememiştik. O zamanlar çok mutluydum, hiçbir şeyin farkında değildim. Her şeyin üzerinden binlerce kez geçsem de işaretleri nasıl gözden kaçırdığımı anlayamamıştım. Birlikte bulduğumuzu sandığım mutluluk gözlerimi kör mü etmişti yoksa sadece gerçeklerle yüzleşmek çok zor olduğu için mi ikaz işaretlerini görmezden gelmişim? Yine de tüm yaşananlara rağmen aramızdaki bu şeyin gerçek olamayacak kadar güzel olduğunun, uzun sürmeyeceğinin bilincindeydim. Sadece sonu beklediğim gibi olmamıştı.

“Bana ona baktığın gibi bakman için ne yapmam gerekiyor? Onu gördüğünde verdiğin tepkiyi fark etmeyeceğimi mi sandın?”

“Özür dilerim,” dedim usulca. “Ama bunun ne olduğunu ve ne olmadığını gayet iyi biliyorsun, Cliff. Nişanlılığımız bir iş anlaşmasından farksız ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Destegine minnettarım ve arkadaşlığımıza değer veriyorum ama fazlasını yapamam... Sana verebileceğim hiçbir şeyim kalmadı.”

Cliff başını iki yana sallayarak gülümsedi. “O hâlde tek yapmam gereken artık ona ait olmayan her şeyi Zane Windsor’dan çalmak.”

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Cliff’in istediği yanlarım Lily’yle birlikte ölmüştü. İç geçirerek bir adım geri çekildi, bakışları arkamdaki bir yere kilitlenirken yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı. Kafamı çevirdiğimde büyükbabamı gördüm.

“Kusura bakma, Clifton,” dedi. “Torunumu biraz senden çalacağım.”

Uzattığı elini zoraki bir gülümsemeyle tuttum. Geçen yıllar ona pek nazik davranmamıştı. Yüzündeki kırışıklıklar derinleşmiş, gözlerindeki bakış yabancılaşmıştı. Onu hiç bu kadar yenilmiş, bu kadar yorgun görmemiştim ve hepsinin sorumlusu bendim.

Büyükbabam beni yemek bölümünün yanındaki küçük dans pistine götürdü, küçük bir grup canlı müzik çalıyordu ama seslerini duymuyordum bile. “Bunu yapmak zorunda değilsin, canım. İkimiz de yıllarımızı boşa harcadık. Daha ne kadar zamanım kaldı bilmiyorum, Celeste ama günlerimi torunumun yanlış adamla evlenmesine sebep olduğumu bile bile geçirmek istemiyorum.”

“Bunu senin için yapmıyorum,” dedim yumuşak, duygudan yoksun bir sesle. “Bu evlilik Harrison Developments’ın, hâliyle de halefin olarak benim yararına olacak. Şirketin iflasın eşiğine gelmesinin suçlusu benim, hatamı da ben telafi edeceğim. O iyi bir adam, büyükbaba. Birlikte mutlu olacağımıza inanıyorum.”

“Ne oldu da Zane Windsor sana dünyasının merkeziymiş gibi bakarken birden şirketimize sistematik saldırılar düzenlemeye başlayıp elimizde avucumuzda hiçbir şey bırakmadığını bana hiç anlatmadın.”

Bir an şoktan dilim tutuldu. “Bildiğinden haberim yoktu. Annemle babam mı söyledi?”

Lily öldüğünde büyükbabamın onayını almayı planlıyorduk. Planlarımız suya düşmüştü. Büyükbabam Zane’e hep öyle düşmanca davranmıştı ki Anne Windsor’ın bana karşı olan tavırları onun yanında sönük kalırdı. Yine de her şeyi *bildiği* için böyle yaptığı ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Sadece hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıp sorunun kendiliğinden çözülmesini bekliyormuş meğer.

“Zane Windsor’ın ve tüm kardeşlerinin aniden bana müthiş bir nezaketle yaklaşmaya başlamasını tuhaf bulmayacağımı mı

düşündün? Gözüme girmeye çalışıyordu ve bu uğurda elinden geleni ardına koymuyordu. Onu günahım kadar sevmezdim ama torunumun peşinde olduğunu anlayınca daha da sevmez oldum. Böylesi bir inatçılığı bir tek o şeytan büyükannesinde görmüştüm.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden öylece ona baktım. “Celeste,” dedi yorgun bir sesle. “Anne’le benim yaptığımı yapmayın, kine kapılıp gözlerinizi kör etmeyin. Aranızda her ne geçtiyse eminim geçmişte kalabilir. Şirket ancak Zane bize saldırmayı bırakırsa ayakta kalabilir. Emersonlar olmadan toparlanmayı başarabiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “O kadar basit değil. O da durmayacak ben de.”

“Gitmenin nedeni o muydu?”

Gözlerimi kaçırdım, aklım onu hapse attırdıktan birkaç saat sonra evimin önünde, yağmurun altında dikilirken bulduğum o âna kaydı. “*Kaç. Defol git ve bir daha gözüme görünme. Gidersen aileni rahat bırakırım. Kalırsan hapse giren bir sonraki kişi kardeşin olur. Seçim senin.* Kim olduğunu, neler yapabileceğini unutmuş ve bunu zor yoldan hatırlamıştım.

“Öyleydi,” diye itiraf ettim. “Ama dönmemin nedeni de o.”

Zane her zamanki gibi beni hafife almıştı. Ailemi korumak için gitmiştim ve o da yokluğumu fırsat bilip Harrison Developments’ı parçalamış, bizi yavaş yavaş iflasın eşiğine getirmişti. Hiç acelesi yokmuş gibi ağır ağır, iyi planlanmış darbeler indirmesi düpedüz acımasızlıktı. Her seferinde belimizi doğrultmamız için zaman tanımış, ardından öncekinden bile sert bir darbeye bizi yere sermişti. Artık işimizin bitmesi tek hamlesine bakıyordu.

Bana sessizce gidersem aileme dokunmayacağını söylemişti ama şirketimize saldırmak da aynı şeydi. Yaptıkları aileme zarar veriyordu ve o da bunun farkındaydı. Gerçi neden şaşıırıyordum ki? Yemininin arkasında durmayacağını bilmeliydim.

Sonuçta bu bozduğu ilk yemin değildi.

Otuz Sekiz

ZANE

“Ne halt ediyorsunuz burada?” diye sordum öfkeyle. Kardeşlerim evimin önünde dizilmiş beni bekliyordu. Gerçi ne halt ettiklerini iyi biliyordum. Sormaya neden zahmet etmiştim ki? Bu bir müdahaleydi ve buna kalkışacaklarını tahmin etmem gerekirdi.

Lex taşınabilir poker masasının son prototipini havaya kaldırarak gülümsemeye çalıştı ama her zamanki neşesinin yerinde yeller esiyordu. “Masanın tasarımında bazı iyileştirmeler yaptım, bir deneriz diye düşündüm.”

Kardeşlerime, yüzlerindeki zoraki gülümsemelere ve gizlemeyi başaramadıkları endişelere baktım. “Tabii,” dedim. “Çarşamba günü, uzun bir iş gününün ardından ve aylık poker gecemize üç gün kalmışken.”

Birbirlerine baktıklarında gülümsemeleri hafifçe soldu. “Neden olmasın?” dedi Ares omuzlarını silkerek.

İç geçirerek onları içeri aldım. *The Herald*’ın Celeste’in nişan haberini lanet bir gösteriye dönüştürmesinden sonra başıma üşüşeceklerini tahmin etmeliydim. Aradan beş yıl geçmişti ama onun adını duymak bile içimi müthiş bir öfkeyle dolduruyordu. Didişip durduğumuz çocukluk ve gençlik yıllarımızda bile on-

dan şu an olduğu kadar nefret etmemiştim. Bir zamanlar ona ait olan kalbim şimdi paramparçaydı.

“Zane?” Kafamı kaldırdığımda kardeşlerimin çoktan yemek masama oturduğunu gördüm, Lex icadını kurmuştu bile. Luca sırtını dikleştirip pahalı bir şişe viskiyi havaya kaldırdı. “Buna yakışacak bir gece gibi geldi,” dedi.

Gölümsememek için kendimi zor tutarak yanlarına katıldım. Luca bana kadehimi uzattı. Viskiye fondipledim, o da sessizce tazeledi. Dion iç geçirirken Ares özel yapım destemizi karıştırmaya başladı. Bu da Sierra’nın marifetlerinden biriydi. Aylık gecemize davet edilmediğini öğrendiğinde joker kartlarına yüzlerimizi bastırdığı bir deste yaptırmıştı.

“Adını Dürt ve Oyna koymayı düşünüyorum,” dedi Lex içeriye çöken derin sessizliği bozarak. “Çünkü dürtüyorsun ve kendiliğinden kurulup oyuna hazır hâle geliyor.”

Suratına bön bön baktım, Luca ise gözlerini devirdi. Bu huyu karısı Val’den kapmıştı. “Hayır,” dedi Ares. “Hayatta olmaz.”

Dion başıyla onayladı. “şu aptal Lex-Tahta’nın *The Herald*’ın kulağına gitmesi yeterince utanç vericiydi zaten. Rüşvetini kabul ettiklerine dua etmelisin. Gerçi o da pek işe yaramadı, onlara para ödediğini fazlasıyla açık ettiler.”

The Herald’ın adının anılmasıyla sessizlik geri döndü. Dion’un gözleri fal taşı gibi açıldı, mahcubiyeti yüzünden okunuyordu. Viskimden bir yudum daha alıp bardağı kazara olması gerekenden daha sertçe masaya çarptım. “Gayet iyiyim, biliyorsunuz, değil mi? Aradan beş yıl geçti. Benden uzak durduğu müddetçe kiminle evlendiği umurumda bile değil.”

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez bütün vücudum kasıldı, bilinçaltım bunun bir yalan olduğunu haykırdı. Onca adam arasından neden Clifton olmak zorundaydı? Celeste’in annesi benden önce kızının onunla birlikte olmasını hayal ediyordu. Clara’nın artık o nazik gülümsemelerini ona

göstereceğini, her hafta onu arayacağını bilmek içimi sızlatıyordu. Muhtemelen George ve Archer'la kart oynarlarken getirdiğim viskiyi de o içerdi. Celeste'i bir zamanlar gizlice sızdığım odadaki yatağa o götürür, cumartesi sabahları ailesinin mutfağında yanında o olurdu. Bir zamanlar benim olan her şey artık onun olacaktı.

"Aranızda tam olarak ne geçti?" diye sordu Lex usulca. Celeste'in hatırası onun da yakasını bırakmamıştı. Faye, Val ve hatta Raven'dan bile önce ilk yengesinin o olacağını sanmıştı. Onu da diğerleri gibi çok sevmişti. Celeste sadece benim kalbimi kırmamıştı. Ailemi ne kadar incittiğinin, onu, *bizi* kaybetmenin kardeşlerimin canını ne kadar yaktığının farkında mıydı acaba?

Elimi saçlarımın arasından geçirip bakışlarımı kaçırdım. "Yeminlerimizi bozduk, Lex. Birbiri ardına hepsini çiğnedik ve geriye tutunabileceğimiz hiçbir şey kalmadı.

Gizemli cevabım karşısında hepsi birbirlerine tuhaf bakışlar attı, kartlarımız unutulmuş vaziyette öylece duruyordu. "Tutuklanmanın nedeni o muydu?" diye sordu Ares.

Ne olduğunu onlara açıklamayı hep reddetmiştim. İçimdeki küçücük bir parça her şeye rağmen onu korumak istiyordu sanki. Kardeşlerimin merakı hiç dinmemişti tabii.

Luca öne eğilerek iç çekti. "Öyle olmalı," dedi sesli düşünür gibi. "İyi de neden?"

"Çünkü değer verdiğim her şeyi kaybetmemin nasıl bir şey olduğunu anlamamı istedi." İçi boş bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. Şimdi dönüp bakınca ironiyi görmek imkânsızdı.

Ben birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi sanırken kartlardan yapılmış bir ev gibi darmadağın olmuştuk. Lily'nin ölümü ilişkimizin sonunu getirmişti. Bunu ilk başta anlayamamıştım. Onu evimin tuhaf yerlerinde bulmamın, işimle ilgili giderek daha spesifik sorular sormasının üzerinde durmamıştım.

Günün birinde polis kapıma dayanıp beni kurumsal casusluk ve Harrison Developments'a zarar verme girişimiyle suçlayıp tutuklayana kadar ipuçlarını bir araya getirememiştim. Celeste, Windsor soyadını taşımasaydım sıyrılamayacağım kusursuz bir iddianame hazırlamıştı. Ben ona evlilik teklifi etmeyi planlar-ken o beni parmaklıkların ardına atmayı planlamıştı.

Yıllardır bu aldatmacaya ne zaman başladığını merak ediyordum ama bulduğum her cevap beraberinde daha fazla soru getirmişti. Lily yüzünden mi bana ihanet etmişti yoksa bu, gençken ona yaptıklarımın intikamı mıydı? Belki her ikisi birdendi. Sadece ben başından beri işaretleri görememiştim.

Celeste ceza almadan serbest bırakıldığını öğrenir öğrenmez kalan hamlelerini yapmış, gizli bilgiler sızdırarak Windsor Hotels'e öyle büyük zararlar vermişti ki durumu toparlamak için devreye büyükannemin girmesi gerekmişti. Büyükanne-min neden kardeşlerime tek kelime etmeden, beni bir kez bile azarlamadan yardımına koştuğunu hâlâ anlamıyordum. Belki de bunun olacağını daha en başından görmüştü, beni defalarca uyarmaya çalışmıştı. Ona kulak vermem gerekirdi.

Kapanan ön kapımın sesi içeride yankılandığında omzumun üzerinden arkama bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Zane? Evde misin?" diye seslendi Sierra, yanında Raven, Val ve Faye'le içeri girmeden hemen önce. Kızların gözleri doğrucu kocalarınıninkiyle buluştu. Kahretsin, bu gece buna şahit olmayı hiç istemiyordum. Celeste'le yaşamamız gereken, bir zamanlar *yaşadığımız* şey buydu işte.

Sierra elindeki shot bardaklarını kaldırarak yüzüne elinden gelen en inandırıcı sırıtışı kondurdu ama gözleri Lex'inkilerde gördüğüm acının aynısıyla doluydu. "Kendi bardaklarımızı getirdik. Erkek erkeğe gecenize ya da adına her ne diyorsanız ona katılmamızı istemiyorsunuz, biliyoruz ama sağlam bir kaynaktan bunun resmî bir erkekler gecesi olmadığını duydum."

Bardaklarını sertçe masaya bırakırken gözlerimi kıstım. Üzerlerinde *Windsor Kadınları Poker Gecelerine Karşı* yazıyordu. Val çantasından çok sevdiği sert Meksika içkisini çıkardığında inledim. O lanet şeyi ne zaman içsek bardağı ağzıma götürdüğüm andan sonrasını hatırlamıyordum. “Hiçbirinizin yaptığınız işe biraz bile saygısı yok, değil mi?”

Val omuzlarını silkti. “Bir gün bile izin alamayacaksam patron olmanın ne anlamı var?”

Luca sırtıttı, gözleri parıldadı. “Aferin kızıma,” dedi boğuk bir sesle. Sierra saklamaya yeltenmediği bir tiksintiyle gözlerini devirince yüzüme günlerdir ilk kez sahici bir gülümseme yayıldı.

“İyi misin?” diye sordu Raven yumuşak bir sesle.

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim, üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Raven ve Sierra, Celeste’le o kadar yakınlaşmıştı ki ihaneti onları da benim kadar derinden etkilemişti. Bana yaptığını büyükannem dışında bir tek onlar biliyordu ve diğerlerine tek kelime etmedikleri için daima onlara minnettar kalacaktım.

“İyiyim, canım,” dedim. “Sen?”

İç geçirdi ve bakışları bir an Ares’e kaydı. “Emin değilim,” dedi. Bu gece bu odadaki tek dürüst insan o olabilirdi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Otuz Dokuz

CELESTE

Lily'nin mermer mezar taşındaki yazıya bakarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim sıkıştı, boğazıma bir hıçkırık yükseldi. Çaresizlik ve kederde boğuluyordum. Cenazesinden beri onu ziyarete gelmemiştim ama aradan geçen zaman kederi hafifletmemişti. Hâlâ cesedini bulduklarını öğrendiğim ilk günkü kadar canım yanıyordu.

Ölümünden sonraki günlerde, dalgıçlar onu bulmak için ellerinden geleni yaparken herkesten saklanıp günlüğünü defalarca kez okumuştum. Kulübesinden çıkıp gerçekle yüzleşmek istememişim. Kapıdan dışarı adım attığım an karşımda eskisinden çok farklı bir dünya bulacağımı biliyordum. Lily'nin yaşamadığı, her şeyden çok sevdiğim adamın sandığım kişi olmadığı bir dünya.

Mezarının önünde diz çöküp titreyen ellerimle aldığım pembe zambakları üzerine koydum. Gözlerim taze yaşlarla doldu. "Seni özlüyorum," diye fısıldadım rüzgâra çatallı bir sesle. "O kadar çok özlüyorum ki. Seni düşünmeden geçen tek günüm olmadı, Lily."

Çoğu gece onu kâbuslarımda görüyordum. Kendimi o köprüde onunla dururken buluyordum ve ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim onu kurtaramıyordum. Son sözlerini söy-

lemeden önce yüzünde beliren ifade yakamı bırakmıyor, en güzel anılarımızı lekeleyip tekrar tekrar gördüğüm bu rüyaya karıştırıyordu.

Parmaklarımı adının üzerinde gezdirdim, soğuk mermer gözlerimi daha da yaşarttı. “Şimdiye dek benimle çalışmaya başlamış olacaktın, birlikte herkese gününü gösterecektik. Ama seni kaybettim ve kendim güç bela hayata tutunuyorum. Hikâyemiz böyle gitmemeliydi.”

Elimi çektim ve tırnaklarımdaki altın parçalarına, güneşte parıldayan nişan yüzüğüme baktım. Yıllardır bir tek taş takmayı hayal etmişim ama şimdi varlığı bir işkenceden farksız geliyordu. “Onu gördüm,” diye fısıldadım. Bunu itiraf etmeye bile korkuyordum. “Zane’i.”

Hızlanan rüzgâr vücudumu ürpertti. Kollarımı etrafıma sarıp titrek bir nefes aldım ve gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. “Beş yıl önceki gözümü kör eden keder ve nefreti hissedeceğimi sanmıştım ama... öyle olmadı.”

Hâlâ iyi görüldüğünü, etrafına eskisi gibi güç ve etkileyici bir hava saçtığını bilmek Lily’yi mutlu eder miydi? Yoksa biraz bile acı çekmiyormuş gibi durduğu için ondan nefret mi ederdi? Bana baktığında gözlerinde benimkini yansıtan yakıcı öfkeden başka hiçbir şey görmemiştim.

Duraksadım, tıpkı beş yıl önceki gibi ne yapacağımı bilemedim. “Biliyor musun, Lily? Zane evime ilk geldiğinde de bana zambak getirmişti. Ne ironik, değil mi? Bunu o zamanlar fark etmemiştim ama belki de bu, o zamanlar bile bilinçaltında senin olduğunun bir işaretiydi.” Bu düşünce kalbimi sızlattı. Gözlerimi yumdum, kendimi yıllar önce olduğu kadar aptal hissettim.

“Hâlâ eskisi gibi kalpsiz bir pislik,” diye mırıldandım. Sözler doğru değilermiş gibi ağızda tuhaf bir tat bıraktı. “Beni tehdit etti. Archer’ın artık kendini ve ailemizi koruyacak kadar güçlü olduğunu bilmiyor. Beş yılını aldı ama nihayet bize verdiği

zararı telafi edip ona aynısını yaşatacak noktaya geldim. Son dileğini... yerine getirmeden hiçbir yere gitmeyeceğim, Lily.”

Bir zamanlar neden annesine mektuplar yazdığını hiç anlamazdım ama artık anlıyordum. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. “Keşke burada olsaydın da bana doğru şeyi yapıp yapmadığımı söyleseydin,” diye fısıldadım. “Bazen huzur bulup bulamadığını merak ediyorum ve çok korkuyorum, biliyor musun? Bazı şeyleri yarım bıraktığını ve yoluna devam edemediğini düşünmek... beni mahvediyor, Lily. Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi nasıl düzeltirim bilmiyorum ama deniyorum.”

Hâlimi görse ne derdi acaba? İntikamını almaya çalıştığımı, bu süreçte ruhumu kaybettiğimi görse? Son zamanlarda uyuşukluğa alışmıştım. Zane’den başka kimseye bir şey hissetmiyordum. Hayatımda ne heyecan ne neşe vardı, ufacık bir mutluluk kırıntısı bile ardından vicdan azabı getiriyordu. Ne zaman onunla paylaşmak isteyeceğim bir şey olsa kalbim sil baştan paramparça oluyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ama bu bile aklıma geçen ayki hayır yemeğinde Zane’in tutamlarımı kavrayışını, nefretle dolup taşan gözlerini getirdi. Bana ilk kez öyle bakmıştı ve bu bana mümkün olmadığını sandığım kadar çok acı vermişti.

O gecenin anısı zihnimde oynarken gözlerim kapandı, üzerime yepyeni bir ıstırap dalgası çöktü. Tekrar bir şeyler hissedebilmek heyecan vericiydi, bir süre kendimi bu duyguya bıraktım.

İnsanı en çok etkileyen şeylerin ufacık detaylar olması tuhaftı. Özel yapım parfümünün kokusu, hâlâ aynı naneli şekeri sevmesi gibi şeyler. Yakınında olmak kalbimi eskisi gibi hızlandırmıştı ve her bir zerrem bana yaşattığı acının aynısını ona tattırmak istediği kadar onu içime çekmek de istemişti.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, beni öpüşünü hatırladım. Her bir dokunuşu istenmeyen ama mâni de olunama-

yan bir arzuyla doluydu. Kaçınılmazdı ve anılarımdakilerden çok daha iyiydi.

“Affet beni,” diye fısıldadım. Midem bulandı. Onu bu kadar çok istememeliydim, artık hissetmemem gereken arzuya teslim olmamalıydim. Sadece mentolün tadı bile derinlere gömdüğüm onca duyguyu gün yüzüne çıkarmış, beni karşısında aciz birine çevirmişti. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Onun edemeyeceği kadar çok.

Kerk

ZANE

En derinlerime kök salmış kalp kırıklığı her bir sinir ucumu ele geçirmişti ve hiçbir fiziksel temas buna çare olmuyordu. Hiçbir şey düşüncelerimi ondan uzaklaştıramıyordu.

Clifton'la seninle olduğumdan çok daha mutluyum, Zane. Lanet sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Her gün, her saniye benimle alay ediyordu. Özellikle de bugün. Pis kaltak. Nefes kesici görünmesinden, bana dokunuşundan, *tadından* nefret ediyordum. Ona dair her şeyden ama en çok da onu hâlâ istiyor olmamdan nefret ediyordum.

Clifton'la evlenebileceğini sanıyorsa kafayı yemiş demekti. Celeste'in onun durduğu mihraba yürümesine izin vereceğime o herifi annemin biricik güllerinin arasına gömerdim.

“Burada olacağını tahmin etmiştim.”

Gerildim, arkamı döndüğümde büyükannemi botanik bahçesinin sütunlarından birine yaslanmış vaziyette buldum. “Büyükanne,” diye mırıldandım. Burada olmasına şaşırmıştım.

Yüzünde öyle tatlı bir gülümseme vardı ki onu tanımayan herkes despot bir aile reisi değil de masum ve tatlı bir büyükanne olduğuna inanabilirdi. Üzerindeki açık pembe takımı bile çok sevimliydi. Elindeki piknik sepetini kaldırıp başını

yana eğdi. “Sana kurabiye pişirdim, yanına da başka şeyler koydum. Bana eşlik etmek ister misin?”

İç çekerek bahçe eldivenlerimi çıkardım. Tek isteğim huzur, sükûnet ve kendimi içten içe kemirmektir. Yıllardır böyle öfkelenmemiş, kontrolümü kaybetmenin kıyısına gelmemiştim. Celeste’i yok etmek mi yoksa onu yarınlar yokmuşçasına becermek mi istiyorum bilmiyordum. Belki her ikisini de.

“Çok isterim,” diye mırıldandım. Düz sesim isteksizliğimi ele veriyordu.

Büyükannem kıkırdayarak sepetinden bir örtü çıkardı ve annemin güllerinin yanına serdi. Sakinliği bir hayli şüphe uyandırıcıydı. “Gel otur.”

Söylediğini yaptım. Onun istediği şeyi hâlâ nezaketinden ödün vermemişken yapmam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. “Bu zevki neye borçluyum?”

Daha hoş bir ses tonu takınmaya çalışmıştım ama bana attığı bakıştan pek başarılı olmadığımı anlayabiliyordum. “Torunumla öğle yemeği yiyemez miyim?”

Bacaklarımı altına toplarken gözlerimi kıstım, iyi ki üzerimde spor kıyafetlerim vardı. Önce kardeşlerim bana bir müdahale toplantısı hazırlamıştı, şimdi de büyükannem mi? Celeste’in nişanlanmasından etkilendiğimi o kadar mı belli etmiştim?

Bana uzattığı kurabiyeyi alıp ona baktım, aklım kız kardeşimin Celeste’le arkadaş olduğunu anladığım âna kaydı. Benim evimdeydik ve Sierra içi kurabiye dolu bir Tupperware kabıyla içeri girmişti. Normalde bunu sadece böbürlenmek, kurabiyeleri gözüme sokmak için yapar, sonrasında da geldiği gibi giderdi. Ancak bu kez Celeste’e oturmasını söyleyip ona çay demlemiş ve kurabiye ikram etmişti.

O güne dek hiç böyle bir şey görmemişim. Sierra bu kurabiyeler için kurşun atar kurşun yerdirdi ama kutuyu onun da beğeneceğini umuyormuş gibi hevesle Celeste’e uzatmıştı. Ona

Celeste'in tatlıyla hiç arası olmadığını söylemeye gönlüm el vermemişti.

"Günün birinde büyükannem senin için de kurabiye yapacak," demişti kendinden emin bir tavırla. *"Ve o gün gelip çatığında gözünün yaşına bile bakmadan seninle savaşıcağım... Ama şimdilik benimkilerden otlanabilirsin."*

"Zane?"

Gözlerimi kırıştıtarak kendime geldim ve büyükannemin endişeli gözlerle bana baktığını fark ettim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım geç kalmış olsam da. Kurabiyenin ucundan bir ısırık aldım ama ağzımın tadı yoktu.

"Neyin var, bir tanem? Hafta içi burada ne işin var? Neden işte değilsin?"

Çünkü nereye gitsem geçmişî hatırlıyordum. Lily'yi düşünmeden ofisin, Celeste'i düşünmeden evimin kapısından içeri giremiyordum. Ayrıldığımızda her yeri baştan aşağı yenilemiştim ama bu bile ondan kalan izleri silmeye yetmemişti.

"Biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı," dedim. "Başım ağrıyordu, burada biraz zaman geçirmek iyi gelir diye düşündüm."

Bunun üzerine büyükannemin kaşı kalktı. "Baş ağrısı demek," dedi. Sesinden yalanımı zerre yutmadığını anlayabiliyordum. "Celeste Harrison'a artık böyle mi hitap ediyoruz? Yerde bir yakıştırma olmuş."

Adını anmasıyla dikkat kesildim ama büyükannem sırtarak getirdiği çeşit çeşit peyniri ve krakerleri paketlerinden çıkarmaya devam etti. Hiçbir şey olmamış gibi termosu kaldırdı. "Çay alır mısın?"

Mahcup bir baş hareketiyle onayladım, başka ne yapacağımı bilemiyordum. Burada ne işi vardı? Bakışları içimi huzursuz ediyordu. Bazen böyle yapar, bana kendimi kurallarını bilmediğim karmaşık bir oyundaki piyonmuşum gibi hissettirirdi.

Üzerine som altından Windsor arması işlenmiş zarif porselen fincanı bana uzattı. “Zane,” dedi birden ciddileşerek. Gözlerindeki o sarsılmaz otoriteyi görünce tepeden tırnağa gerildim, içimi bir tedirginlik sardı. “Harrison Developments’a saldırmaya bir son vermeni istiyorum. Ed Harrison’dan pek hazzetmediğimden, bunun içini soğutacağını düşündüğümden yıldır yaptıklarına göz yumdum. Fakat artık çizgiyi aştığını düşünmeye başlıyorum.”

“Durmuyacağım,” dedim sertçe. Yaptıklarımın farkında olduğunu bile düşünmemiştim ama hata bendeydi. Büyükanemnin görmezden geldiği pek çok şey olsa da kulağına gelmeyen hiçbir şey yoktu.

Yüzüne nazik, aldatıcı bir gülümseme yayıldı. “Kulağa rica ediyormuşum gibi mi geldi? Çünkü etmiyorum.”

Öylece yüzüne bakıp onu anlamaya çalıştım ama bu mümkün değildi. “*Neden?*” Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmış, ıstırabımı ele vermişti.

Sırıttığında bir an tıpkı Sierra’ya benzedi. “Çünkü Ed’le bir anlaşmaya vardık.”

Karnım korkuyla kasıldı. “*Ne?*”

Uzanıp elimi sıvazladı. “Zane, öfken acını gizlemek için ardına sığındığın incecik bir örtü gibi. Artık mutluluğuna doğru bir adım atmanın vakti geldi. Hayatına devam etmeli, geçmişi ait olduğu yerde, geçmişte bırakmalısın.”

Hayatıma devam mı etmeliydim? Celeste’in Clifton’la yapacağını sandığı gibi mi? Bu yüzden mi buradaydı? Ed gururunu bir kenara bırakıp torununun iyiliği için ateşkes mi istemişti? Yoksa bu onun düğün hediyesi miydi?

“Sana ne teklif etti?” diye sordum saklayamadığım bir öfkeyle.

Çayından bir yudum alıp bakışlarını yüzümde gezdirerek beni merakta bıraktı. “Kaybettiğim değerli bir şeyi geri vermeyi.”

Fincanımı sımsıkı kavradım, öfkeden patlayacaktım. “Şeytanın ta kendisiyle anlaşma yapmanı sağlayacak kadar değerli olan şey neymiş peki?”

Yine gülümsedi ama bu seferki içten değildi. “Sensin.”

Kerk Bir

ZANE

The Herald'ın son manşetini okurken telefonumu parçalayacakmış gibi sıktım, midem tiksintiyle çalkalanıyordu. Celeste'in düğün planları hakkındaki makaleye, "Yüzyılın Düğünü," başlığını atmışlardı.

Neyse ki Windsor Medya'nın hisse sahibi olduğu tüm medya kuruluşlarında onunla ilgili haberler çıkmasını engelleyebilmiştik. Fakat *The Herald*'ı susturmak zordu. Onları satın alma girişimlerimiz her seferinde başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve Celeste'in yaklaşan düğününü haber yapmaktan büyük keyif alıyor gibi görünüyordlardı. Siktiğimin hamam böcekleri. Her hafta ona dair başka bir makale paylaşıyorlardı ve aptalın önde gideni olan ben de hepsini saniyesinde okuyordum.

Haftalık akşam yemeğimiz için büyükannemin evine girerken iç geçirdim. İçimde bir huzursuzluk vardı. Büyükannem birkaç hafta önce Harrisonlara saldırmayı kesmemi söylediğinden beri diken üstündeydim. Kafasından geçenleri, ne planladığını kestirememekten nefret ediyordum. O günden beri sesi soluğu çıkmamıştı ve bu hiç iyiye işaret değildi.

Gürültülü yemek odasına girdim. Etrafıma bakındım ve Ares'in Raven'la, Luca'nın Val'le, Dion'unsu Faye'le oturduğunu gördüm. Üçü de birlikte çok mutlu görünüyordu. Normalde

gülen yüzleri keyfimi yerine getirirdi, bugünse aklıma sadece kaybettiklerimi getiriyordu.

“İyi misin?” diye sordu Sierra. Peşinde Lex’le yanıma geldiler. Onu başımla onayladığımda kolumu sıvazladı. Ardından masadaki yerine geçti ve Raven’in dikkatini çaldığında en büyük abimiz Ares ona pis pis baktı.

“Gerçekten iyi misin?” dedi Lex yanıma otururken. “Haberleri gördüm. *The Herald* kendini Celeste’e adanmış gibi. Giyeceğini düşündükleri gelinliğe kadar edindikleri her detayı yayınlıyorlar. İnsan hayret ediyor. Eski defterlerden bihaber olmaları bir mucize.”

Dalgın dalgın başımı salladım. *The Herald* o zamanlar bugünkü gibi değildi. Şimdi olduğu gibi bizi gizli saklı gözetleyecek kaynakları yoktu. İğrenç bir an için Clifton onunla sevgili olduğumuzu, hayatındaki ilk erkek olduğumu öğrense yüzünde nasıl bir ifade belirirdi diye düşündüm.

“İyiym. O da düğün planları da umurumda değil,” dedim. *The Herald*’ın haberlerinden yola çıkarak düğün mekânı dâhil her şeyi sabote ettiğimi bilmesine gerek yoktu. Emmersonların otellerinden birinde evlenmeyi planlamışlardı ve ben muhtemelen var olmayan bir bina yönetmeliği nedeniyle kapılarına kilit vurdurmuştum. Evrak işlerini halletmeleri vakit alacaktı, düğünlerini başka bir yere taşımak zorunda bırakacak kadar uzun bir vakit.

Tarih yaklaştıkça huzursuzluğum daha da tırmanıyordu. Celeste’in uyarıma kulak vereceğinden çok emindim ama görünüşe bakılırsa hayatına devam ediyor, şansını zorluyordu. Beni hâlâ ardında bıraktığı, ona karşı zaafı olan adam sanıyordu. Bir daha karşıma çıkarsa tehditlerimin altının boş olmadığını zor yoldan öğrenecekti.

“Çocuklar!” diye seslendi büyükannem içeri girerken. Yanakları buraya gelmek için acele etmiş gibi al aldı. Boş bir şarap

kadehi ve kaşık alınca kaşlarım çatıldı. “Çocuklar!” diye tekrarladı ve hepimiz susana dek kaşığı kadehe tekrar tekrar vurdu.

“Buranın resmî misafir odamız olmadığıнын farkındayım. Akşam yemeklerimizi tartışmalardan ve sıkıntılardan uzak tutmayı tercih ettiğimi biliyorsunuz ancak bu akşam size bekleyemeyecek kadar önemli bir duyurum var.”

Bakışları Ares, Luca ve Dion’un üzerinde gezinip bende duraksadı. *Siktir*. Ciddi olamazdı. Bu, düşündüğüm şey olamazdı. “Zane,” dedi. Kalbim durdu. “Senin de Ares, Luca ve Dion’un izinden gitme vaktin geldi.”

Öylece bakakaldım. Sıranın bana geldiğini biliyordum ama nedense daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Hazır değildim ve olacağımı sanmıyordum. Evlilik benim için oyun değildi. Annemle babamdan öğrendiğim bir şey varsa o da hayat birliğinin ne kadar kutsal bir şey olduğuydu. Her ânımı Celeste Harrison’ı mahvetmeyi düşünerek geçirirken kendimi karıma nasıl adayabilirdim ki? Böylesi güçlü hisleri sadece evlendiğim kadına beslemek isterdim.

Büyükannem gülümsedi. Kadehimi dudaklarıma götürüp şarabımı fondipledim ve masaya geri bıraktım. Kaderime boyun eğmekten başka çarem yoktu. Belki her saniyemi tüken kin duygusunu nihayet bir kenara bırakmak için buna ihtiyacım vardı. Belki odak noktamı değiştirip Celeste gibi hayatıma devam etmek için elimden geleni yapma zamanı gelmişti. “Açılcası, büyükanne, kiminle evleneceğim umurumda değil,” diye yalan söyledim. “Canın kimi istiyorsa onu seç.”

Sert bir baş hareketiyle beni onaylayıp sırtıttı. “Harika. Üç hafta sonra bugün Celeste Harrison’la evleniyorsun,” dedi.

Sözlerini idrak etmemle tepeden tırnağa tüm vücudum kaskatı kesildi. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Zihnim duyusunu tekrar tekrar oynatırken kafa karışıklığım yerini ağır ağır şoka bıraktı.

“Son baktığımda Celeste başka biriyle nişanlıydı,” dedi Dion temkinli bir tavırla.

Hışımla ayaklandım, kulaklarım çınılıyordu. “Onunla evlenmeyeceğim,” dedim. Midem fena bulanıyordu. “Ondan başka herkes olur.”

Büyükannem kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları sertleşti. Geçen ay botanik bahçeme gelen tatlı kadının yerinde yeller esiyordu. Sahibi olduğumuz imparatorluğu kuran, hayır cevabını kabul etmeyen kadın geri dönmüştü. “Bir zamanlar onunla evlenmene izin vermem için bana yalvaran sen değil miydin? İstedğin oldu, onunla *evleneceksin*. Ailesi dünyanın en iyi otelcilik şirketlerinden birinin sahibi, öylece oturup Emersonlarla birleşmelerini izleyemeyiz.”

Bir adım geriye sendeledim, söylediklerini idrak edemiyordum. Benden Celeste’le *evlenmemi* istiyor olamazdı. Bana yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Bir adım daha gerileyip arkamı döndüm, salondan çıkarken zihnim dört dönüyordu. Beni hapisten kurtaran, Celeste’in yerleştirdiği tüm kanıtları yok eden oydu. O kadının yapabileceklerini herkesten iyi biliyordu. Neden bunu yapıyordu?

Arkamdan iki çift ayak sesi duyuldu. Sierra ve Lexington’ın arkamdan geldiğini bilmek için dönüp bakmama gerek yoktu. “Zane!” diye seslendi Sierra ama ben hız kesmeden dışarı çıkıp evime uzanan yolu yarıladım.

“Zane,” diye tekrarladi Lex. Sesi kız kardeşimizinkinden çok daha sakın ama bir o kadar endişeliydi.

Öfkemi daha fazla bastıramayıp arkamı döndüm. “O olmaz,” diye çıkıştım. “Onunla evlenemem. Beni bir daha sırtımdan bıçaklarsa onu elimden kimse alamaz.”

Sierra’nın gözleri öyle müthiş bir acımayla doluydu ki kafamı çevirdim. Elimi saçlarımın arasından geçirip başımı gökyüzüne kaldırdım, zihnimde dört dönen düşüncelere söz geçi-

remiyordum. Gözlerimi kapatıp, “Ondan tüm kalbimle nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi Lex yumuşak bir sesle. “Etmiyorsun. Sorunda bu değil mi zaten?”

Kırk İki

CELESTE

Clifton'ın gönderdiği düğün pastası tasarımlarını incelerken kalbim sızladı. Aklım istemsizce beş yıl önce yaptığım planlara kaydı. Zane'le saatlerce kanepede oturup düğün dergileri incelemiştik. O zamanlar hayallerimizin ortak olduğunu sanmıştım. Ailemizin onayını alır almaz bana evlenme teklifi edeceğini söylediğinde ona inanmıştım.

Hayallerimizin düğününü planlayıp en küçük detayları bile uzun uzadıya tartışarak ne kadar zaman harcamıştık? Kaç farklı düğün pastası tasarımına bakmıştık? Geleceğe, heyecanla beklediğimiz her şeye böyle odaklanmaya çalışmıştık. Daha doğrusu ben öyle düşünmüştüm.

En nihayetinde seçtiğimiz pastayı hâlâ hatırlıyordum ve bir an için sırf Zane, *The Herald*'da fotoğrafı görüp dumur olsun diye onu sipariş etmeyi düşündüm. Zane'i incitme arzum dinmek bilmiyor, her şeyi gölgede bırakıyordu.

Akşam yemeği için ailemin evine girerken telefonum tekrar titredi. Cliff'in bu kez balayı fikirleriyle dolu mesajını açınca midem kasıldı. Finansal yardımı karşılığında benden evliliğimizi sahici göstermemi istemişti ve bu da onun bir parçasıydı. Mantıken bunu biliyordum ama bir yandan da içten içe romantik bir balayıyla arkadaşlığımızı daha öteye taşımayı umduğunu,

benden ona vermeyeceğimi söylediğim bir şeyi isteyeceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

“Celeste?” diye seslendi annem.

Başımı telefondan kaldırıp oturma odasında oturan aileme baktım. Bir an gözlerimden şüphe ettim. *Herkes* buradaydı. Annem, babam, büyükbabam, hatta *Archer* bile. Son ikiliyi yıllardır aynı odada görmemiştim ve şimdi bir araya gelmeleri içimi huzursuz etti. Nabzım aniden hızlandı, üzerime bir terdirginlik çöktü.

“Gel, otur,” dedi babam. Sesi de yüzündeki ifade de gergindi.

Kısa bir tereddüdün ardından Archer’ın yanına oturdum. “Ne oluyor?” diye sordum.

Büyükbabam gülümsediğinde bir sorun olduğuna dair şüphelerim şiddetlendi. Yokluğumda değişmiş olsa da bakışlarındaki kurnazlık hâlâ yerli yerindeydi. Şirketi uzaktan yönetebileceğim konusunda bana güvenmiş ve zaman içinde yönetimi resmen bana devretmiş fakat elini üzerimden tamamen çekmemişti. “Harrison Developments’ı eski ihtişamına kavuşturacak, hatta daha da ileriye taşıyacak bir anlaşma yaptım,” dedi gururla.

Ona uzun uzun baktım, gözlerinin ardında yatan gerçekleri aradım. “Nasıl? Denemediğim, peşinden koşmadığım hiçbir yol kalmadı. Clifton’ın yardımı ayakta kalmamıza yardımcı olsa da aldığımız zararı telafi etmeye yetmeyecek.”

Yıllardır perde arkasından Zane’in saldırılarıyla mücadele etmiş, karşı saldırılarımızı belirlemiştim. Aklıma gelmemiş bir senaryo ya da kafamdaki planları hayata geçirmek için daha iyi bir çözüm yoktu.

Babam beni başıyla onayladı, gözlerini pencerenin ardındaki ağaçlara dikmişti. “Fikir doğru ama uygulama yanlış,” diye mırıldandı. Sesi öfke ve hayal kırıklığını andıran bir şeyle doluydu. Gücenmemeye çalışarak kaşlarımı kaldırdım.

Babam haftalardır beni Cliff’le evlenmekten vazgeçirmeye çalışıyordu. Ona ne zaman bu ısrarının sebebini sorsam pişmanlık dolu gözlerle bana bakıp başını iki yana sallıyordu.

Büyükbabam kollarını kavuşturup iç çekti. Bitkin görünüyordu. “Şirketi Windsor Hotels’le birleştiriyorum, Celeste.”

Suratına bön bön bakıp sözlerini idrak etmeye çalıştım, bunun düşündüğüm anlama gelmediğinden emindim. “Bu mümkün değil,” diye fısıldadım. Ani ve şiddetli paniğim sesimin çatallanmasına neden oldu. Bu duruma onlar yüzünden düşmüştük zaten.

“Anne’le bir anlaşılmaya vardık. Saldırıların durduğunu fark etmişsindir herhâlde?”

Derin bir nefes aldım, midemdeki çalkantıyı dindireceğini umdum. Saldırılar *durmamıştı*. Yalnızca Zane şimdilik kendini şirketi değil, düğünümü mahvetmeye adanmıştı. Her zamanki gibi elimde bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu ama başımıza gelen tüm talihsizliklerin ardında onun olduğundan emindim. Düğün mekânımızı iki kez değiştirmek zorunda kalmıştık ve gelinliğim için çalışmak istediğim iki tasarımcının programı da ansızın bana vakit ayıramayacak kadar dolmuştu. Bunlar yaşadığımız sorunların yalnızca bir kısmıydı.

Archer kolunu omzuma atıp bana sıkıca sarıldı, gözleri endişeyle doluydu. “Hepsi bu kadar değil,” dedi usulca. Bakışlarını anneme çevirdi. Annem onu başıyla onaylayıp sırtını dikleştirdiğinde benimkinden bir ürperti geçti.

“Birleşmenin gerçekleşmesi için birkaç şartın yerine getirilmesi gerek. İçlerinden biri ailelerimiz arasında yapılacak anlaşmalı bir evlilik,” dedi düz bir sesle.

“Hayır,” dedim hemen. Panik her bir hücremi ele geçirip nefesimi kesti. Yapamazlar... Olamaz... Bu mümkün değildi.

“Zane’le evlenmen gerek,” diye ekledi babam. Sesinde ufak bir şefkat kırıntısı yoktu. “Düğün tarihi kararlaştırıldı.”

Ayağa kalktım, zihnimde düşünceler dört dönüyordu. “Hayır. Şirketi kurtarmak için yapmayacağım çok az şey var ve bu, onlardan biri. Neden ayrıldığımıza dair size anlatmadığım çok şey var ama inanın bana olanların geri dönüşü yok. Kendinizce beni mutlu etmeye çalışıyorsanız lütfen buna bir son verin. Mutluluğum Zane’de değil.”

Onlara her şeyi anlatmalıydım. Lily’nin ölümünden sonraki ilk hafta adını bile anamıyordum, olanları kabullenmekte zorlanıyordum. O günler bir bulanıklıktan ibaretti. Çoğu gün beni yataktan kaldıran tek şey onun son arzusunu yerine getirme isteğimdi. Zane’in ilmek ilmek işlediğim planımı bir çırpıda bozması beni kavuşacağımı sandığım tatmin hissinden alıkoymuştu. Yıllarca Lily’nin son arzusunu nasıl gerçekleştireceğimi düşünmüştüm ama o yine hepsini bir çırpıda başıma yıkmıştı.

Büyükbabam iç geçirdi. “Mutluluğun Clifton Emerson’da da değil. Evliliğinde mutsuz olacaksan hiç değilse bize faydası olan bir evlilikte mutsuz ol. Emersonların yardımını Windsorlarınkinin yakınından bile geçemez. Onlarla birleşmenin ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Sorunlarından kaçmayı bırak, Celeste. Sen olmasaydın bu durumlara hiç düşmezdik, hiç değilse biraz sorumluluk al da başımıza açtığın sorunları çöz.”

Kollarımı etrafıma dolayıp pencereden dışarı baktım. Büyükbabamın sözlerini nasıl çürütebilirdim bilmiyordum. “Suçlu ben olabilirim ama şirketi bizi yok etmek isteyen kişinin ellerine teslim eden sensin. O bizi kurtarmayacak, büyükbaba. İçimize sızıp başladığı işi bitirecek. Onunla evlenmek bizi kurtarmayacak, sonumuzu getirecek.”

Hiç istifini bozmadan bana gülümsedi. “Anne Windsor’ın torunlarını nasıl hizada tuttuğunu gözlerinle göreceksin. Bu birleşme Emersonların asla yapamayacağını yapacak. Geçmişte bırakmanın zamanı geldi, Celeste. Ailelerimiz birlikteyken çok daha güçlü ve bunu kabullenmenin zamanı geldi.”

Bir umut abime döndüm, hiç değilse onun benden yana olacağından emindim. Fakat o anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni izlemeye devam etti. “Zane’i gerçekten incitmek istiyorsan neden bunu en yakınındaki kişi, karısı olarak yapmıyorsun?”

“Onunla evlenemem,” diye fısıldadım. Lily’ye bunu yapmayacağımı söylemiştim. Ona söylediğim son sözlerden biri buydu.

“Ya onunla evlenirsin ya da iflasımızı ilan edip hayatımı adadığım her şeyi yerle bir ederim. Sense hayatının geri kalanını sadece çöküşümüzün sorumlusu olduğun değil, bunu önleyebilecekken yapmadığın gerçeğiyle yaşamak zorunda kalırsın,” diye çıkıştı büyükbabam. “Kararını vermek için üç günün var.”

Kerk Üc

CELESTE

Anne Windsor uşağıyla içeri girdiğimizde bana gülümsedi. Onu böyle görünce neye uğradığımı şaşırdım. Şimdiye dek bana sadece bir kez gülümsemişti ve o da kim olduğumu fark etmeden önceydi. O an yüzündeki tüm sıcaklık uçup gitmiş, bana beslediği derin kinden başka bir şey kalmamıştı.

“Benimle görüşmek istemenize çok şaşırdım,” dedim. Sesim amaçladığımdan daha sertti. “Tüm Windsor mülklerine girmemi yasakladığınızı hatırlar gibiyim.”

Oturduğu kanepenin karşısındaki bir diğer kanepeyi işaret etti. Ayak bileklerini çaprazladığında gözüme soyadı kadar asil göründü, üzerindeki siyah pantolonlu takımı etrafına yaydığı gücü katlıyordu. “Bu seni hiç durdurmadı ki. Değil mi ama?” dedi, gözleri zerre kadar paylaşmadığım keyifle parıldadı.

“Durdurmalıydı,” dedim. Kanepeye yerleşip sırtımı dikleştirerek oturuşunu taklit ettim. “O zamanlar hakkımda düşündüklerinizde haklıydınız. Fikrinizi şimdi değiştirmek ne kadar akıllıca olur? Torununuzla evlenirsem ikimizi de büyük bir zevkle yok edeceğim. Belki uykusunda evini bile yakarım. Ufacık bir pişmanlık duymam.”

Başını hafifçe yana eğip bir kahkaha patlattı. Çıkan ses gür ve melodikti, gözleri bu görüşmeden sahiden büyük zevk

alıyormuş gibi parıl parıldı. Tepkisi o kadar beklenmedikti ki bir an bocaladım, nasıl devam etmem gerektiğini bilemedim. Torununu tehdit ederek onu öfkeliendireceğimi, anaç güdülerini ortaya çıkaracağımı sanmıştım ama o sadece beni çok sevimli buluyormuş gibi bakıyordu.

“Dilediğin her şeyi cayır cayır yak,” dedi nazıkçe. “Güvenlik sistemlerimiz kusursuzdur, adamlarımız kılınıza zarar gelmeden ikinizi de dışarı çıkaracaktır. Zane’in evi bir süredir çok ruhsuz. Aynısını bizzat yapmayı defalarca kez düşündüm. Geriye dört duvar bile bırakma, Celeste. Yeniden inşa ederiz.” Bir süre duraksadı, ifadesi yumuşadı. “Ayrıca sizli bizli konuşmayı bırak. Bana büyükanne de. Yakında aile olacağız ne de olsa.”

Şokla gözlerimi kırıştırdım, duyduklarım karşısında bir an nutkum tutuldu. “B-ben... onu uykusunda boğacağım,” diye kekeledim. Bedenim öfke ve çaresizlikle yanıyor, sahip olduğumu sandığım kontrol avuçlarımdan kayarak gidiyordu.

Boğazını temizledi ve genişleyen gözleri bana nihayet onu kızdırdığımı düşündürdü. “Torunumla yatak odanızda yapacaklarınızı benimle paylaşman ne kadar doğru bilemiyorum,” dedi muzip bir ifadeyle.

“Yeter. İkiniz de kesin şunu artık.” Zane’in sesini duymamla donakaldım. Karşımda ne bulacağımı görmek için kafamı çevirip bakmama gerek yoktu. Ona dair her şeyi hafızama kazı-mıştım, öyle ki onu ayak seslerinden bile tanırdım. “Ben büyü-kannemin fikrini değiştiremediysem sen hiç değiştiremezsin.”

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle yerimden kalktım. Ona dönüp kırıxık beyaz gömleğini ve kıvırdığı manşetlerini inceledim. Sakinliğimi korumak için elimden geleni yaparak, “Bu iş senin başının altından mı çıktı?” diye sordum. “Beni Clifton’dan ayırmak için bu fikri mi öne sürdün?” Yüzünden aşına olduğum bir şeyler geçti. Sahiplenme, biraz da kıskançlık. Bunu görmek hoşuma gitti, ona biraz daha zarar vermek, onu sözlerimle biraz daha yaralamak istedim.

Dişlerini sıkıp birkaç hızlı adımla odayı aştı. Bileğimi kavrayıp beni sertçe kendine çektiğinde şaşkına döndüm. Vücudum onunkine çarptı ve içimi ele geçiren saf, dizginlenemez nefret ve kötülükle suratına baktım. “Biraz konuşsak mı?” diyerek beni dışarı sürüklemeye başladı.

Koridora vardığımızda elinden kurtulmak için debelendim. Omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. “Beni seni omzuma atmak zorunda bırakma, Celeste,” dedi alçak, tehditkâr bir sesle. “Yürü yoksa seni taşıyım.”

Ağzım açıldı ama sözcükler boğazıma dizildi. Yanaklarımın kızardığından, beni ne kadar etkilediğini ele verdiklerinden adım gibi emindim. Ona direnemeyeceğimi anlayınca Zane’in omuzları biraz gevşedi. Birden onu tekrar kızdırma isteğiyle dolup taşım. Bunu yaparsam yine eskisi gibi beni taşır mıydı?

Windsor fertlerinin evlerini birbirine bağlayan özenle tasarlanmış bahçelerde yürürken ikimiz de sessizdik. Beni evine götüreceğini sanmıştım ama botanik bahçesinin önünde duraksadı.

Bileğimi sertçe bıraktı. Gözlerindeki tiksinti öfkemi daha da körükledi. “İkimizin de bundan kaçıışı yok,” dedi bıkkınlıkla. “Her şeyi denedim, Celeste. Bir yolu olsaydı çoktan bulurdum.”

Elini gür saçlarının arasından geçirdi, eskisine kıyasla biraz daha uzunlardı. Hareketinin aşinalığı bakışlarındaki nefrete tezat oluşturunuyordu. “Bir zamanlar senin için mirasımdan vazgeçmeye hazırdım. Artık bunu yapmaya hiç niyetim yok. Windsor Hotels hisselerimi almak için seninle evlenmem gerekiyorsa evleneceğim.” Uzunca bir süre yüzüme baktı, ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamadım.

“Seninle evlenemem,” dedim çatalı sesimle.

Gülümseyerek bana doğru bir adım attı, yüzündeki ifadeyi anlamlandıramıyordum. Ensemi kavrayıp başparmağını boğazıma bastırdı. Kalbim aniden son sürat atmaya başladı. “Öyle mi?” diye mırıldandı kaderi benimki kadar mühürlenmiş

bir adam için fazla neşeli bir sesle. “Emerson uğruna Windsor Hotels’le birleşme fırsatını geri çevirmeyi göze alabilir misin?” Boş bir kahkaha attı. Ensemi sıktı, bir adım daha yakınıma girerken dokunuşu daha sahiplenici bir hâle geldi.

“*Lütfen,*” diye fısıldadım, ıstırabımı kelimelere dökemiyordum. O evlenemeyeceğim, birlikte olamayacağım tek insandı. Yıllar içinde Lily’yi yeterince hayal kırıklığına uğratmıştım ama bunu yaparsam beni asla affetmezdi.

Beni kendine doğru çekince vücutlarımız birbirine değdi, gözleri için için yanıyordu. Yüzünü benimkine yaklaştırarak, “Yalvarmanı hep çok severdim,” diye fısıldadı. Bakışları yüzümde gezinip dudaklarımda duraksadı. “Ona da böyle yalvarıyor musun? Seni kurtarması için ona yalvardıktan sonra ne yaparsan yap benden kaçamayacağını anladın mı?”

Ellerimi onu itme niyetiyle göğsüne koydum fakat ona dokunmamla kararlılığım uçup gitti. “Benimle evlenmek istemezsin,” diye uyardım onu, sesim yumuşak ve onun tutmamı istemediği sözlerle doluydu. “Her gününü cehenneme çeviririm.”

Zane sırtıtarak ensemi sıktı, beni biraz daha kendine çekerek ellerimi aramıza sıkıştırdı. “Zaten öyle yapıyorsun, Celeste. Hiç değilse bu şekilde seni de peşimden sürüklerim. Seni karım yapmak istemiyorum ama evliliğimizin her saniyesinden büyük keyif alacağım. Seni bana meydan okuduğun güne pişman edeceğim. Bana çektiirdiğin her ıstırabın yüz mislini sana yaşatacağım.”

O kadar yakınımdaydı ki burnuma mentol kokusu geliyordu. Bir nefes aldım, vücudum ona tepki veriyordu. “Cliff’ten vazgeçmeyeceğim,” diye ekledim. Onu incitme arzum her şeyi gölgede bırakıyordu. “Onunla görüşmeye devam edeceğim, Zane. Seninle evlensem bile seveceğim, *dokunacağım* tek kişi o olacak.”

Vücudu kaskatı kesildi, gözleri saf öfkeyle dolarken ensemi daha sıkı kavradı. “Neye bulaştığının hiç farkında değilsin, ha?” dedi. Elini saçlarımanın arasına kaydırdı. Bakışlarında be-

liren kötücül parıltılar sessiz bir uyarı gibiydi. “Windsorların evliliklerinde uymaları gereken birkaç kural vardır.”

Kaşlarımı çattım. Zane sırtarak boştaki elini belime doladı. “Bir: Aldatmak yok. Buna kalkışırsak her şeyimizi kaybederiz. Büyükannem ve büyükbaban hisselerimizi satıp bizi reddeder. Clifton’ın yakınından geçersen kurtarmak için debelendiğin her şey avuçlarından uçup gider.”

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken gözlerinde zafer parıltıları dans etti. “İki: Üst üste üç günden fazla ayrı kalamayız. Bu sadece kâğıt üzerinde, birbirimizi hiç görmediğimiz bir evlilik olmayacak. Bize direttikleri sözleşme Ares, Luca ve Dion’un imzaladıklarıyla aynıysa yılda en fazla birkaç gün birbirimizden uzak kalabiliriz.”

Bir an benimle dalga geçtiğini düşündüm ama ifadesi bana son derece ciddi olduğunu söylüyordu. Sırtarak eğildi, dudakları kulağıma değdi. “Üç,” diye fısıldadı. Sıcak nefesi omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. “Her gece aynı yataкта yatacağız.”

Başını çevirip dişlerini dudaklarıma sürttü. Yüzüme bakmak için geri çekildiğinde dudağıımı ısırdım, suratım cayır cayır yanıyordu. “Değil seninle evlenmek, yüzünü bile görmek istemiyorum,” dedi yakınlığımızdan biraz bile etkilenmemiş gibi. “Ama başka çarem yok, bu yüzden yapılması gerekeni yapacağım. Senin de aynısını yapmanı şiddetle tavsiye ederim. On yıldır bana pek çok şeye mal oldun, şirketimi de senin yüzünden kaybetmeyeceğim.”

Nihayet onu itmeyi başardığımda pis pis sırtarak beni bırakıp geri çekildi. “Bir yolunu bulacağım,” dedim nefes nefese. “Seninle evlenmeyeceğim.”

Kollarını göğsünde kavuşturup beni inceledi. “Boşa uğraştığını anladığında beni bul, Celeste. Bu saçmalığı nasıl atlatacağımızı doğru düzgün konuşacağız.”

Kırk Dört

CELESTE

“Lütfen bunu yapma,” diye yalvardı Cliff son birkaç gündür yüzüncü kez. “Kimseye bir şey söylemeden kaçıp evlenelim.” “Sorunlarımın çözümü bu olsaydı bir an bile düşünmezdim,” diye mırıldandım fazlasıyla aşına olduğum geniş kapılara yanaşırken. Kapılar otomatik olarak açılınca şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Plakamı sisteme kaydeden Zane miydi yoksa büyükannesi mi? Hakkımdaki herhangi bir bilgiye bu kadar kolay erişebildiklerini düşünmek tüylerimi diken diken etti. Arabamı daha birkaç gün önce almıştım ama görünen o ki Windsorlardan kaçış yoktu.

“Kaçıp evlenirsek büyükbabanın gerçekten iflasını ilan edeceğini sanmıyorum. Kafasında neler dönüyor bilmiyorum ama—”

“Edecek,” diye sözünü kestim. “Avukatları hazırda bekliyor.” Bir türlü anlamıyordum. Cliff dururken neden Windsorlarla iş birliği yapıyorduk? Emersonlar, Windsorların bize sunacaklarını sunamazdı belki ama zaman içinde kaybettiğimiz her şeyi geri kazanabilirdim. Zane çabalarımı baltalamayı keserse bunu yapabilirdim. Büyükbabam bizi bu duruma düşüren insanlarla neden birleşmek istiyordu aklım almıyordu.

Arazinin yollarında ilerlerken dejavu hissiyle dolup taşтым. Dikkatim dağınık olmasına rağmen kendimi Zane'in evinin önüne yanaşırken bulmuştum. Hâlâ çok doğal geliyordu, hâlâ kendimi *evime* gelmiş gibi hissediyordum.

"Celeste," dedi Clifton arabamı bir zamanlar bana ayrılmış yere park ederken. "Bunun benim için sadece bir iş anlaşmasından ibaret olduğunu söylememe gerek yok. Son birkaç yılda hayatımın tahmin bile edemeyeceğin kadar önemli bir parçası oldun. Seninle olmak istiyorum. İlişkımız tek taraflı olsa, hislerime karşılık verme ihtimalin hiç olmasa bile."

Arkama yaslandım, kalbim onun için sızlıyordu. "Üzgünüm," dedim samimiyetle. Bakışlarım Zane'in ön kapısında, hiç değişmemiş ön bahçesinde gezinirken göğsümün derinliklerinde ufak bir özlem belirdi. "Doğrusu, Cliff... Ben de bunun yürümesini ummuştum. Sevmek istediğim biri varsa o da sendin." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp titrek bir nefes alarak cesaretimi topladım. "Ama evliliğimizin tek amacı Harrison Developments'ı kurtarmaktı ve bu hoşuma gitse de gitmese de Windsorlar bize kimsenin yapamayacağı şekillerde yardım edebilir."

Zane'le evlenmek konusunda çelişkili hissettiğimi söylemek hafif kalırdı. Birlikteliğimizin işkenceden farksız olacağından emindim. Aramızda çok uzun bir geçmiş, çok fazla nefret ve bir dünya çözülmemiş sorun vardı. Bu birleşme ailelerimize fayda sağlasa da beni ve şansım yaver giderse onu mahvedecekti.

"Fikrini değiştirmek için ne yapabilirim?"

Ön camdan Zane'in kapıyı açmasını ve üzerindeki üç parçalı kusursuz takım elbisesiyle çerçeveye yaslanmasını izledim. Hiç olmadığı kadar göz korkutucu görünüyordu ve beni izlerken yüzünde beliren ifadeyi okumak imkânsızdı.

"Hiçbir şey," dedim bakışlarımı Zane'den çekerek. "Çok üzgünüm, Cliff. Sen de... Sen de istersen arkadaş kalalım isterim. Biliyorum bu... ikimizin de istediği bir şey değildi."

İç çekti. “Seni hayatımda tutmanın tek yolu buysa isterim, Celeste. Bana vermek istediğin her şeyi kabul ederim.”

Titrek bir nefes verip telefonumu aldım, hüznle ekrana baktım. “Şimdi gitmem gerek. Sonra konuşuruz, olur mu?”

Bir mırıltıyla onayladı ve telefonumu kapatıp bir süre cesaretimi toplamak için öylece oturdum. Zane tüm bu süre boyunca kapısında durmaya devam etti, vücudu rahat, gözleri üzerimdeydi. Yüzüne bakmak bile canımı yakarken onun aynısını hissetmemesinden nefret ediyordum. Ona yaptıklarım yüzünden bana öfkeliydi ama benim kadar acı çekmiyordu. Benim gibi geceleri uyumakta zorlanmadığından emindim. Geçmiş, yaptığımız hatalar ve neden olduğumuz acılar onu rahatsız etmiyordu.

Arabadan inerken titrediğimi ona belli etmemek için elimden geleni yaptım. Fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Sadece ben ona doğru yürürken kaşlarını kaldırdı. Topuklu ayakkabılarımın altındaki pürüzsüz zemin bana buraya geldiğim ilk günü hatırlattı.

“Görüyorum ki bir karara varmışsın.”

Başımınla onayladığımda içeri girmem için kenara çekildi. Eski hâline hiç benzemeyen iç mekânı görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birlikte inşa ettiğimiz her şeyi silmekle kalmamış, kökünü kazımişti. Tüm planı değiştirip çok daha büyük açık alanlar yaratmıştı ve renk paleti çok değişmişti. Birlikte seçtiğimiz zümrüt tonları gitmiş, yerini beyaz ve maviler, erkeksi maun dokunuşlar almıştı.

Zane beni oturma odasına götürdü ve koyu kahverengi deri kanepesini işaret etti. Benimkine çok benzeyen, üzerinde pek çok gece geçirdiğimiz ve izlediğimiz filmin yarısına bile gelmeden birbirimizde kaybolduğumuz o beyaz kanepesini çok severdim.

Kanepeyle takım berjere oturdu. “Kararın nedir?” Sesi alıştığımdan çok farklıydı. Kulağa profesyonel ve mesafeli geli-

yordu, nedense kalbimi sızlatıyordu. Bana daha önce hiç böyle davranmamıştı ve nedense öfkesini bu kayıtsızlığına yeğlerdim.

“Sanki bir seçim şansım varmış gibi konuşuyorsun.”

İç geçirdi. “Kapsamlı kurallar koymamız gerek.” Sehpanın üzerinde duran siyah klasörü alıp bana uzattı. Belli ki ziyaretime iyi hazırlanmıştı. Kendimi daha da çaresiz hissettim. “Yalnızca üç yıl evli kalmamız gerekiyor. Sonrasında hisselerimizi kaybetmeden boşanmakta özgür olacağız. Şirketlerimizi birleştirdiğimiz için birbirimizden tamamen kopmamız mümkün olmayacak ama bu da bir şeydir.”

Başım la onaylayıp dosyaları çevirmeye devam ettim. Avukatımdan hepsini incelemesini istemeyi aklımın bir köşesine yazdım. “Kulağa makul geliyor.” Üç yıl... İnsanın gözünü korkuyordu ama göz açıp kapayıncaya dek geçecekti. Kazanacağımız şeylerin yanında küçük bir fedakârlık sayılırdı. Lily’nin bunu mazur göreceğini düşünüyordum. Harrison Developments’ı kurtarma fırsatını elimden tersiyle itmemi istemezdi, değil mi?

“Bu süre zarfı boyunca büyükannemin kurallarına uymak zorundayız ve bu, Windsor Malikânesi’nde yaşamamız gerektiği anlamına geliyor. Bundan kaçış yok ve denemeye kalkışmamızı önermiyorum. Ne var ki tartışmak istediğim birkaç ek kural olacak.” Kaşlarımı kaldırarak devam etmesini bekledim. Zane kravatını gevşetip gözlerini kaçırdı. “Botanik bahçesi ve ofisime girmeyeceksin. Geri kalan her yeri kullanmakta özgürsün ama bu iki yerin kapısının önünden bile geçmeyeceksin.”

Bir zamanlar botanik bahçesini hediye etmek istediğini söylediğini hatırlayıp titrek bir nefes aldım. Sanırım onu başka birine saklıyordu. Aklında biri var mıydı? Üç yıl boyunca ona kavuşmak için gün mü sayacaktı? Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

“Ayrıca özel meselelerime karışmamamı ve ailemden mümkün olduğunca uzak durmamı istiyorum. Üç yıl dolduğunda hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımıza devam etmemizden ya-

nayım. Harrison Developments’la uğraşmamış olsaydım şu an bu durumda olmazdık. Kin dolu geçmişin pençesinden kurtulma zamanım geldi.” Tekrar bana dönüp iç geçirdi. “Sen buna değmezsin.”

Yüzümü buruşturdum, mideme karanlık bir şey, derin bir ihtiyaç, çektiğim acının aynısını ona da yaşatma arzusu yayıldı. “Özel mesele derken? Bu belge sadakatsizliği açıkça yasaklıyor. *Yakalanmazsan* demiyor, Zane. Karına hiç ihanet etmemeni söylüyor.” Aklıma Lily’nin günlükleri geldi ve işaretleri yine gözden kaçırmış olma ihtimalim, karısı dediği kadın benken kalbinin başka birinde olabileceği düşüncesi göğsümü dağladı.

Derin bir nefes alıp burnunun köprüsünü sıktı. “Sabrım sonsuz değil,” diye uyardı. “Bunun seni hayatımda gereğinden fazla istemediğim anlamına geldiğini bal gibi biliyorsun. Arkadaşlarımla ve kardeşlerimin etrafında olmanı, gerekmedikçe gözüme katiyen görünmeni istemiyorum. Anladın mı?”

Başımla onaylayıp reddedilmenin acısını bastırmak için elimden geleni yaptım. “Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Karşılığında ben de senden Harrison Developments’ı eski ihtişamına kavuşturmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermeni istiyorum. Adını değiştirsek bile. Kaybettiğimiz tüm çalışanları, mülkleri, her şeyi geri istiyorum.”

“Bunu yapabilirim.” Bir an tereddüt etti, yüzünde nahoş bir ifade belirdi. “Senin gibi birinden bunu istemek fazla kaçabilir belki ama kardeşlerim benim için fazla endişeleniyor. Onları daha da huzursuz edecek bir şey yapmamaya çalış.”

Erkek kardeşlerini, Sierra ve Raven’i düşününce kalbim burkuldu. Onları da incitmişim ve tekrar yüzlerine bakmak hiç kolay olmayacaktı. Her şey bittikten sonra Sierra beni bulup yanında Raven’la ziyaretime gelmişti. Kendimi daha iyi hissetmem için ellerinden geleni yapmış, Zane’den neden ayrıldığımı onlara açıklamam için yalvarmışlardı. “Yapmam,” dedim sertçe.

Başıyla onaylayıp ceketinin iç cebinden bir davetiye çıkardı. “Güzel. Çünkü önümüzdeki hafta Dion’la Faye Hawaii’de yeminlerini tazeleyecek. Seni de yanımda götürmem istendi.”

Kırk Beş

ZANE

“Onun da bizimle geleceğine inanamıyorum,” dedi Sierra, Dion’un uçuşumuzdan önce güvenlik kontrollerini yapmasını izlerken. Bu yanılmıyorsa üçüncü ya da dördüncü olmalıydı. Kız kardeşim çok keyifsiz, çok üzgün görünüyordu ve bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum. Celeste’in Dion’la Faye’in yemin tazeleme törenine gelmesini ben de istemiyordum ama büyükannem kararını vermişti.

“Daha kolay olacaksa onu görmezden gel,” dedim. “Bu, Dion’la Faye’in haftası. Celeste’le ilgili sorunlarımızı sonra düşünürüz.”

Raven, Ares’i bırakıp yanımıza geldi. Endişesi yüzünden okunuyordu. “Kendi tavsiyene kulak ver,” dedi. Siyah bir Windsor arabası tam da bu ânı bekliyormuş gibi jetin önüne yanaştı.

Celeste tereddütle aşağı indi. O, Sierra’yla Raven’a bakarken ben de ona baktım. Derin bir nefes aldı, ifadesi pişmanlıkla doldu. İncittiği insanların yüzüne tekrar bakmak zorunda kaldığında nasıl görüneceğini merak etmiştim ama karşımdaki manzara hiç tatmin edici değildi. Zaten boktan olan durumu daha da beter ediyordu. Varlığı sadece beni değil, tüm ailemi incitiyordu. Kardeşlerim onun için büyükannemin önünde diz

çökmüş, kimse için yapmayacakları bir şeyi yapıp onun için büyükanneme yalvarmışlardı. Ama o kalkıp bana ihanet etmişti.

Raven ve Sierra'nın ayrılığımızdan sonra bir açıklama yapması için ona yalvardıklarından, bizi barıştırmak için ellerinden geleni yaptıklarından da haberim vardı. Celeste'in fikrini hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini anladıklarında bile onunla arkadaşlıklarını sürdürmeye çalışmış ama acımasızca hayatından çıkarılmışlardı. En sonunda kızlara sırf onun peşinde koşmayı bıraksınlar diye bana yaptıklarını anlatmak zorunda kalmıştım.

Büyükannemin ne düşündüğünü anlamakta zorlanıyordum. Harrisonlar ve Emersonlar güçlerini birleştirse bile en fazla bize rakip olurlardı. Bizi geçmeleri neredeyse imkânsızdı. Hamlesi mantıksızdı ve fikrini değiştirmeye yönelik tüm çabalarım sonuçsuz kalmıştı. Hatta her itirazım kararlılığını daha da güçlendiriyor gibiydi.

Celeste bize doğru çekimser bir adım attığında Sierra gerildi. Raven onu yanımdan uzaklaştırdı. "Gel hadi, uçağa binelim," dedi sertçe. Onu tekrar görmenin ikisi için de zor olduğu ortadaydı. Elimi sinirle saçlarımın arasından geçirdim, durumu nasıl ele almam gerektiğini bilmiyordum.

Celeste bir adım daha atarken çok çaresiz görünüyordu, kardeşlerimin öfkeli bakışlarının ağırlığına dayanamıyormuş gibiydi. Yapılması gereken doğru şey önümüzdeki üç yılı birlikte geçireceğim kadına bir zeytin dalı uzatmak olurdu ama buna gönlüm el vermiyordu.

Ona uzun uzun bakıp arkamı dönerek Sierra ve Raven'in peşinden uçağa bindim. Arkamdan Faye'in hiçbirimizin istemediği rolü üstlenip onu karşıladığını duydum. Dönüp onu uyarmamak için kendimi zor tuttum. Faye çok tatlı bir kadındı, Celeste onun nezaketini hak etmiyordu.

Çok geçmeden nişanlığımın tanıdık parfümünün kokusu burnuma doldu. En arkada, diğer herkesten uzaktaki koltukları işaret edip, "Buraya oturalım," diye mırıldandım. Şükürler

olsun ki Celeste itiraz etmeye kalkmadı. Ona güvenebilseydim hafta sonu boyunca uslu duracağına dair ondan bir yemin isterdim. Fakat bunun yerine kalkış için hazırlanırken kafamı çevirip pencereden dışarı baktım.

“Oradayken benden yapmamı istediğin bir şey var mı?” diye sordu. Maviye boyadığı tırnaklarını titremesini durduracakmış gibi kollarına batırıyordu. Eskiden olsa ona ojesinin adını sorar, çıkarımlarda bulunurdum. Celeste’in sürdüğü ojelerin ardında hep bir anlam saklı olurdu, kendini nasıl hissettiğine dair ipuçları ya da benim için tatlı sürprizler.

Yüzük parmağının boş olduğunu fark edince kaşlarımı kaldırdım. Emerson’ın yüzüğü gitmişti. Yerine kendi yüzüğümü takıp herkese benim olduğunu duyuracağımı düşünmek içimi karanlık ve çarpık bir tatminle doldurdu. “Yerine getirmem gereken herhangi bir sorumluluğum var mı? Senin...”

Başımı eğip yüzüne baktım, kalbim sızladı. *Nişanlım*. Bir zamanlar en büyük isteğim ona böyle seslenmekti. “Hayır,” dedim düz bir sesle. “Gözüme görünme yeter.”

Başını sallayıp arkasına yaslandığında şaşkına döndüm. Onu anlayamıyordum. Aileme ve bana yaşattığı her şey için üzgünmüş gibi davranıyordu ama gerçeğin bu olmadığını biliyordum.

Celeste yolculuk boyunca ağzını açıp tek kelime etmedi, bir kez bile beni kışkırtmaya kalkmadı. Otele gitmek için arabamıza bindiğimizde bile çıt çıkarmadan camdan dışarıyı izledi. Aramızdaki sessizlik neredeyse huzurlu ve tanıdıktı ama fazla uzun sürmeyeceğinin farkındaydım.

“Zane,” dedi bungalovumuzun önüne yanaştığımız sırada. Adımı dudaklarından duymak hâlâ içimi bir hoş ediyordu. “Aynı odada mı kalacağız?”

Onu başımla onaylayarak kapıyı açıp onun için açık tuttum. Kısa bir tereddüdün ardından beni takip etti, gözlerinin ardında fırtınalar kopuyordu. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz bana döndü, yanakları al al olmuştu. “Seninle yatacağımı

düşünecek kadar saf olamazsın,” dedi. Sesi bu fikrin onu telaşlandırdığını ele veriyordu.

İç geçirerek personelin bıraktığı su şişelerinden birinin kapağını açtım ve sakinleşmek için büyük bir yudum aldım. “Hayır,” dedim. Şişeyi dudaklarımdan çektiğimde alt dudağıma bir damla sıçradı. Celeste damlanın boğazımdan aşağı süzülmesini pürdikkat izledi, ifadesi değişti. Ceketimi çıkardığımda öfkesi tamamen kaybolup yerini başka bir şeye bıraktı, nabzımı hızlandıran bir şeye. “Yatağımı paylaştığım her kadın onu becermeme doyamıyor, daha fazlası için yalvarıyor. Bunun da bir istisna olacağını sanmıyorum.”

Bakışları acıyla dolduğunda kaşımı kaldırdım. Bunu umursayacağını düşünmemiştim ama bu hâlini birlikte olduğumuz zamanlardan çok iyi tanıyordum. Celeste beni *kıskanıyordu*. Ne tuhaf.

“Her güzel şeyin bir sonu vardır. O kadınlardan biri olmayacağım,” diye çıkıştı.

“Çoktan oldun bile.”

Öfkeyle bana bir adım yaklaştı. “Tahammül edilmezsin,” dedi. “Bir daha seninle yatmam için cehenneme kar yağması gerek, Zane Windsor.”

Aramızda kalan mesafeyi kapatıp işaret parmağımı çenesinin altına koydum. “Bugün de hava bir hayli soğuk, değil mi?”

Kerk Altı

CELESTE

Aynanın karşısında durmuş gerginlikle mavi elbisemi ve kursuz makyajımı inceliyordum. Tıpkı Lily'nin öğrettiği gibi yapmıştım ve hâlimi görse ne düşüneceğini merak ettim. Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Çaresizlikten burada olduğumu anlar mıydı?

Geldiğimizden beri Zane'i doğru düzgün görmemiştim. Her sabah tören hazırlıklarına yardım etmek için erkenden kalkıyor, ben uyuyana dek dönmüyordu. Birkaç gece yatağın aniden çökmesinden ürküp uyanmıştım ama henüz kendimde dönüp onunla yüzleşecek cesareti bulamamıştım.

Gecenin sessizliğinde yıllarca içime attığım kine tutunmak daha zordu. Bazen beni eski zamanlardaki gibi yine uykusunda kendine çekip çekmeyeceğini merak ediyordum. Birlikteyken sık sık uzuvlarımız birbirine dolanmış vaziyette, onun tepesinde uyanırdım. Şimdiyse Zane yatağın kendi tarafından ayrılmıyor, vücutlarımız birbirine hafifçe sürtünecek kadar bile yakınımaya yaklaşmıyordu. Bunun içimi rahatlatması gerekirdi ama nedense canımı yakıyordu.

“Canım?”

Arkamı döndüğümde Zane'in büyükannesini odamızın kapısında buldum. O da Dion ve Faye'in istediği mavi tonunda hoş bir elbise giymişti.

“Törene benimle gelmek ister misin?”

İçim rahatladı, tüm vücudum gevşedi. “Ah,” dedim. “Çok isterim, efendim.” Mekâna tek başıma gireceğim diye ödüm kopuyordu. Zane’in istediğini yapmış, Dion ve Faye’e saygımdan olabildiğince ortalıkta görünmemeye çalışmıştım ama bugün Windsorlardan kaçışım yoktu.

“Bana büyükanne de,” diye hatırlattı sert bir sesle.

Gerginlikle boğazımı temizledim. “Peki, büyükanne.”

Yüzüne öyle tatlı bir gülümseme yayıldı ki hâlimizi gören bana Sierra’dan uzak durmamı söyleyen, kaderimi ellerinde tutan kadın olduğuna hayatta inanmazdı. Uzattığı koluna girdim ve birlikte törenin yapılacağı salona doğru yürümeye başladık. Attığım her adımla endişem tırmanıyordu.

Ares, Luca, Zane, Lexington ve Dion mihrapta yan yana duruyordu. Beni görmeleriyle gülümsemeleri soldu. Bakışlarımı yere diktim. “Başını dik tut,” dedi Büyükanne Anne. “Ben istediğim için buradasın.”

Beni burada isteyen tek kişi olmasının ironisini görmemek imkânsızdı. Titreyerek yanma oturdum, Zane’in bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Pürdikkat beni izliyor ve gözleri her saniye biraz daha kararıyordu.

Çenesi gerildiğinde gülümsemekten kendimi alamadım. Günlerdir beni görmezden gelmesinin ardından şüphesiz benden başka herkesi görmek isteyeceği yerin baş köşesine kurulmamın onu bu kadar delirttiğini görmek tuhaf bir şekilde iyi gelmişti.

Bakışlarını üzerimden çekti. Bacak bacak üstüne atıp ona bakmaya devam ettim. Smokininin içinde enfes görünüyordu. Daima yakışıklı bir adam olmuştu ama geçen yıllar ona yaramıştı. Daha güçlü, daha iri, biraz daha sert görünüyordu. Tören için tıraş olmuştu ama sakallarının birkaç saat içinde uzayacağını biliyordum. Sert kirli sakalının uyluklarımın hassas derisinde bıraktığı hissi hep çok sevmiştim. Titrek bir nefes

alıp içimde yeşeren arzu filizlerinin üzerinde tepindim, bunları düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissettim.

Hoş bir piyano sesi içeriyi doldurduğunda hepimiz ayağa kalktık ve sessizce bekledik. Gözlerimi Sierra, Raven ve Valentina eşliğinde içeri giren Faye’i izleyen Zane’den alamadım. Yüzündeki gururlu ifade içimi bir hoş ediyordu. Midemdeki düğümleri çözüyor, beni büyülüyordu. Bir an bana böyle, bu kadar masum olmasa da aynı gururla baktığı anları düşünmeye daldım.

Tören başladığında hepimiz oturduk. Birkaç dakikalığına Dion’la Faye’e odaklanmayı başarsam da gözlerim ister istemez yine Zane’e kaydı. Bir zamanlar onu mihrapta dururken hayal etmiştim. Günlerimi beni gelinliğimin içinde gördüğünde vereceği tepkiyi, ailemizin etrafımıza toplanıp bize mutluluklar dileyeceğini hayal ederek geçirmiştim. Bunu o kadar çok istemişim ki aptal yerine konmuştum.

Bir hafta sonra yıllar önce hayalini kurduğumuzdan çok daha farklı koşullar altında evlenecektik ve gerginliğimi bir türlü üzerimden atamıyordum. Zane’in gözleri birden benimkilerle buluştu ve yüzünde saf ıstırap belirdi. Aklından geçenleri öğrenmek için dünyaları verirdim. O da birbirimize ettiğimiz yeminleri hatırlıyor muydu?

Dion ve Faye ikinci kez karı koca ilan edilirken iç geçirip bakışlarımı yere indirdim, anılar nefesimi kesiyordu. Zane’in sesini, söylediklerini daha dün gibi hatırlıyordum. “*Seni seviyorum ve günün birinde seni karım yapacağım. Yemin ederim, Celeste.*” Sanırım birkaç yeminini geç de olsa tutmuştu. Sadece en önemli olanları unutmuştu.

Tören sona erdiğinde Büyükanne Anne’le yerimizden kalktık ve anlaştığımız gibi Zane’e katıldım. Önümüzdeki birkaç saatin her ânını planlamıştık ve fotoğrafların çekileceği alana birlikte yürüyecektik. “Zane,” diye mırıldandım. Koluna girerken ne söyleyeceğimden bile emin değildim.

Eğildi, dudakları kulağıma sürtününce tepeden tırnağa ürperdim. “Gülümse ve sahiden burada, benimle olmak istiyormuş gibi davran,” diye fısıldadı. Sesi saklamaya zahmet etmediği bir tiksintiyle doluydu. “Böyle numaralar yapmakta ustasın zaten, değil mi? Bir kez de yeteneğini başkaları için konuştur.”

Yolun ortasında duraksadığımda bana döndü, öfkesi yüzünden okunuyordu. Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı kulağına sürterek onu kendi silahıyla vurdum.

Kolu ânında belime dolandı ve beni eski zamanlardaki gibi kendine bastırdı. Dudaklarımı kulağının en hassas noktasına, eskiden dişlemeye bayıldığım yere dokundurdum. “Sorun ben değilim,” diye fısıldadım. Bacağıma batmaya başlayan sertliği keyfimi yerine getirdi. Beni hâlâ istediğini bilmenin içimi bu kadar rahatlatması şaşırtıcıydı. “Beni öldürecekmiş gibi bakmaya devam edersen aileni endişelendireceksin. Bunu istemezsin, değil mi?”

Yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekildim, belden altım hâlâ ona yaslanmış vaziyetteydi. İçin için yanan gözleri kulak vermek istemediğim uyarılarla doluydu. Aile kartını oynamanın tepesini attıracağını biliyordum, onun da benim kadar üzülmesini istiyordum. Bu tören sahip olabileceğimiz, beni aldatarak yok ettiği her şeyin bir hatırlatıcısı gibiydi. Karşılığında ona yaptıklarım yeterli değildi, asla olmayacaktı.

“Senden tüm benliğimle nefret ediyorum,” diye fısıldadı, bakışları sözlerini doğruluyordu. Beni burada, ailesiyle birlikte görmek onu sandığımdan daha çok etkilemişti demek. Görünen o ki bu gece geçmişten kalma yaraları kanayan tek kişi ben değildim ve üzerlerine tuz basmak için elimden geleni yapacaktım.

“Seni mahvedeceğim, Celeste. Bana yaşattıklarının sana yaşatacaklarımin yanında esamesi okunmayacak.” Elini saçlarının arasına geçirip buklelerimi yumruğunun arasına sıkıştırdı.

Dudakları bir an için benimkilere yaklaştı, ardından dişlerini alt dudağıma geçirip boğazımdan bir inilti kopardı. “İkimizi de ait olduğumuz yere,” diye devam etti kesik nefeslerinin arasından. “Cehenneme sürükleyeceğim.”

Kırk Yedi

ZANE

Dion, Ares ve Luca'nın eşleriyle dans etmelerini izledim. Hepsinin yüzlerinde bir zamanlar benim de tattığım mutluluk vardı. Faye, Dion'un söylediği bir şeye gülüyordu. Kadehimi dudaklarıma götürüp şampanyamı fondipledim.

Bunu özlüyordum. Rahat sohbetleri, kahkahaları, yakınlığı. Hayatımda özel birinin olmasını. Celeste'ten nefret ederken ona dair anıları hâlâ bu kadar çok sevmem ne tuhaftı.

"Sen Faye'in kayınbiraderisin, değil mi?" diye sordu biri. Kafamı çevirdiğimde yanımda gözüme tanıdık gelen sarışın bir kadın buldum. "Faye'le Staccato Vakfı'nda gönüllü çalışıyoruz. Daha önce tanışmıştık."

"Macy," dedim kim olduğunu hatırlayarak. Nazik bir gülümsemeyle ekledim, "Botanikçiydin, değil mi?"

Gülümsememe aynı şekilde karşılık verip elini uzattı. "Dans etmek ister misin? Biraz dalgın görünüyordun."

Gözlerim hemen Celeste'i aradı. Odanın öteki ucundan acılı gözlerle beni izlediğini gördüm. "Çok isterim," dedim. Macy'nin elini tutup onu piste götürdüm. Tüm düşüncelerimi işgal etmesine rağmen Celeste'i istemediğimi kanıtlama arzuma söz geçiremiyordum. Katıldığımız tören bana sahip olabileceğimiz, onun elleriyle yok ettiği onca şeyi hatırlatmış, beni öfke-

lendirmişti. Ailemin Celeste’i aramızda görünce verdiği tepki, söndüğünü sandığım nefreti yeniden alevlendirmişti.

“Derdini paylaşmak ister misin?” diye sordu Macy, bakışlarını yüzümde gezdirerek. “Çevremdekiler iyi bir dinleyici olduğumu söyler.” Müzikle salınırken yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum, denesem bile derdimi anlatabileceğimden emin değildim. “İçimden bir ses beni bakışlarıyla öldürmeye çalışan şu kıvrırcık saçlı kadınla bir ilgisi olduğunu söylüyor. Fotoğraf çekiminde birlikteydiniz ama kalan zamanlarda birbirinizden olabildiğince uzak durmaya çalışıyor gibisiniz. Küçük detaylar çok şey anlatır, biliyor musun? Umursamıyor olsaydınız, birbirinizden köşe bucak kaçmazdınız.”

Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım. “Ya çok iyi bir gözlemcisin ya da nişanlımla aramızdaki sorunu çok belli ediyoruz.”

Gözleri hafifçe açıldı. “Nişanlın demek. Durduğu yerde neden köpürdüğü şimdi anlaşıldı. Tartıştınız herhâlde.”

İç geçirerek başımı iki yana salladım. “Keşke o kadar basit bir şey olsaydı.”

Macy güldü, bakışları şefkatle doldu. “O kadar *basit* aslında. Önemli olan tek şey birbirinizi hâlâ önemsemeniz. Böyle olduğu müddetçe çözülmeyecek sorun yoktur. Asıl sorun biriniz diğerini gerçekten önemsememeye başladığında çıkar ve gördüğüm kadarıyla o raddeye henüz gelmemişsiniz.”

Merakla güldüm. “Beni önemsedüğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Macy sırtarak bana muzır bir bakış attı. “*İzle de gör.*”

Bir zamanlar Celeste’in yaptığı gibi yüzümü avuçlarının arasına alıp beni rahatsız edecek kadar yakınıma sokulunca onu itecek gibi oldum. “On saniyeden az sürecek diyorum,” diye fısıldadı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan geri saymaya başladı. Bakışlarında bana güven veren bir şey vardı, yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu sanki. “Altı,” demesiyle bir el kolumu kavrayıp bizi ayırdı.

Celeste aramızda girdi, bakışları öfkeli, nefesleri hızlıydı. Kolumu sıktı. Tam olarak ne yaptığını bilmiyormuş da kendini tutamamış gibi suratıma baktı. “Zane,” dedi yalvarırcasına. Al al olmuş yanakları ve hâlâ *benim* olduğunu bağırarak gözleriyle o kadar güzeldi ki.

Macy yüzündeki muzaffer sırıtişla geri çekildi. Arkasını dönüp gitmeden önce bana göz kırptı. Bu hareketi Celeste’i daha da gerdi, kalabalığın arasında gözden kaybolana dek kadını izledi.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum. Sesim ilk kez nefretten yoksundu. Nişanlımı kendime çekip kollarımı etrafına doladım ve eski günlerdeki gibi dans etmeye başladık.

Celeste başını kaldırıp yüzüme baktı, gözlerinde gördüğüm acı beni mahvetti. Kollarımı ona biraz daha sıkı sarmama, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. “Sarıışınlara zaafın olduğunu unutmuşum,” diye mırıldandı. İstirabı beni beş yıl öncesine, benden onu Lily’yle aldattığımı itiraf etmemi istediği ilk sefere götürdü.

Elimi gür saçlarının arasına geçirip onu biraz daha yakınıma çektim. “Şimdi sırası değil,” diye uyardım sertçe. “Dion’la Faye’in gecesini mahvetmeyi aklından bile geçirme.”

Celeste beni itip gitmeye yeltendi ama bileğini sımsıkı kavrayıp ona engel oldum. Bana böyle bakarken gitmesine izin veremezdim. Ağzını açıp itiraz edeceği sırada onu sert bir bakışla susturdum ve yanlarından geçtiğimiz kardeşlerimin endişeli bakışlarına aldırmadan onu dışarı sürükledim.

Bungalovumuza dönüş yolunda sıcak akşam esintisi Celeste’in buklelerini uçuşturdu. İkimiz de sessiz ve öfkeliydik. Kapıyı açtığımda bana sert bir bakış atarak içeri girdi, nefesleri düzensizdi. “Sadakatsizliğin kurallara katiyen karşı olduğunu söyleyen sen değil miydin?” diye çıkıştı hışımla bana dönerek. *Hay sikeyim*. Odanın karanlığında, içeriye sızan ay ışığının altında tam bir tanrıça gibi görünüyordu. Keşke sadece varlığıyla bile

aklımı başımdan almasaydı. “Gerçi henüz evli olmadığımızdan bu sayılmaz, değil mi? Sadakatsizlik tanımın ne, Zane? Söyle ki ben de bileyim. Araya girmeseydim ne kadar ileri gidecektin?”

Kapıyı çarparak kapatıp omuzlarını kavradığım gibi onu kapıya ittim, vücudumu onunkine bastırdım. “Kapa çeneni, Celeste,” dedim dişlerimi sıkarak ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Tepemin tasını fena attırıyordu. Kimse beni onun kadar etkileyemiyordu ve lanet olsun ki hâlâ beni eskisi kadar delirtiyordu.

Onun göğsü de benimki gibi hızla inip kalkıyordu. Bakışları gözlerimden ağzıma kaydı. “Kapattır da görelim,” diye fısıldadı, dudakları her sözcükte benimkilere sürtündü. Alt dudığını dişlerimin arasına alıp ısırırken elleri saçlarımın arasına kaydı. Dokunuşum cezalandırıcıydı. Keskin bir nefes alıp öpücüğüme karşılık verdi, ağzındaki şampanya tadı doğal tatlılığına karışıyordu.

Ellerim vücudunda gezinmeye başlayınca inledi, dudaklarını bırakıp yüzümü boynuna gömdüm. “Dayanılmazsın,” dedi smokinimin ceketini çekiştirip üzerimden çıkarırken.

Kulağının hemen altına bir öpücük kondurup kalçasını kavrayarak onu kucağıma aldım. Parmakları yeleğimi kavrar-ken boğazından arzu dolu bir inilti kaçtı. Ağırlığını bir koluma verip ötekiyle külotunu kenara ittim, benim için çoktan sırlıklam olduğunu fark ettiğimde keyiflendim.

İki parmağımı tembel tembel kıvrımlarına sürttüğümde inledi. Ona bakmak için hafifçe geri çekildim. Bana olan bakışları neredeyse dizlerimin bağını çözecekti. “Zane,” diye yalvardı. Sırtarak parmaklarımı içine kaydırıp kıvırdım. İniltisi kulağıma müzik gibi geliyordu. Kahretsin, sesini duymayı çok özlemiştim.

“Şu hâline bak,” diye fısıldadım, zevkten dört köşeydim. “Benim için sırlıklamsın, bebeğim. Aletimi istiyorsun, değil mi?”

Onu parmaklarımla ağır ağır becermeye başladım. Dudaklarının aralanmasını, gözlerindeki çaresizliğin yoğunlaşmasını keyifle izledim. Onu böyle insafıma kalmış hâlde görmek inanılmazdı. Celeste gömleğime uzanıp üstten birkaç düğmeyi açtı ama bileğini tutup onu aşağı, pantolonumun kemerine götürdüm.

“Tanrım, senden o kadar çok nefret ediyorum ki,” diye fısıldadı. Gözleri yarısına kadar açılmış gömleğimde ve hâlâ boynumda duran papyonda gezindi. Ağzı başka yüzü bambaşka şeyler söylüyordu. Bana eskisi gibi, sanki benden başka hiçbir şey yokmuş gibi bakıyordu.

Gözlerimi kısıtım ve parmaklarımı G noktasına bastırdım. Yalanlarının cezalandırılması gerekliydi. İnlediğinde sııttım. “İnan bana,” dedim o pantolonumu ve baksırımı indirirken. “Ben de sana ölüp bitmiyorum.”

Gözlerini benimkilere dikip aletimi kavrayarak beni girişine hizaladı. Sertliğimin ucunu içine itmemle gözlerim saf mutlulukla kapandı. Son seferimizin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve tekrar kollarımın arasında olduğuna inanmıyordum. “Bana bak,” dedi. “Beni becereceksen yüzüme bakacaksın, Zane.”

İçine bir santim daha girerken gözlerim titreşerek açıldı. “Sadece sen, deli kız,” diye fısıldadım. “Sadece sen.”

Ağzı şüphesiz benimle tartışmak üzere açıldı ama ona izin vermeyip tek hamlede sertçe içine gömüldüm. Gözleri fal taşı gibi açılırken delirmiş gibi adını inledim. Hatırladığımdan daha dar, daha sıcaktı. “Siktir, Celeste,” diye homurdandım. Kalçasını sıkıca kavrayıp içinden çıktım ve sertçe geri girdim.

“Tanrım, Zane,” diye inledi. Gözlerinde bir şey saklıydı, eskiden bana ait olan bir şey.

Adımı dudaklarından duymanın beni çıldırttığını bal gibi biliyordu. O saçlarımı çekiştirirken ben de ona istediğini verdim, içime attığım öfkemin her bir zerresiyle onu kapıya çarpa

çarpa becerdim. “Benden nefret ettiğini söylüyorsun ama aletime bayılıyorsun.”

“Kapa çeneni,” diye tersleyip saçlarımı daha sert çekti. Ellerini omuzlarıma kaydırıp bana sıkıca sarıldı. Gözleri benimkilere kilitlendi, iniltileri giderek daha çaresiz, dudaklarından dökülen sözcükler daha anlamsız hâle geldi. Onu zevkin doruğuna sürüklemek bir zamanlar en favori hobimdi ve dikkatli olmazsam yine ona bağımlı olabilirdim.

“Lütfen, Zane,” diye inledi. “Boşalmak üzereyim.”

Sırıtarak elimi aramıza götürdüm, tempomu azaltıp klitorisyle oynamaya başladım. “Benim için boşal, güzelim,” diye fısıldadım. Celeste’in dudakları aralandı, kasları aletimin etrafında tekrar tekrar gerildi. Dudaklarımdan bir inilti koptu, gözlerim kapandı ve onunla birlikte boşaldım. “Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.” Takatsizce üzerine yığıldım. Kolları hâlâ etrafımdaydı, dokunuşu sakinleştiriciydi.

Hafifçe geri çekilip dudaklarımızı buluşturdum. Bu seferki öpücük öncekilerden farklıydı. Döndüğünden beri ilk kez onu eskisi gibi, benim olduğu zamanlardaki gibi öptüm. O da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Kerk Sekiz

ZANE

Pencereden dışarı bakarken zihnimde düşünceler dört dörünüyor, Celeste'in anıları yakamı bırakmıyordu. Tanıdığım değil, tanıdığımı sandığım, evlenmek istediğim kadını. Gözüme bir damla uyku girmemişti ve geçen haftadan beri benimkine temas eden vücudunu, sevdiğim kadına dair gördüğüm parçaları düşünüp duruyordum. Dikkatli olmazsam beni yine oyuna getirecekti. O gecenin sabahı Celeste uyanmadan yataktan kalkmışım ve ikimiz de kararlarımızdan, zayıflıklarımızdan utanç duyuyormuş gibi hiçbir şey olmamışçasına hayatımıza devam etmiştik.

Düğün mekânımızdaki odamın kapısı tıklatıldığında düşüncelerimden sıyrılıp şaşkınlıkla döndüm. Kardeşlerime bu sabah yalnız kalmak istediğimi söylemiş, isteğime saygı duyacaklarını ummuştum. Bunu kınayıcı bakışları olmadan yapmak yeterince zordu. Çekip gitmeye, bir daha arkama bakmamaya çok hazırdım. Onunla evlenmenin böyle olacağı aklımın ucundan geçmemişi.

Celeste'le ayrıldığımızda sonumun anlaşmalı bir evlilik olacağını biliyordum ama bu kadar isteksiz olacağımı hiç düşünmemiştim. Bilhassa da dönüp dolaşıp yine onunla evlenecekken.

İç geçirerek kapıyı açtım, sinirim tepemdeydi ve kardeşlerime siktiri çekmeye çok hazırdım. Ne var ki karşımda onlar değil Archer ve George'u buldum. Bir an şok içinde onlara bakakaldım, utançtan ne yapacağımı bilemedim. Celeste'i incitmek üzere çıktığım bu yolda onlara da zarar vermiştim. Birlikte ziyaretime gelip benden Harrison Developments'a saldırmaya bir son vermemi rica ettikleri günü hâlâ hatırlıyordum. Gözlerinin içine bakarak ortada bir şirket olmasının tek nedeninin onlara duyduğum saygı olduğunu söylemiştim. Bu, onlara kim olduğumu ve neler yapabileceğimi hatırlatmak için kalkıştığım alçakça bir darbeydi ve gözlerindeki hayal kırıklığı dillendirmedikleri her şeyi bana açıkça anlatmıştı.

"Girebilir miyiz?" diye sordu George.

Başımla onaylayarak kenara çekildim. Archer nereye baka-
cağını ya da burada ne işi olduğunu bilmiyormuş gibi içeriyi inceledi. Bir zamanlar iyi arkadaşlık, kardeşlerim bile onu benim kadar sevmişti. Xavier gibi bizden biri olmuştu ama sonra onu acımasızca hayatımızdan kesip atmış, dostluğumuzu kurtarmak için gösterdiği çabaları umursamamıştım.

George köşedeki ufak oturma alanına geçip koltuklardan birine yerleşti. Yanında getirdiği torbayı ayaklarının dibine bıraktı. Kısa bir tereddüdün ardından Archer'ın peşine takılıp yanlarına oturdum. "Bunu... beklemiyordum," dedim. Yıllardır kendimi bu kadar mahcup hissetmemiştim. Onları görür görmez eskiden olduğum adama dönüşüvermem ne garipti.

George gülümseyerek eğildi, papyonumu düzelttiğinde şaşkına döndüm. Ardından yakama iliştirilmiş, annemin bahçesinden toplanmış çiçeğe de aynısını yaptı. Benden iliklerine kadar nefret edeceğini düşünmüştüm ama bana hiçbir şey değişmemiş gibi bakıyordu. Hâlâ ailedenmişim gibi. "Damadım olmak üzeresin. Törenden önce seninle konuşmak istememin nesi garip?"

Onu başımla onayladım. Archer sırtını dikleştirdi, bakışları sertti. Son birkaç yılda temkinli yaklaşılması gereken bir güç olup çıkmıştı. Onunla kardeşimmiş gibi gurur duysam da bunu söylemeye hakkım olmadığını hissediyordum. “Celeste’in seni bize erkek arkadaşı olarak tanıttığı gün bahçede konuşmuştuk,” dedi düz bir sesle. “Bize verdiğin sözü hatırlıyor musun?”

Bakışlarımı kaçırdım, o zamanlar aşktan gözüm nasıl da kör olmuştu. Bizi epey uygunsuz bir pozisyonda basmışlar, ardından da beni bahçeye çıkarmışlardı.

“Celeste’i tüm kalbimle seviyorum ve günün birinde onu karım yapacağım,” demiştim onlara. “O vakte kadar ona layık bir koca olacağımı size kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Mutlulukla aramızda bir sürü engel var, biliyorum ama birlikte olduğumuz müddetçe üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Şu an bana inanmadığınızı biliyorum ama bunu size kanıtlayacağım. Kendimi buna adayacağım. Onu dünya üzerindeki en mutlu kadın yapacağım.”

“Hatırlıyorum.”

George getirdiği torbaya uzanıp içinden tanıdık bir viski şişesi çıkardı. Evlerine ilk kez akşam yemeğine gittiğimde yanımda götürdüğüm, eskiden babamın olan şişe. Şaşkınlığımı engelleyemedim, hâlâ el sürülmemiş olduğunu görmek göğsümü sıkıştırdı. “Bugün için saklıyordum,” dedi buruk bir gülümsemeyle. Archer torbadan bardakları çıkardı.

Sessizce George’un babamın viskisini doldurmasını izledim. “Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylesem şaşırırmazsın sanırım.” Gerildim, bakışlarımı yere indirdim. “Aranızda ne geçti bilmiyorum, Zane ama kızımın süttten çıkmış ak kaşık olmadığından eminim. Yıllardır birbirinizi türlü türlü şekillerde incitmeye çalışmanızı izledim ve bunun böyle bıçak gibi kesilmeyeceğinin farkındayım. Sana bugün soracak tek sorum var: Gözlerinde gördüğüm o öfkenin ardında kızıma hâlâ duyduğun sevgi mi yatıyor?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Beklediğim bu değildi. Uyarılar? Belki. Tehditler? Kesinlikle. Fakat bu? Aklımın ucundan geçmemişti.

“Evet.”

Celeste’le birlikteliğimiz süresince babam gibi olmuş adama yalan söyleyemezdim. Birlikte bir şeyler içip oyun gecelerinde yaptığımız hileleri kusursuzlaştırmaya çalıştığımız o kadar çok gece geçirmiştik ki. Celeste’le annesini bir türlü yenemezdik. Bu süre zarfında hâlâ eksikliğini hissettiğim özel bir ilişki kurmuştuk.

Archer cevabımdan tatmin olmuş gibi başını sallayıp bardaklardan birini bana uzattı. “O hâlde şöyle yapacağız,” dedi, sesi beklediğimden daha sakindi. “Her görüşmemizde birer kadeh viski içeceğiz. Şişe bittiğinde sözünü tutmuş olacaksın yoksa kardeşimin yapmaya gönlünün el vermediği şeyi ben yapacak ve seni mahvedeceğim. Başıma açacağım işler umurunda bile değil.”

Başımı ağır ağır sallayarak onu onayladım, bu sözü tutabileceğimden emin değildim. Tutmak isteyip istemediğimden bile emin değildim. İstesem bile Celeste buna asla izin vermezdi. Beni hâlâ istiyordu, bu kadarını açıkça görebiliyordum ama aynı zamanda yanıp kül olmamı da istiyordu. Onları daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum fakat söyledikleri şeyi söylemeye de dilim varmıyordu.

George iç geçirerek kadehini benimkine vurdu. Ufak baş hareketimi kabul etmiş gibiydi. Archer da aynısını yaptı. “Bu sefer gerçekten aileye hoş geldin, göt herif,” diye homurdandı. Bu sözleri bana ilk kez söylediği günü hatırladım ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Kerk Dokuz

CELESTE

“Çok güzel görünüyorsun, bir tanem,” dedi annem titreyen sesiyle. Arkama geçip ipek bornozumun altındaki omuzlarımı sıktığında aynadan göz göze geldik.

Makyajım doğal ama zarifti, saçlarım bir kez olsun düzgün bir topuzla toplanmış ve birkaç tutam yüzümü çevrelemesi için kasten açık bırakılmıştı. Bir geline benziyor ama hiç öyle hissetmiyordum.

Suçluluk hissi içimi her zamankinden daha beter kemiriyordu ve kederimi bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Hep Lily’nin baş nedimem olacağını düşünmüştüm. Bugünü pek çok kez hayal etmişim ama kendimi daha önce görmeye bile gelmediğim bir mekânın gelin odasında, giyeceğim gelinliğin bile neye benzediğini bilmediğim bir durumda bulacağım aklımın ucundan geçmemiştir.

Tüm detaylarla Windsorlar ilgilenmiş, Büyükanne Anne birkaç kez fikrimi sorsa da çoğu şeye kendisi karar vermişti. Kendimi başkasının düğününde davetsiz bir misafir gibi hissediyordum. Bir sahtekâr gibi.

“Bugünün senin için kolay olmadığını biliyorum, Celeste,” dedi annem. “Ama biraz inancın olsun. Onu bir zamanlar sevmiştik, bunu tekrar yapmayı öğrenebilirsin.”

Gözlerine bakıp hayal ettiği geleceğin neden asla gerçeğe dönüşmeyeceğini ona açıklayabilmeyi diledim. Zane’i hâlâ sevmediğimi ya da onu eskisi kadar istemediğimi söylesem yalan olurdu. Seviyordum, istiyordum ama nefret ve yılların acısı her şeyi gölgede bırakıyordu.

“Asıl önemli olan şirketin aldığı zararı telafi etmek,” diye mırıldandım. “Tekrar işlerin başına geçip büyükbabamın mirasını hayallerinin bile ötesine taşımak için sabırsızlanıyorum.”

Annem iç geçirerek omuzlarımı sıktı. “Onun mirası *sensin*, Celeste,” dedi. “Archer ve sen.”

Onun hatırına yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Keşke büyükbabam da böyle düşünseydi. Aradan yıllar geçmişti ama Archer’la hâlâ neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Şirketi hâlâ torunlarından daha kıymetliydi. Öyle olmasaydı önemseddiği her şeyi yok eden adamla evlenip tahammül edemediği aileye gelin gitmezdim.

Kapı çaldığında annem kaşlarını çatarak kimin geldiğine bakmaya gitti. Raven’in sesini duyduğumda yerimden kalkıp şaşkınlıkla ona döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda gördüğüm endişe karşısında bir an dilim tutuldu. Gözlerim kollarındaki gamboça kaydı.

Raven iç geçirdi. “Bunu sana getirdim.” Sesi alçak, çekimserdi.

“Bana mı?”

Başıyla onaylayıp yanıma geldi, gözleri yüzümde gezindi. Dion’un yemin tazeleme töreninde tıpkı Sierra gibi beni ısrarla görmezden gelmişti. Ne zaman aynı odada bulunsak gerilmiş, gözleri acı ve öfke parıltılarıyla dolmuştu. Eninde sonunda onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum ama ilk adımın ondan gelmesini beklememiştim.

Raven gamboçun fermuarını açıp hayallerimdeki gelinliği çıkardığında gözlerim yaşardı. Eğlencesine tasarımlar yaptığı

ve evliliği hâlâ dört gözle beklediğim zamanlar ona anlattığım elbiseyi gerçeğe dönüştürmüştü.

Dudakları çekimser bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunu seni düşünerek yapmıştım. İlk tasarımlarımdan biriydi ama içim hiçbir zaman onu satışa çıkarmaya el vermedi. Doğru gelmemişti ve nedenini şimdi anlıyorum. Bunca zamandır seni bekliyormuş.”

Gelinliği sandalyemin üzerine koyup eğilerek gözyaşlarımı dikkatlice sildi. “Ağlama,” dedi acıyla. “Makyajını bozacaksın. Zaten gelinliğin son dokunuşlarını halletmem gerek, bir de beni makyajını tazelemek zorunda bırakma. Ölçülerinin beş yıl öncekilerle aynı olması mümkün değil.”

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum titreyen sesimle. Raven ve Sierra en büyük pişmanlığımı. İkisini de çok özlemiş ama Zane kadar onlara da acı çektirmekten geri durmamıştım. Onlar bunu hak etmemişlerdi.

“Bilmem. Sanırım beni sevmeyen insanları sevmek, kendimi ait hissetmek için bir şeye uzun süre tutunmak gibi bir huyum var. Seni affedebileceğimi sanmıyorum, Celeste ama bu mutlu olmanı istemediğim anlamına gelmez.”

Bu kez hepten gözyaşlarına boğulup yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Kederimi bastırmak için elimden geleni yapsam da omuzlarım zangır zangır titriyordu. Annem kolunu etrafıma sarıp beni kendine çekti. Tek isteğim paramparça olmakken beni bir arada tuttu.

“Ağlama lütfen,” dedi Raven, sesi onun da ağlamak üzere olduğunu ele veriyordu. Başımla onaylayıp kendimi toplamaya çalıştım. “Şu gelinliği deneyelim artık, ha?”

Raven uzanıp gözyaşlarımı silerken hâlâ titriyordum. Büyüklük edip bana yardım eli uzatmanın ona ağır geldiğini görebiliyordum ama her şeye rağmen buradaydı çünkü Raven böyle biriydi. Bana sunduğu dostluğu zaten hiç hak etmemiştim, şimdiyse eskisinden de daha az hak ediyordum.

“Neredeyse tam oldu,” dedi çantasından bir dikiş seti çıkarırken. Bana bakışları acı tatlıydı. Tasarımcı yanı çıkardığı işten gurur duyuyor ama altındaki kadın onu giymeyi hak etmeyen kişiye, bana karşı çelişkili duygular besliyordu.

O son rötuşları hallederken elimden geldiğince hareketsiz durmaya çalıştım, fırsatı onu inceleyerek değerlendirdim. Raven daima çok güzel bir kadın olmuştu ama mutluluk şimdi onu daha bir göz alıcı gösteriyordu. Hep hayalini kurduğu sevgiye ve takdire nihayet kavuşmasıyla etrafına ılık saçmaya başlamış gibiydi. Bu dönüşüme şahit olamadığıma üzüldüm. Mezuniyetinde de evlendiğinde de yanında değildim. Onunla ilgili her haberi sapık gibi takip ettiğimi söylesem ne düşünürdü? Defalarca kez onu aradığımı ama hat düşmeden kapattığımı bilse ne yapardı?

Saçıma, gözüme bir yerden tanıdık gelen güzel, altın bir saç tokası iliştirdi. “Bunu sana ödünç vereceğim,” diye mırıldandı çatallı sesiyle. “Geri istediğimde söylerim. O zamana dek onu sakla.”

Onu başımla onayladım. Elbiseyle işi bitince saçımı ve makyajımı düzeltmeye geçti ve her şeyin mükemmel görüldüğünden emin oldu. “Özür dilerim,” diye fısıldadım, sözcükler kendi başlarına dudaklarımdan dökülüyordu.

Raven bir an donakaldı ama hızlıca toparlanıp bana döndü, bakışları sertleşti. “Bu sözleri duymaya ihtiyacı olan ben değilim.”

Gerildim, çaresizlikle doldum. “Anlamıyorsun,” dedim.

Bu kez gözlerinde beliren şey hayal kırıklığı oldu. “Hayır,” dedi sertçe. “Anlamıyorum ve muhtemelen asla anlamayacağım. Artık bunu isteyip istemediğimden bile emin değilim. Sıralayacağın nedenler sorumlusu olduğun acıları silip atmayacak.”

Bir adım geri çekilip beni son kez süzdü, ardından iç çekip arkasını döndü. Kapıdan çıkmadan önce duraksayıp bana son bir bakış attı. “Zane’i tekrar incitme, Celeste. Aynı şeyi ikinci kez yaşamayı kaldıramaz.”

Gerildim, tüm bu haksızlıklar canımı yakıyordu. Kalkanlarımı tekrar kuşandım. Dışarı çıkmadan önce Raven'ın gözlerinden bir hayal kırıklığı geçti.

“Hadi, canım,” dedi annem. Kafası allak bullak olmuş gibi duruyordu. “Babanla Zane’i daha fazla bekletmeyelim.”

Elli

ZANE

İçeri girdiğimde kardeşlerim huzursuz görünüyordu, tepkileri birbirinden farklıydı. Ares, Luca ve Dion rahatlamış gibiydi ama Lex'in sinirleri tepesindeydi. Luca'nın eline gönülsüzce bir ellilik sıkıştırdı. Başımı iki yana sallayarak ağzıma naneli şeker attım ve mentolün sinirlerimi yatıştırmasını umdum.

"Son anda kurtardın," dedi Ares ben mihraptaki yerime geçerken. Gözlerimi içeride gezdirdim. Mekân muhteşemdi ve beklediğimden çok daha hoş dekore edilmişti. Büyükanneemin bu görevi Sierra'ya verdiğini biliyordum ve bunu fırsat bilip hoşnutsuzluğunu göstermek için vasat bir iş çıkaracağını düşünmüştüm. Fakat görünen o ki yanılmıştım.

Gözleri ön sıradaki yerinden benimkilerle buluştu, tereddütlerine rağmen bana gülümsedi. Benim için endişeleniyordu ama bakışlarındaki umudu fark etmemek zordu. Her şeye rağmen bu evliliğin yürümesini diliyordu. Celeste'in babasının sorusunu ona sorsam o da aynı cevabı verir miydi? İçimden bir ses vereceğini söylüyordu.

Hoş bir melodi içeriyi doldurdu ve kafamı çevirdiğimde piyanonun başında Faye'i buldum. Onu görmek içimi ısıttı. Bana beni anladığını ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen

cesaret verici bir bakış attı. Ona gülümsedim ve kapılar açıldığında sırtımı dikleştirdim.

Babasının kolunda içeri adım atmasıyla nefesim kesildi, diğer her şey solup gitti. *Cennetim*. Geçmiş kısa süreliğine tekrar yaşadığım rüyalarımından fırlamış gibiydi. Ona bakmak canımı yakıyordu. O lanet gelinlik. Onu Clifton için giymek istediğini, düğünden sonra onu o herifin çıkarmasını planladığını bilmek beni öldürüyordu.

Titrek bir nefes aldım, gözlerimi ondan güç bela ayırıp George'a nazikçe başımı salladım. Kızını bana teslim ederken gülümsedi, gözleri güvenle dolup taşıyordu. Celeste'in elini sıkıca tuttum, birbirimize bakarken ikimiz de titriyorduk.

Başını kaldırdı ve... *Siktir*. O anda yine nefesimi kesti. Bana eskisi gibi, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi bakıyordu. Dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Birkaç saniye için başardığımızı, ikimizin de burada olmak *istediğini* ve bir zamanlar hayalini kurduğumuz geleceğin bizi beklediğini hayal ettim. Bu kocaman bir aldatmacaydı ama yine de ona sımsıkı tutundum. Gözlerinde öyle kaybolmuştum ki devam eden törenin belli belirsiz farkındaydım. Rahip adımı söylediğinde kendime geldim.

"Sen, Zane Windsor, Celeste Harrison'ı eşin olarak kabul ediyor musun? Bir ömür onu seveceğine, rahat ettireceğine, iyi günde kötü günde, varlıkta yoklukta, hastalıkta sağlıkta yanında olacağına ve ona sadık kalacağına yemin ediyor musun?"

Celeste'in nefesleri hızlandı, gözleri yaşlarla parıldadı. "Evet."

Titreyen ellerimle sade, altın alyansı parmağına taktım. Yüzükleri Val seçmişti ve günün birinde onları değiştirmek isteyeceğimize yürekten inanıyor gibiydi. Herkes bunun iyi sonuçlanacağını umuyordu ama Celeste ve ben, Val'le Luca gibi değildik.

"Sen, Celeste Harrison, Zane Windsor'ı eşin olarak kabul ediyor musun? Bir ömür onu seveceğine, rahat ettireceğine, iyi

günde kötü günde, varlıkta yoklukta, hastalıkta sağlıkta yanında olacağına ve ona sadık kalacağına yemin ediyor musun?”

Celeste titrek bir nefes aldı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış belirdi. Çaresizlik ve pişmanlığa karışan derin bir özlem. “Evet,” dedi çatallanan sesiyle.

Öyle titriyordu ki neredeyse alyansımı elinden düşürecekti. Yüzüğü parmağıma geçirirken ona nazikçe gülümsedim. Parmağıma baktığımda göğsüm sıkıştı. Bir alyansın bu kadar güçlü olabileceğini bilmezdim. Kendimi gerçekten evli hissediyordum.

Karı koca ilan edilirken gözlerimi onun acı dolu gözlerinden alamadım, kalbimi acı tatlı bir sızı sarmıştı. Benimle evlenmek gerçekten onu paramparça mı ediyordu? Nedeni neydi? Lily yüzünden miydi? Yoksa Clifton mı? Muhtemelen her ikisi de.

“Gelini öpebilirsin.”

Gözleri ağzıma kaydı. Onu öpmek için eğildim, kısa ve masum tutmaya niyetliydim ancak dudaklarımız buluştuğunda Celeste başını hafifçe yana eğip kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekti. İnledim, az önceki saf düşüncem buhar olup uçtu. Mentol tadı ikimizin de duyularını ele geçirdi.

Elimi beline dolayıp dudaklarını ayırdım ve dilimle tadına bakıp onu kışkırttım. Celeste’in boğazının derinliklerinden sadece benim kulaklarıma özel bir inilti yükseldi, onun için sertleştiğimi hissetmesiyle vücudunu benimkine biraz daha bastırdı. Dillerimiz birbirine dolandı ve tıpkı eskiden yaptığı gibi şekerimi çaldı. Bu, hâlâ içimi bir hoş ediyordu.

Etrafımızdaki alkış sesleri beni ağır ağır gerçekliğe geri döndürdü ve gönülsüzce onu bıraktım. Celeste bana baktı, gözleri türlü türlü duyguyla doluydu. Şehvet, tereddüt ve bir de adını koymaya cesaret edemediğim bir şey. Bir gözyaşı damlası daha yüzünden aşağı süzülürken iç geçirip alnımı onunkine dayadım. Titrek bir nefes aldım ve eğilip dudaklarına bir öpücük daha

kondurdum. Bana izin verdi, yüzünü avuçlarımdan arasına alıp yaşlarını usulca sildim.

“Hâlâ iğrençler,” diye mırıldandı Lex. Celeste ağzıma doğru gülerek geri çekildi, çıkan ses bana eksikliğini çektiğim o saf mutluluğu yaşattı. Kardeşim düğünümüzden önceki haftalarda, hatta Hawaii’de bile ona tek kelime etmemişti. Bu yorumuyla ona bir zeytin dalı uzatıyordu.

Konuklarımıza döndüğümüzde bile elimi Celeste’in belinden çekmedim. Bakışlarım içerideki en kurnaz, en memnuniyet dolu gözlerle buluştu. Aniden gerilip dişlerimi sıktığımda büyükannem bana gülümsedi. Ed Harrison pek değişmemişti ve büyükannemle birbirlerine attıkları bakış hiç hoşuma gitmedi. Hemen yanında Clara, George ve Archer oturuyordu. Clara’nın yüzünde güller açıyordu. Şirketlerine yaptığım onca şeye rağmen gözlerinde suçlama yoktu, sadece sevgi vardı.

“Gidelim hadi,” diye mırıldandım Celeste’in elini tutarak. Benden güç alıyormuşçasına parmaklarımı sıktı. Neyse ki herkesi zorla bir araya toplayıp huzursuz etmek istemediğimizden fotoğraf faslını es geçmeye karar vermiş, herkesi olağan hâliyle çeken bir fotoğrafçı tutmuştuk. Sierra’yı Celeste’in yanında durup gülümsemeye zorlayabileceğimi sanmıyordum. Ed’le büyükannem bugün pek sıkı fıkıymış gibi dursa da şansımı denemeye niyetim yoktu.

Formalite icabı davetlilerle sohbet ederken Celeste bana neredeyse hiç bakmadı, gözlerini önünden bir an bile ayırmadı. Benimkinin yanındaki vücudu gergindi. “Geriye bir tek dans ve pasta kaldı, sonra özgürüz,” diye fısıldadım son konuğun tebriğini kabul ederken.

Beni başıyla onayladı, elimi beline sardığımda gözle görülür şekilde kasıldı ama numaramızı sürdürmek zorundaydım. Onunla rol yapmak çok tehlikeliydi.

Onu dans pistine götürdüm, elimi uzattığımda ne yapacağını bilemiyormuş gibi öylece baktı. “Ne?” diye mırıldandım hızlanan nabzımla. “Dans etmeyi de mi unuttun yoksa?”

Tanıdık sözlerimi idrak ettiğinde dudakları aralandı, avucunu benimkine bırakırken yüzünde savunmasız bir ifade belirdi. Altın rengi ojeleri ışıktta parılıyordu. “Unutmadım tabii ki,” dedi titrek sesiyle. “Sadece *seninle* dans etmek istemiyorum.”

Gülümseyerek onu kendime çekince o da bana gülümsedi. Hayır gecesinde bu sözler yepyeni bir şeyin başlangıcı olmuştu ve şimdi her zaman olmayı umduğumuz yerde, burada onunla dururken aynısının tekrarlanmasını diliyordum.

Elli Bir

ZANE

“*B*ekle,” dedim onu ön kapıya kadar takip ederken. Ay ışığının altında, gelinliğinin içinde tam bir tanrıça gibi görünüyordu. Onu hayran hayran izlemekten kendimi alamadım. Artık *karım* olduğuna inanamıyordum. “Seni içeriye taşıyayım.”

Omzunun üzerinden bana bakıp kaşını kaldırdı. “Şaka yapıyorsun.” Bir an duraksadı, gözleri sinirle parladı. “Etrafımızda kimse yok, Zane. Gerçekten karı kocaymış gibi davranmak zorunda değilsin.”

İçim mantıksız bir öfkeyle dolarken dişlerimi sıkarak aramızdaki mesafeyi kapattım. “Her şeyi yokuşa sürmek zorundasın, değil mi?” Sahiplenici bir dokunuşla onu tuttum, ardından eğilip tek hamlede omzumun üzerine attım.

Bir şaşkınlık nidası koparıp çırpınmaya başladı. Eşikten geçip kapıyı ayağımla kapattım ve doğruca yatak odama yöneldim. Uslu kız ayaklarını ilk fırsatta bırakacağını tahmin etmeliydim.

“*Zane*,” dedi uyarırcasına. Onu gelişigüzel şekilde yatağıma attım. Celeste bana pis pis bakarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Ona kışkırtıcı bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Beni normal bir insan gibi yere indirsen ölür müydün?” deyip öfkeyle göğsümü itti, hareket etmediğimde daha da öfkelendi.

Öfkeme yenik düşerek çenesini tutup başını geriye ittim. “On saniyeliğine normal bir gelin gibi davranamaz mısın? Bu gelenekleri önemsemiyor olabilirsin ama *ben* önemsiyorum.”

Bakışları bir an için yumuşadı fakat sonra yepyeni bir öfkeyle için için yandı. “Normal bir gelin olmamı mı istiyorsun?” dedi elini göğsüme koyup yavaşça aşağı kaydırarak. Karın kaslarım dokunuşu altında gerildi, parmağını pantolonumun beline geçirdiğinde gözlerinde zafer parıltıları belirdi.

Siktir. Bana böyle dokunması bile aletimi taş gibi sertleştirmeye yetiyordu ve bunu onun da bilmesinden, bundan bu kadar zevk almasından nefret ediyordum. Beni kendine çektiğinde direnmedim, dizlerim yatağın kenarına çarptı.

Gözlerimin içine baktı, kışkırtıcı bakışları kalbimi tekletti. “Sırada ne var? Uslu bir gelin olup aletini emmemi mi isteyeceksin? Ne de olsa düğün gecemiz, değil mi?”

Bir tutam bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım. Keşke saçları toplu olmasaydı da onları gönlümce çekiştirebilseydim. “Biliyor musun? Çok iyi fikir. Sanırım bunu isteyeceğim.” Bileğini kavradığımda nefesi kesildi, gözlerimi onunkilerden ayırmadan avucunu aşağı kaydırıp ereksiyonumun üzerine bastırdım.

“Benden nefret ettiğini söylüyorsun ama fena hâlde sertleşmişsin,” dedi, Hawaii’deki sözlerime atıfta bulunarak. Hızlı nefesleri tutunmaya çalıştığı öfkesini çürütüyordu. Parmakları fermuarımı tuttuğunda gülümsemekten kendimi alamadım. Oyuna artık bir son vereceğini sanmıştım ancak aletimi ortaya çıkarırken gözleri kararıp memnuniyetle doldu. Gözlerini gözlerime dikerek sıcak ağzını aletimin başına bastırdı, tadıma bakmak için dilini çıkardığında keskin bir nefes aldım.

“Kendini bir şey sanma, tatlım,” diye mırıldandım. Beni hâlâ bu kadar etkileyebiliyor olması tepemi attırıyordu. “Aletim yakınındaki her ıslak, hevesli ağız için sertleşir.”

Bir an için gözlerinde acı gördüğüme yemin edebilirdim. Bu onu daha da beter istememe neden oldu. İnsafıma kal-

masını, bana yalvarmasını istiyordum. “Senden tüm kalbimle nefret ediyorum,” diye fısıldadı, nefesi hassas tenimi okşadı.

“Ben de o sivri dilin konuşamayacak kadar meşgul olduğunda seni daha çok seviyorum.”

Gözleri parıldadı, dilini aletimin üzerinde ağır ağır gezdiren bana işkence etti. Ensesini kavradım, alçak sesli iniltilerim kontrolümü kaybetmenin eşiğinde olduğumu ele veriyordu. “Beni istiyorsun, değil mi?” diye fısıldadı, nefesi aletimi gıdıkladı.

Ensesini daha sıkı kavrayıp aletimi dudaklarına bastırdım. “Kapa çeneni ve kocanın sikini em, Celeste. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz.”

Ağızına daha sert bastırdım, çaresizce beni tahrik ettiği bu şeyin fazlasını istiyordum. Celeste’in gözlerinden bir parıltı geçti. Dudaklarını aralayıp sıcacık ağızına girmeme izin verdi ve sertçe emmeye başladığında inledim. Dilini üzerimde gezdirip her bir hassas noktayı sanki sevdiğim her şeyi hatırlıyormuş gibi kolaylıkla buldu.

Beni daha derinlerine alırken, “*Siktir*,” diye inleyip saçlarını kavradım. Başını sabit tutup geri çekildim ve o büyüleyici gelinliğiyle bana bakarken sertçe tekrar girerek ağızını becermeye başladım. “Bu işte çok iyisin, Bayan Windsor.”

Celeste etrafımda inledi, gözlerinden sahiplenme duygusuna çok benzeyen bir şey geçti. Sırıttım. Dilinin ne kadar hassas olduğunu, bunun onu deli gibi tahrik ettiğini çok iyi biliyordum.

“Kocanın aletini nasıl da güzel emiyorsun, Celeste,” diye mırıldandım. Ağızından çıkacakmış gibi geri çekilip aletimi nazıkçe, dikkatlice boğazının en arkasına geri kaydurdım. Beni tıpkı eskisi gibi saf arzuyla yalayıp yutuyordu. “Çok uslu bir kızsın, değil mi?” Celeste’in hareketleri sertleşti, iniltileri vücuduma enfes titreşimler yaydı. Sadece böyle bile boşalabilirdim ve bunu biliyordu. Onun insafında olmama bayılıyordu.

Ağzından çıkıp bir adım geri çekildim. “Gel buraya,” diye mırıldandım. Dudaklarından huysuz bir inilti kaçtı, bana yalvarırcasına bakarken karşı konulmaz görünüyordu.

Bir an ona uzattığım elime sırf sinirimi bozmak için itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra onu tutup yataktan kalktı. Karşıma dikilip gözleriyle bana meydan okudu. Bazen onu hiç tanımadığımı düşünüyordum ama şimdi? Burada? Onu bir kitap gibi okuyabiliyordum. Beni istemesi, çaresizce daha fazlasını arzulaması ama bunu isteyemiyor olması onu fena öfkeliendiriyordu.

Nefesleri kesik kesik, gözleri benimkilere kilitliydi. Arkasına dolanıp gelinliğini yırtarak düğmeleri yatak odamın dört bir yanına saçtım. Güzel elbisesinin ayaklarının etrafına düşmesiyle koyu mavi iç çamaşırı ve hayatımda gördüğüm en seksi jartiyeri ortaya çıktı. Bir süre ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. “Gelenekleri umursamadığınızı sanıyordum?” dedim dalgın dalgın. O kadar güzeldi ki aklımı kaçıracaktım.

Gözlerinde bir şeyler parıldadı, bakışlarımdan cesaret alarak omuzlarını dikleştirdi. “Umursuyorum. Doğru erkek için. Bunları senin için almadım.”

Sözlerini idrak etmem zaman aldı ama ettiğimde göğsüme yakıcı bir acı saplantı. Bu çamaşırların benim için olmadığını bilmek beni delirtti ama asıl Clifton’ın onu bu hâlde göreceğini, Celeste’in onun aletini içine alacağını düşünmek gözümü döndürdü. Onu omuzlarından tutup döndürürken dokunuşum sertti, ıstırabımı görmesini istemiyordum. Öne itip, “Domal,” dedim setçe.

Bir an şaşırp bocalasa da dediğimi yaptı, kışını havaya kaldırıp omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış attı. Gözlerinde zafer parıltıları dans ediyordu. Kaç kez onu bu pozisyonda becermeme izin vermesi için yalvarmıştım? Bana ne yaptığını adı gibi biliyordu.

Kıçını kavrayıp sıktım, başparmaklarımı sertçe ıslak külotunda gezdirerek onu kışkırttım. Kumaşı bir kenara çektiğimde inledi. “Clifton seni bu hâlde görse ne derdi, ha?” Parmaklarımı zevk suyuyla ıslayıp sertçe klitorisinin etrafında gezdirdim. “Sikimi emmek bile seni sıırılsıklam etmeye yetmiş, Celeste. Neredeyse sana hiç dokunmadım bile.”

İnleyip kıçını sallayarak elimi istediği yere getirdi. Sessiz emrine boyun eğip iki parmağımı klitorisine sürttüm, hassas çıkıntıyı aralarına sıkıştırarak onu yavaş yavaş kışkırttım. Beş yıl. Aradan geçen beş yıla rağmen vücudu hâlâ aynı tepkileri veriyordu. “*Zane,*” diye inledi. *Siktir.* Hiçbir şey adımı böyle söylemesinin yerini tutamazdı. “*Lütfen,*” diye sızlandı boşalmaya yaklaştığında, sesi bunu istemenin onun için ne kadar zor olduğunu ele veriyordu.

Sırıtarak elimi çektim. “Benim için boşalmak mı istiyorsun, Celeste?” diye sordum, sesim sert ve talepkârdı. Aletimi ıslak kıvrımlarına vurup ona sürtündüm. Bunu ne kadar sevdiğini biliyordum. Her hareketimle aletimin ucu klitorisini dürtüyordu.

“*Evet,*” diye inledi. “*Lütfen, Zane. Lütfen.*”

Celeste’i orgazmın kıyısına getirip onu becermem için bana yalvarmasını dinlemeye hep bayılmışıtm. Aletimi çekip klitorisini bir başına zonklamaya bıraktığımda huysuzca mırıldandı. “Kiminsin?” diye sordum kalçalarını sıkıca kavrayarak. Böyle kıvranmaya devam ederse vakti gelmeden içine girecektim. Onunla oynamayı henüz bitirmemiştim.

“*Seninim, Zane,*” dedi bir çırpıda. “Sadece seninim.”

Aletimin başını içine kaydırmamla enfes iniltisi kulaklarımı doldurdu. “Aynen öyle, bebeğim,” diye mırıldandım. “Benimsin. *Benim karımsın.*”

Geri çekilip aletimi kökünden kavradım ve ucunu ıslaklığına, klitorisine sürdüm. Buna dayanamazdı. “*Lütfen,*” diye yalvardı. “Boşalmak üzereyim, Zane. *Lütfen.* Becer beni.”

Kendimi tutamayıp kıs kıs güldüm. “Bana yalvarmana bayılıyorum, Cennetim,” diye fısıldadım. Tek hamlede karımın içine gömüldüm ve alyanslı parmağımla klitorisini okşamaya başladım. Kasları etrafımda seğirirken adımı inledi, benim için boşalırken aletimi mengene gibi sıktı.

Siktir. Bundan asla bıkmayacaktım. O orgazmın son demlerini yaşarken ellerimi vücudunda gezdirdim, sütyenine asılıp memelerini özgür bıraktığımda inledi. Bir elimle belinden kavrayarak onu sabit tutarken ötekiyle meme ucunu okşamaya koyuldum. Celeste kalçasını oynatarak bana karşılık verdikçe inledim, bu kadar hevesli olması beni daha da tahrik ediyordu.

“Kendini becer.” Çarşafları sımsıkı kavrayıp kalçalarını yuvarlarken omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimi bana sunduğu manzaradan alamadım. “Aferin kızıma,” diye mırıldandım.

Alay edercesine hareketlerini yavaşlattı. Beni kışkırtmaya, ona istediğini vermeye zorluyordu. “Böyle mi?” diye sordu tüm ukalalığıyla. Gözlerimi kısarak onu uyardım ama beni umursamadan ağır ağır hareket etmeye, istediğim şeyi benden esirgemeye devam etti.

“Hiç söz dinlemiyorsun, değil mi?” Onu kaldırdım, kolumu karnına dolayıp sırtını göğsüme yasladım ve dizlerini yatağın kenarına çektim. Celeste’in başı omzuma düştü. Bir elimle boynunu kavrayıp ötekini bacaklarının arasına kaydırdım.

Başını bana çevirdiğinde onu öpmek için eğildim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. En derinlerine gömülmüş aletim ve bacaklarının arasındaki elim içimde bir duygu fırtınası kopardı. “Zane,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. *Hay sikeyim.* Şu anda boşalmamış olmam bir mucizeydi.

Hassas klitorisini okşadığımda inledi, avucumla onu sabit tuttum. “Bir kez daha,” diye mırıldandım. “Bir kez daha, Celeste.”

Onu durduğumuz pozisyonda, bir elim bacaklarının arasında, diğeri boğazındayken becerdim. İniltileri yatak odamı doldurdu. Geçmişe dönmüş gibiydik, birden başka hiçbir şey, hiç kimse yoktu. “İşte böyle, bebeğim,” diye mırıldandım aletimi onu kıvrandıracak kadar derine iterek. “Harika gidiyorsun. Beni nasıl delirttiğinin farkındasın, değil mi?”

Kalçasını kıpırdattığında daha sert hareketlerle onu zevkin kıyısına sürükledim. “Boşalmak üzereyim,” diye fısıldadı. Omzuna bir öpücük kondurdum ve sırtına yayılan ürpertiye hissettim. Gülümseyerek tenine tekrar tekrar öpücükler bıraktım. Bunun ne kadar hoşuna gittiğini biliyordum. “*Zane.*” Bu kez sesi uyarı doluydu ama umurumda değildi.

Başımı eğip dudaklarımı boynuna bastırdım, tenini emerek ardında izimi bıraktım. “Benim için boşal,” diye fısıldadım kalçamla klitorisindeki parmaklarımın hareketini birbirine uydurarak.

Celeste söylediğimi yaptı ve beni de peşinden sürükledi. Aletimin etrafına boşalırken her zamanki gibi gözümün önünde yıldızlar patladı. Güzel kadınlığını doldururken alnım omzuna düştü, nefesim kesildi.

Kendime mesafemi koruyacağıma, beni tekrar kışkırtmasına izin vermeyeceğimi söylemişim. Nasıl olmuştu da kendimi yine onun içinde bulmuştum?

Elli İki

CELESTE

Gözlerimi Zane'in yatağında bir başıma, üzerimde sadece iç çamaşırlarımla açtığımda beklenmedik bir yalnızlık hissiyle derinden sarsıldım. Odası gözüme çok yabancı görünüyordu. Beni hayatından söküp atmak için bu kadar uğraştığını bilmenin canımı böylesine yakacağını düşünmemiştim. Sonuçta ben de aynısını yapmıştım.

Dün gecenin anıları zihnime doluşmaya başladığında parmaklarım çarşafları kavradı, yanaklarım kızardı. Zane boşalır boşalmaz içimden çıkarak ikimizi de etkisi altına almış büyüyü bozmuştu. Kıyafetlerini toplayıp beni yatakta, bacaklarımdan yaptıklarımızın kanıtı akar hâlde bırakarak giderken dönüp yüzüme bile bakmamıştı.

Hawaii'de ikimiz de içmiştik ama dün gece... dün gece farklıydı. Belki nedeni bana *Cennetim* ya da *karım* demesiydi. Büyülenmişim, onda kaybolmaya can atıyordum ve bu hislerin karşılıklı olduğundan emindim.

İç geçirerek yataktan çıktım, giyinme odasına girdiğimde dolapların yarısının benim kıyafetlerimle dolu olmasına şaşırdım. Bu manzara içimi sızlattı, gerçeklik ağır ağır üzerime çökmeye başladı. Dudağımı ısırarak duşa girdim, aniden onun izlerini üzerimden söküp atma isteğiyle doldum. Onunla olmak

bu kadar iyi hissettirmemeliydi, bana her şeyi unutturmamalıydı. Yine yakınlarında olmak kafa karıştırıcıydı ve zamanla amacımı unutacağımdan korkuyordum. Daha ilk gecedan ona karşı koyamadıysam üç yılda ne yapacaktım? Hawaii’de bile... Uzak duran ben değildim. Oydu.

Ellerimi saçlarımın arasına geçirip gözlerimi sıkıca yumdum. Su üzerimden akıp giderken göğsüm sızladı. Pişmanlık her bir hücremi ele geçirdi ve aklım Lily’ye, ardından Zane’in Harrison Developments’a yaptığı onca şeye kayınca titrek bir nefes aldım. Bana dokunduğunda onu hâlâ eskiden sevdiğim, aslında hiç var olmamış o adammış gibi görmek çok kolaydı.

Giyinip hazırlandığımda çok daha sakindim, suçluluk duygumla ördüğüm duvarlarım yerlerine dönmüştü. Mutfığa girdiğimde Zane başını kaldırdı. Duraksadım. Onu üzerinde siyah tişörtü, kalçasından düşecekmiş gibi duran gri eşofmanı ve elinde kahve fincanıyla tezgâha yaslanmış vaziyette bulmayı beklemiyordum.

“Günaydın,” dedi. Sesi sert, ifadesi temkinliydi. “İyi uyumuşsundur herhâlde.”

Başımla onaylayıp tereddütle bir adım attım, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum. Birbirimize tahammül edemezken artık *kocam* olduğuna inanmak güçtü. Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim.

Zane tezgâhtan doğrulup iç çekti, bıkkınlığı yüzünden okunuyordu. “Sana etrafı gezdirsem iyi olacak sanırım. Bir süre burada yaşayacaksın ne de olsa.”

Cevabımı beklemeden mutfaktan çıktı. Onu takip ederken içimi bir öfke sardı. Bir odadan çıkıp ötekine girerken bana neredeyse hiç bakmadı, ifadesi sanki ona ne kadar rahatsızlık verdiğimi saklamaya çalışır gibi bomboştu.

Evin kökten uca değiştiğini fark ettiğimde göğsüme bir ağırlık oturdu. Bazı duvarlar yıkılmıştı, odalar değişmişti. Beş yıl önce içeride gözüm kapalı bile gezebilirdim. “Değiştirme-

diğin bir şey kaldı mı?” diye sordum boş bulunup. Kendime bile itiraf etmek istemediğim nedenlerle sinirime dokunuyordu.

Mutfağa dönerken omzunun üzerinden bana bakıp iç geçirdi. “Hayır.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Bu hareketi o kadar tanıdıktı ki kalbim sızladı. “Üç yıl sonra da aynısını yapacağım sanırım.”

Mutfağın ortasında durup bana döndü, bir süre sessizce birbirimizi inceledik. Hafif kirli sakalına, dağınık saçına ve üstünde görmeye bayıldığımı bildiği gri eşofmanına baktım. Keder boğazımı düğümledi, zihnim başkalarıyla birlikte olduğu hayali görüntüler üreterek bana eziyet etmeye başladı.

“Kim o?” diye sordum. Sesimin bu kadar titremesi hiç hoşuma gitmemişti. “Evi uğruna yenilediğin kadın kim?” Çakılların ayakkabılarımı mahvettiğinden yakındığımda tüm garaj yolunu nasıl yeniden yaptırdığını hatırlıyordum. Evden geriye dört duvar bırakması kendini adadığı kadının ağzından çıkacak bir çift lafa bakardı ve o kadının artık –belki hiç– ben olmadığımı bilmek beni paramparça ediyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, ifadesi sertleşti. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Kalbim tekledi, karanlık ve çarpık bir his her yanıma ele geçirdi. “Bal gibi de ilgilendirir,” diye çıkıştım. “Ben senin *karınım*.”

Bir an onu gafil avladığımı düşündüm ama sonra iç geçirdi. Yanıma gelip bana uzandığında gerildim, kalbim tekledi. Ellerini belime dolayıp beni eskisi gibi hiç çaba sarf etmeden tezgâhın üzerine oturttu. Ellerim içgüdüsel bir hareketle göğsüne kayd, parmaklarımın altındaki tişörtü yumuşacıktı.

Bacaklarımı ayırarak aralarına girdiğinde kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissettim. Kaç kez böyle durmuştuk? Kaç kez elini saçlarımın arasına geçirip beni öpmüş, sonra işler hararetlenince beni becerip kulağıma tanrıçası olduğumu ve bana asla doyamayacağını fısıldamıştı?

“Öyle misin?” diye sordu. Başparmakları tenimi okşadı. “Benim karım mısın, Celeste? Yoksa birkaç yıllığına soyadımı paylaşmak zorunda kaldığım biri misin?”

Ellerimi omuzlarına koydum, kalbim son sürat atıyordu. “Önemi var mı?”

“Var. Evlilik daima benim için önemli bir şeydi ve bu... bu, gerçek bir evlilik değil.”

Sinirim bozuldu, tırnaklarım tişörtüne battı. “Bu ne demek yani? Sadakatsizliğini haklı çıkarmaya yol mu yapıyorsun? Evliliğimiz sahte olabilir ama imzaladığımız anlaşma gerçek. *Sakin* beni aldatmaya kalkma, Zane.”

Belimi daha sıkı kavrayıp eğildi, alnını omzuma koyarken usul usul iç geçirdi. Başını çevirip dudaklarını dün gece izini bıraktığı noktaya değdirdiğinde nabzım hızlandı. Birkaç saniye öylece kalınca eskisi gibi ona sıkıca sarılma, kendimi onun kollarında kaybetme arzusuyla doldum. Biri beni kucaklamayalı uzun zaman olmuştu ve böyle bir yakınlığı sandığımdan daha çok özlüyordum.

Bana bakmak için geri çekildi, bıkkın ve yorgun görünüyordu. “Buna devam etmeyeceğim,” dedi fısıltıdan farksız bir sesle. “Seninle daha fazla oyun oynamayacağım. Yapamam, Celeste, önümüzdeki üç yılı sürekli bir savaş hâlinde geçiremem.”

Beni bırakıp derin bir nefes aldı, elini saçlarına geçirmesiyle tişörtü yukarı sıyrılarak karın kaslarını ortaya çıkardı. Bana öyle müthiş bir kalp kırıklığıyla baktı ki nefesim kesildi. “Seni aldatmayacağım,” dedi, samimiyetini ses tonundan anlayabiliyordum. “Şimdiye dek aldatmadım, bundan böyle de aldatmayacağım. Bizi en başta ayıran şey bana inanmamandı. Hem bize hem de işime yaptıklarını asla affetmeyeceğim.” Uzanıp bir buklemi kulağımın arkasına itti. “Bir zamanlar senin için yapmayacağım şey yoktu.” Başını iki yana salladı, elini indirirken yüzü pişmanlıkla dolup taşıtı. “Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“Kes şunu,” diye fısıldadım, sesim çatallandı. “En yakın arkadaşımın kendi canını almasının, bana *seninle* birlikte olduğunu itiraf edip onu affetmem için *yalvarmasının* üzerinden beş yıl geçti. Hiç değilse onun anısına saygısızlık etmemek için dürüst ol. Bunca zaman sonra bunu inkâr etmek sana ne kazandıracak?”

Gözlerini kaçırıp iç geçirdi. “Haklısın, Celeste. Ne kazandırabilir ki?”

Elli Üç

CELESTE

İşe gitmek için giyinirken gerginlikten ölüyordum, ne beklemem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Büyükbabam ve Büyükanne Anne birleşmeyi hiç geciktirmemişti ve koydukları şartlardan biri de Zane'le benim Windsor Hotels'in genel merkezinde birlikte çalışarak ayrıntıları netleştirmemizdi.

Düğün gecemizi ve ertesi sabahki ev turunu saymazsam Zane'i pek gördüğüm söylenemezdi. Bir beklentim yoktu ve her akşam tek başıma yemek yiyip nerede olduğunu merak edeceğimi düşünmemiştim. Evde yalnızca hizmetçisiyle olmamı fırsat bilip nasıl birine dönüştüğüne dair fikir edinmek için etrafı kurcalıyordum.

Sabahları beni karşılayan dağınık çarşaflar ve komodinindeki yarısı içilmiş su bardaklarından benimle uyuduğunu anlıyordum ama hafta sonunun başından beri onu görmemiş-tim. Muhtemelen böylesi en iyisiydi ama içimdeki huzursuzluk nedense bir türlü durulmuyordu. Yokluğunda nerede ya da *kiminle* olduğunu merak etmeden duramıyordum.

Zane'i elinde telefonuyla ön kapıya yaslanmış vaziyette bulunca şaşkınlıkla duraksadım. Ekranı gülümsüyordu ve yalnızca o söz konusu olduğunda hissettiğim o duygu içimi ele geçirdi. *Kıskançlık*. Ekranında gülünecek ne vardı?

Topuklularımın sesini duyunca başını kaldırdı ve telefonunu üç parçalık lacivert takım elbisesinin cebine atarken ifadesi temkinli bir hâle büründü. O takımın içinde bu kadar iyi görünmesi sinirimi bozdu. “Seni ben götüreyim, aynı yere gidiyoruz zaten. Döndüğümüzde burada olsun diye şoförüne arabayı almasını söyledim.”

Başım la onaylayıp tereddütlü adımlarla yanma yürüdüm. Donuk bakışları ten rengi kalem eteğimin ve en sevdiğim beyaz bluzumun üzerinde gezindi. Gözlerinde ufacık da olsa bir takdir görememek beni hayal kırıklığına uğrattı. Böyle hissettiğim için hemen kendime kızdım. Ayrı geçirdiğimiz, birbirimize karşı gizli komplolar kurduğumuz yıllar ona karşı beslediğim hislerden kalanların da kökünü kazır sanmıştım. Neden onu görmemle hepsi geri dönmüştü?

Zane arabasına doğru yürüyüp şoför koltuğuna oturdu. Şaşırmadan edemedim, sevgili olmamızdan önce bile daima kapımı açardı. Bunu ben ve ailesi dışında kimseye yapmadığını unutmuştum. İçimdeki anlamsız keder hissini bastırıp kaputun etrafından dolaştım. Neye bu kadar gücenmişim ki? En iyi senaryo bu değil miydi? Kavga etmiyorduk ve o medeni davranıyordu. Buna sevineceğim yerde onu kışkırtma isteğiyle dolup taşıyordum.

Artık kapıları kime açtığını, bunu zamanında Lily’ye de yapıp yapmadığını bilmem gerekiyordu. Az önce neye gülümsemişti öyle? Günlerini nerede geçiriyordu? Bir tartışmanın fitilini ateşleyecek tüm bu soruları sormamak için dudağımı ısırđım, kafamı ofise giderken yanımızdan akıp giden manzaraya çevirdim.

Zane elini saçlarının arasından geçirince ona döndüm, profilini inceledim. Her şeye rağmen *kocam* olduğunu düşünmek tuhaftı. Aklıma mutfağında bana attığı bakışlar gelince iç geçirdim. İçimde filizlendirdiğı şüpheden nefret ediyordum. Karşısına sağlam kanıtlarla dikildiğimde bile suçlamalarımı red-

dedip beni bir kez bile aldatmadığını savunmuştu. Lily kalkıp da hikâyesini yalanlayamayacağı için mi bu kadar diretiyordu? Paçayı kurtardığını mı sanıyordu? Geçen yıllar cevaplardan çok daha fazla soru işareti getirmişti.

Arabasını park edip kontağı kapattığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Zane tek kelime etmeden indi, ben de hemen onu takip ettim. Binaya yaklaştıkça geriliyordu. Saklamaya çalışsa da gergin omuzları, seğiren çenesi bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. “Bu benim şahsi asansörüm,” dedi, başparmağını tarayıcıya okutarak. “Doğruca ofisime çıkıyor, diğer katlarda da duruyor. Sistem evimizdekine bağlı, yani sadece Windsorlar kullanabiliyor. Bu akşam parmak izini sisteme tekrar eklerim.” Bana sert bir bakış attı. “Bu kez güvenimi suistimal etmemeye çalış.”

Bir özür dilimin ucuna kadar gelse de onu yutup sözlerini başımla onayladım. “Windsorlardan başka kimse asansöre binemiyor yani?” Bunu sormamam gerektiğinin farkındaydım, neyi kastettiğimi muhtemelen biliyordu ama evini benim gibi bir başkasına da açıp açmadığını öğrenmek zorundaydım.

“Evet,” dedi sertçe. “Dersimi zor yoldan aldım ve kardeşlerimin de aynı hataya düşmesine mâni oldum. Artık iki kişinin onayı olmadan sisteme kimse eklenmiyor.”

Başımla onaylayıp Zane’in arkasından asansörden çıktım. Ofisine girdiğimizde Mike’ın bizi beklediğini gördüm. Mor çizgili tupturuncu takım elbisesi neredeyse gözlerimi yuvalarından fırlatacaktı. “Bayan Harrison, sizi yeniden görmek çok hoş,” dedi elindeki kahve fincanlarını uzatarak. “Sana espresso, Zane,” deyip birini uzattı ve bana dönüp, “Size de yulaf sütlü latte, Bayan Harrison,” diye ekledi.

“*Bayan Windsor,*” diye düzeltti Zane yumuşak bir sesle. “Artık ona Bayan Windsor diyeceksin.” Gözlerim doğruca onun kilere kilitlendi. Yüzüme eskisi gibi, sadece ona aitmişim ve ikimiz de bunu biliyormuşuz gibi bakıyordu.

“Elbette,” dedi Mike. “Size Bayan Harrison demeye o kadar alışkınım ki ağzımdan öyle çıkıverdi. Bağışlayın lütfen. Sadece sürçen dilimi değil, düğününüze katılamamamı da affedin lütfen.”

Midemdeki kelebekleri görmezden gelip başımı aşağı yukarı salladım ve ona nazikçe gülümsedim. *Bayan Windsor*. O kadar uzun süre insanların bana böyle hitap etmesinin hayalini kurmuştum ki şimdi gerçeğe dönüşmüş olmasına inanamıyordum. “Lütfen, Celeste demen yeterli.”

Mike sırtıarak ofisi işaret etti. “Bay ve Bayan Windsor, büyükkanneniz ve büyükbabanızın eli kulağındadır, yolda olduklarını haber verdiler. Bir de içeriye bir masa daha koymam söylendi.”

Arkasını işaret etmesiyle Zane de ben de başımızı içeriye uzattık. Tam da bu esnada Büyükkanne Anne peşinde büyükbabamla içeri girdi. Hâllerine bakılırsa yolda yine tartışmışlardı ama bizi görür görmez gelmiş geçmiş en sıkı mütteliklere dönuştüler ve aralarında anlam veremediğim bir bakışma geçti. “Ah, güzel,” dedi Büyükkanne Anne. “Tam da istediğim gibi olmuş. Hep aklımı okursun zaten, Mikey.”

Mike’ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken Zane büyükkannesine acı dolu gözlerle bakıyordu. “Bana bunu yapma,” dedi yumuşak bir sesle. “Zaten evimde olmasına katlanmak zorundayım. Ofisimi de onunla paylaşmamı isteme benden. Şirketleri birleştiriyor olmamız yeterli değil mi?”

Sesindeki tiksinti karşısında gözlerimi kaçırdım. Sahiden de beni etrafında istemiyordu. Tek istisna öfkemizin bedenlerimize fazla gelmesiyle birbirimize dokunmaktan başka hiçbir şeyi umursamadığımız zamanlardı anlaşılan.

“Hayır,” dedi büyükbabam. “Yeterli değil. Torunumu karar verme süreçlerinden menetmene müsaade edemem. Bu ikinizi de yeni şartlara alıştırmamanın en hızlı yolu.”

Zane bana baktı, gözlerindeki saf nefret beni yerime sındırdı. Yine de dimdik durup kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım. “Ben de bu duruma ölüp bitmiyorum,” diye tersleyip topuklarımın üzerinde dönerek yeni masama ilerledim. Masalar karşı karşıya konmuştu, birbirimize bakmak kaçınılmazdı. Bu içimde tuhaf bir tatmin hissi uyandırdı. Artık beni ofisinde görmekten ne kadar nefret ettiğini bildiğinden her gün sabahın köründe burada olacaktım.

Elli Dört

ZANE

Ofisime girdiğimde Celeste'i çoktan masasına kurulmuş hâlde buldum, güzel yüzü ânında sinirimi zıplattı. Kafasını kaldırıp bana sahte olduğunu bilmeme rağmen kalbimi tekleten tatlı mı tatlı bir gülümseme sundu. Üç sabahtır şirkete benden önce geliyordu.

Ben yataktan çıktığımda hâlâ uykuda oluyordu ama havuzda ya da spor salonunda geçirdiğim vakitte hazırlanıp evden bensiz çıkıyordu. Bakışlarımı üzerinden çekmeden masama doğru yürüdüm, adımlarım olması gerekenden daha ağırdı.

Onunla birlikte yaşamak tuhaftı. Ne zaman aynı odada olsak aramıza karşılıklı nefret ve dayanması imkânsız, istenmeyen bir arzu çöküyordu. Koltuğuma oturdum, çok yorgundum. Tek istediğim günde en azından birkaç saat kafamı dinlemekti ama onun yanındayken bu mümkün değildi. İster istemez bir şey oluyordu ve Celeste bana eski yaralarımı kanatan ters bir hakaret ya da üstü kapalı bir suçlama yöneltiyordu. Ona baktığımda eskiden benim olan kadını özlüyordum.

“Bay Windsor?”

Kafamı kaldırdığımda karşımda kıdemli iç mimarlarımızdan biri olan Jill'i buldum. Ona nazikçe gülümseyerek kaşımı kaldırdım.

“Lacara’nın zemin katındaki yeni Fransız restoranının son tasarım planlarını istemişsiniz,” dedi masamın önünde dikilmek yerine etrafından dolaşıp yanıma gelerek. Fazlasıyla yakınım sokulup tabletini masaya bıraktı ve üzerine eğildi.

Gözlerim hemen karıma kaydı, yüzünde yalnızca *kıskançlık* olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bizi izliyordu. Bana karşı nefretten başka bir şey hissettiğini görmek şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi. Bunu yapmamdan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için ona kibarca gülümseyip Jill’e döndüm. Öyle bir durmuştu ki memeleri ağzıma giriyordu. Ofisimde profesyonellikten yoksun davranışlar kadar sinirimi bozan bir şey yoktu ama bu seferlik sesimi çıkarmadım. Celeste’le tartışmak istemiyordum ama bu onu sinirlendirmekten zevk almadığım anlamına gelmezdi.

“Geçen sefer onayladığınız iki konsept burada,” dedi ekrandaki üç boyutlu görüntüleri kaydırarak. “Hangisini törpüleyip kesinleştirmemi istersiniz? Dilerseniz ikisinden de bir şeyler alıp bir tasarım daha çizebilirim.”

Kolu benimkine sürtündüğünde Celeste ayağa fırladı. Jill bilgisayar ekranı yüzünden onu fark etmemiş olacaktı ki yerinden sıçradı. “Ben de bir bakayım,” dedi yanıma gelerek.

Sandalyemi itip aramıza sıkıştığında gülümsememi güç bela bastırdım. “Ah,” dedi Jill, tabletini ondan saklamak için göğsüne bastırarak. “Bunlar çok gizli projeler.”

Karımın güzel gözlerinde kopan fırtınayı büyük bir keyifle izledim. Yine o kalem eteklerinden birini giymişti, bu seferki siyahtı. Bunu bana eziyet etmek için yaptığından emindim. Bu lanet eteklerin kıcını ne kadar enfes gösterdiğinin farkında olmaması mümkün değildi. Dikkatim ne zaman dağılsa onu masamın üzerine domaltıp becerdiğimi, benim için inlediğini hayal edip çıldırıyordum.

“Henüz tanışmadık tabii,” dedi Celeste sırtını dikleştirerek. “Ben Celeste Windsor, Zane’in *karısıyım*.”

Celeste *Windsor*. Hay sikeyim. Bunu duymak, bilhassa da söyleyen oysa, içimi bir hoş ediyordu. Bana karşı çıkıp soyadımı almayı reddedeceğini düşünmüştüm ama belgeleri tereddüt etmeden imzalamıştı. Bu, onun da bir zamanlar hayalini kurduğumuz şeyi hâlâ isteyip istemediğini merak etmeme neden olmuştu.

Onunla, bizimle ilgili sorun da buydu ya. Uzak durduğum müddetçe Celeste'ten neden nefret ettiğimi hatırlamak kolaydı. Ancak bu kadar yakınımıdayken ne kadar güzel olduğundan ve onu hâlâ her şeyden çok istediğimden başka bir şey düşünemiyordum.

"Ah," dedi Jill mahcubiyetle. "Ö-öyle mi? Affedersiniz... sizi tanıyamadım, Bayan Windsor?" Celeste başını aşağı yukarı salladı, biraz tatmin olmuş gibi görünüyordu. Tatlılığından ölecektim. Sırtarak elimi beline koyup onu kucağıma çektim. Dudaklarından bir şaşkınlık nidası kaçarken kolumu etrafına dolayıp onu sıkıca tuttum. Bu büyük bir hataydı çünkü o karşı konulmaz, dolgun kıcı şimdi aletimin üzerindeydi ve on saniye içinde eteğinin üzerimdeki etkisini anlayacaktı. "Otur," diye mırıldandım, ses tonum yansıtmaya çalıştığım umursamaz havadan çok uzaktı. "Gözden geçirmemiz gereken çok şey var. Ayağındaki topuklularla dikilmek istemezsin."

Celeste huzursuzca kıpırdandı, göğsü biraz daha hızlı inip kalkmaya başladı. Sırtarak bir elimi karnına, diğeriniyse uyluğuna, eteğinin hemen altına koydum. Jill neye uğradığını şaşırmış görünüyordu ve soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. Kendi etmiş kendi bulmuştu. Benimle flört etmeye çalışmasaydı kendini bu duruma hiç düşürmezdi. Bir erkek karısı onu kışkandığında ne yapardı? Şüphelerini gidermesi gerekirdi, değil mi ama? Celeste'ten hazzetmesem de kendime hâkim olamıyordum.

Çenemi karımın omzuna koyup tablete baktım. "Birbirlerinden çok farklılar ama ikisi de hoşuma gitti."

Celeste başıyla onayladı, görüntüleri inceleyip farklı noktaları yakınlaştırmak benimle düşüncelerini paylaşmaya başladı. Ne kadar uyumlu bir ekip olduğumuzu unutmuştum. “Lacara birinci konsept için biraz fazla modern bir otel,” diye mırıldandı dalgın dalgın. “Gerçi restoranın havasına uyacağını inkâr edemem. Füzyon tarzı bir şey yapsak nasıl olur?”

Jill başıyla onaylayıp not almaya başladı, kararları Celeste’e bırakmama inanamıyormuş gibi birkaç saniyede bir yüzüme bakmayı ihmal etmedi. Onu unutmak uğruna işkoliğin teki olup çıkmıştım. Kontrolün bende olduğunu hissettiğim tek yer burasıydı ama nedense üzerine hiç düşünmeden dizginleri karımın ellerine bırakıvermişim. “Aydınlatma armatürlerini beğendim,” diye mırıldandım.

Celeste başını çevirince dudakları yanağıma değdi, vücudunun gerildiğini hissettim. Aletim zonklarken bacaklarını birbirine bastırarak işkencemi katladı. “İkinci konsepttekiler, değil mi?” diyerek tablete döndü.

Kendi kendime gülümseyerek başımı hafifçe eğip burnumu boynuna bastırdım. Kokusuna bayılıyordum. Şimdilerde daha karmaşık kokuyordu, sadece bal ve vanilya değildi. Özel yapım duş jelimin kokusunu da alabiliyordum. Şaşırmadan edemedim. Banyomu düzinelerce küçük şişle doldurmasına rağmen benim duş jelimi mi kullanıyordu? Nedense bunu fena hâlde çekici buldum ve onu duşumda, kendini benim kokumla sarmaladığını hayal etmeye dalıp titrek bir nefes aldım. Celeste yine bacaklarını birbirine bastırdı. Siktir, ona sürtünmeye başlamama ramak kalmıştı.

“Zane?” dedi usulca. Kafamı kaldırıp ona baktım, al olmuş yanaklarını görmek beni memnun etti. Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırsam sıırılsıklam olacaklarını biliyordum. Onu çaresizce istemem Celeste’i hep tahrik ederdi ve bunun değiştiğini sanmıyordum. “Ne diyorsun? Bu kombinasyonu beğendim ama senin de onayın gerek.”

Her t asarımdan seçtiği detayları anlatmaya başlarken onu başımla onayladım. Bir noktada sözünü kesip, “Ne istersen yapabilirsin,” dedim.

Celeste başını eğip gülümsedi. “Ne istersem mi?” Derin bir nefes verip onu onayladım. “Teşekkür ederim, Zane,” deyip yanağıma bir öpücük kondurdu. şaşkına döndüm. Bu tatlı hareketi beni yıldıırım çarpmışa döndürdü, aklım geç vakitlere kadar çalıştığımız, bana bakıp gülümsediği, en beklenmedik anlarda yüzüme öpücükler kondurup dikkatimi dağıttığı ve en sonunda dayanamayıp kanepemde onu becermemle son bulan gecelere kayd .

“Son hâlini görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi bana şok içinde bakan Jill’e. Eh, beni böyle görmek onun için tuhaf olmalıydı. Acımasızlığından ve profesyonelliğinden ödün vermeyen Zane Windsor, karısının iki dudağından çıkacak söze bakıyordu.

Jill başını kibarca yukarı aşağı sallayıp şaşkın ama hoş bir ifadeyle ofisimizden  ıkt . Belli ki tasarım sürecinin Celeste sayesinde hızlanmasından şik yeti yoktu. Kapı kapanır kapanmaz Celeste gerildi.

“Neydi o?” diye sorarak ayağa kalkmaya yeltendi.

Onu daha sık  kavrayıp elimi eteğinin altına kayd rdım. “Katılıyorum. Neydi o, Celeste?” diye sordum, parmaklarımı ağır ağır yukarı ilerleterek. Bacaklarını birbirine bast rd , dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. “Kıskand n, değil mi?”

şaşkınlık dolu bir ses çıkardı, ink arı dilinin ucundaydı. Parmaklarımı sırl sıklam olmuş k lotunda gezdirerek onu susturdum. Kumaşı kenara iterek işaret parmağımı klitorisine sürttüm. “Hayır,” diye inledi. “Hiç de... kıskanmadım.”

Kık rdayarak eğilip kulak memesini dişledim. “Yalancı,” diye f s ldayarak klitorisini nazikçe  imdikledim. O kadar  ılanmıştı ki yüzümü bacaklarının arasına g mebilmeyi her şeyden çok istiyordum. Bana izin vermesi için yalvarmam an meselesiydi.

Celeste masamın kenarına tutunarak zorla ayağa kalktı. Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım, onun da bunu benim kadar istediğinden çok emindim. Eteğini düzelterip aramıza birkaç adım mesafe koydu.

“Böyle mi başlamıştı, Zane?” diye sordu, arzunun son kıvrıntıları da gözlerinden uçup gitti. “Lily’yle aranızda geçenler? Akşamlarını benimle geçirirken... günlerin onunla böyle mi geçiyordu?”

Gözlerim hafifçe açıldı, duvarlarım yerlerine döndü. Cebimden kumaş bir mendil çıkarıp parmaklarımı sildim. Kendimi topladıktan sonra yüzümü ifadesizleştirip ona döndüm. “Vereceğim cevabın bir önemi var mı ki?”

Elli Beş

ZANE

İç geçirerek saatime baktım, geç olmuştu. Normalde on civarlarında çoktan yatağa girmiş olurdum ama son zamanlarda on birden önce eve bile giremiyordum. Celeste'i görmezden gelmenin tek yolu ondan uzak durmaktı. İş yerinde sürekli bana sataşıyor, varlıklar, işe alım kararları, hatta bir sonraki teklifimiz için hazırlayacağımız sunumun nasıl görünmesi gerektiği gibi ufacık konulardan bile kavga çıkarıyordu. Derdi sinirlerimi bozmak mıydı bilmiyordum ama öyleyse bunu kesinlikle başarıyordu.

Henüz evliliğimizin üçüncü haftasıdaydık ama sırf kavga etmeyi bırakalım diye mirasımdan vazgeçmeye hazırdım. Benden nefret ettiğini göstermekten hiç çekinmiyordu. Ofiste buna dayanmak, şirketime verdiği zararı kendime hatırlatmak daha kolaydı. Sınırlar asıl evimizde bulanıklaşıyordu, bu dört duvar arasında kalbim beni gitmek istemediğim bir yöne sürük-lüyordu. Her lanet gün her lanet saniye bana eziyet ediyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek oturma odasına girdim ama elinde bir kitap ve üzerinde hafifçe sıyrılmış kırmızı geceliğiyle kanepeye uzanmış Celeste'le göz göze gelince donakaldım. Bir zamanlar Sierra ve Raven'la okuduğu sonu gelmez

romantik fantastik serinin son kitabını okuduğunu fark edince içim sızladı. Sierra ve Raven'in da hâlâ bunları okuduğundan haberi var mıydı? Şu an elinde tuttuğu kitabı henüz yayımlanmamış olmasına rağmen onlara hediye etmiştim ve yazara rüşvet verirken Celeste'i düşünmüştüm.

Ona doğru yürümeye başladığımda gerilse de bacaklarını toplayarak kanepede bana yer açtı. Önce bir tereddüt ettim ama en sonunda oturup kumandayı aldım. Her akşam burada televizyon izleyip uyumasını bekliyor, sonra yatağa gidiyordum. Nedense en çok onunla aynı yatağa girmekte zorlanıyordum, pişmanlık çok ağır, keder hissi çok dayanılmaz geliyordu. Bazen kanepede sızıp saat üç gibi uyanıyordum.

Celeste normalde evdeyken yatak odasından hiç çıkmazdı, neden burada olduğunu bilmiyordum. Gecelerimi burada geçirdiğimi anlamış mıydı? Beni kızdırma girişimlerine bir de bunu mu eklemişti? İç geçirip kanalları gezmeye devam ettim. Hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyordum, hiçbir zaman odaklanamıyordum. Aklım sürekli ona, yatağımda olmasına kayıyordu. Her şeyin eskisi gibi olmasını diliyordum ve en sonunda kafamı meşgul edip onu unutmak için dizüstü bilgisayarımı alıp işe gömülüydüm.

Celeste'in ayakları uyluğuma sürtündü ve bakışlarım aşağı kaydıığında morun en canlı tonundaki ojelerini gördüm. Rengin adının ne olduğunu merak ettim. Ojelerini ruh hâline göre sık sık değiştirmesi alışkanlığını hep çok sever, tatlı bulurdum.

Rahatça uzanabilmesi için ayaklarını tutup kucağıma çekince yerinden sıçradı. Eskisi gibi ayaklarına masaj yapmaya başlarken ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Mutlu mutlu iç geçirdiğinde tepki vermemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Beş yıl boyunca kimseyi istememiştim ama aklımın istemediği tek kadın aynı zamanda bedenimin karşı koyamadığı tek kadındı.

Göz ucuyla sayfayı çevirdiğini dördüm. Hafifçe kıpırdandığında bacaklarının açısı geceliğiyle takım ipek külotunu ortaya çıkardı. Dudağımı dişleyip onu ıslattığımda kumaşın nasıl koyulaşacağını hayal etmeye koyuldum. İçimi birden çarpık bir hisle, bana duyduğu tüm o nefrete rağmen onun da beni istediğini kanıtlama ihtiyacıyla doldu.

Masajı bırakıp sol elimi ayak bileğine koydum ve kumandayı öteki elime aldım. Celeste yine kıpırdandı ve ayağı aletime süründüğünde dudaklarından bir şaşkınlık nidası kaçtı. Gerilip ne yapacağını bekledim ve tam da tahmin ettiğim gibi ayağını tekrar aletime sürttü. Hareketi o kadar belli belirsizdi ki onu avucumun içi gibi bilmesem bir kaza olduğunu düşünürdüm.

Arkama yaslanıp farkında bile değilmişim gibi sol elimle bacağına daireler çizmeye başladım. Celeste iç geçirdi, ayağını aletime daha sert bastırarak dikkatimi ona vermemi talep etti. Kafamı çevirip kaşlarımı kaldırarak ona meydan okudum. İsteddiği bir şey varsa bunu söylemek zorundaydı.

Bakışları benimkilerle buluştu ve *siktir*, işte o an büyüüne kapıldım. Vücudundan dökülen ipeksi kırmızı geceliğiyle kanepemizde uzanması, kumaşın altından görünen meme uçları... Eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı ve külotu tamamen ortadaydı. Kendimi hâlâ tutabilmeme şaşıırıyordum. Kitabını hepten bırakmıştı, bana bakarken kaldığı sayfa karnının üzerinde yüzükoyun duruyordu.

Elimi üzerinden çekip kanepenin sırtına koyarak topu ona attım. Onunla tekrar yakınlaşmak beni daha beter edecekti ama bana *böyle* bakarken ona nasıl karşı koyabilirdim? Ayağı artık kasti olarak, neredeyse işkence niyetine aletime sürtünyordu ve lanet pantolonumu derhâl çıkarıp atmam gerekiyordu. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

“Neredeydin?” diye sordu usulca. “Her gece neredesin, Zane? İşten benden önce çıkıyorsun ve seni evde hiç görmüyorum.”

Dişlerimi sıkıp ona baktım, kalbim sızladı. Gözlerindeki apaçık güvensizlik canımı yakıyor, bir o kadar da öfkeliyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp sağ elimle bileğini kavradım, diğeri hâlâ kanepenin sırtındaydı. Ayağını dudaklarıma götürüp önce yan tarafına, ardından da bileğinin hemen üstüne bir öpücük bıraktığımda nefesi kesildi.

“Bana cevap ver,” dedi titreyen sesiyle.

Bu kez biraz daha yukarıya çıkıp dudaklarımı bacağına bastırdım. “Vermeyeceğim,” dedim. Üzerine eğilip uyluğunun iç kısmını öptüm. Dizini sıkıca kavrayıp yumuşacık tenini hafifçe ısırdım. “Kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun, Celeste? Kâğıt üzerimde karım olman üzerimde bir hakkın olduğu anlamına gelmez. Sana herhangi bir açıklama borçlu değilim. Artık değilim.”

Celeste’in ifadesi sertleşti, bacağını belime doladı. Tek hamlede kucağıma çıkıp elini omuzlarıma koydu, kitabı artık yerdeydi. “Sen öyle san,” dedi tehditkâr bir sesle. “Sen *benimsin*, Zane. Önümüzdeki üç yıl boyunca benimsin.” Parmaklarını saçlarımin arasına kaydırıp beni kendine bakmaya zorladı, bakışları talepkâr ve çaresizdi.

Belini sımsıkı kavradım. “Seni uyardım,” dedim. “Özel meselelerime karışmamamı söyledim.”

Yüzü acıyla dolunca sözlerimi geri almak istedim. Gözleri ihanet ve göyaşlarıyla doldu. İçimi paramparça etti. “Kim o kadın?” diye sordu çatallı sesiyle. “Ben burada, evinde bir başıma otururken kiminle akşam yemeği yiyorsun? Artık kime yemek pişiriyorsun, Zane?” Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, üzerine düşmeden onu başparmağımla yakaladım. Yüzünü nazikçe avuçlarımin arasına alıp iç geçirdim, tüm öfkem ânında yok oldu. “Meraktan delireceğim,” dedi.

Alnımı onunkine yaslayıp sertçe yutkundum, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. “Pazartesileri Sierra’yla, salıları Lex’le, çarşambaları Luca ve Val’le, perşembeleri Ares ve Raven’la,

cumaları Faye ve Dion’la. Cumartesileri aileni ziyarete gittiğinden evde oluyorum. Pazarları da büyükannemde. Birkaç seferdir seni de yanında getirmem gerektiği konusunda uyarsa da pek kulak asmıyorum.”

Gözlerimin içine baktı, yüzümde gezinen güzel kehribar rengi gözlerinden ufak bir şüphe geçti. “Onlarla akşam yemeği yiyorsun belki ama... geç saatlere kadar yatağa gelmiyorsun.”

Öfkem yeniden kabardı ve kalçasını kavrayıp yerlerimizi değiştirdim. Sırtı kanepeye çaptığında ağzından şaşkınlık dolu bir ses çıktı, bacaklarımı onunkilerin arasına koyup üzerine eğildim. Bileklerini kavrayarak başının üzerine mıhladım. “Ak-lına gelen ilk şey bu, değil mi? Seni aldatıyorum, değil mi?”

Öfkemi yansıtan gözleri alev alev yanıyordu. “Yapmadığın şey mi?”

Dişlerimi sıkıp alt dudağını ısırdım, dokunuşum cezalandırıcıydı. Celeste bir an donup kalsa da beni öptü, bacaklarını kalçama dolarken dudaklarını araladı. Dilini kışkırtıcı hamlelerle benimkine sürttü. İnleyerek geri çekildim ve sonra yüzümü boynuna gömdüm. “Delinin tekisin, biliyor musun?” diye mırıldandım ve tenini sertçe emdim. Benim olmasını istiyordum. “Senden başka kimseyi istemeyeceğim, Celeste. Hiç istemedim.”

Aletimi ona bastırıp gözlerine bakabilmek için doğruldum. “Hissediyor musun, Celeste? Tepemin tasını attırsan da aletimi nasıl taş gibi yaptığını hissediyor musun?” Dudağını ısırды, şaşırtıcı derecede savunmasız görünüyordu. “Bunu bana yapabilecek tek kişi sensin, Cennetim. *Sadece sen*. Hayatımızın hangi aşamasında, ne yaşıyor olursak olalım, senden ne kadar nefret edersem edeyim sadece ama sadece seni istiyorum.”

Bunu ona defalarca kez söylemiş, hatta beş yıl önce ayaklarına kapanıp ona yalvarmıştım. Arkasını dönüp gittiğinde bunu bir daha yapmayacağıma yemin etmiştim ama şimdi buradaydım, yine onun güvensizliklerini geçirmek için çaresizce çabalıyordum. Üzerimde bu denli gücü olmasından nefret edi-

yordum. Kahretsin. Her şeye rağmen hâlâ onu sevdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Bileklerini bırakıp elimi vücudunda gezdirdim, avuçlarımı memelerine bastırdım. Celeste keskin bir nefes verip bana uzandı, parmakları yüzümün kenarını okşadı. Beni kendine çekti ve yepyeni bir çaresizlikle dudaklarıma yapıştı. Belime doladığı bacaklarını sanki daha yakınında olmamı istiyormuş gibi sıkıp beni öptüğünde inledim. Elleri vücudumu keşfe çıktı, önce kravatımı çekiştirdi, sonra hızla vazgeçip pantolonumu açmaya koyuldu. Aletimi özgür bırakıp avucuna aldığı anda alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Onu görmek için geri çekilerek kollarımın üzerinde doğruldum. Bunu yapmamalıydık ama duramazdım, yüzüme ona bir şeyleri kanıtlamam gerekiyormuş gibi bakarken olmazdı. Yalvaran gözlerini benimkilerden bir an ayırmadan külotunu kenara itip aletimi girişine hizaladı.

Sıcak ve ıslak kıvrımlarını hissetmemle keskin bir nefes aldım, aletimin başını içine kaydırmasına direnemedim. Güzel iniltisi kulaklarımı doldurdu, içine bir santim daha girerken gözleri benimkilerden ayrılmadı. Vücudum ve aklım savaş hâlindeydi.

“İlk kez bir konuda haklıydın, Celeste.” Merakı kabardı ama içine biraz daha girdiğimde yerini hemen arzuya bıraktı. “Hep senin oldum,” diye fısıldadım ve tek hamlede karımın derinliklerine gömüldüm.

Elli Altı

ZANE

“Hayır,” dedi Celeste. Kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak bana dik dik baktı. “O oteli portföyümüzde tutmak istiyorum. Artık ortağız, kafana göre kararlar alamazsın. Bana danışmak zorundasın.”

Duruşunu taklit edip bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Birkaç hafta önceki kanepede kaçamağımızdan bu yana aramızda hiçbir şey değişmemişti. Ben hâlâ geç saatlere kadar eve dönmüyordum, o da konuyu açmıyordu. İkimiz de o gece hiç yaşanmamış gibi yapıyorduk.

Yine de artık onu anlamak biraz daha kolaylaşmıştı. Çözmek biraz zamanımı almıştı ama ona uzun süre iş insanı kimliğimden başka bir şey göstermediğimden sinirleniyor ve ofiste benimle tartışmaya başlıyordu. Sevişmemizin ardından bir süreliğine eskisi gibi, birlikte koca bir imparatorluk kuracağımızı hayal ettiğim zamanlardaki gibi uyum içinde çalışmıştık. İş dışında bir şey konuşmadığımız, evde birbirimizi görmediğimiz günlerin sayısı arttıkça Celeste’in tavırları değişiyor, sırf bir tepki koparmak için bana kafa tutmaya başlıyordu. Eski-den böyle sorunlar çıkardığında sinirlenirdim fakat artık bunu çok eğlenceli buluyordum. Ona ilgi göstermemi istiyordu ama farkında değildi, ölse bunu itiraf etmezdi.

“Bal gibi de alırım. Zarar eden boktan otellerini ben finanse ediyorum.”

Ayağa kalkıp öne eğildi ve avuçlarını masaya koydu. Gözleri böyle parıldayıp uzun, kıvrıkcık saçları etrafına döküldüğünde tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Bugün üzerinde siyah bir elbise vardı ve ofise girdiğimden beri kumaşın altında ne saklandığını merak ediyordum. “Son baktığımda senin *karındım*,” dedi tehditkâr bir sesle. Bu minik detayı yüzüme vurmaya bayılıyordum, bunu giderek daha sık yapmaya başlamıştı. “Senin olan benimdir ve bu oteli ben finanse edeceğim.”

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Benim imzam olmadan et de görelim.”

Masasının arkasından çıktığında gözlerim uzun bacaklarına kaydı. *Siktir*, masamın üzerinde enfes görünürlerdi. Onu kestiğimi fark edince bakışları değişiverdi. Kendimi hızla toplayıp ona istediğini vermeyi reddettim. Ondan uzak durmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu fakat bugün ona teslim olacağım gün değildi. “Sana istediğimi yaptıracağım,” dedi, dizini bacaklarımın arasına, koltuğumun ucuna koyarak. Onu kucağıma çekip o ateşli elbisesinin içinde becermek için yanıp tutuşuyordum ama yapmadım.

“Dene bakalım. Sonuç hiç hoşuna gitmeyecek. Manevi değeri olduğunu söylediğin hiçbir şeye el sürmedim ama bunu sırf inadına tutmak istiyorsun. Kabul etmiyorum.”

Ellerini omzuma koyduğunda arkama yaslanıp onu izledim, beline sarılma arzum dayanılmazdı. Ona dokunmadığımda kuduruyordu. Onu böyle delirtip üzerime saldırmasını izlemek en sevdiğim şey hâline gelmişti. Ellerini üzerimde gezdirdi, benden bir tepki koparamadıkça daha çok sinirleniyordu. Şahane bir manzaraydı. “Yani o otelin de manevi değeri olduğunu söylersen istediğimi yapacak mısın?”

Gözlerimi onunkilere diktim.

Deli karım ne yaptığını çok iyi biliyordu. Dizini yavaşça öne itip aletime sürttü. “Bana istediğimi verecek misin, Zane?”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, dizi aletimin tepesindeyken beni nasıl tahrik ettiğini saklayamazdım. Yüzüne mu-zaffer bir gülümseme yayılırken merak etmeden duramadım. Her şeye rağmen bunu yapabilir miydik? Beni hâlâ istediği kesindi. Büyükbabasıyla büyükannemin umduğu gibi geçmiş aşmamızın bir yolu var mıydı? Birbirimize tekrar güvenmeyi öğrenebilir miydik? İnşa ettiğim her şeyi yok olmanın eşiğine getirmişti ve kıcıımı zar zor kurtarmıştım.

“Hayır,” dedim. Ellerimi beline koyup onu nazikçe ittim.

Celeste’in gözleri hafifçe açıldı, kafa karışıklığı ve ufak bir kırgınlıkla doldu. “Neden? Restore edilirse kârlı hâle gelir.”

Başımı iki yana sallayarak aramıza mesafe koymak için koltuğumu geriye ittim. Celeste’in ifadesi donuklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşunda inkâr edilemez bir güvensizlik saklıydı. “Belki ama paramızı çok daha iyi bir yere harcayabiliriz. Bu mülk artık markamıza uygun değil ve farklı bir yatırım daha yüksek getiri sağlar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, Celeste.”

Bakışları yüzümde gezindi, bir an beni pürdikkat inceledi. En sonunda beni şaşırtarak, “Haklısın,” dedi. Elini saçlarının arasından geçirip titrek bir nefes aldı, gözleri titreşerek kapandı. Tekrar açıldıklarında yüzünde ben hariç herkese gösterdiği o boş, profesyonel ifade vardı. Kalbim sızladı ve birden kafama dank etti. Ben aynı şeyi yaptığımda o da böyle mi hissediyordu?

“Affedersin, Zane,” dedi kollarını indirerek. “Ne düşünüyordum bilmiyorum.” Ne için özür dilediğini kestiremedim, kötü yatırım kararı mı yoksa bana dokunması mı? Belki her ikisi de.

Arkasını dönüp bir adım attı ama bileğini tutup ona engel oldum. Celeste duraksadı ve omzunun üzerinden bana bakıp

kaşını kaldırdı. “Senin olabilir,” deyiverdim, sözcükler kendi başlarına dudaklarımdan döküldü. “Otel. İstiyorsan senindir.”

Şaşkınlıkla gözlerini kıpıptırdı ama sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve gözleri umuda çok benzer parıltılarla doldu. Hay sikeyim. Bana istediğini yaptırmıştı. *Yine*. Bu bir irade savaşıydı ve böyle gülümsediğini göreceksam her seferinde kaybetmeye mahkûmdum.

“Hayır,” diye mırıldandı tatlı mı tatlı bir sesle. “Önemli değil. Haklısın, Zane. O otel iyi bir yatırım değil. En kısa sürede elden çıkarmalıyız.”

Ona gülümsedim, kalbim az öncekinden daha hızlı atıyordu. İlk seferde güç bela kurtulduğum bağımlılığa yeniden düşüyordum. Celeste benim için tehlike demekti ama ne kadar mücadele edersem edeyim kaybedeceğim en başından belliydi.

Telefonum çaldığında bileğini bıraktım, cevaplarırken Celeste’in kaşları çatıldı.

“Zane,” dedi Clara. Kafamı Celeste’e çevirdim, merakı yüzünden okunuyordu. “Bana büyük bir özür borçlusun.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, telefonumu iki elimde sımsıkı kavradım. “Ne oldu?” diye sordum ufak bir panikle. “Ne yaptım?”

“İki ayı aşkın süredir kızım la evlisin ama yemek dersi davetlerimi geri çevirip duruyorsun. Saçma sapan bir bahane daha duyarsam oraya gelip seni bizzat eve sürükleyeceğim. Anlaşıldı mı?”

Boğazımı temizleyip sırtımı dikleştirerek Celeste’ten uzaklaştım. “İnan bana bunu ilk kez duyuyorum,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Ziyaretine gelme fırsatını asla geri çevirmem. Öyleymiş gibi görüldüğü için üzgünüm.”

Clara bir süre sessiz kaldı, sonra ofladı. “*Celeste*,” dedi sertçe. “Sana söylemedi, değil mi?”

“Hayır. Dediğim gibi, hiçbir şeyden haberim yok.”

İç geçirdi. “Yanında mı?”

“Evet.”

Kıkırdadığında ben de gülümsedim. “Peki o hâlde. Bakalım bu kez ne uyduracak. Kızım bana yalan söyleyenlere ne yaptığımı öğrenmek üzere. Cumartesi sabahı seni burada göreceğim, yatıya da kalacaksın. Anlaşıldı mı?”

Gülümseyip pencereden dışarı bakarak yüzündeki öfkeli anne bakışını kafamda canlandırmaya çalıştım. Celeste’le sevgili olduğumuz zamanlar annem gibi olmuştu ve bunu itiraf etmekten çekinsem de içten içe yine o günlere dönebileceğimizi umuyordum. “Anlaşıldı,” dedim. “Cumartesi sabahı görüşürüz.”

Telefonu kapattım. Celeste göğsünde kavuşturduğu kollarıyla öylece duruyordu. Bakışlarımı karımın üzerinde gezdirdim, gözlerindeki öfkeyi ve güvensizliği inceledim. İşte bu yüzden bunu yürütemezdik, bizi biz yapan o sağlam temeli yerle bir etmiştik.

Elli Yedi

CELESTE

“Neyin var, canım?” diye sordu annem, meraklı bakışlarını üzerime dikerek. Kafamı iki yana sallayıp yüzüncü patatesi soymaya devam ettim. Annem bugün beni köle gibi çalıştırıyordu ve soyduğum her patatesle huysuzluğum biraz daha tırmanıyordu.

“Evet, normalden daha sinir bozucusun,” dedi Archer görüntülü görüşmenin diğer ucundaki mutfağından.

“Bir şey yok,” diye tersledim. Zane’in nerede olduğunu ve birkaç gün önce ofiste kiminle konuştuğunu deli gibi merak ediyordum. Sesi çok tatlı, çok şefkatliydi ve bunu duymak içimde tatmadığım bir duygu uyandırmıştı. Sadece kıskançlık değildi. Kendimi... istenmeyen kişi gibi hissetmişim sanırım. Sesine karışan içten sevgi bana haddimi hiçbir sözün yapamayacağı şekilde bildirmişti.

Öylece dikilip duymamam gereken bir konuşmayı dinlerken kendimi acınası hissetmiştim. O günden beri kafamda çılgın teoriler dönüyordu. Elimdeki kanıtlara rağmen beni hiç aldatmadığını, asla da aldatmayacağını söyleyip duruyordu. Yine aynı şeyi yapacağını biliyordum ve bu sefer kiminle olduğunu bulacağım diye de saçma sapan şeyler yapıyordum. Onu iste-

mekten, yine işaretleri gözden kaçırmaktan korkuyordum ve bu beni delirtiyordu.

Babam neşeyle bir şeyler anlatarak içeri girdiğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Kucağında yeni bir çuval patates taşıyan Zane arkasında belirince elim kaydı. Soyacak tenimi sıyrırken inledim, parmağımın ucunda bir damla kan belirdi. Zane kucağındaki çuvalı yere atıverdi.

“Tanrı aşkına, Celeste. Biraz dikkatli olsana!” diye bağırarak yanıma koşup elimi tuttu. Endişeli gözlerle ufak kanı süzdü ve parmağımı ağzına götürüp emdi.

Şok içinde ona baktım. “Burada ne işin var?” diye sordum sinirle.

Tek kaşını kaldırıp parmağımı ağzından çıkardı, kanamanın durduğunu görünce rahatladı. “Kayınvalidem ziyaretine gelmemi talep ettiğinde ziyaretine gelirim. Senin aksine söz dinlemeyi biliyorum.”

İçim suçluluk duygusuyla doldu, ardından anlayış ve rahatlama geldi. Dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldığında gözlerimi kıstım. Biliyordu. Kiskanacağımı biliyordu. Üzerime eğildi, dudakları kulağıma sürtündü. “Bir daha başımı annenle belaya sokmadan önce iki kez düşün,” diye uyarıp dişlerini tenime sürttü.

“Hey!” diye bağırdı Archer. “Pis ellerini kardeşimin üzerinden çek, piç kurusu. Benim evimdeyken ayağını denk al.”

Zane geri çekilip telefona uzanarak abimi sessize aldı. Annem güldü. “Zane,” diye azarladı. “Kayınbiraderinin sesini açar mısın?” Sevgi dolu bir bakışla kolunu tuttu.

Babam ekrana bakıp kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bunca zamandır sesini şak diye kesebiliyor muyduk yani?” diye sordu şaşkınlıkla. Archer ekranda kuduruyor, muhtemelen Zane’e küfürler yağıdırıyordu. Bir kahkaha patlattım, kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir şeyle dolup taşıtı. *Mutluluk.*

Zane hayret dolu bakışlarla bana döndü, yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. Eli belimdeydi. Düşünmeden ona yaslandım, bu ânın tadını çıkarmak istiyordum. Her şey eski günlerdeki gibiydi, ailem sonunda ilişkimizi kabullendiğinde burada geçirdiğimiz cumartesilere geri dönmüştük sanki. Bu hafiflik hissini ne kadar özlediğimin farkında değildim.

Zane'in söylediğini yapmayacağını anlayan annem gözlerini devirerek abimin sesini açtı. "Tek kelime duymayacağım," diye uyardı. Archer öfkeyle dolup taşan gözlerine rağmen dudaklarını birbirine bastırdı. Göz ucuyla Zane'in abime sırttığını fark ettim. Bu hâlleri kalbimi pır pır ettirdi. Arkadaşlıklarının bozulmasının Archer'ı incittiğini biliyordum ama onları böyle görmek beni zamanla birbirimize verdiğimiz zararların bir kısmını telafi edip edemeyeceğimizi merak etmeye itti. Bana hissetmemem gereken bir umut verdi.

"Bırak ben yapayım," dedi Zane, soyacağı elimden alarak. İrkilerek düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm. Kayıp hissi bir tokat gibi suratıma çarptı ve bir an Lily'nin Zane'in yaptığı her şeyi affedeceğimi söylemekte haklı olup olmadığını düşündüm.

"Hayır," diye çıkıştı annem. "Bana seni davet ettiği konusunda yalan söyledi, evdeki her patatesi o soyacak."

Ağzım şaşkınlıkla aralandı, eğri büğrü soyulmuş patateslerden birini kaldırdım. "Bu eziyeti onun yüzünden mi çekiyorum?" diye sordum öfkeyle. Patatesi hışımla geri atıp Zane'e pis pis baktım. O ise bana sırtlamakla yetindi, öfkemden etkilenmediği hatta bunu eğlenceli bulduğu ortadaydı.

"Hayır," dedi annem. "*Kendin* ettin kendin buldun. Gerçi hata bende, botanik bahçesi için taze gübre toplamaya gittiğini söylediğinde bir işler çevirdiğini anlamalıydım."

Zane kaşını kaldırıp belimi sıktı, başını yana eğerek beni kendine çekti. "*Daha neler, Celeste,*" diye fısıldadı. Ne var ki sesi yeterince alçak değildi, annem başını hışımla aşağı yukarı sallayarak ellerini tezgâha koydu.

“*Aynen öyle. İnek beslediğini ve—*”

“Tamam, patatesleri soyuyorum,” diye araya girdim. “Hepsini soyacağım, oldu mu?”

Archer kahkahayı bastı, babamsa kendini tutmak için büyük mücadele veriyordu. Zane’in bize neden katılmayacağına dair bahanelerim tükeniyordu ve annem uydurduğum yalanları hiç sorgulamadığından biraz... yaratıcılığımı kullanmaya başlamıştım. Kırk yıl düşünsem böyle enseleneceğim aklıma gelmezdi.

“Bir tanem,” diye mırıldandı Zane, alçak ve tehditkâr bir sesle. “Ailene *inek boku* toplamakla meşgul olduğum için gele-meyeceğimi söyledim deme sakın.”

Gergin gergin öksürdüm, yanaklarım ısındı. “Asla öyle bir şey yapmam,” dedim tüm masumiyetimle ona bakarak. Zane’in bakışları yüzümde gezindi, bir an dudaklarımda oyalandı ama en sonunda yine gözlerime döndü. Bana tıpkı eskisi gibi, beni çok tatlı buluyormuş gibi bakıyordu. Nabzım hızlandı.

“Tam olarak öyle dedi,” dedi babam. Şok içinde ağzım açık kaldı.

Gözlerimi Zane’den ayırıp ona döndüm, o ise sadece gülümsedi. “*Baba,*” diye homurdandım. Güldüğünde bu neşeli tavrına şaşırıp ben de güldüm. Clifton’la nişanlandığımızda aramız biraz gerilmişti ama şimdi her şey yine normale dönmüş gibiydi ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. İkisi arasında Zane’i daha az sevmesi mantıklı olandı ama durum tam tersi gibiydi.

Zane başını iki yana sallayıp omzuma sürtünerek patateslerden birini aldı ve zahmetsizce soyuverdi. Benden çok daha hızlı ve iyi olmasına sinirlenip ona pis bir bakış attım fakat o kıkırdadı, gözleri şefkatle doluydu. Yıllar sonra bana tekrar böyle bakınca kalbime tuhaf bir sızı saplandı.

Birkaç dakika sessizce patatesleri soymaya devam ettik, hepsi bitene dek ailemin birkaç saniyede bir bizi meraklı gözlerle süzdüğünü fark etmedim.

“Yemekten önce bir şeyler içmeye ne dersin, Zane?” dedi babam.

Aralarında sözsüz bir anlaşma geçmiş gibi Zane’in omuzları gerildi, soyacağı bıraktı. “Tabii,” dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Kocamın yanımdan ayrılmasını çatık kaşlarla izledim, merak içimi kemirdi. “Onları kendi hâllerine bırak,” dedi annem bana bir patates daha uzatarak. Sebzeyi sessizce alsam da içime çöken tedirginlikle bunun ne anlama geldiğini düşünmeye devam ettim.

Elli Sekiz

ZANE

“Gitsek iyi olacak,” dedi Celeste. Archer’ın da katılabilmesi için internet üzerinden oynadığımız kart oyununu bırakıp kanepeden kalktı.

“Ne münasebet,” dedi Clara kaşlarını kaldırarak. “Burada kalıyorsunuz.”

Celeste bana döndü, gözlerinden bir huzursuzluk geçti. Bana acıyordu sanki. “İı, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi tereddütle. “Zane’in yarın işleri var.”

Bunun üzerine kayınvalidem bana döndü, sözümü çiğnemem için bana meydan okuyor gibiydi. “Kalıyorsun, değil mi?” dedi sertçe.

“Evet, sözüm söz.”

“Planın falan da yok, yanılıyor muyum?”

Başımı iki yana salladım. “Akşama dek yok. Büyükanemnin evinde yemek yiyeceğiz ama o vakte kadar müsaitim.”

Clara kollarını göğsünde kavuşturup kızına dönerek tek kaşını kaldırdı. Karım çaresiz gözlerle bana dönünce gülmek için kendimi zor tuttum. Omuzlarımı silktim, bunu inek boku hikâyesini uydururken düşünecekti. “Birden aklıma ne geldi,” dedi Clara. “Soyulmayı bekleyen bir dünya soğanım vardı. Yarın hepsini halledersin, değil mi, Celeste? Hazır işin de yok.”

Karımın omuzları yenilgiyle çöktü, bana attığı nefret dolu bakış beni tahrik etmekten başka işe yaramadı. “Olur, anne.”

“Zane’i yukarı çıkar,” dedi Clara. “Bugün çok çalıştı, her şeye eli değdi. Biraz dinlenmeyi hak etti. Dondurucumuz sayesinde aylarca yetecek erzakla doldu.”

Celeste bir karış açık kalmış ağızıyla ona baktı, sonra ellerini, *benim elim armut mu topladı?* dercesine iki yana açtı. İkimiz de işin çoğunu onun hallettiğini biliyorduk. Yüzündeki sevimli, öfkeli ifadesine ve al al olmuş yanaklarına gülümsemekten kendimi alamadım. Ayağa kalkıp onu daha da kudurtmak için, “Benim için bir zevkti,” dedim Clara’ya.

Celeste bana pis bakışlar atarak oturma odasından hışımla çıktı. Sırtarak onu takip ettim, bu akşam gözüme daha bir tatlı görünüyordu. Beni üst kata çıkardı ve burada geçirdiğim zamanları –gizli kapaklı öpücüklerimizi, birbirimizden bir gece bile ayrı kalmaya tahammülümüz olmadığından usulca birbirimizin odalarına süzülüğümüzü– hatırlarken gülümsemem solup gitti.

Alışkanlıktan sağa, misafir odasına döndüğümde Celeste bileğimi tuttu, gözleri benimkilerle buluştu. “Artık evliyiz,” diye fısıldayıp beni yatak odasına sürükledi. Kaşımı kaldırdım, babasının gözünü üzerimden ayırmadığını ve hatta ilk birkaç hafta boyunca defalarca kez odama anlık baskınlar yaptığını hatırlıyordum. Ondan gizli kızını götüreceğimden endişeleniyordu ki endişelerinde haklıydı, tam olarak bunu yapmıştım.

Sessizce onu takip ederken yüreğim ağızımdaydı, mideme ufak bir gerginlik oturmuştu. Evlendiğimizden beri onunla aynı anda yatağa girmemiştım. Bu, gözüme çok samimi görünüyordu. Aramızdaki sınırları korumak bugünlerde zaten yeterince zordu.

İçeri girerken omzunun üzerinden bana bir bakış attı, eli hâlâ bileğimdeydi. Beni peşinden sürüklemese onu takip etmeyeceğimden korkuyordu sanki. Kapı arkamızdan kapandı ve gözlerim doğruca masasının üzerinde duran çantama kaydı.

Geldiğimde onu misafir odasına bırakmıştım ama biri belli ki onu buraya getirmişti. Benim kadar şaşkın görünmesine bakılırsa bunu yapan Celeste değildi.

Kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak farkında bile olmadan bileğimi ulaşamayacağı bir yere çektim. “Bana bir açıklama borçlusun, karıcığım.”

Yüzünü bana döndü ve kızaran yanakları ânında aklımı başımdan aldı. “Şey... Ben... Ne konuda?”

Bana canımı yakacak kadar aşına olduğum o sevimli, masum bakışları attığında gözlerimi kıstım. “İnek boku, ha?”

“Ah, o mevzu mu?” dedi tiz bir sesle. “Bir açıklamam... var elbette.”

“Dinliyorum.” Ne tür bir hikâye yazacağını merak ediyordum. Bu huyu Sierra’dan kapmıştı, yakasını bir şeyden kurtarması gerektiğinde deli saçması ama bir o kadar da inandırıcı bir yalan uydururdu. Bunun değişmediğini görmek biraz hoşuma gitmişti.

Gergince gülüp buklelerini kulağının arkasına itti. “Ne bileyim? O an çok mantıklı gelmişti.”

Elini tutup onu kendime çektim ve yerlerimizi değiştirerek onu kapıyla arama sıkıştırdım. “Öyle mi?” diye mırıldandım yüzümü onunkine eğerek. Benimkine yaslanmış vücudu yumuşacıktı, *mükemmeldi*. “Taze gübre için inek satın almamı mantıklı mı buldun gerçekten?” Ne kadar eğlendiğimi ona çaktırmamak için elimden geleni yapıyordum ama kahretsin, çok zordu. İlk seferde de ona böyle âşık olmuştum ve şimdi de aynı yola sürüklendiğimi hissedebiliyordum. “Annene hakkımda başka ne yalanlar söyledin, ha?”

Kendini tutmaya çalışsa da dayanamayıp bir kahkaha patlattı. Bu neşeli ses kalp atışlarımı hızlandırdı. Kendi yüzüme de bir gülümseme yayılırken bileklerini kavrayıp başının üzerine mıhladım. “O kadar komik demek.”

Başıyla onayladı, göğsü benimkine dayanmıştı. Nefesleri benimkiler gibi hızlanmıştı ve birkaç saniye için buna kapılmak işten bile değildi. “Ona gübreleri şahsen seçtiğini ve botanik bahçene layık olanları ayıklamak için hepsini ciddi bir süreçten geçirdiğini söyledim.”

Kıkırdadığında alnımı onunkine yasladım. “Deli kız.” Burunum onunkine sürtününce kıkırtısı kesik bir nefesle duruldu. Gerildi ve başını hafifçe eğerek dudaklarını aniden benimkilere değdirip geri çekildi. Bir an kendini kaptırmış ama son anda akli başına gelmişti sanki. Sertçe yutkundum, dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe vardı. Onu öpmek çok kolay olurdu ama dönüp dolaşıp aynı noktaya dönemezdik. Teslim olmaya devam edersem ondan kopamazdım.

Bileklerini bırakıp doğruldum ama bir adım atamadan Celeste elimi tuttu. Önce kenetlenmiş parmaklarımıza, sonra ona baktım. Gözleri derin bir ihtiyaçla doluydu, karşılamak için yanıp tutuştuğum bir ihtiyaçla. Tüm çabalarımaya rağmen bakışlarımı onunkilerden ayıramadım.

Celeste bana doğru bir adım attı, az önce açtığım kısıcık mesafeyi de kapattı. Boştaki elini göğsümden yukarı kaydırıp enseme koydu, yalvaran gözlerle bana bakarak parmak uçlarında yükseldi. Dudakları tereddütle benimkilere iki kez değdiğince titrek bir nefes verdim. Eli saçlarımın arasına ilerledi ve dudaklarımaya yumuşak bir öpücük kondurmasıyla inledim, dokunuşu şefkat ve pişmanlıkla doluydu. Ona karşı koymam imkânsızdı, hiç koyamamıştım zaten. Elimi buklelerinin arasına daldırıp ona karşılık verdiğimde inledi, onun aksine benim dokunuşum sert ve öfkeliydi. Aradan geçen yıllarda hiçbir şey değişmemişti, hâlâ ona karşı koyamıyordum ve beni çıldırtıyordu.

Celeste elimi bırakıp geri çekilerek yüzüme baktı, nefes nefeseydi. Avuçlarını göğsüme koyduğunda teninin sıcaklığı gömleğimin kumaşına rağmen içime işledi. Üst düğmemi kav-rarken keskin bir nefes aldım. İçin için yanan bakışlarıyla onu

çözdü. Sıradakine geçerken büyülenmiş gibi öylece durdum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Düğmelerin yarısına ulaştığında kendime geldim ve ellerini kavrayarak hareketsiz bıraktım. “Ne yaptığını bilmiyorsun,” diye fısıldadım titrek bir sesle.

Kirpiklerinin arasından bana baktı. “Biliyorum,” dedi ama mümkün değildi. Ellerini bıraktığımda kalan düğmeleri açtı. Gömleğimin önü açılınca titreyen avucunu göğsümün ortasına koydu, aşağı doğru ilerlerken tenimi usulca okşadı.

Kesik bir nefesle yakamı tutup kumaşı omuzlarımdan aşağı itti ama kalbimin üzerindeki ondan sakladığım dövmeyi görünce donakaldı. Ona tesadüf olamayacak kadar çok benzeyen, kanatları kararıp çürümüş tanrıçayı incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu ne?” diye fısıldadı, dövmenin hatlarını parmağıyla takip ederek.

“En büyük pişmanlığım.”

Gözleri benimkilere kilitlendi, gözleri acıyla parlarken elini boynuma götürdü. Kısa bir tereddüdün ardından beni kendine çekip dudaklarıma yapıştı. Her ikaz işaretini siktir edip inleyerek bana sunduğu şeyi kabul ettim.

Belini kavrayıp onu kucağıma aldım, daha yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. Bacakları ânında belime dolandı. Beni öpmeyi bırakmadan parmaklarını saçlarımdan arasına geçirdi, dokunuşu sabırsız ve çaresizdi.

Vücudunu vücuduma bastırarak ağzını araladı, dokunuşları bana söyleyemediği her şeyi anlatır gibiydi. Gömleğimi hışımla çıkarıp atarken onu yatağa taşıdım. Elbisesini çıkarmam için bacaklarını sıkıştırarak kollarını havaya kaldırdı. “*Siktir*,” diye inledim beyaz dantel çamaşırı ortaya çıktığında. Dudakları tekrar benimkilerle buluştu, beni başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi aceleyle öptü.

Onu kucağımdan indirmeden yatağa oturdum. Beni yatağa doğru itti ve bakışları dövmeme geri döndü. “Demek bu

yüzden hiç soyunmuyorsun,” diye fısıldadı, eğilip göğsümü öptü. Keskin bir nefes alıp kışını avuçladım, etini sertçe sıkarak onu kışkırttım. Celeste tıpkı eskisi gibi ardında öpücükler bırakarak ağır ağır göğsümden yukarı tırmandı ve aklımı başımdan aldı. Boynumdaki hassas noktayı dişleyince kendimi tutmayıp inledim.

Aynı şeyi tekrarladığında elimi saçlarının arasına daldırıp tutamları sertçe kavradım. “Kirli oynuyorsun,” diye inledim. Gülerek doğruldu ve bacaklarını karnımın iki yanına açtı. Külotunun ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde aklımı kaçıracığımı sandım. Gözlerimin içine baktı, bakışları şefkat ve müthiş bir özlemle doluydu.

Göz temasımızı bozmadan arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açarak önüne düşmesine izin verdi. “*Hasiktir.*” Hayranlıkla ona baktım, bana ne yaptığını çok iyi bildiğini görebiliyordum.

Onu tutup sabırsızca yerlerimizi değiştirdim, sırtı yatağa çarptığında dudaklarından kaçan şaşkınlık nidası kulaklarımı şenlendirdi. Parmaklarımı külotuna geçirdim, Celeste dudağını dişledi ve ben onu yavaşça çıkarırken nefesleri hızlandı. Beş yıldır onu hiç bu kadar çok istememiştim.

Bunca zaman sonra ilk kez önümde çıırılçıplak kaldığında bir nefes aldım. Güzel Cennetim her zamanki kadar büyüleyiciydi. “Sen de,” dedi yalvarırcasına. Sırtarak kumaş pantolonumu çıkarıp kıyafetlerinin üzerine attım ve bacaklarının arasına geri döndüm.

Gözleri aletime kaydığında inledi, bacaklarını belime dolayıp beni kendine çekmeye çalışınca keyiften mest oldum. “Bu ne sabırsızlık,” diye mırıldandım, itiraz etmeden üzerine uzanıp kasıklarımı onunkine bastırırsam bile.

Celeste altımda kıvrandı, elleri sırtımı arşınladı. “Lütfen,” diye yalvardı. Alnımı alnına yasladım. Saçlarımı kavrayıp dudaklarımı dudaklarına çekti, dokunuşu saygı doluydu. Onu ağır ağır öpüp bacaklarının arasına sürtünmeye devam ettim,

aletimi zevk sularıyla kapladım. İçine sertçe girdiğimde adımı inledi, bacakları benimkilere dolandı.

“Tek kelimeyle enfes,” diye fısıldadım ağzına doğru. Kalçasını hareket ettirmesiyle boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi. “İşte böyle,” diye homurdanarak kalçasını sıkıca kavradım.

Celeste hafifçe doğrulup beni gafil avlayarak yerlerimizi değiştirdi. Kıs kıs gülererek kucağıma çıktı ve aletimi kavrayıp gözlerini benimkilere kilitleyerek yavaş yavaş üzerine oturdu. Yüzünde beliren saf zevk beni neredeyse o an darmadağın edecekti.

“Becer beni,” dedim. “Kocanı becer, Celeste.”

Sözlerime karşılık kadınlığı kasıldığında inledim, karşısında acizdim. Üzerimde hareket etmeye başladı, her hamlesiyle bana kimin olduğumu hatırlatıyor gibiydi. O an boku yediğime emin oldum. Onca yıla, onca kalp kırıklığına ve acıya rağmen onu hâlâ her şeyden çok istiyordum. Bu öylece geçip gidecek bir şey değildi. Daima onun olacaktım.

Elli Dokuz

CELESTE

Zane uykusunda kolunu belime dolayıp beni kendine çekince yüzümü göğsüne gömerek mutlu mutlu iç geçirdim ve parmaklarımı dövmesinin üzerinde gezdirdim. Bu bendim. Baktıkça bundan biraz daha emin oluyordum. Kalbinin üzerine dövmemi yaptırırken aklından ne geçiyordu?

Beni nasıl gördüğünden bile emin değildim. Bir tanrıçaya benziyordum ama siyah kanatlarım düşmüş bir meleği andırıyordu. Birkaç yıllıkmış gibi görünüyordu ve aklıma sormaya cesaret edemediğim daha fazla sorunun üşüşmesine neden olmuştu.

Kederimde boğulmadığım anlarda onunla olmak hiç olmadığı kadar kafa karıştırıcıydı. Bana özlem dolu gözlerle bakıp her şeye rağmen aramıza mesafe koymaya çalıştıkça kendimi sorguluyordum. Aradan geçen haftalar öfkesini ve nefretini beraberinde götürmüş, geriye yalnızca derin bir acı bırakmıştı.

Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu anlayamıyordum ve bunu ne zaman konuşmaya kalksak hüznüm kulaklarımı sağır ediyordu. Günlükler aksinin ispatı olsa da her seferinde tüm suçlamalarımı reddediyordu. Lily'nin King's Bridge'deki itirafını hep inkâr etmişti ve artık ben de buna eskisi kadar inanmamaya başlıyordum. İçimde kök salmaya başlayan şüphe ardından hemen vicdan azabını getirdi. Zane'in haklı olmasını çok istiyordum

ama öyleyse bu, en yakın arkadaşımın bana yalan söylediği anlamına gelirdi. Bu imkânsızdı. Lily bana asla yalan söylemezdi, hele de kendi canına kıymak için. Böylesi hiç mantıklı değildi.

Zane'in eli belimden aşağı kayd, uyanmaya başlarken iç geçirdi. Gözleri titreşerek açıldı ve bana gülümsedi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, titrek bir nefes aldım. Bu ânın sonsuza dek sürmesini istiyordum ama sürmeyeceğini biliyordum.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve aniden doğruldu, yorgan belinin etrafına toplandı. Elini saçlarının arasından geçirerek çocukluk odama, etrafa saçılan kıyafetlerimize baktı. Gözlerini kapatmasını, vücudunun gerilmesini, duvarları yerine dönerken her bir şefkat kırıntısının uçup gitmesini izledim.

Onu özlüyordum. Bunun derinliğini dün geceye dek fark etmemiştim. "Zane," diye fısıldadım. Oturur vaziyete geçip çıplak bedenimi yorganın ardına gizledim.

Gözlerini açıp bana baktı, bakışları hiçbir şeyi ele vermedi. "Eve dönsek iyi olacak. Büyükanne geçmeden önce halletmem gereken işlerim var."

Dün gecenin ardından bana bu kadar... *mesafeli* yaklaşması tuhaftı. Pişmanlığı yüzünden okunuyordu, iç geçirerek yataktan kalkmak için döndü. Kolunu tutup yorganın üzerimden düşmesine izin verdim. Zane tepeden tırnağa gerildi, ufak bir rahatsızlıkla elime baktı. "Ben de geleceğim," dedim. "Büyükanne."

Gözlerinden bir şaşkınlık ifadesi gelip geçti ve omuzlarındaki gerginlik bir nebze gevşedi. "Öyle mi?"

Başımınla onayladım "Bahane üretmenin giderek zorlaştığını söylemiştin, değil mi? Üç yılı böyle geçiremeyiz. Sanırım..." Sinirlerim gerildi, lafımın gerisini getirmemi bekleyen Zane kaşını kaldırdı. "Rol yapsak daha iyi olur," dedim en sonunda, düşüncelerimi ve hislerimi tarif etmeye kelimeler kifayetsizdi.

"Rol mü yapsak?"

“Ailelerimiz bizim için endişeleniyor, ben de düşündüm ki... Ne bileyim... Onlara görmek istediklerini göstersek daha kolay olmaz mı? Dün buraya gelip annemle babamı mutlu ettiğin için sana minnettarım, elimden gelirse ben de senin için aynısını yapmak isterim. Buna inanmakta zorlanıyorsun, biliyorum ama sürekli kavga edelim istemiyorum.”

Yüzümü dikkatle inceleyip iç geçirdi. “Celeste,” diye mırıldandı ve yorganı tutup etrafıma sararak vücudumu kendinden sakladı. “Bilmiyorum. O kadar da kötü bir fikir değil sanırım. Üç yıl az buz bir süre değil ve isteyeceğim son şey etrafımızdaki herkesi huzursuz etmek. Sadece...”

Bakışlarını kaçırıp saçlarını karıştırdı. Ben de tuhaf bir utançla gövdesine bakmayı kestim. Dün geceye rağmen içinde bulunduğumuz bu an çok samimi geliyordu.

“Sadece ne?” diye fısıldadım.

İç çekerek tekrar arkasına yaslandı, gözleri yine benimkilerle buluştu. “Kardeşlerimi tahmin bile edemeyeceğin kadar çok incittin. Bana yaptıklarını erkek kardeşlerime hiç anlatmadım, Celeste, bunu kaldıramayacaklarını düşündüm. Seni tüm kalpleriyle sevmişlerdi ama sen onları öylece bırakıp gittin. Nedenini ben anlıyorum ama onlar anlamıyor. Sadece korkunç bir ayrılık yaşadığımızı ve yanında olmak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen onları hayatından çıkardığını düşünüyorlar. İzin verseydin bunu yaparlardı, biliyorsun, değil mi? Seni o kadar çok seviyorlardı ki kalbimi kırmış olmana rağmen seninle arkadaş kalırlardı. Detaylardan, bana nasıl ihanet ettiğinden haberleri yok.”

Yeni bir keder dalgası içimi sardı, kafamı çevirip dudağımı ısırdım. Beş yıl önce yaptığım çoğu şeyden pişmandım ama listenin başında onları incitmiş olmak geliyordu.

“Seni tekrar hayatlarına sokmaktan çekiniyorum çünkü üç yıl sonra sil baştan aynı şeyi yaşayacaklar. Seni karım olarak, içimizden biri olarak görmelerini istemiyorum. O yer günün

birinde, en sonunda hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulduğumda, başka birine ait olacak ve senin onun yerini dolduruyormuş gibi olmanı istemiyorum.”

Keskin bir acı kalbimi dağladı, derin bir nefes aldım. Sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılandı. Evimizde, yatağında başka birinin olacağını düşünmek... beni mahvediyordu. Evleneceğimizi öğrendiğinde Lily de böyle mi hissetmişti?

Artık onu anlıyordum.

Bu dayanılmaz bir ıstıraptı ve ben gelecekteki kadının yüzünü bile bilmiyordum. Tanıdığım ya da sevdiğim biri değildi.

Yataktan çıkarken, “Anlıyorum,” dedim çatallı sesimle. Tenime çarpan serin havayı bile umursamadım, tek derdim gözyaşlarına boğulmadan buradan çıkmaktı. O kadın olmayı istememem gerekiyordu ama elimde değildi. Geçmiş, nefreti hatırlamak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Kendimi onunla hissettiğim mutluluk anlarına kaptırmayı giderek daha sık istiyordum. Ondan ayrıldığımdan beri kendimi *bir bütün* gibi hissetmemiştim ve şimdi öyle hissetmek istiyordum. Eskiden sahip olduğumuz her şeyi, bizi istiyordum.

Bir adım daha atamadan Zane kolunu belime dolayıp beni yatağa çekti, sırtım göğsüne temas edince nefesim kesildi. Beni sımsıkı tutup alnını omzuma yasladı, nefesleri kesik kesikti. “Unut gitsin. Gelmelisin,” diye fısıldadı, acısı sesine karışıyordu. “Seni de yanımda götürüyorum.”

Kalbim tekledi, içimde bir umut yeşerirken gözlerim titreyerek kapandı. “Hayır,” diye mırıldandım boğuk bir sesle. “Haklısın. Bu... haddimi aşmak olur.”

İç geçirerek kolunu daha da sıktı. “Akşam benimle geliyor-sun,” dedi kesin bir dille. Ona yaslandım, dökülmemiş yaşlar gözlerimi yaktı. Lily’nin korktuğu şey buydu işte. Eninde sonunda Zane’i affetmem, onun da bunu izlemek zorunda kalması. Ona bunu yapmayacağıma söz vermiştim ama sözümü tutmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Altın

ZANE

Büyükannemin evinin önüne yanaşırken Celeste'e baktım. Ailesinin evinden ayrıldığımızdan beri neredeyse tek kelime etmemişti ve bunun suçlusu bendim. O sözleri hiç etmemeliydim, özellikle de dün gecenin ardından.

“İyi misin?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Celeste başını kaldırdı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Yıllardır, liseden beri bana böyle bakmamıştı. Tedirgin ve savunmasız görünüyordu. Dürüst olmam gerekirse öfkesini buna tercih ederdim. O hâlleri canımı çok daha az yakıyordu.

“İyiyim,” diye mırıldandı. Beni ikna etmek için elinden geleni yapıyordu ve onu iyi tanımasam buna kanabilirdim.

İç geçirerek ona döndüm, buklelerini nazikçe yüzünden çektim. Celeste hafifçe geri kaçtığında öylece kaldım ve sonra elimi geri çektim. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Celeste.”

Gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde birbiri ardına beliren duygular beni şaşkına çevirdi. Hepsi bana inanmakta zorlandığım bir şey anlatıyordu. Ona daha önce inanmış ve bedelini ödemiştim. “Yapabileceğin bir şey yok,” dedi. “İçeri girelim hadi. Söz veriyorum uslu duracağım. Sadece endişelerini giderecek ama benden...” Bir an duraksayıp gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes almasını izledim. “Ama benden sonra

gelecek kişinin yerini işgal etmeyeceğim. Beni affetmelerini istemeyecek ya da yaptıklarımı telafi etmeye çalışmayacağım. İcini rahat tut, tamam mı?”

Titrek bir nefes daha alıp gülümsedi ama ardında öyle bir hüznün saklıydı ki dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için ona yalvarmak istedim. Birbirimize yönelttiğimiz suçlamalara ve nefrete o kadar alışmıştım ki onu incitecek gücüm olduğu aklımın ucundan geçmemişti. Beni o kadar umursamadığını sanmıştım ve şimdi yanıldığımı öğrenmişken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Ben bir şey söyleyemeden dönüp arabadan indi, ben de onu takip ettim. “Celeste!” diye seslendim. Durup omzunun üzerinden bana baktı, gece için giydiği soluk pembe elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Kolunu tutup onu kendime çektiğimde dengesini kaybetti. Göğsüme çarparken bir kolumu beline dolayıp diğerini yüzüne götürdüm.

“İçerideyken karım olduğunu sakın unutma. Şu an, içinde bulunduğumuz bu anda ben senim. Önemli olan tek şey bu, tamam mı?”

Celeste başını elime doğru eğdi, gözleri bir anlığına kapandı. “Ama hep öyle olmayacaksın. Olamazsın,” diye fısıldadı, “bunu aklımdan çıkarmamam gerek.”

Belini daha sıkı kavrayıp, “Celeste,” diye mırıldandım.

“Zane?” Sierra’nın sesini duymamla gerilip karımı bıraktım. Celeste’i görmesiyle donakalmış gibi ayağı adımının ortasında durmuştu. İki kadın da taş kesilmişti, nereye bakacaklarını bilmiyorlardı. Bir dayanışma göstergesi misali elimi tekrar beline doladığımda Celeste bana sokuldu.

“Ah,” dedi kardeşim en sonunda. “O neden burada? Büyükannem seni onu yanında getirmeye mi zorladı?”

Celeste gerilip başını yere eğdi. Onu yıllardır böyle yenilmiş görmemiştım ve bu hâli en derinlere gömdüğümü sandığım tüm koruma içgüdülerimi ilk günkü gibi hayata döndürdü.

“Sierra,” diye uyardım. “*Karımdan* bahsediyorsun. O da bu ailenin bir parçası.”

Kardeşimin bakışları yüzümde gezindi, sonra Celeste’e kayıp tekrar bana döndü. “Seni uyarmadığımı söyleyemezsin,” deyip yanımızdan geçerek içeri girdi. Kapıyı arkasından çarptı.

İç geçirerek başımı yıldızlı gökyüzüne çevirdim, kafam allak bullaktı. Ne bok yiyecektim? Büyükanнем neden Celeste’le beni bir araya getirmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü?

“Gitmem daha iyi olacak,” dedi Celeste usulca. “Ailen-den uzak durmamı söylerken haklıydın, Zane. Aklımdan ne geçiyordu ki? Seni dün ailemle görünce sandım ki...” Başını iki yana salladı. “Eve giderim. Orada olmam aile yemeğinizi mahvedecek. Hem zaten haklıydın. Ne anlamı var ki? Üç yıl sonra burada olmayacağım. Bu esnada neden karşılarına çıkıp onlara eziyet edeyim ki?”

Bir gülümsemeyle elini tuttum. “Büyükanнемin seni zorla masaya sürüklemesi an meselesiydi zaten. Kaçınılmazı erteleyebiliriz ama ondan kaçamayız. Buraya kadar geldin, neden kalanı da birlikte göğüslemiyoruz?”

Gözlerimin içine baktı ve ufak bir tereddüdün ardından gönülsüzce de olsa başını aşağı yukarı salladı. Gülümseyip onu yürümeye teşvik ettim, içeri girerken kolumu omzuna attım. Gergin değilim desem yalan olurdu. Ailem düğünümüze katılmıştı ama büyükanнем dışında hiçbiri bizi tebrik etmemiş, zorunda kalmadıkça Celeste’e yaklaşmamıştı.

Odaya girdiğimizde içeriye bir sessizlik çöktü, herkesin tepkisini incelemeye koyuldum. Raven’ın kafası karışmış gibiydi, Val ve Faye ne yapacaklarını bilmiyordu. Ares ve Luca hayal kırıklığına uğramış, Lex ise düpedüz öfkeli görünüyordu. İçlerinden bir tek Dion ona bir nebze olsun şefkatle bakıyordu. Sierra ise başını şarap kadehinden bile kaldırmaya tenezzül etmemişti, çenesi gergindi.

“Gel otur, Celeste,” dedi büyükannem. “Bize katılmana çok sevindim.”

Celeste’i yerine götürürken ona minnettar bir bakış attım. Onu burada, yıllarca istediğim yerde görmek tuhaftı. Çalışanlarımız yemeklerimizi servis etmeye başlarken Celeste ayağıyla zeminde gergince ritim tutuyordu. Elimi dizine koyarak teninde sakinleştirici daireler çizmeye başladım. Ayağı durdu ve şarap kadehine uzandı. Raven ve Sierra aralarında henüz okumaya vakit bulamadıkları bir kitaptan –Celeste’in şu sıralar okuduğundan– bahsediyordu. Faye de sohbetlerine katılıp okumaya başladığını ve geldiği yere kadar olan kısma bayıldığını söyledi. Val ise sırtarak sesli kitabın çok daha iyi olduğunu söyledi. “Sen de okumalısın, Celeste. Harika bir hikâye!” dedi Faye karımı da aralarına katma çabasıyla.

Raven’la Sierra donakaldı, Celeste ise beni şaşırtarak soh-bete katılmayıp yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. Titreyen elleriyle kadehini tekrar ağzına götürüp şarabını bitirirken ne yapacağımı bilemeyip tekrar bacağını sıktım. Çok uzun zamandır arkasında bıraktığı yıkımı görmesini, bunun etkilerini hissetmesini istiyordum ama buna şahit olmak beni ondan daha beter etkiliyor gibiydi.

Büyükannem ona bir soru sormadıkça ağzını açıp tek kelime etmedi, yemek boyunca gözlerini tabağından ayırmadı. Kahretsin, onu böyle görmek içimi sızlatıyordu ama daha da acı verici olan bu muameleyi görmeyi hak ettiğini ve hatalarını telafi etmek için elimden hiçbir şey gelmediğini bilmekti.

Altmış Bir

CELESTE

Parmak uçlarımı yıpranmış çerçevenin etrafında gezdirdim, Lily'nin gülümseyen yüzü bana bakıyordu. Bu çerçeveyi on dört yaşında birlikte yapmıştık, neredeyse tamamı deniz kabuklarından. Normalde bu fotoğrafa bakmak beni sakinleştirir, aklıma güzel günleri getirirdi.

Bugünse içimde sadece suçluluk hissi uyandırıyor. Çerçeve boyunca dizilmiş kabukları sıkıca kavradım, kalbim sızladı. Hiç bu kadar şüphe ve pişmanlık duymamıştım. Acı çekmekten, çevremdeki insanları incitmekten bıkmıştım.

Zihnim günlerdir Sierra ve Raven'la paylaştığımız dostluğu, anılarımızı tekrar tekrar oynatarak bana eziyet ediyordu. Yalnızca onlar ilişkimizi öğrendikleri andan beri bizi desteklemişti ama onları sevmemin nedeni bu değildi. Sonu gelmez kahkahalarımız, aramızdaki şakalar, samimi sohbetler ve olmadığım hâlde beni içlerinden biriymişim gibi hissettirmeleriydi.

İç çekerek gözlerimi kapattım, vicdanım yakamı bırakmıyordu. Yaşadıklarımın Lily'nin yaşadıklarının yanında bir hiç olduğunu biliyordum. Hiç olmadığım kadar büyük çelişki içindeydim. Bana güç veren nefret ve kedere tutunmak giderek zorlaşıyordu. Zane'le paylaştığımız her an içime bir şüphe tohumu daha ekiyordu. Kendimi bildim bileli tanıdığım adamlarla

Lily'nin bana anlattığı adamı birbirine uyuşturamıyordum ama şüphelerimin üzerine de gidemiyordum. Elimdeki fotoğrafa bakarken, kalbim acıyla sızlıyordu. Kaybolmuş ve şaşkındım.

“Birleşme evraklarını gözden geçirdim,” dedi Zane ofisin diğer ucundan. Çerçeveyi dikkatlice bıraktım. “İspanya'nın güneyindeki otellerden birini satmak istiyorum. Küçük ve virane bir yer, doğrusu neden en başta onu tutmaya karar verdiğimizizi bile hatırlamıyorum.”

Hangi otelden bahsettiğini hemen anlayıp gerildim. Hayal kırıklığıyla ona baktım. Müzakerelere başladığımızda iki şirketin varlıklarından hangilerini tutup hangilerini satacağımızı dikkatlice inceleyeceğimiz ve en iyi otellerimizin performanslarını iyileştirmeye odaklanacağımız konusunda anlaşmıştık. Zane benden satılmasını katiyen istemediğim mülklerin listesini istemişti ve bahsettiği Alto isimli otel listemin en başındaydı. Orası büyükbabamın tamamen bana emanet ettiği, bu işin inceliklerini öğrendiğim ilk yerdi. Eski olduğu doğrudu, şirketimiz finansal sıkıntılarla boğuşurken bakımlarını aksatmıştık. Onu restore etmeyi dört gözle bekliyordum ama Zane'le her küçük detay üzerine didişmekten çok yorulmuştum. Gözlerinde gördüğüm nefret bir zamanlar beni heyecanlandırırdı fakat artık sadece canımı acıtıyordu.

“Neden?” diye sordum koltuğumda doğrularak. Zane masasından tabletini alıp yavaşça yanıma yürüdü, daha tartışmaya girmeden gözleriyle bana meydan okuyordu. “Çok eski ve yıllık bakım masrafı çok fazla,” dedi masamın etrafından dolaşarak. Tabletini ekranını bana göstermek için eğildiğinde vücudu benimkine sürtündü. Yine üç parçalı takım elbiselerinden birini giymişti, gözlerim takdirle üzerinde gezinip göğsünde duraksadı. Dövmesi hakkında daha fazla soru sormak için yanıp tutuşuyordum ama bunun da büyük bir tartışmayla sonuçlanacağından emindim. Özel hayatına karışmamamı istediğini defalarca kez üzerine basa basa söylemiş, bense uyarılara kulak

asmamaya devam etmiştim ve bu, benden olduğundan daha çok nefret etmesine neden olmuştu. “Dahası, yeterince lüks değil ve rağbet görmeyen bir bölgede olduğundan doluluk oranı çok düşük. Bir an önce elden çıkarmalıyız.”

Otelin fotoğraflarına bakarken biraz yatırımla dönüşebileceği şeyi hayal ettim. Konumu nedeniyle harika bir inziva yeri olurdu. “Peki,” diye mırıldandım usulca.

Zane’in kaşı kalktı. “Ne?”

Gözlerinin içine baktım ve kalbim sadece ona özel ritmini tutturdu. Yanında olmak hâlâ ilk günkü kadar kafa karıştırıcıydı. Daima aramızda çekimine teslim olduğumuz tek tük anlar hariç aşılmaz mesafeler vardı. Kâğıt üstünde karısı olsam da kendimi hiç öyle hissetmiyordum. Onu iş dışında nadiren görüyordum ve birleşme dışında hiçbir şey konuşmuyorduk. Artık kim olduğunu bilmiyordum, o da bana göstermek istemiyordu. Buna minnettar olmam gerekeceği yerde her gün biraz daha hayal kırıklığına uğruyordum, içimdeki boşluk biraz daha büyüyordu.

“Doğrusunun bu olduğunu düşünüyorsan sat,” dedim alçak, bıkkın bir sesle. “Sırf anıları var diye bize zarar veren şeylere tutunmanın manası yok.”

Tabletini masaya bırakıp yüzümü inceledi. “İtiraz edersin sanmıştım. Bu otel tutmak istediğin varlıklar listesinin en başındaydı.”

Kalbim sıkıştı, acıyla sızladı. “Benim için önemli olduğunu bile bile satmak istiyorsun.” Titrek bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım. Zarar görecektir olan onun işiyken neden benim keyfi isteklerimi umursayacaktı ki? Gözünde zaten ona yeterince pahalıya patlamıştım. “Sat gitsin, Zane.”

“Hoşuma gitse de gitmese de ortağız. İmzan olmadıkça hiçbir şey satamam.”

Tekrar ona döndüm, huzursuzluğu dikkatimden kaçmadı. “Ne istiyorsan imzalayacağım,” deyip tekrar önüme döndüm.

Yakınıma sokulup çenemi kavrayarak yüzümü kendine çevirdi. “Neyin var senin? Günlerdir böylesin. Satmamamız için canla başla mücadele ettiğin oteli birden umursamamaya başladığına inanmamı mı bekliyorsun? Ne oluyor?”

Gözlerinin içine baktım, saklanmaktan yorulmuştum. “Önemi var mı ki?”

Dikkatli bakışları üzerimde gezindi, iç geçirerek çenemi bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Ya sana önemli olduğunu söylersem, Celeste? Sana karım için endişelenmeye başladığımı söylesem bana inanır mısınız? O küçük oteli önemsemediğini bildiğimden belki kendine gelirsin diye sana sataştığımı söylesem?” Özlemim ağır basınca başımı dokunuşuna doğru eğdim. “Bu bezgin versiyonunla ne yapacağımı bilmiyorum, Celeste. Her gün, her saniye benimle kavga eden, kafasına bir şey koydu mu yolundan dönmeyen kadını istiyorum.”

Başparmağıyla alt dudağımı okşayınca derin bir nefes aldım, göğsümü derin bir arzu sardı. “O kadından nefret ettiğini sanıyordum.”

Zane elini çeker çekmez dokunuşunun eksikliğiyle sarsıldım. “Ben de öyle sanıyordum.”

Altmış İki

CELESTE

Hizmetçisiyle mutfağa girdiğimizde Büyükanne Anne'e gergin bir gülümsemeyle baktım. Üzerinde fırfırlı beyaz önlüğü ve önünde taze kurabiye dolu fırın tepsiyle onu gören masum mu masum bir büyükanne olduğunu sanırdı.

"Celeste," dedi. "Uğradığın için sağ ol." Kahvaltı barını işaret ettiğinde oturdum, buraya neden geldiğimi hâlâ bilmiyordum. Sabah beni arayıp işten sonra uğramamı söylemişti ama ne beklemem gerektiğini bilememiştim. Gerçi *bunu* görmeyi beklemediğim kesindi.

"Seni bir şey vermek için çağırdım," dedi, üzerinde ünlü bir mücevher markasının logosunun basılı olduğu kutuyu işaret ederek. Laurier. Bu, çoğu insanın kapısının önünden bile geçemeyeceği türden bir markaydı, Windsorlar bile yalnızca aile yadigârı parçalar için kapılarını çalardı. "Her bir torunumun eşine bunun gibi hediyeler veriyorum. Günün birinde bir kızın ya da gelinin olursa senden de ona geçecek. Aç hadi."

Kutuyu titreyen ellerimle dikkatlice açtım ve içindeki elmas ve yakut kolyeyi ortaya çıkardım. İlk düşüncem kapağı gerisin geri kapatıp ona geri uzatmak oldu ama buna izin vermeyeceğini bildiğimden kendimi tuttum ve asla benim olmayacak mücevherlere öylece baktım. Zane bunu takmamı istemezdi.

Sürenin dolmasıyla evliliğimizi sonlandırdığımızda bunu karısı olacak kadına vermek isteyeceğinden emindim. Tıpkı botanik bahçesindeki güller gibi bu da bana ait değildi. “Çok güzelmiş,” diye mırıldandım sızlayan kalbimle.

Kolyeyi sevdiği, onu benim gibi çelişkiye düşürmeyen kadının boynunda görünce Zane’in yüzünde belirecek gururu görür gibiydim. Bana ne zaman baksa gözlerinde bir parça öfke görüyordum, bana karşı herhangi bir his beslemekten bile nefret ediyor gibiydi. Geçmişin yükü çok ağırdı.

“Bunlar da senin için,” dedi pişirdiği taze kurabiyelerle dolu kutuyu uzatarak. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım, sayısız anı zihnime doluştu. Kurabiyeye pek düşkün değildim ama Sierra için çok anlamlı olduklarından büyükannenin pişirdiklerini sevmeye başlamıştım. Kutuyu alıp sıkıca göğsüme bastırdım, pişmanlık her bir zerremi ele geçirdi. Hâlâ arkadaşım olmasını, onu da kaybetmemiş olmayı her şeyden çok diliyordum.

“Belki sen fark etmiyorsun,” dedi Büyükanne Anne, “ama Zane yıllardır olmadığı kadar mutlu. Kardeşlerinin de onun için istediği tek şey bu, biliyor musun? Mutlu olması. Bunu başarabilirsen her şeyi affederler.”

Büyükanneye baktım, sözlerine inanmalı mıydım bilmiyordum. Haklıysa bile Zane’le eskiden ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyordum ve şu anki hâlimiz bundan çok uzaktı. Önümüzde bunca engel varken öylesi bir mutluluğa tekrar kavuşabileceğimizi hiç sanmıyordum. Ben onun yaptığı şeyi, o da benim misillememi asla affetmeyecekti.

“Son bir şey daha,” dedi. Önlüğünü çıkarmasıyla altındaki siyah pantolonlu takımı göründü. “Artık aile yemeklerini kaçırmak yok. Senin için hayal bile edemeyeceğin kadar çok istisna yaptım ama hepsi bu kadar. Bundan böyle her hafta seni masada göreceğim.”

Dudaklarım itiraz etmek üzere aralandı ama bana boşa nefes tüketeceğimi söyleyen bakışları bundan vazgeçmeme ne-

den oldu. Katıldığım ilk aile yemeği kimsenin canını daha fazla sıkmak istemediğimden aynı zamanda sonuncu olmuştu.

Büyükanne Anne saatine bir bakış atıp tezgâhtan uzaklaştı, bana kendimi açıklama şansı bile vermeden arkasını dö-nüp onu takip etmemi işaret ederek kapıya yöneldi. Birlikte evden çıktık. “Pazar günü görüşürüz,” dedi şoförü arabasını önümüze yanaştırırken.

Onu başımla onayladım ve arabasıyla uzaklaşmasını izledim. Üzerime çöken kasvetle kendi arabama doğru yürümeye başladım. Gözlerim habire kurabiyelere kayıyordu. Kutuyu yolcu koltuğuna bıraktım, direksiyona geçerken suçluluk hissi usul usul içimi kemiriyordu.

Ne yaptığımı bile anlamadan kendimi Sierra’nın evine giden virajlı yolda buldum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kapısının önüne park ettim ve birkaç dakika kararsız gözlerle kutuyu izledim. Yıllar önce Büyükanne Anne’in benim için yapacağı ilk kurabiyeleri ona vereceğime söz vermiştim ama bu sözü şimdi tutmak aptalca geliyordu. Muhtemelen sırf kutuya dokundum diye onu kabul etmeyecekti.

Kurabiyeleri alıp arabadan indim, verandasına doğru ilerlerken gergindim. Ne yapacağımı bilemeyip kırmızı renkli ön kapısının önünde öylece dikildim ve en sonunda korkaklık ettim. Eğilip kutuyu kapısının önüne bırakıp geri çekildim.

Titrek bir nefes alıp arkamı dönmüştüm ki birkaç adım atmama kalmadan kapı açıldı. Arkama baktığımda Sierra’yı kapı eşiğinde buldum, üzerinde uzun, siyah bir ipek sabahlık vardı. Bakışları kurabiye kutusuna kaydı ve kollarını göğsünde kavuşturarak iç geçirdi.

“Ne bu?”

Huzursuzca ona döndüm. “Büyükannen bana kurabiye yapmış,” dedim temkinli bir tavırla. “Hiçbirine el sürmedim. Hâlâ sıcaktırlar.” Sierra tek kaşını kaldırdı, dudağımı ısırdım ama bu sözlerin dilimden dökülmesine mâni olmadı. “Bir kere-

sinde kendi kurabiyelerimi almaya başlayana dek seninkilerden otlanabileceğimi ama zamanı geldiğinde onlar uğruna benimle savaşacağını söylemiştin. Belki hatırlamıyorsundur ama ben unutmadım. Zane'in mutfağındaydık, büyükbabam ve büyü-kannenizle bir arpa boyu yol katedemediğimiz için kendimi çok kötü hissediyordum. Sonra sen çıkagelmiş ve tatlı gülümsemele tüm şüphelerimi geçirmiştin.” Hızlı hızlı konuşmam gerginliği ele veriyor olmalıydı. Derin bir nefes alıp ona samimi gözlerle baktım. “Sadece buraya gelip kurabiyeler için benimle savaşmana gerek olmadığını söylemek istedim. Önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca hepsini sana vereceğim.”

Sierra eğilip kutuyu aldı, kararsız gibiydi. “İki buçuk yıl,” diye tekrarladı.

Bir an gerilsem de onu başımla onayladım. “Merak etme,” diye mırıldandım. “Hayatını gereğinden fazla işgal etmeyeceğim. Kutuları... uğrayıp kapma bırakırım. Beni görmene bile gerek kalmaz.”

“Sözleşmenin süresi dolduğunda Zane'i terk mi edeceksin?”

Kısa bir tereddüdün ardından başımla onayladım.

“Yine geçmişte yaptığın gibi hepimizi bırakıp gideceksin yani?”

Ona doğru çekimser bir adım atıp başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Zane... Süre dolduğunda sorunsuzca ayrılmamızı istiyor. Beni... karısı olarak istemiyor ve aramızda sayısız engel varken istese bile bunu yürütebileceğimizden emin değilim. Kimseyi bırakıp gitmiyorum. Sadece onu özgür bırakıyorum.”

Bu sözleri söylemek içimi sızlatıyordu ama ne kadar doğru olduklarını bilmenin acısı daha dayanılmazdı.

Altmış Dört

ZANE

Boğuk hıçkırık seslerini duyduğumda yatak odamın kapısının önünde donakaldım. Celeste'in ıstırabını görmezden gelmeye içim el vermediğinden çekimser adımlarla içeri girdim. Kederine öyle kapılmıştı ki yaklaştığımı bile duymadı.

Yatağa usulca uzandığımda gerildi, sonra yüzünü yastığa gömüp ağladığını gizlemek için elinden geleni yapmaya çalıştı ama sarsılan omuzlarını durduramadı. Hıçkırıkları ve gözyaşlarına söz geçiremedi.

Kollarımı etrafına dolayıp onu kendime çektim, sırtı çıplak göğsüme yaslandı. Celeste dönüp teselli bulmak için boynuma sokuldu, ben de her şeyimle ona sarıldım.

"Ne oldu, Cennetim?" diye fısıldadım elimi saçlarının arasına kaydırarak. Böyle katıla katıla ağladığını hiç görmemiştim. Lily'yle olanlardan sonraki günlerde benden kaçmış, yanında olmamı istememişti. Belki bunun bir ikaz işaret olduğunu görmem gerekirdi ama konu o olduğunda hepsini görmezden gelmiştim. Hâlâ da geliyordum.

Çaresizce bana sarılıp bacağına üzerime atınca ona daha sıkı sarıldım. "Çok ü-üzgünüm," diye kekeledi hıçkırıklarının arasından. Nazikçe saçlarını okşadım, buklelerini tekrar tekrar parmağıma doladım.

“Neden üzgünsün, bir tanem?” Onu bu kadar perişan edecek ne olmuştu?

Kesik nefesler alıp hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı, bense öylece kendini toplamasını bekledim. Tüm acısını çekip alabilmeyi diledim. Elimden gelse bunu yapardım. “S-Sierra,” dedi.

Kız kardeşimin adını duymamla gerildim, koruma içgüdülerim şaha kalktı. Sierra’nın Celeste’i incitmesini istemediğim gibi onun da kardeşimi daha fazla incitmesini istemiyordum. “Ne oldu?”

Titreye titreye bana büyükanne min kurabiyelerini ve tutmaya çalıştığı sözünü anlattı. O konuşurken sırtını sakinleştirici dokunuşlarla sıvazladım, içimi tuhaf bir kıskançlık sardı. Geçmiş telafi etmeye çalıştığı kişi Sierra’ydı. Ben değildim. *Sierra’y*dı.

“Onu incitmeyi hiç istemedim,” diye fısıldadı. Hıçkırıkları dinmiş olsa da acısı hâlâ sesine karışıyordu. “Onu kendimden uzaklaştırmak istemedim ama... her konuşmamızda aklıma... seni getiriyordu. Bizi tekrar bir araya getirmek için elinden geleni yaptı. Ne söylersem söyleyeyim dinlemedi ve ben de... onu zorla hayatımdan çıkardım. Bundan hep pişmanlık duydum.”

Yüzünü boynuma gömdü, kesik nefesleri tenimi okşadı. Ona sıkıca sarıldım, kalbim ikisi için de sızlıyordu. Sierra herkesle arkadaş olmazdı ve Celeste’in onun için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum. Raven’la ikisi Celeste’in bana ve Windsor Hotels’e yaptıklarını öğrenene dek bizi barıştırmaya çalışmaktan vazgeçmemişti.

“Benim kalbimi kırdığında onunkini de kırdın,” diye mırıldandım. “Hâlâ üzülüyor ama ayrıldığımız için değil, ona hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiğin için. Anne babamızın ardından...” İç geçirip onu kendime bastırdım. “Sierra bir tür terk edilme korkusu geliştirdi ve sen hayatına aldığı sayılı insanlardan biriydin.”

Karım tekrar ağlamaya başlayınca sırtını sıvazlamaya koyuldum, kendini iyi hissetmesi için ne söyleyebilirdim bilmiyordum. “Onu özlüyorum,” diye itiraf etti çatallı sesiyle. “*Hem de çok.*”

Sertçe yutkundum, benim kalbim de sızlıyordu. Yıllarca kendimi onun sinsi bir sürtük, her şeyinse siyah ve beyazdan ibaret olduğuna ikna etmeye çalışmıştım. Nefretim her şeyi gölgede bırakmıştı. Fakat gerçek o kadar basit değildi. Sebep olduğu acıların hepsi kasti değildi, verdiği her kararın ardında pişmanlık ve üzüntü saklıydı.

“O da seni özliyor. Bunu nereden biliyorum, biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. Yüzüne bakabilmek için hafifçe geri çekildim. “Öncelikle kurabiyeleri geri çevirmemiş.” Sözlerim karımı gülümsetti, hüznünün biraz olsun hafiflediğini görmek benim de yüzümü güldürdü. “Ama bundan bu kadar emin olmamın asıl sebebi düğünümüzde saçına taktığın ve şu an mücevherlerinin arasında sakladığın saç tokası. O Sierra’nın en değerli eşyalarından biri. Bir zamanlar annemizindi. O gün sana nereden ya da nasıl geldi bilmiyorum ama *ödünç alınmış bir şeyin* olmasını istediğini varsayıyorum.”

Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim ama nafileydi, Celeste ağlamayı kesmiyordu. “Sierra biraz fevridir,” diye devam ettim, “ama kaba biri değildir. Sana çıkışması seni hâlâ önemseddiği anlamına gelir. İnsanları bir an bile tereddüt etmeden hayatından çıkardığına şahit oldum. Artık umursamadığına karar verdi mi gerçekten umursamaz. Sık sık bu huyuna imreniyorum ama böyle bir şey benim benliğimde yok.”

Sorgulayıcı gözlerle gözlerime baktı, bana inanıp inanmayacağını kestiremiyordu sanki. “Onu Raven’den aldım,” diye fısıldadı. “Saç tokasını.”

Tek kaşım şaşkınlıkla kalktı. Sierra, Raven’den onu Celeste’e vermesini istemiş olmalıydı. Raven da kardeşim kadar incinmişti ama Sierra kadar dik başlılık etmeyeceğini tahmin etmeliydim. Altın gibi bir kalbi vardı ve çoğu zaman bunu

yanlış insanlarla heba ederdi. Celeste'in o insanlardan biri olmadığını umuyordum.

"Benim için tasarladığı gelinliği getirdiğinde onu bana ödünç vermişti. Seninle evlenirken giyeceğimi düşündüğüm, birlikte hayalini kurduğumuz gelinliği. ylece bir tasarım olarak kaldığını sanmıştım ama dikmiş."

Kalbim tekledi, gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Gelinliğin başından beri bizim için miydi?" Başıyla onayladı, gözlerinden bir parça utanç geçti. "Sadece i çamaşır mı Emerson içindi?" Sesim sert, kuyruk acım yadsınamazdı.

"Hayır," diye fısıldadı. "*Mavi bir şeyim* ayakkabılarımdan tabanıydı. İ amaşır... *eski bir şeyimdi*. Onu altı yıl önce almıştım, biz..." Titrek bir nefes alıp yüzünü boynuma gömdü. "Onun için asla giymeزدim. Özür dilerim, Zane. Ben sadece..."

Sadece canımı yakmak istemişti. İ geçirerek onu kendime bastırdım, bu gece ona kızmaya gönlüm el vermiyordu. "Sevindim," diye fısıldadım. Karanlıkta, bana sokulmuşken gerçekler dudaklarımdan daha kolay dökülüyordu. Sierra ve Raven'la arasını düzeltebilir miydi bilmiyordum fakat aradan geçen yıllara rağmen Celeste'e değer verdikleri ortadaydı. Bu bana hissetmek istemediğim bir umut veriyordu.

Altmış Dört

ZANE

Koltuğumdan Celeste'e bakarken endişeyle dolup taşтым. Kızarmış gözleriyle masasında duran Lily'yle çekilmiş fotoğraflarına bakıp duruyordu. Birkaç gündür keyifsizdi, içinde yanan o cayır cayır ateş sönmüştü.

Sierra'yla arkadaşlığına bu kadar üzülmelerini görmek tuhaftı. *Bana* bir kez bile böyle bakmamıştı. Bir yanımla onu teselli etmek istiyor, diğer yanımsa nihayet yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmesine seviniyordu. O gittiğinde herkesin parçalarını benim topladığımın farkında mıydı acaba?

İç geçirerek bilgisayarıma dönüp e-postalarımı kontrol ettim. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Celeste'in hayatımıza geri dönmesi yarardan çok zarar getiriyordu ve büyükanneimin ne düşündüğünü hâlâ çözemiyordum. Bizi zorla nişanlamasının ardından onu karşıma oturtup konuşmaya çalışmıştım ama sözlerim beklediğim etkiyi yaratmamıştı. Hatta bizi bir araya getirmeye daha da kararlı hâle gelmişti. Bununla neyi çözebileceğini düşündüğüne akıl sır erdiremiyordum.

Dalgın dalgın e-postalardan birine tıkladım ve yeni restoranımızın denetime hazır olduğunu okuyunca kaşlarımı kaldırdım. Gözlerim tekrar karıma kaydı. Kısa bir tereddüdün ardından, "Benimle akşam yemeğine çıkmak ister misin?" diye sordum.

Celeste hızla başını kaldırdı, gözlerinde bir şey titreşti. “Lacara’daki yeni Fransız restoranımız Amélie açılmış. Tüm restoranlarımızı halka açılmadan önce gidip bizzat denerim.”

“Ah,” diye mırıldandı, omuzları düştü. “Olur, seninle gelirim.” Sesindeki heveslilik sinirimi bozdu. Onunla sürekli tartışmaktan bıktım sanıyordum ama yedi yirmi dört kavga etmeyi buna yeğlerdim.

Saatime bakıp, “Çıkalım hadi,” dedim. “Akşam yemeği vakti geldi sayılır.”

Başını usulca aşağı yukarı sallayıp çantasına uzandı. Nendense teklifime direnmesini, hatta belki direkt reddetmesini beklemiştim. Ne var ki bunun yerine, sesini çıkarmadan ayağa kalktı. Mavi elbisesinin içinde gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu.

Birlikte şahsi asansörüme binerken onu inceledim, gözlerim altın rengi ojesine takıldı. Bu aralar sık sık bunu sürüyordu, düğünümüzde de tırnaklarında aynısı vardı. “Adı ne?” diye sordum elini nazikçe avucuma alarak. Bugün neden ona dokunmadan duramadığımı bilmiyordum. Belki aramızdaki mesafe gözüme hiç olmadığı kadar büyük görüldüğü içindi. Belki de durgunluğunu biraz olsun geçirebileceğimi ummamdı. Bunu umursamamalıydım ama üzülmesine dayanamıyordum.

Celeste başını kaldırdı, gözlerinden karmaşık duygular geçti. Kalp kırıklığı. Umut. Özlem. “*Shattered Souls*,” diye fısıldadı, asansör zemin kata vardığı esnada.

Kalbim sızladı, arabama doğru giderken parmaklarımı onunkilere kenetledim. Celeste restorana giden yol boyunca tek kelime etmedi, sessizliği endişemin tırmanıp içimi daha beter kemirmesine neden oldu. Hayatıma döndüğü andan beri eline geçen her fırsatta tepemi attırmayı kendine görev edin-

8 (İng.) Parçalanmış Ruhlar. -ç.n.

mişti. Bu ağzı var dili yok Celeste ile ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Geldik,” dedim arabayı park ederken. Celeste bana dalgın bir bakış atıp indi. Onu Sierra için ağlarken bulduğum günden beri kendinde değildi ve giderek daha sık düşüncelere, geçmişe dalıp gidiyordu.

İçeri girdiğimizde şef, “Bay ve Bayan Windsor,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. *Bayan Windsor*. Bunu duymaktan asla bıkmayacaktım. Bizi masamıza götürüp akşamın menüsünü anlatırken elimi Celeste’in beline koyarak profesyonellik maskesini kuşanmasını izledim.

“Sandalyeler rahatmış,” diye mırıldandı oturduğumuzda. Mekânı bıkkın gözlerle taradı. “Dekor tam da hayal ettiğim gibi.”

Onu başımla onaylayıp içeriye bakındım, göğsüm gururla kabardı. Birlikte daima tek başımıza yapabileceğimizden daha iyi işlere imza atmıştık ama emeklerimizin meyvesini yemek acı tatlı bir duygu yaratıyordu. Her şey yokuş aşağı gitmeseydi bunca yılımızı böyle geçirebilir miydik?

Kadehimi kaldırdım, Celeste de kısa bir tereddüdün ardından aynısını yaptı. “Başarılı iş birliklerine ve daha nicelerine,” dedim ama sözlerim kulağıma bomboş geldi. Eskiden mutluluğa, büyük hayallere ve aşkımıza kadeh kaldırırdık.

Celeste’in gözleri benimkilerle buluştu, bir an onun bakışlarında da hissettiğim özlemi gördüğümünden emindim. O da bizi benim kadar özleyor muydu?

“Pişman mısınız?” diye sordum üzerine düşünmeden.

Yüzünden öyle derin bir keder geçip gitti ki nefesim ke-sildi. Sorumu düşünüp beni incelerken dudaklarım mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“İstediğim şey başından beri buydu, biliyor musun? Güzel bir restoranda akşam yemeği yemek ve herkese benim olduğu duyurabilmek. İşte buradayız, sen ve ben. Fakat ikimiz de buradan başka her yerde olmak ister gibiyiz.”

“Ya *sen?*” diye sordu sertçe. “Sen yaptıklarından pişman mısın, Zane? Nedense bundan şüpheliyim, öyle olsa hıncını Harrison Developments’tan çıkarmazdın.”

Güzel kıvrıcık saçlarına, içindeki fırtınayı ele veren kehribar rengi gözlerine baktım. O kadar kaybolmuş, o kadar incinmiş görünüyordu ki... bakışlarımı üzerinden alamadım. “Pişmanım,” diye itiraf ettim. “Sana âşık olduğum, bunun her şeyin üstesinden gelmemize yeterli olacağını düşündüğüm için pişmanım. Bize her şeyden çok inandığım ve varımı yoğumu senin için riske attığım için pişmanım.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip titrek bir nefes aldım. “En çok da neye pişmanım biliyor musun? Hayır gecesinde seni dansa kaldırmaktan. Senden uzak durmalıydım, içimdeki o çocuksu sevgiyi bir kenara bırakıp büyükannemin uyarılarına kulak vermeliydim. Geçmişe dönebilsem mezuniyet gecemizde bile yanına gelip seni teselli etmezdim. Keşke seni hiç öpmeseydim, keşke seni sadece karımla paylaşmak istediğim o yere götürmeseydim. Tüm bu pişmanlıkların tek ortak noktası var, Celeste. *Sen.*”

Bakışlarını kaçırıp kollarını etrafına doladı, duruşu savunmasızdı. “Hislerimiz tamamen karşılıklı, Zane.” Sesi yumuşak ve bıkkındı, sözlerinde bir kez olsun ufacık bir nefret yoktu. Gözlerindeki bakış tüm savunmalarımı delip geçiyor, az önce söylediğim her sözü geri almak istememe neden oluyordu.

Altmış Beş

ZANE

Ocağın yanında, tezgâhta oturan Sierra'ya bakıp yediği peyniri elinden kaptım. "Benden en sevdiğin altı peynirli makarnayı pişirmemi istemen yetmiyormuş gibi bir de bütün malzemeleri yiyorsun."

Kardeşim kollarını kavuşturup bana pis pis baktı. "Elini çabuk tutsaydın karnımı makarnamla doyurur, aptal malzemelerini çalmak zorunda kalmazdım. Altı üstü makarna yapıyorsun. Neden bitmek bilmiyor?"

Suratına bön bön baktım. "Daha on dakika oldu, Sierra."

Ofladığında gülümsememi bastırdım. Tatlı kardeşim bugün her zamankinden daha huysuzdu ve içimden bir ses bunun nedeninin Celeste olduğunu söylüyordu. Zor zamanlarında aklına düşen yemeği pişirmemi istediğinde bir şeyler döndüğünü anlamıştım ve bir şey soracakmış da cesaretini toplayamıyormuş gibi bana bakıp durması da şüphelerimde haklı olduğumu kanıtlamıştı.

"Sor gitsin," diye mırıldandım, istediği altı çeşit peyniri eritip onun için kusursuzlaştırdığım sosu hazırlarken.

"Neyi sorayım?"

Başımı tavadan kaldırmadan gülümsedim. "Bana öyle bakmana neden olan şey her neyse onu. Onun için endişeleniyor-

san bunu sorabilirsin ama konuyu benim açmamı bekliyorsan daha çok beklersin.”

Celeste’i hâlâ bu kadar önemsemesi tuhaftı. Sierra böyleydi işte, birine kalbinin kapılarını açtığında o kapıları bir daha asla kapatamazdı. Sanırım bu açıdan birbirimize benziyorduk. “Peki... O nasıl?”

İçini rahatlatmaya niyetliydim ama gözlerine baktığımda sözcükler boğazımda düğümlendi. “Seni özlüyor.”

Sierra kafasını başka tarafa çevirse de yüzündeki ıstırabı çoktan görmüştüm. “Ah.”

Tereddüt edip dudağımı dişledim. “İki hafta önce ağlarken sızdı, doğrusu hiç böylesi bir kalp kırıklığına şahit olmamıştım. O yaşların hiçbirisi benim için değildi, Sierra.”

Kardeşim kollarını etrafına sarıp sakinleştirici derin bir nefes aldı. “İki hafta önce... Bana kurabiyeleri getirdiği zaman.”

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. “Ondan da bahsetti,” diye mırıldandım, göğsümün derinliklerinde bir kıskançlık yeşeriyordu. Çiğnediği onca yemin, onca sözden sonra kalkıp bunu tutmaya karar vermişti. Sierra’ya duyduğu sadakatin *bana* duyması gerekene ağır basması canımı yakıyordu.

Sierra bana baktı, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. “Celeste’e sahiden karın olmasını istemediğini söyledin mi?” Donup kaldım, gözlerim hızla onunkilere kilitlendi. “Sorunsuzca ayrılmanızı istediğini söyleyip hepimizden olabildiğince uzak duracağına dair bana güvence verdi.”

Bakışlarını yere indirdi. “*Bunu söyledin mi?*”

Gönülsüzce başımı evet anlamında salladım.

“Ciddi miydin peki?”

Ona daha fazla bakmaya dayanamayıp ocaktaki tavaya döndüm. “Söylerken ciddiydim.”

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp önüne baktı, o da benim kadar düşünceli görünüyordu. “Hâlâ öyle misin?”

Ona gelecekteki karımın onun yerini dolduruyormuş gibi hissetmesini istemediğimi söylediğimde gözlerinde beliren acıyı hatırladım. Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyordum. Boşanmamızın ardından biriyle evleneceğimi hiç sanmıyordum. Niyetim onu incitmek değildi, bunu kasten yapmamıştım. Ne olduğundan emin değildim. Önceki gece kendimi hiç beklemediğim kadar savunmasız hissetmişim ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

“Ona sil baştan âşık oluyorsun, değil mi?”

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp Sierra’ya döndüm. “Hayır.” Ona duyduğum aşk hiç tükenmemişti ki. En nefret ettiğim şey de buydu ya, bana yaptığı onca şeye rağmen hâlâ onu sevmem.

“Seni kurumsal casuslukla suçlayıp tutuklattı,” diye hatırlattı kardeşim. “Üzerinde birlikte çalıştığınız projeyi sana karşı bir silah olarak kullandı.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım bıkkınca. “Yaptığı şeyi asla affetmeyeceğim, Sierra. Sadece nedenlerini anladığımı söylüyorum. Ben her şeyden bihaberken bir yandan sahte delilleri yerleştirip diğer yandan yüzüme gülmesi, beni öpmesi, yatağında yatarken sonumu getirme hayalleri kurması öylece unutulacak şeyler değil.”

İçimde kaynayan öfkeyle Sierra’nın makarnasını tavaya koydum. “Kendine gelmesine nasıl sevinmişim biliyor musun? Haftalardır ya kederinde boğuluyor ya da beni yapmadığım bir şeyle suçluyordu. İyileşmeye, mantıklı düşünmeye, beni *dinlemeye* başladığını düşünmüştüm... ama hepsi bir oyunmuş. O sıralar her şeyden vazgeçmeye hazırlanıyordum, sırf onu seviyorum diye aileden aforoz edilmeyi kabullenmişim.” Yüzüme içi boş bir gülümseme yayıldı. “Ona yüzük bile almıştım. Kendim tasarlayıp Laurier’e yaptırmıştım.”

“Zane,” diye fısıldadı Sierra. Büyük bir kalp kırıklığıyla ona baktım.

“Her şeyden çok sevdiğim kadının gözlerinin içine bakıp beni hiç aynı şekilde sevmediğini fark etmek nasıldı, biliyor musun? Her şeye rağmen ben onun bana yaptıklarını ona yapamazdım. Her şeye bir nokta koyup arkama bakmadan giderdim. Canını asla yakmazdım. Tam da bu yüzden aramızda hiçbir şey olamaz. Celeste bana, *bize* güvenmiyor. Ben de ona güvenmiyorum. Bana yeniden âşık olsa bile hislerinin gerçek olduğuna, biri beni başka bir şeyle suçladığında yine bizi mahvetmeyeceğine inanmam. Bana gülümsediğinde samimi mi yoksa yine rol mü yapıyor anlayamıyorum. Böyle yaşayamam, onun için olsa bile yaşayamam.”

Altmış Altı

ZANE

Celeste seçtiği onuncu elbiseyi eline alırken kapı eşiğinde duruyordum. Gerginliği yüzünden okunuyordu. Büyükanemnin onu bundan böyle aile yemeklerimizde görmek istediğini kesin bir dille söylediğinden bahsetmişti ama ona kulak asacağını düşünmemiştim.

Üzerindeki siyah elbisenin fermuarını açıp çıkardı, her hareketinden bıkkınlık akıyordu. Ayaklarının etrafına düşen siyah kumaş altındaki siyah dantel sütyenini ve uyluklarındaki kayışları ortaya çıkardığında nefesim kesildi. Neydi bunların adı? Jartiyer sayılırlar mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama inanılmaz görünüyordu.

İçeri girdiğimde bakışları benimkileri buldu, eli vücudunu biraz olsun gizlemek istercesine karnına gitti. Elimini omzuna koyup arkasına geçerken yüzü kızardı. “Sadece bir aile yemeği,” diye mırıldandım güven verici bir sesle. “Çok düşünme.” Her seferinde neden yanında bitip onu sakinleştirmeye çalıştığıma anlam veremiyordum. Her gün kendime bana yaptıklarını hatırlatmama rağmen bakışlarında ufacık bir çaresizlik gördüm mü bacaklarım tutmayacakmış gibi oluyordu.

“Biliyorum ama ben...” Titrek bir nefes verip başını eğdi. “İyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Ne bileyim... Saçma ol-

duğunun farkındayım ama benden daha fazla nefret etmelerini istemiyorum.”

Hasiktir. Canı istediğinde çok tatlı oluyordu. Boştaki elimi saçlarının arasına geçirdim ve başını geriye yatırarak boynunu ortaya çıkardım. Kulağının hemen altına bir öpücük kondurmamla bir şaşkınlık nidası koyverdi, gözleri aynadaki yansımamızdan benimkilere kilitlendi.

Onu çözemiyordum ve aramızdaki sınırlar giderek bulanıklaşıyordu. Nefrettime tutunmak zorlaşıyordu, bilhassa da bana kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi baktığında. Elimi karnından aşağıya kaydardım, Celeste bana yaslanıp başının omzuma düşmesine izin verdi. Bazen dünyanın en uslu kızı olup çıkıyordu ve bana ihtiyacı varmış gibi davrandığında ona inanmayı her şeyden çok istiyordum.

Bir elimi memesine koyup ötekini yavaşça bacaklarının arasındaki ufacık kumaş parçasının içine kaydardım ve parmak uçlarım kadınlığını bulana dek durmadım. Celeste inledi, nefes alıp verişleri hızlandı. Beni izleyen gözleri arzuyla karardı. Dişlerimi kulaklarına sürtüp parmaklarımla sütyeninin üzerinden meme ucunu okşayarak, “Kimi etkilemek istiyorsun?” diye fısıldadım.

Eli bileğimi kavradı ve elimi daha da aşağı indirdi, gözleri müthiş bir özlem ve yalvarışla doluydu. Sırtarak parmaklarımı zevk sularına bulayıp klitorisinin üzerine koydum.

“Kimi?”

Celeste titrek bir nefes aldı, dudakları aralandı. “Raven. Bu elbiselerin hepsi onun tasarımı, her koleksiyonundan bir tane. Gelinlikleri hariç satışa çıkardığı her şeyi aldım.”

Sözleri kalbimi sızlattı. Klitorisinin etrafında daireler çizmeye başlarken ağzımı omzuna bastırıp yumuşacık tenini dişledim.

Raven’i kıskanmış mıydım yoksa Celeste’in tıpkı Sierra gibi onu da sevmekten hiç vazgeçmediğini öğrendiğime rahatlamış

miydım bilmiyordum. En beklemediğim anda öğrendiğim bu ufak detaylar kafamı hepten karıştırıyordu. Ondan nefret etmek istesem de bunu yapamıyordum. Savunmasızlığını, pişmanlığını bana hiç göstermemesini diliyordum.

Parmaklarımı içine kaydırıp kıvrırarak dudaklarından ateşli bir inilti kopardım. “Zane,” diye sızlandı. Sesi öyle muhtaç çıkıyordu ki daima aramızda duran mesafe kaybolup gitmişti sanki.

“Ne istediğini söyle bana.”

“Seni,” diye fısıldadı. “Seni istiyorum.”

Homurdanarak sütyenini bırakıp fermuarımı açtım, aletimi kışına bastırdığımda inledi. Ânında bana sürtünmeye başlaması başımı döndürdü. Ona karşı koyamamak, her bakışında onu arzulamak tepemi attırıyordu. Böyle devam edemezdi, her seferinde irademi yerle bir etmesine izin veremezdim.

Tam geri çekilmeye, beni daha fazla kendine çekmesine göz yumamayacağıma karar verdiğim anda aynadan gözlerimin içine bakıp gülümsedi. “Becer beni,” diye fısıldadı. “Lütfen, Zane.”

Bir elimi boynuna sarıp diğeriyle külotunu kenara ittim, içine girerken boğazını hafifçe sıktım. Aletimi sonuna kadar içine alırken gözleri titreşerek kapandı, kulaklarımı dolduran iniltisi beni mest etti.

“Hâlâ sana karşı koyamıyor olmama bayılıyorsun, değil mi?” diye sordum. Aletim en derinlerindeydi, parmaklarım klitorisile oynamaya geri dönmüştü. “Tek yalvarışınla beni köpek etmek çok eğlenceli değil mi?”

Boğazını sıkkan ben olsam da dizginlerin onun elinde olduğunu adı gibi biliyormuşçasına aynadan bana gözleriyle meydan okudu. Başını geriye atıp kalçasını hafifçe oynattı. “Öyle,” dedi gözleri titreşerek kapanırken.

“Aynaya bak,” dedim öfkeyle. “Kocanın aletini nasıl içine aldığına bak, Celeste.” Klitorisindeki parmaklarım hoyratlaştı, sert darbelerle onu becerdikçe inledi. “Bu hâlâ benim. *Sen* hâlâ benimsin, Celeste.”

Bazı günler aksini diliyordum ama sonra bana gülümsüyordu ve buna şahit olan Clifton değil de ben olduğum için yıldızlara şükrediyordum. Boğazını biraz daha sıkıp klitorisleriyle oynayarak onu kışkırtmaya devam ettim. Celeste'in iniltileri odayı doldurmaya başladı, vücudu boşalmaya can atıyordu. Sırıtarak eğilip kulak memesini hafifçe dişledim. "Söyle," diye fısıldadım. "Kimin olduğunu söyle."

Celeste'in gözleri şehvet ve müthiş bir öfkeyle parıldadı, geriye uzanıp elini boynuma sardı. Başını çevirdiğinde gözlerindeki bakış nefesimi kesti. "Seninim, Zane Windsor," deyip dudaklarımızı birleştirerek beni eskiden olduğu gibi saf arzuyla, aklımı kaçırtacak şekilde öptü. Aynı anda birinden hem nefret edip hem de onu sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Celeste benim *her şeyimdi*, hep öyleydi.

Nihayet ona en çok istediği şeyi verdiğimde ağzıma inledi, ondan çıkan her sesi yutarken aletime boşaldı. Etrafımda gerilen kasları beni de peşinden sürükledi, içine boşalırken bana daha sıkı sarıldı. Akşam yemeği boyunca benimle dolu olacağı düşüncesi içimi müthiş bir sahiplenme hissiyle doldurdu.

Alnımı omuzuna dayayarak kesik nefeslerimle kokusunu içime çektim, ikimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu. "Pembe elbiseyi giy," diye fısıldayıp içinden çıktım. "Ojelerine uyar."

Gözleri aynadan benimkilerle buluştu, savunmasızlığı karşısında gafil avlandım. Başıyla onaylayıp sessizce giyindi, ben de kendi üstüme başıma çekidüzen verdim. Al al yanaklarına ve bana attığı utangaç bakışlara gülümsemekten kendimi alamadım. Bir türlü aşamadığım, hâlâ sevdiğim ve hasretini çektiğim Celeste buydu işte.

Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu evden çıkardım, aramızda ilk kez garip bir huzur vardı. "Adı ne?" diye sordum arabama binerken.

Celeste'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah... adı... şey, adı... *Got Myself Into a Jam-Balaya*⁹."

Bir kahkaha patlattım, o da bana tatlı mı tatlı, mahcup bir bakış attı. *Kahretsin, keşke hep böyle dünyalar tatlısı olsa.* "Sahiden öyle yaptın, değil mi?" diye mırıldandım.

İç geçirerek başıyla onayladı, birden ciddileşti. "Akşam yemeğindeki sorunu cevapsız bıraktım," diye mırıldandı büyü-kannemin evine giderken. Gözleri tırnaklarındaydı. "Pişmanım, Zane. Yaptıklarım yüzünden öyle ya da böyle başkaları incindiği için pişmanım. Elimden gelse sana yaptıklarımı geri alırdım, sırf sevdiğimiz insanlar nedeni olduğumuz acıdan kurtulsun diye."

İç geçirerek eve yanaştım, bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Beş yıl boyunca birbirimize yapmadığımızı bırakmamış ama en sonunda kendimizi burada, bir evliliğin ve müthiş bir mutsuzluğun içinde bulmuştuk. Gözlerini benimkilerden ayırıp arabadan inmesiyle içinde bulunduğumuz o an sona erdi.

Ben de inip onu takip ettim. Celeste omzunun üzerinden bana bir bakış atınca kalbim tekledi. Elimini ona uzattım, bir an ne yaptığımı anlamamış gibi bön bön ona baktı. Dürüst olmam gerekirse ben de ne yaptığımı bilmiyordum.

Avucunu avucuma bıraktığında rahat bir nefes verip parmaklarımızı birbirine geçirdim. İçeri adım atmamızla herkes sessizleşti, Celeste'e cesaret verici bir bakış attım. Yemek boyunca sadece büyükanmem, Faye ve Val onunla sohbet etti. Yemek boyunca dizinin üstündeki elimi tuttu.

Nefretiyle nasıl başa çıkacağımı biliyordum ama bu hâliyle? Böyle giderse beni dizlerimin üzerine çökertip daha fazlası için yalvartacaktı.

9 Bu ifade "başıma iş açtım", "kendimi zora soktum" gibi anlamlara gelir. -ç.n.

Altmış Yedi

ZANE

Sessiz hıçkırıklar ve boğuk yalvarışlarla uykumdan uyan-
dım, yüzünden aşağı akan yaşlara rağmen Celeste'in hâlâ
uyuduğunu gördüm. Vücudu bir hıçkırıkla daha sarsıldığında
onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Onu nazikçe uyandırmak
için, "Celeste," diye mırıldandım.

Beni itip başını sertçe öteki yana savurdu, kâbusunda kay-
bolmuştu. "*Lütfen,*" diye fısıldadığında sesi kalbimi sızlattı.

Omuzlarını kavrayıp onu nazikçe sarstım, en sonunda ir-
kilerek uyandı ve gözleri hemen benimkilerle buluştu. Boğa-
zından bir hıçkırık daha yükselirken onu göğsüme çekip sıkıca
sarıldım. "Bir şey yok," diye fısıldadım sırtını sıvazlayarak.
"Sadece bir kâbustu, Cennetim."

Yüzünü çıplak göğsüme gömdü, hâlâ kâbusunun etkisiyle
titriyordu. "Zane," diye mırıldandı çatallı sesiyle. Kollarını boy-
numa doladı, nefes alıp verişleri kesik kesikti.

Sıkıntısını söküp almayı dileyerek, "Bir şey yok," diye tek-
rarladım. Onu bu kadar üzen şey ne olabilirdi? Birkaç haftadır
kendinde değil gibiydi ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bana
saf nefretle bakan kadını özleyeceğim aklımın ucundan bile
geçmezdi ama olan tam da buydu.

Celeste kollarımın arasında darmadağın olurken ona sarılmaya, yatıştırıcı sözler mırıldamaya ve yanımdayken hiçbir şeyin ona el süremeyeceğine söz vermeye devam ettim. En sonunda nefesleri duruldu ve gözyaşları kurudu. “Ne oldu?” Kollarımı hafifçe gevşettiğimde beni bırakmak istemiyormuş gibi boynuma daha sıkı sarıldı. O kadar perişan, o kadar acı içinde görünüyordu ki. “Ne oldu, Celeste? Beni endişelendiriyorsun. Konuş benimle lütfen.”

Gözleri yüzümde dolaştı ve taze yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. “*Zane*,” diye fısıldadı çatallı sesiyle. Avucumu yüzüne bastırıp başparmağımla akan bir gözyaşını sildim. Celeste gözlerimin içine bakıp titrek bir nefes aldı. “Rüyamda Lily’yi gördüm.”

Adını duymamla donakaldım, içimi buz gibi dehşet sardı. Önce çaresizlikle, ardından da öfkeyle doldum. Elimi geri çektim ama Celeste onu yakalayıp parmaklarını benimkilere kenetledi, ellerimizi göğsüne götürdü.

“Dün babası beni aradı, birkaç hafta sonra düzenleyecekleri anma törenine katılmamı istedi. Sanırım bu yüzden rüyama girdi. Yine... köprüdeydik,” diyerek burnunu çekti. “Onu özlediğimi söyledim, o da... bunun yalan olduğunu, onu gerçekten özleseydim... seninle olmayacağımı söyledi.” Titrek bir nefes alıp gözlerini kapattı, kalp kırıklığı yüzünden okunuyordu. “Köprüde dikilip bana geceleri aynı yatakta yattarken senden nefret ediyormuş gibi yapmamın vicdanımı rahatlatıp rahatlatmadığını sordu. Beni onu unutmakla, seninle hayatıma devam etmek istemekle suçladı ve ben... hiçbirini yalanlayamadım.”

Gözleri yine yaşarırken elimi sıktı. “Artık neye inanmam gerektiğini bilmiyorum, *Zane*.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kısa bir an için onu inceledim. İlk kez bana inanabileceğini, Lily’nin ona tüm gerçeği söyle-

memiş olabileceğini düşündüğünü ima ediyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Bakışları dövmeme kaydı ve titrek bir nefesle öteki elini üstüne koydu. “Gözlerimi kör eden taptaze bir keder yokken senin... sahip olduğumuz şeyi riske atacağına inanmakta zorlanıyorum. Kafama yatmayan çok şey var ve Lily artık her şeyi açıklığa kavuşturamaz. Ama sen *kavuşturabilirsin*. Bu konuyu defalarca kez konuştuk ve suçlamalarımı bunca zamandır inatla reddetmen hiç mantıklı gelmiyor. Aklım bana oyun mu oynuyor yoksa bana... bana bunu yapamayacağına, yapmayacağına inanmak için çaresizce debeleniyor muyum bilmiyorum. Bana her dokunuşunda kimsenin... bizim yakınımızdan bile geçemeyeceğine ikna oluyorum. Hem senin için hem de kendim için.” Gözlerini sımsıkı yumup güçlkle nefes aldı, hâlâ titriyordu. “Deliriyor gibiyim ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Kendimi mi kandırıyorum?”

“*Hayır,*” diye fısıldadım, sesim buram buram çaresizlik kokuyordu. “Sahip olduğumuz şeyi riske *atmazdım*, Celeste. *Atmadım*. Telefonumu didik didik aramana izin verdim, kamera kayıtlarını bizzat izlemen için sana tüm Windsor güvenlik sistemine erişim izni çıkardım. Saklayacak bir şeyim olsaydı bunları yapar mıydım? Suçumu kanıtlayacak her şeyi çoktan sildiğimi iddia ettin ama ortada bir suç yoktu ki. Sana masumiyetimi kanıtlamak için her şeyi yaptım, bana inanman için *yalvardım*. Senin için aileme sırt çevirmeye hazırdım, Celeste. Seni, tüm dünyamı neden, nasıl aldatabilirdim ki?”

Muazzam bir kederle dolu gözleriyle bana baktı, ben de kaybımıza hayıflanarak iç geçirdim. “Ne zaman sana birazcık inanmaya başlasam Lily rüyama giriyor ve ben... en yakın arkadaşımın ölümünde payım olduğunu bilmenin getirdiği vicdan azabıyla nasıl yaşayabilirim bilmiyorum. Kafam allak bullak. Söyledikleri doğru olmasaydı bunu yapmazdı, dönüp dolaşıp

aynı yere varıyorum, boş bir hayali andıran bu şeye inanmak için çaresizce debelenip duruyorum.”

Yanağından aşağıya bir damla gözyaşı daha süzüldü, onu da başparmağımla yakaladım. Kalbim kan ağlıyordu. Koskoca beş yıla rağmen bana inanmasını hâlâ her şeyden çok istiyordum. İç geçirerek alınımı alnına yasladım. “Seni aldatmadım, Celeste. Yemin ederim.”

Celeste kollarını etrafıma dolayıp tekrar ağlamaya başladı, kalp kırıklığı dolu sesler odayı doldurdu. “Her şeyin bir yanlışı anlaşılmadan ibaret olmasından o kadar çok korkuyorum ki,” diye fısıldadı, bana çaresizce sarılarak. “Neden olduğum sayısız acıyla yaşamak, sadece senin dokunuşunun defedebildiği bir uyuşuklukla yaşamak giderek zorlaşıyor. Mutsuz olmaktan çok yoruldum, Zane.”

Onu sıkıca sarmalayıp titrek bir nefes aldım. Kalbimdeki sızının arasında ufak bir umut yeşerdi. “Ben de, Cennetim,” diye fısıldadım.

Altmış Sekiz

CELESTE

Zihnimde dün gece Zane'e sarılışım, onun beni teselli edişi dönüp duruyordu. Sabah uyandığımızdan beri olanlara tek kelime etmemiş, iş yerinde tamamen profesyonel davranmıştı. Yine de birkaç kez onu kalbimi sızlatan o yumuşacık bakışlarıyla beni izlerken yakalamıştım.

Sözlerini düşünüp duruyor, neye inanmam gerektiğini hâlâ çözemiyordum. Lily bir keresinde bana ne yaparsa yapsın onu affedeceğimi söylemişti ve haklı çıkacağından korkuyordum. Sırf geçmişi ardımızda bırakmamı kolaylaştıracığı için mi ona inanmak istiyordum? İçimde filizlenen her şüphe tohumu beraberinde bir dünya soru getiriyor, beni ikilemde bırakıp tedirgin ediyordu.

İç geçirerek kitabımı alıp açtım, oturma odasına girerken anlamlandıramadığım yüzlerce soruyla boğuşmayacağım başka bir dünyaya kaçmak için yanıp tutuşuyordum. Bazen günüm zorlu geçtiğinde iyi hissetmeme yardımcı olan tek şey buydu. Duygularım içime dayanamayacağım kadar ağır geldiğinde kendimi *canlı* hissetmemi sağlayan tek şey buydu.

Oturma odasının yumuşak halılarını ayaklarımın altında hissedince mutlu mutlu iç geçirdim, gözlerimi sayfalardan kaldırmama gerek kalmadan yolumu bulduğuma memnundum.

Zane'in evine alışmam aylar sürmüştü ama nihayet kendimi buraya ait hissetmeye başlamıştım. Çoğu zaman yani. Kanepeye yerleştim ve alçak sesli bir kıkırtı duyunca şaşkınlıkla yerimden sıçradım.

"Hâlâ aynı şeyi yapıyorsun, ha?" dedi Zane. Ödümü öyle kopardı ki kitabım parmaklarımın arasından kayıp düştü. Kapanan kapağına bıkkınca baktım, kaldığım sayfayı bulmam birkaç dakikamı alacaktı. "Nereye gittiğine bakman gerek, Celeste. Ayak parmağını çarpıp ağladığın zamanı hatırlıyor musun? Acın dinene dek bana parmağını öptürmüştün."

Kafamı kaldırmamla dumur oldum. Üzerinde sadece baksırıyla kanepede arkasına yaslanmıştı, dizüstü bilgisayar kucagındaydı. Saçları hâlâ ıslaktı ve oturuşu görkemli vücudunu gözler önüne seriyordu. Gözlerim doğruca dövmesine kaydı, ardından elini saçlarının arasından geçirmesiyle gerilen karın kaslarına indi. "Acıyı dindiren öpücüklerin değildi bence," diye mırıldandım. Yanaklarım ısındı, ayağımdan başlayıp yukarı tırmandığını, yüzünü bacaklarımın arasına gömerek beni nasıl yalayıp yuttuğunu ve emdiği şekerin nane aromasının hassas tenimde bıraktığı enfes karıncalanmayı hatırlıyordum. Hayatımın en harika orgazmını o gece yaşamıştım sanırım.

Yüzüne bakmak için elimden geleni yapsam da en fazla bir saniye dayanabildim, gözlerim gerisin geri vücuduna döndü. "Ben, şey..." diye geveledim, karın kaslarının altındaki V şeklini bakışlarımla takip ederek, "Kitabımı yatak odasında okuyayım. Seni rahatsız etmek istemem."

Gözlerimi kaçırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, yüzüne bakmaya çekiniyordum. Son zamanlarda bana çok farklı davranır olmuştu. Biraz daha şefkatli, biraz daha anlayışlıydı ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini kestiremiyordum. Ardına saklanabileceğimiz bariz nefretin kaybolmasıyla artık orada olmaması gereken şeylerle yüzleşmek zorundaydım.

Zane başını iki yana sallayıp yaklaşmamı işaret etti. “Gitme. Gelecek ay katılacağımız konferans için hazırladığım sunum hakkındaki fikirlerini duymak istiyorum. Bir göz atar mısın?”

Kitabımı gönülsüzce bırakıp yanına kaydım. “Olur.”

Zane bilgisayarını bana doğru çevirip kolunu kanepenin sırtına attı, bana tam anlamıyla dokunmasa da beni sarmalıyordu. Hareketi aklıma dün gece beni kendine çektiği ânı getirdi ve içim müthiş bir özlemle doldu.

Eğilerek slaytları kaydırmaya, her birini dikkatlice okumaya koyuldum. “Bu slaytı özellikle beğendim ama verileri yeterince net sunmadığını düşünüyorum,” diye mırıldanıp düzenlemek için üzerine eğildim. “Kaynağın ne? Yazmamışsın.”

Sorumu cevapsız bırakınca ona döndüm ve nefesimi kesen bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. “Bazen birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu unutuyorum,” diye mırıldandı acı tatlı bakışlarla. “Elinin değdiği her şeyi güzelleştirsen de ben kendime bunu unutturdum. Nefrete tutunmak daha kolaydı fakat artık bunu istediğimden emin değilim. Ya sen?”

Gözlerinin içine baktım, bu beklenmedik itirafı karşısında gafil avlanmıştım. Dün gecenin ardından o kadar da beklenmedik sayılmazdı belki. “Artık nefretten başka bir şey hissetmeyi bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hepsi hemen ardından vicdan azabı getiriyor.”

Zane bana dönüp yüzümü nazikçe avuçlarının arasına aldı. “Öyle mi?” Eğildi, gözleri dudaklarıma kaydı. Bir eli yanağımdan boynuma kayınca keskin bir nefes aldım. Elini boğazıma sarıp başparmağını çukuruna koyarak dudakları benimkilere sürtünene dek beni kendine çekti. “Bunu yaptığımda ne hissediyorsun?” Beklentim tırmandıkça kesik kesik nefesler almaya başladım. Ağzımın kenarına minicik bir öpücük kondurunca inledim. “Söyle bana, Celeste.”

“Hissetmemem gereken şeyler,” diye fısıldadım gözlerimi kapatarak. Beni boğmasına alışkın olduğum suçluluk hissi geri

döndü, onun istediğim şekilde benim olamayacağını hatırlattı. Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Onu aşamadığım için kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

“Ya kavga etmeyi bırakırsak?” dedi, sesinde yalvarışı andıran bir tını vardı. “Ya kendimize yokmuş gibi davrandığımız her şeyi hissetme izni verirsek?”

Dizüstü bilgisayarını bir kenara itti, boynumu sıkıp beni yüzüne bakmaya zorladığında gerildim. Bu hâli aklıma beni giyinme odasında becerişini, cayır cayır yanan bakışlarını getirdi. İçime girdiği an beni evrenin merkeziymişim gibi hissettirmesi bağımlılık yapıyordu ve bana öyle, görebildiği tek şey benmişim gibi bakmasını giderek daha çok istiyordum.

“Dün gece söylediklerini düşünüp duruyorum, Celeste. Mutsuz olmaktan yorulduğunu söyledin, ben de öyle.” Kalbim tekledi, Zane hafifçe eğilip dudaklarını benimkilere sürttü. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırды, her hareketi çaresizlik doluydu. Bunu yaptığında nasıl çıldırdığımı biliyor muydu acaba?

“Seni tanıyorum, Cennetim. Yalnızca kaçıp saklanmak istediğinde kitaplara sığınırsın. Neden sığınağın olmama izin vermiyorsun? Neden ikimiz de sahte nefretimizin arkasına saklanmaya bir son vermiyoruz? Teslim olmuyoruz?”

Kararlılığım uçup gitti, başımı eğerek onu öptüm. Zane inleyerek beni kucağına çekti, kalçamı kasıklarına bastırarak benim için nasıl sertleştiğini hissetmeme izin verdi. “Buna direnmeden nasıl etrafında olabilirim bilmiyorum,” diye mırıldandım ağzına doğru. İçimdeki hislere kucak açtığım tek zaman artık kaybolup gitmiş nefretin ardına saklandığım zamanlardı.

“Ben de,” diye itiraf etti hafifçe geri çekilerek. Vücudumda gezinen elleri sertti. “Bazen sana bakıyorum ve kalbim paramparça oluyor, Celeste. Bana yaptığın her şeyi, bizi nasıl mahvettiğini düşünüyorum ve nefretim gözüme son zerresine kadar gerçekmiş gibi görünüyor. Ama sonra bana gülümsüyorsun ve

hepsi uçup gidiyor. Aramızdaki bu şeyi nasıl idare edeceğimden emin değilim ama kavga etmeye bir son vermek istediğimden eminim. Bunu başarabilir miyiz? Hiç değilse boşanana dek?”

Kollarımı etrafına sarıp başımı omzuna yasladım. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Ama her şeye rağmen denemek istiyorum.”

Bana sımsıkı sarıldığında kendimi beni asla bırakmamasını dilerken buldum. Ne şimdi ne de üç yıl sonra. Bu düşüncenin hemen ardından suçluluk hissi geldi, yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Bunu birazcık yaşamamın bir sakıncası olur muydu?

Altmış Dokuz

CELESTE

Mutfaka yururken kulağıma belli belirsiz bir mırıltı gelince kalbim aniden daha bir hızlı atmaya başladı ve içimi beklenmedik bir özlem sardı. Titreyen ellerimle kapıyı açtım ve karşımda tam da tahmin ettiğim şeyi buldum. Zane üzerinde hâlâ bu sabah işe giderken giydiğı takım elbisesiyle ocağın başındaydı.

Omzunun üzerinden bana bakıp gülümseyince karnımdaki kelebekler çılgına döndü. “Selam,” diye mırıldandı. Yüzünde rahat bir ifade vardı, her zamanki tiksintisinden ve temkinli tavrından eser yoktu. Mutsuz olmaktan bıktığını söylediğinden beri bana farklı davranıyor ve bu, içimde istemekten korktuğum bir şeye dair umutlar yeşertiyordu. Son zamanlardaki nezaketinin nedeninin beni *iki kez* yatakta ağlarken bulduğı için bana acıması olduğundan endişeleniyordum ve bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Niyetim hiçbir zaman vicdanına oynayıp onu bana farklı davranmaya itmek olmamıştı.

Uzun bir duraksamanın ardından sersemliğimi üzerimden atıp, “Selam,” dedim. Hiç bu saatte eve geldiğı olmamıştı ve evlendiğimizden beri bir kez bile yemek yaptığını görmemiştim. Eskiden bu manzaraya bayılırdım. Zane daima çekici bir adamdı ama ne zaman ocağın başına geçse içimde tarifi im-

kânsız hisler uyandırırđı. “Evde olduğunu bilmiyordum,” diye mırıldandım.

Başıyla onaylayıp eliyle yanına gelmemi işaret etti. “Şunları halleder misin?” Temkinli adımlarla yanma gittiğimde patatesleri işaret ederek sırtttı. “Patates soymakta üzerine olmadığını biliyorum, bana yardım eder misin? Akşam yemeği için levrekle patates graten yapıyorum. Soyacağı dikkatli kullan ama.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıttırdım, bu samimiyeti nasıl karşılamam gerektiğini bilemedim. Bana destek olması gerektiğini düşündüğü bir arkadaşıymışım gibi davranması kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. Aramızdaki barış zaten pamuk ipliğine bağlıydı ve bir yanımda o ipliği şimdiden koparmak istiyordu. Bu soğuk kibarlığı yerine nefretini ve beraberinde gelen arzusunu tercih ederdim. “Akşam yemeğine... misafirimiz mi var?” diye sordum usulca.

“Hayır. Karımla güzel bir yemek yiyelim dedim sadece.”

İstemsizce gülümseyerek soyacağı aldım, kalbim birkaç saniye öncesine kıyasla daha hızlı atıyordu. Bana *karım* deyişinde içimi kıpır kıpır eden bir şey vardı.

“Melissa nerede?” diye sordum, hizmetçimizin yokluğu dikkatimden kaçmamıştı. İşini çoğu zaman bize görünmeden hallediyordu, onunla sadece birkaç kez konuşma fırsatım olmuştu ama daima –bazen benim istememe gerek bile kalmadan– ihtiyacım olan her şeyin hazır bulunduğundan emin oluyordu. Bunu nasıl yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu ama eve saat kaçta gelirim geleyim dumanı üstünde akşam yemeğim beni bekliyordu.

“Bu akşam için ona izin verdim.”

Onu başımla onaylayıp ceketini çıkarmasını izledim. Mutfak adasındaki taburelerden birinin üzerine atıp kravatını gevşetirken yanaklarım kızardı. Hemen ardından kol düğmelerini çıkarıp gömleğini sıvayarak ön kollarını gözler önüne serdiğinde iyice sıcakladım.

“Manzara hoşuna mı gitti?” diye sordu boğuk bir sesle.

Gözlerim hemen onunkilerle buluştu, nefes alıp verişlerim biraz hızlanmıştı. “Ne?” dedim ahmakça.

Zane sırttı, bakışları yüzümde gezindi ve bir an için dudaklarımda oyalandı. Sonra tekrar ocağın başına döndü. Bir nefes verip tezgâha yaslandım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Mutfak bizim için hep tehlikeli bir yer olmuştu ve geniş sırtı bana dönükken hâlâ eski günlerdeki kadar çekici görünüyordu.

Kumaş pantolonun sardığı kışını izlerken iç geçirdim, derin bir pişmanlıkla sarsıldım. Bir zamanlar olduğu gibi yanına gidip elimi omurgasından aşağı kaydırabileceğim kadar yakın olmamızı diledim. Bu çabasız yakınlığımız kaybolup gitmişti ve bunu şimdiye dek hiç fark etmemiştim. Seks ve gerçek samimiyet aynı şey değildi, sadece eskiden sahip olduğumuz şeyin daha fazlasını istememe neden olan tadımlık bir hatırlatıcıydı.

Zane bir şey almak için üzerindeki dolaba uzanınca aklıma parmak uçlarımda yükselip aynısını yaptığım zamanlarda ânında arkamda bitmesi geldi. O zamanlar bunu yapmamı ne kadar sevdiğini bildiğimden onun tişörtlerinden başka bir şey giymezdim ve bir şeye uzanırken kasten eteğinin yukarı sıyırılmasına izin verirdim. O da elini belime dolayıp vücudunu benimkine bastırırdı ve beni tezgâha yatırmasıyla akşam yemeği bir çırpıda unutulurdu.

İçimi kemiren şüpheyle etrafımdaki yepyeni mutfığa bakıp titrek bir nefes aldım. Bunları başka biriyle mi yapmıştı? Zane eski mutfığına bayılır, birlikte olduğumuz zamanlarda hiçbir şeyin yerini değiştirmeme izin vermezdi. Dolaplarını düzenlememe bile karşı çıkardı. Tüm bu değişiklik kimin içindi? Anılarım yerini eskiden bana ait olan her şeyi başkasına verdiği dair acı verici görüntülere bırakırken dudağımı ısırdım.

Ne yaptığımı bile fark etmeden kendimi mutfağın ortasında buldum. Elim koluna dolayıp parmak uçlarımda yüksel-

diğimde Zane başını bana çevirdi. Öteki elimi ensesine kaydırırken yüzünden bir şey geçip gitti. Onu hızla kendime çekerek dudaklarına yapıştım.

Tereddüt ve bastırılmış duygularla dolu, ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmediğimi ele veren bir öpücüktü bu. Zane bir an için donakaldı, mideme oturan derin utanç ve reddedilmişlikle geri çekilmeye yeltendim ama sonra elini saçlarımla arasına geçirip başımı geriye yatırarak beni daha sert, daha derinden öpmeye başladı. Ağzına doğru inlediğimde daha önce binlerce kez yaptığı gibi belimi kavradı. Yerlerimizi değiştirip beni tezgâhın üzerine oturtmasıyla bacaklarım içgüdüsel olarak etrafına dolandı. Zane yüzümü avuçlarının arasına alırken vücudum onunkine yaslandı.

Bana bakmak için geri çekildiğinde nefes nefeseydim, bir şey arıyor gibiydi. Gözlerimiz buluşurken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Bu seferki daha farklıydı. Bugün öfke ya da az önce yaptığımız şey için bahaneler üretmek yoktu. Yalvaran gözlerle onu kendime çektim, Zane direnmeden üzerime eğilip beni tekrar öptü, dudakları bu kez daha yavaş, daha özenliydi.

İlişkimiz değişiyordu. Sanırım bu süreç ailemin evinde, dövmesini ilk kez görmemle kalbim durup sonrasında kaybetmişim her şey için ağlarken beni kollarına almasıyla yeniden atmaya döndüğünde başlamıştı. Beni hatalarım için cezalandırmak yerine teselli etmişti ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını o an anlamıştım. En azından benim için olmayacağını.

Elimi göğsünden aşağı kaydırdım, gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda Zane'in nefesi kesildi. Son düğmeyi de açtığım sırada bluzuma uzanıp tek hamleyle başımın üzerinden çıkardı. Giydiğim turkuaz sütyeni görünce gözleri karardı ve dudağını ısırarak bacaklarımı kalçalarına daha sıkı dolamama neden oldu. Dövmesine uzanarak parmak uçlarımı içinde bu-

lunduğumuz bu ânı bozmaktan korkuyormuşçasına nazikçe göğsünde gezdirdim.

Zane elini saçlarımın arasına geçirip iç çekti, onun bakışları da benimkiler kadar duygusaldı. Titreyen elimi yanağına bastırırken kalbim sızladı. Karşımdaydı ama onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özlüyordum.

Alnını benimkine yaslayıp titrek bir nefes aldı ve yüzünü eğerek dudaklarıma yumuşacık, şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Eli eteğimin altına kayarken kemerini çözdüm, elimi pantolonunun içine sokup aletini özgür bırakırken karın kaslarının gerilmesi içimi memnuniyetle doldurdu. “Siktir, *Cen-netim*,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Kalbim tekledi. Son zamanlarda nadiren bana böyle sesleniyordu. Her seferi aklıma kazıdığımı biliyor muydu acaba?

Eli külotumun üzerinde gezindi, en sonunda kumaşı kenara itip iki parmağını içime kaydırduğında öpücüğümüzü derinleştirdim. “Daha fazla,” diye inledim. Zane sırtarak alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırdı, hafifçe ısırıp geri çekildi.

“Ne istiyorsun, bebeğim?”

“Seni,” diye yanıtladım ânında, neyi kastettiğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Artık sadece vücudunu istemiyordum.

Hafifçe uzaklaşıp aletini kavradı ve başını girişime hizaladı. “Seninim zaten,” diye fısıldadı, sözleri sahte bir vaatten farksızdı. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan içime kasten ağır ağır girdi. “Hoşuna gitse de gitmese de daima bir parçam senin olacak, Celeste.”

Yetmiş

CELESTE

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Zane. Sesini duyunca şaşkınlıkla arkamı döndüm, evde olduğunu fark edince gözlerim ardına kadar açıldı. “Son on dakikadır koridorda volta atıyorsun, Celeste.”

Ona boş boş baktım. Son zamanlarda bunu giderek daha sık yapıyor, eve her gün biraz daha erken geliyordu. Pişirdiğimiz yemeği neredeyse yaktığımız günden beri benimle yemek yemese de artık benden köşe bucak kaçmıyordu. Hizmetçimizin pişirdiği yemeğin sonuna geldiğim sıralarda içeri giriyor, düzenleyeceğimiz konferans hakkında kısa bir sohbetin ardından ofisine gidiyordu.

Son üç gündür uyumamı beklemeden yatağa gelmeye, hatta arkasını dönmeden önce bana iyi geceler demeye bile başlamıştı. Bense geniş sırtına bakıyor, yüzümü tenine bastırıp ona sıkıca sarılmayı diliyordum.

Bir süredir bön bön suratına baktığımı fark edince, “Ben... şey... Büyükannen otellerinizdeki aşevinde gönüllü olmamı istedi,” dedim bir çırpıda.

Zane’in yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Başını aşağı yukarı sallayarak, “Sierra ve Raven da orada olacak,” diye mırıldandı. Bakışlarımı ayaklarıma indirdim ve kızlarla bir olup

beni Büyükanne Anne'in kalbini kazanmam için aynı etkinliğe götürdüklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Bu kez beni orada istemeyenin Sierra'yla Raven olacağını bilmek canımı yakıyordu.

Zane yanıma gelip buklelerimi nazikçe kulağımın arkasına itti. "Gel hadi. Ben seni götürürüm. Aşevi bu ay hangi otelde açıldı?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Lacara."

Beni başıyla onaylayıp elini belime dolayarak beni kapıya götürdü. Bunu da daha sık yapmaya başlamıştı, artık yalnızca ikimizken, başkalarının önünde rol yapmamız gerekmediğinde bile bana dokunuyordu. Beni yolcu koltuğuna götürüp kapımı açtı. Tekleyen kalbimle ona baktım. Bunu tekrar yapmaya başladığının farkında mıydı?

Evlenirken hissettiğim acıya ve ona karşı güttüğüm nefrete tutunmak gittikçe zorlaşıyordu. Olanları unutamazdım, tamamını aşamazdım ama her geçen gün bunu *istediğimi* fark ediyordum. Suçluluk duygusu azalıyor, yerini sadece onunlayken hissettiğim mutluluğun hasretine bırakıyordu.

Zane arabayı otele doğru sürerken elini dizime koydu, başparmağıyla tenime sakinleştirici daireler çizdi. "Son zamanlarda bana neden bu kadar nazik davranıyorsun?" diye sordum. Konuşurken sesim çatallandı.

Bana şöyle bir bakıp elini tekrar direksiyona koydu. "Bir keresinde sana hayatımı seninle sürekli savaşıarak geçirmeyeceğimi söylemiştim ve sözlerimde ciddiydim." Tekrar bana baktığında yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Senin için sorun olur mu, Celeste? Karıma biraz nezaket göstermemin bir sakıncası var mı?"

Duygularımın yüzümden okunmasından korkup başımı çevirdim. Daha önce hiç bu kadar çelişkili hislerle boğuşmamıştım. Elimden gelen her şeyi yapmama rağmen ona sil baştan tutuluyordum ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyor-

dum. Bu, gözüme bir günah, bir ihanetmiş gibi görünüyordu ama böyle hissetmekten çok yorulmuştum. Onunla yaşadığım mutlu anlara o kadar açtım ki bunların cazibesine direnmek giderek zorlaşıyordu.

Windsorların en lüks otellerinden biri olan Laraca'nın önüne yanaştığımızda kollarımı etrafıma doladım. Zane arabadan indi, koşarak kaputun etrafından dolandı ve kapımı açıp bana elini uzatarak beni şaşırttı.

Elini tutarken gözlerinin içine baktım ve bana gülümsedi. "Seninle geliyorum. Uzun zamandır yemek dağıtmamıştım, zaten bu gece bir işim yoktu."

Kalbim sıcacık oldu. Zane yüzüme düşen buklemi nazikçe geriye itti, sonra bana istemeden dokunduğunu fark etmiş gibi birden duraksadı. Bir gülümsemeyle girişe doğru ilerlemeye başladı, onu takip ederken gerginliğim attığım her adımla biraz daha tırmandı. Raven ve Sierra'nın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum ve varlığımın onları incitmesini istemiyordum. Haftalık akşam yemeklerine düzenli olarak katılmaya başlamıştım ama onlar ben yokmuşum gibi davranmaya, ben de gözlerimi tabağımdan ayırmamaya alışmıştım. Böyle gitmesini istemiyordum ama işleri nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum.

Zane bana dönüp iç geçirdikten sonra elimi tuttu. Birlikte balo salonuna girerken güç almak için elini sıktım. Büyükanne Anne beni görünce gülümsese de Raven ve Sierra'nın ifadeleri sertleşti. İkisinin de gözleri ellerimize kayınca tepeden tırnağa gerildim. Elimi geri çekmeye çalıştım ama Zane buna müsaade etmedi.

"Zane," dedi Büyükanne Anne, ifadesini okumak imkânsızdı. "Ne hoş bir sürpriz," diye ekledi ama ses tonu tam aksini ima ediyordu. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Zane omuz silkip elimi bıraktı ve büyükannesinin attığı önlükleri yakaladı. "Burası benim otelim. Burada olmamdan daha doğal ne var?"

Büyükanne Anne gözlerini devirip etrafındakilere talimatlar vermek için arkasını dönerken Zane önlüklerden birini bana uzattı. “İpleri bağlar mısınız?” diye mırıldandı. Başımı aşağı yukarı salladığımda arkasını döndü.

Önlüğün iplerini tutarken, “Ceketini çıkarmayacak mısınız?” diye sordum. Ani bir kararla bana katılınca daha rahat bir şeyler giymeye fırsatı olmamıştı. “Terleyeceksin.”

Omzunun üzerinden bana bakıp sııttı. “Cennetim,” diye mırıldandı muzip bir sesle. “Beni soymak istemeni anlıyorum ama eve kadar dişini sıkman gerek.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken o kıkırdayarak önüne döndü. Birkaç saniye sonra o benim önlüğümü bağlarken bu şakacı tavrının biraz olsun gevšememe yardımcı olduğunu fark ettim.

Raven, Sierra’ya bir şeyler fısıldadı ve ikisi birden kahkahalara boğuldu. Onları böyle görmek, bir zamanlar benim de bu gülüşmelerin bir parçası olduğumu düşünmek canımı yakıyordu. Zane elini belime koyup beni sessizce yanlarına götürdü. “Ne yapabiliriz?” diye sordu.

Sierra bana baktı, Zane’le evlendiğimden beri ilk kez gözlerinde düşmanlık yoktu. Bu kez sadece tereddüt görüyordum. “Çorbanın suyunu hazırlamama yardım edebilirsin,” dedi usulca.

Onu başımla onaylayıp hemen işe koyuldum. Zane de yanımdaydı. Ben titreyen elimle malzemeleri eklerken o tencereyi karıştırdı. “Tuza dikkat et,” dedi Sierra. “Geçen sefer biraz fazla kaçırdım ve kendimi berbat hissettim. Herkes çok lezzetli olduğunu söyledi ama öyle olmadığının farkındaydım. Aşevimize düzenli gelen insanlar bu yemekleri dört gözle bekliyor, ölçüyü kaçırma.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Tabii,” diye mırıldandım. Bu işi elime yüzüme bulaştırmayacağımı umdum. Çok uzun zamandır benimle bu kadar uzun konuşmuştu ve bunu istesem de sohbeti nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum.

Raven beni süzdü, gözleri kıyafetimde dolaştı. Kollarımdaki süslemelere bakıp kaşlarını çatarak, “Bu benim ilk koleksiyonumdan,” dedi. Birden utanarak elimi istemsizce göğsüme çektim. Bu bluzu o kadar uzun süredir giyiyordum ki elim kendiliğinden ona gidivermişti. Yıllar sonra ilk kez Raven’ın yüzüne içten bir gülümseme yayıldı.

“Sana daha yeni koleksiyonlarımdan da bir şeyler göndereyim. Artık bir Windsor’sın, Celeste. Ve bu, ayaklı modellerimden biri olduğun anlamına geliyor.” Kısa bir tereddüdün ardından başını iki yana salladı. “Gerçi başından beri öyleydin, değil mi?”

Yetmiş Bir

CELESTE

Windsorların özel jetine endişeyle bakarken Zane çekincemi hissetmiş gibi usulca elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip beni uçağa götürürken buraya son gelişimizi hatırlayarak huzursuzca etrafıma bakındım. Zane o sıralar etrafına buram buram nefret yayıyordu. Son zamanlardaki ateşkesimize rağmen çoğu zaman aynı nefretin teninin hemen altında kaynamaya devam ettiğinden şüpheleniyordum. Bugünlerde kötüden çok iyi anılar biriktiriyorduk ama her şeye rağmen bıçak sırtında yürüdüğümüz hissini üzerimden atamıyordum.

“Bay ve Bayan Windsor,” dedi Mike beni süzerek. “Şampanya alır mıydınız?”

Zane’le birlikte mavi kareli kırmızı takım elbisesini inceledik ve aynı anda birbirimize dönüp yüzlerimizi ifadesizleştirerek bize uzattığı kadehleri aldık. Ardından bizim ne istediğimizi umursamadan kendi kafasına göre seçtiği koltuklara doğru onu takip ettik. Mike’la böyle konularda tartışmamanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştik. Bizi karşı karşıya duran bir çift lüks koltuğa oturttukten sonra kocaman bir gülümsemeyle uçuş süresi ve katılacağımız konferans hakkında bilmemiz gerekenleri anlattı.

Yanımızdan uzaklaşırken arkasından bakıp hafifçe ürperdim. Bu hâlim Zane’i güldürdü. “Cidden, bu takım elbiseler ne böyle?” diye fısıldadım şampanyamdan bir yudum alarak.

Zane öne eğilince dizleri benimkilere sürtündü. “Bir bilsem. Bir keresinde sormaya çalıştım ama gözlerimin içine bakıp, *Adına moda deniyor. Siz bilmezsiniz tabii*, dedi.”

Bir kahkaha patlattım ve Zane şaşırtıcı derecede şefkatli bir ifade ve tatlı bir gülümsemeyle beni izledi. “Haklı olduğu bir nokta var,” diye mırıldandım. “Moda ne *bilmiyorsun*. Raven ne söylerse onu giyiyorsun.”

Sırıtarak biraz daha eğildi. “Kendi dolabın baştan aşağı Raven Windsor Couture’den oluşmuyor sanki,” diye takılsa da bakışları yumuşacıktı. “Benimle evlenmeden önce de öyleydi. Başından beri kariyerini yakından takip edip gizli gizli onu destekliyorsun, değil mi?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp kafamı çevirdim, nedense bunu itiraf edemedim. Bazen bunu yaptığım için kendimi acınası hissediyordum. Geçmişi ve Ares’le evli olduğu düşünülduğünde desteğime ihtiyacı olmadığını farkındaydım. Sanırım bunu ondan çok kendim için yapıyordum. Kendimi ona yakın hissetmek için.

Zane uçak kalkarken bile beni incelemeye devam etti, ben de ellerimi meşgul tutmak için şampanyamdan bir yudum daha aldım. Son zamanlarda bakışları beni geriyordu ve içgüdülerim bu gerginliği defetmek için ona çıkışmamı söylüyordu. Artık aramızdaki tek iletişim bundan ibaretti ve bunu aşmak güçtü. Aramızdaki tutkuyu nefret kisvesine sokamadığımız ama ikimizin de ilk adımı atmaktan kaçındığı tuhaf bir araftaydık. Belki ikimiz de çok incinmiştik, belki o da benim kadar korkuyordu.

“Dikkat et,” diye uyardı Zane, tam da o esnada jet türbülansa girdi ve içkim bluzumun üzerine sıçradı. Ben yüzümü buruştururken o arkasına yaslanıp beni izlemeye devam etti, memelerimin arasına süzülen şampanya damlalarını takip eden

gözleri karardı. “Yatak odasında duş var,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Türbûlanstan çıktığımızda seni götüreyim.”

Bakışları daha da yoğunlaştı, gözlerinde dans eden arzu beni cesaretlendiriyor, dikkatini üzerimde tutmak istememe neden oluyordu. Aramızdaki her şey çok değişmişti ama bu kadarı yeterli değildi. Zane beni bencil, mantıksız birine çeviriyordu ve daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Bana benden başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi baktığı anların daha fazlasını istiyordum.

Elimi bluzumda gezdirerek onu başımla onayladım. “Çok iyi olur,” diye mırıldandım, titreyen ellerimle üst düğmemi açarak. “Bunu hemen çıkarmam lazım.”

Zane’in çenesi gerildi, ıslak kumaşın ardından görünen kırmızı sütyenime bakarken nefes alıp verişleri hızlandı. Bluzumun düğmelerini açmaya devam ettim. Yakamın iyice açılmasıyla koltuğunda kıpırdanınca ona gülümsedim.

Uzanıp pantolonun üzerinden aletini düzeltmesiyle dudaklarımdan alçak sesli bir inilti kaçtı, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı kolaçan ettim. “Sütyenim bile ıslanmış,” diye fısıldadım, parmağımla öndeki kopçayı çekiştirerek. Dişlerin birbirinden ayrılmasıyla Zane’in gözlerinden vahşi bir parıltı geçti.

“Kes şunu,” diye homurdandı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ellerimi göğsüme götürüp memelerimi avuçlarımdan ardına sakladım. “Neyi keseyim?” diye sordum ona masum masum bakarak.

“Celeste,” dedi uyarırcasına. Ellerimi memelerimden çekti. “Hemen durmazsan dizlerimin üzerine çöküp vücudundan akan şampanyayı son damlasına kadar yalamamı istediğini varsayacağım. Yüzümü güzel bacaklarının arasına gömüp seni dilime boşaltana dek durmayacağım.”

Ağzım şaşkınlıkla aralandı, bir an için tereddüt etsem de kararımı farkında bile olmadan çoktan vermiştim. Gözlerinin

içine bakıp başparmaklarımı meme uçlarımda gezdirdim, onun yapmayı sevdiği gibi etraflarına daireler çizdiğimde Zane inledi.

Emniyet kemerini çözerek önümde dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı aralayarak eteğimin yukarı sıyrılmasına neden olurken gözleri sahiplenici bir tavırla karardı. “Deli kadın,” diye mırıldandı ve enseme kavrayıp sertçe dudaklarıma yapıştı.

Bacaklarımı gövdesine doladım ve Zane iniltilerini yutar-ken onu kendime çektim. Dudaklarımı bırakıp tıpkı söz verdiği gibi memelerime ilerleyerek tenimdeki her bir şampanya damlasını yalarken, “Zane,” diye sızlandım. Emniyet kemerimi çözüp beni koltuğumun ucuna çekti ve sert bir hareketle bacaklarımı omzuna attı. Elim saçlarının arasına geçirdim.

“Hâlâ söz dinlemek nedir bilmiyorsun,” diyerek dantelli külotumu dişleriyle yırttı. Sıcak nefesinin tenimi okşamasiyla inlediğimde kıs kıs güldü, gözlerini benimkilerden ayırmadan tadıma bakmaya koyuldu.

“Tanrım,” diye fısıldadım, kocamın beni kışkırtmasını izlerken tüm mantıklı düşünceler zihnimden uçup gitti. Ellerim saçlarında, onun sa dili klitorisimdeydi. Bu işte ne kadar iyi olduğunu, vücudumu avucunun içi gibi bildiğini unutmuştum.

İki parmağını içime kaydırıp kıvırdığında boşalacağımı sandım. “Lütfen,” diye fısıldadım tekrar tekrar.

Zane yalvarışlarım karşısında inlerken saçını daha sıkı kavradım. “Benim için boşal, Tanrıçam,” dedi. Sözünü ikiletmedim. Vücudumu herkesten daha iyi tanıyan adama karşı koymam mümkün değildi. Saf mutluluk dalgaları her bir zerremi ele geçirirken Zane beni diliyle kışkırtmaya devam etti.

Beni hâlâ istiyor olması beni hem rahatlatıyor hem de mahvediyordu. Ne zaman bana dokunsa diğer her şey yok oluyor, geriye sadece ikimiz kalıyorduk sanki. Geçmişin de geleceğin de hiçbir öneminin olmadığı bu anlarda yaşamayı her şeyden çok istiyordum.

Bana bakmak için geri çekildiğinde gözlerinde nabzımı hızlandıran bir şey gördüm. Şefkatle gülümseyerek bana uzandı. “Bir daha bir şey istediğinde söylemen yeter, Cennetim,” diye fısıldadı, saçlarımı yüzümden geriye çekerken. “Ben karısını istediği şeyden esirgeyecek bir adam değilim.”

Ona bakarken aklımdan nefesimi kesen, göğsümü sızlatan bir düşünce geçti. Kalbini isteyecek olsam onu da bana verir miydi?

Yetmiş İki

ZANE

Duştan çıktığımda Celeste elinde rujuyla duraksadı, gözleri aynadan ağır ağır benimkilerle buluştu. Titrek bir nefes aldı, bakışları arzuyla kararmaya başladı.

Yıllar önce büyükbabasının gönlünü kazanmak için canımı dişime taktığım o konferansta kaldığımız odayı ayırtırken aklımdan ne geçmişti emin değildim. Beni buna iten sadece nostalji hissi değildi, adını koyamadığım başka bir şey de vardı. Ona yok ettiği her şeyi hatırlatmak mı istemiştim? Yoksa burada paylaştığımız geceleri yeniden yaşayacağımızı mı ummuştum? Emin değildim ve konu Celeste olunca en büyük sorun buydu. Onunla evli geçirdiğim her gün zamanımız dolduğunda onu bırakıp gidebileceğime olan inancım biraz daha sarsılıyordu. Artık ondan ne istediğimi bile bilmiyordum, sadece onu istediğimden emindim.

Ailemin ona karşı hisleri ve aramızdaki güvensizlik yüzünden onunla bir gelecek göremiyordum ama kahretsin, onu seviyordum. Keşke sadece bu yeterli olsaydı da gerisinin hiçbir önemi kalmasaydı.

Makyajına odaklanıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapsa da kurulanmamı izlediğinin farkındaydım. Sırıtmaktan kendimi alamadım, bana gösterdiği ilgi hoşuma gidi-

yordu. Aynanın karşısında lanet iç çamaşırlarıyla –bu kez kırmızı olanla– dururken tek kelimeyle nefes kesici görünüyordu. Sırtı bana dönüktü ve kışının çoğunu açıkta bırakan külotuyla en büyük fantezimin gerçeğe dönüşmüş hâli gibiydi.

Ona baktığımı fark edince sırtıttı, önünü dönüp bana daha da büyüleyici bir manzara bahşederken gözlerinde memnuniyet parıltıları dans ediyordu. Çorapları kaymasın diye giydiği o lanet şey karşı konulmaz görünüyordu. Sadece ona bakmak bile bacaklarının arasına çöküp onu yalayıp yutmak istememe neden oluyordu.

Belime sardığım havluyla yanına yürürken bana uçakta ve dün gece olduğu gibi gözlerinde ufak bir çaresizlikle baktı. Güzel gözleri göğsümden aşağı süzülen birkaç damla suyu takip etti, bakışlarındaki açlık aletimi zonklattı.

Bir elimi saçlarına geçirerek parmak uçlarımı boynunun yanından sütyenine doğru kaydırdığımda keskin bir nefes aldı. “Bu kimin için?” diye sordum, göğsümün derinliklerine oturmuş mantıksız bir kıskançlıkla. Sessizliğini Clifton’ın da konferansa katılacak olmasına bağlamaktan kendimi alamıyordum. Eski-den benimle yaptığı gibi onunla da gizli saklı bir kaçamağa kalkışacak mıydı?

Zorla bir araya getirilişimizin ilk zamanlarında beni nasıl kıskırttığını hâlâ hatırlıyordum. Clifton’la görüşmeye devam edeceğini, benimle evlense bile sadece onu seveceğini söylemişti. Bu anı midemi bulandırdı. Ben yıllarca onu unutmak için didinmişken o ânında başka birine âşık olmuştu. O başka birinin Clifton olması daha da acı vericiydi. Ona dokunduğumda tüm dikkati benim üzerimdeydi fakat arzudan kendini kaybetmediği anlarda zihnini meşgul eden kimdi? O muydu?

Yüzünü hafifçe yukarı kaldırıp saçlarını daha sıkı kavradım. Celeste elini göğsüme koyarak parmak uçlarını dövmemin üzerinde gezdirdi. “Sen,” dedi, saklamak için elimden geleni

yapsam da içimi kemiren güvensizliğin farkındaymış gibi yalvarırcasına. “Senin için.”

Kolumu indirip beline doladım, dokunuşum telaşlı, sabırsızdı. Kıçını kavrayıp sıktığımda inledi. “Umarım öyledir,” diye uyardım onu. Saçlarını çekiştirerek onu öptüm. Dudaklarımız buluşur buluşmaz Celeste parmak uçlarında yükselip kollarını boynuma dolayarak öpücüğümüzü derinleştirdi. Bana böyle sokulması gerginliğimin bir kısmını geçirdi, dokunuşum yumuşadı ve öfkem uçup gitti. Üzerimde hâlâ bu kadar etkisi olmasından nefret ediyordum ama ne yaparsam yapayım bunun değişeceğinden şüpheliydim.

Elini yanağıma koyup bana bakabilmek için hafifçe geri çekildi, gözleri hissettiğim savunmasızlığı yansıtıyordu. “Celeste Windsor,” dedim. “Artık soyadın bu. Sakın aklından çıkarma.”

Sert sesime çıkışmasını bekledim ama o sadece bana bakıp gülümsedi. “Karı olduğumun gayet farkındayım, Zane,” diye fısıldadı, bakışlarında ufak bir keder ve ıstırap saklıydı. Sanki benim olmayı bir yandan seviyor diğer yandan nefret ediyordu. Onu suçlayamazdım, ben de tam olarak aynı durumdaydım.

Bir adım gerilediğimde elimi tuttu, uzunca bir süre öylece birbirimize baktık. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki. Sanki yeni bir şeyin, belki de eskiden olduğumuz şeyin eşiğindeydik ama ikimiz de buna nasıl ayak uyduracağımızı bilmiyorduk. “Geç kalacağız diye mırıldandım. Celeste başıyla onayladı ve beni şaşkına çeviren bir isteksizlikle elimi bıraktı.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle arkasını dönüp hazırlanmaya devam etmesini izledim. Kahretsin. Aradan geçen beş yıla rağmen ona hâlâ âşıktım. Celeste, Lily’ye dair o kâbusu gördüğünden beri bambaşka birine dönüşmüş gibiydi, bana bakışları bile değişmişti. Artık gözlerinde nefret değil, sadece cevabını bilmediğim sorular görüyordum. Bir zamanlar böyle olması, hiç değilse söylediğim gerçekleri duyması için dünyaları verirdim. Fakat artık iş işten geçmişti.

Konferansın yapılacağı balo salonuna inerken ikimiz de sessizdik, asansörde Celeste'in vücudu benimkine sürtündü. Yıllar önce tıpkı şu an olduğu gibi aşağı inerken serçe parmağını benimkine doladığını hatırlayınca kalbim sızladı. Ona bakınca gözlerindeki bakış bana onun da aynı şeyi hatırladığını düşündürttü.

Elini tutup o zaman istediğim hâlde yapamadığımı yaparak parmaklarımızı birbirine kenetlediğimde yüzünden bir şey geçti. Bakışlarımızı birbirimizin yüzünde gezdirdik, ne bulmayı umduğumuzdan emin değildik.

Zemin kata vardığımızda Celeste iç geçirdi, yüzünü ifade-sizleştirerek önüne döndü. Kapı açılırken elini daha sıkı tuttum, gönlüm onu bırakmaya el vermedi.

“Celeste?”

Tanıdık bir ses duymamla omurgamdan bir ürperti geçti, Clifton Emerson'ı görünce keyfim kaçtı. Geçmişte olduğu gibi karımı beklerken yaslandığı duvardan doğruldu. Celeste geri-lerken Clifton ellerimizi fark edip duraksadı.

Yüzünden okunan kederin nedeni karım olmasaydı ona acıyabilirdim. Celeste'in elini sıktım, o da beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi aynı şekilde karşılık verdi.

“Cliff,” dedi, sesinde tepemin tasını attıran bir sevgi tınısı vardı. Her şeye rağmen duygularımı bu kadar kolay etkileyebilmesi delilikti.

Clifton onu çekip kollarının arasına almak istiyormuş gibi bakıyordu. Yüzüme alaycı bir sırıtış yayıldı, karımın beni bırakıp onun yanına gitmeye çalışmamış olması içimi rahatlatmıştı. Eskiden olduğu gibi şimdi de benimdi.

Clifton aklımdan geçenleri okuyormuş gibi bakışlarını kaçırıp Celeste'e odaklandı. O beni, ben de onu selamlamaya yeltenmedim. “Seni özledim,” dedi karıma samimi bir ses tonuyla. Celeste'in ifadesinin yumuşadığını görmek yüreğimi parçaladı, vereceği cevabı beklerken nefesimi tuttum.

“Seni görmek güzel,” diye karşılık verince omuzlarım gevşedi, yeniden nefes aldığımı hissettim. Gülümsedim ve elini bırakıp kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Celeste bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, sanki benimmiş gibi itiraz etmeden yanıma sokuldu.

Clifton bakışlarını kaçırsa da özlemini ve çaresizliğini gizleyemedi. Ona acıdığım söylenemezdi. “Söylediğinden geç geldin,” dedi suçlayıcı bir tavırla. “Dün gece otelde olacağını söylemiştin. Seni aradım ama açmadın.”

Vücudum kaskatı kesildi, çenemi tutmak için dişlerimi sıktım. Celeste onunla konuşmuş muydu? Ne zaman geleceğini haber mi vermişti? Neden böyle bir şey yapmıştı ki?

“Dün gece geldik zaten,” dedi, yanakları al al oldu. Odamıza girer girmez yaptıklarımızı mı düşünüyordu? Süitimizin öteki ucuna giderken birden durup kehribar rengi gözlerinde parıldayan arzuyla bana bakarken ve istediği hiçbir şeyi ondan esirgemeyeceğimi hatırlatırken hiç de aklında Clifton varmış gibi görünmüyordu. Uçakta yüzümü bacaklarının arasına gömmemin karşılığını ödemek için dizlerinin üzerine çöktüğünde de öyle.

Clifton hayal kırıklığıyla Celeste’in davranışlarını incelerken öfkemin daha önce fark etmemi engellediği ilginç bir şeyi görünce gülümsememi güç bela bastırdım. Karımın salona girmesini dikkatlice izleyip Clifton’a bakışlarını ve aralarındaki etkileşimi gözlemledim. Celeste’in gözleri birkaç saniyede bir bana kayıyor, ben de sadece varlığımın bile Clifton’ı kudurtmasından aldığım büyük keyifle ona sırtıyıyordum.

Bazen tarihin tekerrür ettiğini düşünüyordum. Kendimi yine Celeste’in yanında, öteki tarafında Clifton’la otururken bulmuştum. Fakat bu kez elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde onun kucağına koydum. Karım elini benimkinin üzerine koyunca gözlerimi başlayan sunumdan ayırmadan gülümsedim. Üç boyutlu modellemedeki gelişmelere dair zırvalıklar ilgimi

çekmediğinden tüm sunum boyunca Celeste'in parmaklarının hissine odaklandım.

Sunumun ortasında Celeste kulağıma eğilerek tuvalete gideceğini söyledi. Aniden başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi gerildim, aklım doğruca geçmişteki konferans sırasındaki kaçamağımıza kaydı. O da ne düşündüğümü anlamış olacaktı ki yanımdan ayrılmadan önce bana güven verici bir gülümseme sundu.

Peşinden gitmediğinden emin olmak için Clifton'a döndüm, o da meydan okuyan gözlerle bakışlarıma karşılık verdi. Yanımdan eksik etmediğim nane şekeri kutumu çıkarıp ağzıma bir tane attığımda gözlerinde öfkeye benzer bir şeyler parladı. Kaşları çatıldı, üzerine saf bir umutsuzluk çöktü.

"Kendini kaptırma," dedi. "Daha önce bir kere ayrıldınız. Aynı şey yine olacak. O gün geldiğinde her zaman olduğum yerde, yanı başında onu bekliyor olacağım."

Arkama yaslandım, yıllardır ilk kez kendime güvenim tamdı. Yıllar önce çıktığımızdan haberdar olduğunu bile bilmiyordum ve karımın ona bizden bahsettiğini öğrenmek tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. "Haklısın, evliliğimiz sona ererse her zaman olduğun yerde *olacaksın*, Clifton. Bir köşede, daima benim olacak kadın için acı çekeceksin." Son zamanlarda Celeste'le ne olduğumuzu bilmiyordum ama haklı olduğumdan emindim. Yıllar içinde birbirimizde derin yaralar açmıştık ama her şeye rağmen ben onundum, o da benimdi. Boşansak bile bu değişmeyecekti. Clifton'ın gözlerindeki yenilgi, bana onun da bunu bildiğini söylüyordu.

Sırtarak yerimden kalktım, karımı kısıtıp en yakındaki temizlik odasına sürüklemeye niyetliydim. Onu, salona dönüp yerine oturduğunda karımın kimin olduğunu bir daha asla unutamayacağı şekilde istiyordum.

Yetmiş Üç

CELESTE

Clifton'ın yanına otururken tepeden tırnağa her yanıma karcıncalanıyordu. Zane bileğimden tutup beni boş bir temizlik odasına çektiğinden beri kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Geçmişe ışınlandığımız bu çalıntı anlar beni fena hâlde heyecanlandırıyordu. Beni hâlâ istiyor olması inanılmazdı ve içime girdiği an hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Her seferinde onu alamayacağımdan endişelensem de bunu bir şekilde başarıyordu. Onu her yerimde hissetmek beni çılgına çeviriyor, daha fazlasını istememe neden oluyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Clifton, bakışlarını yüzümde gezdirerek. Ne bulmuştu bilmiyordum ama yüzü düştü, ben de başımı önüme eğdim. Külotum *sırılsıklamken* yüzüne bakmaya utandım. Zane tıpkı yıllar önce olduğu gibi yine içime boşalmış, Clifton'ın yanında otururken onu düşünmemi söylemişti. Sanki bunu yapmasaydı ondan başka bir şey düşünecekmişim gibi.

“E-evet,” diye mırıldandım utançla. Bacaklarımı birbirine bastırdım, kalp atışlarımı bir türlü sakinleştiremiyordum. Beni geçmişe götüren bu anlara bir tür bağımlılık geliştiriyor gibiydim, o saf mutluluğun daha fazlasını arzulamaktan kendimi alamıyordum. Zane'in dokunuşları artık nefretten yoksundu,

her seks yaptığımızda bana birlikte ne kadar harika olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyor gibiydi. Birbirimizi suçlamayı bırakacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi ancak tıpkı benim gibi onun da mutsuz olmaktan yorulduğunu söylerken dürüst davrandığını düşünmeye başlıyordum.

Zane bana sırtıtarak sunumu için sahneye çıkarken arkama yaslandım, içimi tuhaf bir gurur sardı. Yaptığı her şeye çok emek veriyordu ve konuşmasına ne kadar zaman harcadığına birinci elden şahit olmuştum. Sunumunu hazırlamasına saatlerce yardım etmiş, tüm bu süreç boyunca bu işi böylesine ciddiye almasına hayran kalmıştım.

Zane bilgilerini başkalarıyla paylaşmaktan çekinmezdi ve ona dair en çok takdir ettiğim özelliklerden biri buydu. Onun kadar başarılı birinin sahneye çıkıp rakiplerine faydalı olacağını bile bile öğrendiği her şeyi anlatması nadir görülen bir şeydi. Bu dürüstlüğü şüphelerimi biraz daha çürütüyordu. Beni aldatıp yalan söylemesi karakterine tersti ve evlendiğimizden beri Lily'nin iddialarını reddederken gerçeği söylediği ihtimalinden biraz daha korkmaya başlamıştım. Haklı olduğu ortaya çıkarsa yaptıklarımın sonuçlarıyla nasıl yüzleşirdim bilmiyordum ve bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürmeye yetiyordu. Zane dürüst davrandıysa yalancı olan Lily demekti ama dostum bunu bana yapmazdı. Yapamazdı. Yüzünde gördüğüm acı sahiciydi ve bu, tüm durumu daha da karmaşık hâle getiriyordu.

“Gözlerini ondan alamıyorsun,” dedi Clifton usulca. Kafamı çevirdiğimde göğsüme acı tatlı bir his yayıldı. Clifton son beş yıldır bana harika bir arkadaş olmuştu ve ona ihanet etmişim gibi bakması can yakıcıydı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım ne için özür dilediğimi bilmesem de. Nişanlılığımız başından beri gerçek değildi ama ikimiz de Clifton'ın öyle olmasını istediğini biliyorduk.

Derin bir nefes alıp bana uzandı, saçımın bir tutamını nazikçe yüzümden çekti. Geçtiğimiz yıllar içinde bunu pek çok kez

yapmıştı, genellikle de birkaç kadeh içtiğimde beni bir köşede ağlarken bulduğunda. “Özür dileme,” diye mırıldandı gözlerini benimkilerden ayırmadan. “İçten içe biliyordum. Bence sen de biliyordun. Öyle ya da böyle yine onun kollarına dönecektin. Ona hâlâ ilk günkü gibi âşıksın.”

Gözlerim ardına kadar açıldı, başımı iki yana salladım. “Hayır, aramızda öyle bir şey yok,” dedim. Aramızdaki şey ne bilmiyordum ama aşk olmadığından emindim.

“Yok mu gerçekten?” diye sordu, bakışlarını yüzümde gezdirerek. “Madem öyle neden sizi ne zaman birlikte görsem rujun dağılmış oluyor? Neden onunla aynı ortamda bulunduğunda diğer herkes kaybolup gitmiş gibi davranıyorsun, Celeste? Bazen istediğim şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Belki sadece birinin bana senin Zane Windsor’a baktığın gibi bakmasını istiyorumdur. Neredeyse şirketinizi batıracaktı ama hâlâ buradasın ve ona hep istediğim şeyi veriyorsun. Canımı en çok yakan da bu, biliyor musun? O bunların hiçbirini hak etmiyor.”

Ona daha fazla bakmaya dayanamayıp başımı önüme eğdim, sözlerini yalanlayamıyordum. “Bana yaşadığımı hissettiriyor,” diye fısıldadım, bunu itiraf etmek bile ödümü koparıyordu. “O kadar kötü bir şey mi yapıyorum gerçekten?”

Lily öldüğünde bir parçamı da beraberinde götürmüştü, ta ki Zane hayatıma geri dönene dek. Yavaş ama emin adımlarla mutluluğun, gerçek neşenin nasıl bir şey olduğunu yeniden öğreniyordum. Kendimi suçlu hissetmem, onun kim olduğunu ve ne yaptığını unutmamam gerektiğini biliyordum ama gerçeği inkâr edemezdim. Ondan başka hiç kimse bana böyle şeyler hissettirmemişti.

Aklım Lily’ye kayınca bunun bir tür karma olup olmadığını merak ettim. Hayat bana arkadaşımın çektiği acıyı mı tattırıyordu? Bıçak sırtında yürüyormuş gibi hissediyordum, mutluluğun tadını çıkarsam da bunun sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydım. Paylaştığımız her an, her dokunuş

ardından müthiş bir vicdan azabı getiriyordu ama kendimi durduramıyordum. Belki de söylediklerinde haklıydı ve Zane’i affetmeye başlamıştım. Bana onunla evlenmemi izleyemeyeceğini söylerken nasıl ağladığını hatırlayarak sonunda tam da bunu yaptığımı fark ettim. Daha da kötüsü, bunun için kendimi suçlu hissetmekten yorulmuştum.

Lily günlüğüne Zane’in bu hayata değer verdiği her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamasını, etrafına bakıp sırf yaşanmış anılarla anlam kazanan her yerde kalbinin parçalarını bulmasını umduğunu yazmıştı. Bunun tersinin de mümkün olacağı aklıma hiç gelmezdi. Tekrar yaşadığımız her anıyla, ben uyuştuğumu sanırken içimde uyandırdığı her duyguyla kırık kalbimin parçalarını bir araya getiriyordum.

Düşüncelerimden sıyrılıp Zane’e baktığımda dikkatinin Clifton’la benim üzerimde olduğunu gördüm, çenesi gergindi ve etrafına saf öfke yayıyordu. Birden kafama dank etti, kıskanıyordu. Hazırlanırken bana iç çamaşırımın kimin için olduğunu sorduğunda ve hemen ardından bana kimin olduğumu hatırlattığında Clifton’ı kastettiğinden şüphelenmemiştim. Beni sürüklediği temizlik odasında dokunuşları her zamankinden daha telaşlı, neredeyse güvensizdi. Bu düşünceyle yüzüme bir gülümseme yayıldı, kalbimin derinliklerinde ufak bir umut filizlendi.

Zane sunumunu bitirirken mikrofonu sımsıkı kavrayıp yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu, gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı. “Elbette, *karım* Celeste Windsor’ın yardımları olmasaydı ne bu sunum ne de ben burada olurduk,” dedi. Sesine kattığı kibar tını, altında yatan sahiplenici tavrı gizlemek namına hiçbir işe yaramıyordu. Cliff yanımda gerilse de kocama bir gülümsemeyle karşılık verdim. Karnımdaki kelebekler çılgına dönmüştü.

Sözde ona sorular sormak için etrafına toplanan kadınlara zerre kadar aldırmadan sahneyi hızla terk etmesini izle-

dim. Tüm dikkati benim üzerimdeydi ve yerimden kalkıp ona doğru bir adım atarken bunun tadını doyasıya çıkaramadım. Zane Windsor'ın karısı olmanın insanı güçlü hissettiren bir yanı vardı, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Hâlim onu gafil avlayarak öfkesini biraz olsun dindirdi.

Karşımda durdu ve sert bakışları bir an için Clifton'a kaydı, ta ki ben yüzünü avuçlarımın arasına alıp parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurana dek. "Harikaydın," diye fısıldadım, dudaklarım teninde oyalandı. "Seninle gurur duyuyorum."

Zane elini saçlarımın arasına geçirip geri çekilmeme engel oldu, gözlerimizi buluştu. Bakışlarındaki savunmasızlık bir an kalbimi tekletti. İç geçirip saçlarımı çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. Kısacık bir tereddüdün ardından beni tıklım tıklım dolu salonun ortasında öptü. Fısıltılar umurunda bile değil gibiydi. Dudaklarına gülümseyerek ona tutkuyla karşılık verdim ve kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımı sevdiğini bildiğim şekilde ensesinde gezdirdim.

Alnını benimkine yaslarken ikimiz de nefes nefeseydik. Eğilip dudaklarıma daha masum son bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi, sorgulayıcı bakışları yüzümde gezindi. Tek kaşı kalkarken gözlerinde parıldayan o umut kıvılcımını görmezden gelmek zor, buna karşılık tekleyen kalbimi görmezden gelmekse daha zordu.

"Sadece mutsuz olmaktan yoruldum," diye fısıldadım açıklama niyetine.

Dudaklarının kenarları acı tatlı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, yüzünü tekrar benimkine eğdi. "Buna bir son verelim o zaman, Cennetim. Mutsuz olmayı bırakalım."

Beni nazikçe, acele etmeden, kimin gördüğünü umursamadan öpmeye başladığında iç geçirdim. Hayatı yaşamaya değer kılan bunun gibi anlardı. Benim de her şeyden çok istediğim şey buydu. Yaşamaktı.

Yetmiş Dört

ZANE

“İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Celeste, ailesinin evinin önüne yanaştığımız sırada.

Sırıtarak ona muzip bir bakış attım. “Yine annene inek boklarıyla boğuştuğuma dair yalan söyleyesin diye mi? Şansına küs, Celeste.”

O gülümsemesini bastırmaya çalışırken koltuğumda dönüp üzerindeki pembe elbiseyi süzdüm. “Hem mutsuz olmaya bir son vereceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık? Asla eski günlerdeki gibi olmayacağız ama belki boşanana dek...” Doğru sözcükleri bulamayıp duraksadım. Celeste beni anlamış gibi başını aşağı yukarı salladı.

“Bir orta yol bulabilir miyiz?” diye önerdi karım tam olarak doğru sayılmasa da.

“Onun gibi bir şey.”

Celeste son zamanlarda bana o kadar çok Windsor etkinliğinde eşlik etmişti ki aynı şeyi onun için yapmamam haksızlık olurdu. Gerçi dürüst olmak gerekirse ailesini görmekten bir şikâyetim yoktu. Onlarla birlikte olmayı seviyordum ve her görüşmemizde ilişkimizin biraz daha iyiye gittiğini hissetmek de cabasıydı.

Bana gülümsedi ve kahretsin, kalbim bir an için durdu. İç geçirerek ona uzandım, gözlerinde kaybolurken bir buklesini parmağıma doladım. Son günlerde bana eskisi gibi bakması başımı döndürüyordu. Bana gülümsediğinde geçmiş kaybolup gidiyor, geriye sadece beni içine hapsettiği o an kalıyordu. Tüm bunların başka bir oyun olmasından korkmadığımı söylesem yalan olurdu ama bana sunduğu her şeyi sorgusuz sualsiz kabul edeceğimi biliyordum. Acınası herifin tekiydim ama elimde değildi.

“İçeri girsek iyi olacak,” diye mırıldandım. “Annen ödümü koparıyor. Bir dakika gecikeceğim diye aklım çıkıyor.”

Celeste bir kahkaha patlatırken gülümsedim, ardından arabadan inip öteki tarafa dolaşarak kapısını açtım. Elimi uzattığımda bana attığı bakış günümü güzelleştirdi ve parmaklarımızı birbirine kenetleyince nabzım hızlandı. Her şey bir illüzyondan ibaretse, sonsuza dek sürmeyecekse bile bunu istiyordum. Aptalcaydı, farkındaydım ama söz konusu o olunca kendimi tutamıyordum. Hiç tutamamıştım.

Karım beni kapıdan içeri sürükledi ve oturma odasından gelen kahkaha sesleri kulaklarımızı doldurdu. “Nihayet!” dedi Archer bize gülümseyerek. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Celeste elimi bırakıp abisine sarıldı, Archer ayaklarını yerden kesince tiz bir çığlık attı.

Göğsümdeki tuhaf sızıya rağmen hâllerini ufak bir tebesümle izledim. Burada, her zaman istediğim yerde olmak tuhaftı. Celeste daima hayallerimin kadını, abisi Archer ise bir Windsor olarak asla sahip olmadığım en yakın arkadaşım. İkisi de hem hayatıma dönmüş hem de tam anlamıyla dönmemişti. Bu o kadar rahatsız edici bir duyguydu ki onu bir kenara itmek için elimden geleni yaptım.

“Burada ne işin var?” diye sordu Celeste, ona bakmak için geri çekilerek.

Archer sırtısa da gözlerinde pek de saklayamadığı endişe dikkatimden kaçmadı. Bana dönmesiyle gerginliği daha da arttı. “Zane’e içki sözüm vardı,” diye yanıtladı. Celeste’le evlenirken verdiğim sözü tutup tutmadığımı merak ediyordu ve kız kardeşi için endişelendiği gün gibi ortadaydı.

Celeste’in bakışları ikimiz arasında gidip geldi, merakı yüzünden okunuyordu ve gözlerine baktığımda gülümsemeden edemedim. Başımı nazikçe iki yana sallayıp ona endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek kafasını kurcalayan soruyu yanıtladım. Ani bir farkındalıkla sarsıldım. Tıpkı eskiden yaptığımız gibi sözsüzce iletişim kuruyorduk. Bunu tekrar yapmaya ne ara başlamıştık?

Konferanstan döndüğümüzden beri ilişkimiz değişmişti. Artık birlikte daha fazla zaman geçiriyorduk. Çoğu akşam yemeğimizi birlikte yiyor, ardından sohbet ederek ya da televizyon izleyerek vakit geçiriyorduk. Yatağa bile birlikte giriyorduk. Ben her gece onu kendime çekiyordum, Celeste de başını kaldırarak benden onu öpmemi istiyordu. Elbette asla ufak bir öpücükle yetinmiyorduk ve gözlerimi her yeni güne yüzüme saçılmış saçların ardında açıyordum.

Bu küçük ateşkesimiz tehlikeliydi ve çoğu zaman her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğu hissine kapılıyordum. İkimiz de diğerini üzecek konulardan özenle kaçınıyorduk. Bunun böyle sürüp gitmesi mümkün değildi ama sonsuza dek devam etmesini diliyordum.

“Üçünüz ortadan kaybolup içmeye başlamadan önce,” dedi elinde bir deste kartla yanımıza gelen Clara, “Biraz oyun oynayacağız! Archer da burada olduğuna göre bu sefer gerçek kartlarla.”

Celeste heyecanla bana dönerken kanepenin artık *benim* olarak gördüğüm yerine yerleşip ona sııttım. Karım yanıma oturdu, uyluğu benimkine değiyordu. Kolumu beline sardım.

George başıyla beni işaret etti. “Geceyi burada geçireceksiniz, değil mi, evlat? Archer’la sık sık denk gelmiyorsunuz.”

Yaptığım onca şeyin ardından beni ailesine bu kadar kolay geri kabul etmesine hâlâ şaşıırıyordum. Yıllar boyunca onları iflasın eşiğine getirmek için elimden gelen her şeyi yapmış, asla uçurumdan aşağı itmemiş ama toparlanmalarına da izin vermemiştim. Yine de şimdi hiçbir şey olmamış gibi, geçmiş gerçekten de geçmişte kalmış gibi burada oturuyordum.

Celeste elini dizime koyup bana döndü, kehribar rengi güzel gözlerinden ufak bir endişe geçti. “Kalmak zorunda değiliz,” dedi. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle yüzüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp kayınpederimi başımla onayladım.

Karım bana öyle tatlı gülümsedi ki kalbim sızladı. Kendimi tutamayıp ona sırtarak karşılık verdim. Bunun aptalca olduğunun, giderek büyüyen duygularıma bir dur demem gerektiğinin farkındaydım ama kahretsin, bunu yapmayı hiç istemiyordum. Bu anları hiç yaşamamaktansa eninde sonunda beni hayal kırıklığına uğrattığında yaşayacağım acıyı çekmeyi yeğlerdim.

Sırf Celeste’le annesini yenebilmek için Archer ve George’la bolca viski eşliğinde saatlerce uğraşıp uydurduğumuz oyunlardan birini oynamaya başladık. Oyun boyunca üçümüz birbirimize kaçamak bakışlar atıp dursak da çok geçmeden yine Celeste ve Clara tarafından hezimete uğratıldık. “Yeterince pratik yapmadık sanırım,” diye mırıldandım omuzlarımı silkerek.

Archer gözlerini kısıp parmağını kardeşine doğrulttu. “Hile yapıyorsun.”

Karım ona masum, çok masum gözlerle baktı. “Nasıl hile yapabilirim ki? Oyunun amacının ne olduğunu bile çözemedim. Kuralları kendiniz mi uydurdunuz?”

Archer ona bir süre daha dik dik baktı, sonra bana dönerek kaşlarını kaldırdı. “Zane, yanında oturuyorsun. Söyle hadi, hile yapıyor, değil mi?”

Karımla göz göze geldim, bana abisinden yana olmam için meydan okuyor gibiydi. Gülümsememi bastırarak elimi bacağına koyup eteğinin altına sakladığı kartı görünmemesi için biraz daha derinlere ittim. Celeste'in ağzı şaşkınlıkla aralanırken boğazıma yükselen kahkahayı bastırmak iyice zorlaştı. Sahiden fark etmeyeceğimi mi sanmıştı?

Başımı ona doğru eğdim, dudaklarım kulaklarına sürtününce karımın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sessizliğimin bir bedeli olacak," diye mırıldandım.

Celeste dudağını dişleyerek kafasını çevirdi, kulağıma fısıldamak için eğilirken burnu benimkine sürtündü. "Çeneni tutarsan bu gece yatağa girdiğimizde... ağzımı becermene, aletini tam da sevdiğin gibi boğazımın en derinlerine itmene izin veririm. Boşaldığında her bir damlayı yutarım."

Siktir. *Siktir*. Aletim ânında dimdik oldu, ailesinin oturma odasına olmamız umurunda bile değildi. Celeste hiçbir şey olmamış gibi geri çekilirken yerimde huzursuzca kıpırdandım, suratımın kızarmaya başladığından emindim. Pantolonumdaki kabarıklığı gizlemek için kolumu kucağıma koyup sırtımı dikleştirdim. Eskiden de böyleydik ve bizi *biz* yapan her şeye yavaş yavaş geri dönmemiz içimi kıpır kıpır ediyordu.

"Az önce sordum, hiçbir şey yapmamış," dedim Archer'a.

Bön bön suratıma baktı. "Ona... *sordun?*" diye tekrarladi, gözleri iyice kısıldı ve bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Düpedüz saçmalık bu," dedi, kartları öfkeyle masaya fırlatsa da yüzünden numara yaptığını anlayabiliyordum. Clara kahkahalarla gülerken George bıkkın ama keyifli gözlerle beni izliyordu.

Archer yerinden kalkıp sert bakışlarını üzerime dikerek, "*Sen,*" dedi. "Yürü, bir şeyler içeceğiz."

"Amma zırladın," diye takıldı Celeste. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dizini hafifçe sıkarak yerimden kalkıp Archer'ın peşine takıldım. George da bize katılmak üzere ayaklanırken Celeste başını annesinin omzuna yaslayıp

beni izledi. Odadan çıkmadan önce ona gülümsedim, kalbim yıllardır ilk kez *tamamlanmış* gibi hissediyordum.

George'un ofisine giderken yanımdaki iki adam da sessizdi. Her zamanki yerime oturup çekileceğim sorguya hazırlandım. "Verdiğin sözü tutacaksın demek," dedi Archer. Sesi düz ve sakindi, az önceki sahte öfke krizinden eser yoktu. Hatta rahatlamış görünüyordu. "Onu yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim. Birkaç hafta önce konuştuğumuzda çok keyifsizdi, o kadar endişelendim ki hemen bir uçak bileti aldım. Endişelerimin yersiz çıkmasına sevindim."

Birkaç hafta önce ağlayarak uykuya daldığı geceleri, her seferinde onu uyandıramadığım kâbuslarını düşündüm. Şu anki yakınlığımızı bunlara borçluyduk ama hepsi aynı zamanda aramızdaki engellerin acı bir hatırlatıcısıydı. "Kolay olmuyor," diye itiraf ettim usulca.

"Hiçbir evlilik kolay değildir, evlat," dedi George kadehimi doldururken. "Ama iyi yanları her şeye değer, değil mi?"

Gülümsedim, bunu inkâr edemezdim. Bardağımı dudaklarıma götürerek, "Evet," diye mırıldandım. "O her şeye değer."

Yetmiş Beş

CELESTE

Cocukluk odamdaki saate sabırsızca bakıp iç geçirdim. Zane, Archer ve babam bir şeyler içmeye oturduklarında asla tek kadehle yetinmezlerdi. Yatağa uzanıp dik dik tavana baktım, dakikalar geçti gitti ve odamın kapısı nihayet açıldı.

Oturur vaziyete geçip yorganıma sarıldım, Zane göğsünden aşağı süzülen su damlacıkları ve beline sardığı havluyla içeri girerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kapıyı arkasından kapatıp üzerine yaslandı, tüm dikkati benim üzerimdeydi. “Yanlış hatırlamıyorsam bana bir borcun vardı, Tanrıçam,” diye mırıldandı için için yanan gözleriyle.

Duyduklarım karşısında kalbim tekledi. Bana böyle seslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve her ne kadar itiraf etmek istemesem de bunu özlemiştim. “Öyle,” diye fısıldadım. Dizlerimin üzerinde doğrulup utangaç bir gülümsemeyle yorganı üzerimden atarak çıplak vücudumu ortaya çıkardım.

“*Siktir.*” Elini saçlarının arasından geçirmesiyle dikkatim karın kaslarına kaydı.

“Gel buraya,” dedim, yüreğim ağzımdaydı.

Bana doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı. Nefes alıp

verişlerinin hızlanmasına, vücudumu görmesiyle aletin dimdik olması bayılıyordum. Beni hâlâ istemesine bayılıyordum.

Kol mesafeme girer girmez havlusunu çekiştirip bir kenara attığımda Zane kıkırdadı. “Bu ne sabırsızlık böyle,” diye mırıldandı. Dizlerini iki yanıma koyarak bana katıldı ve elini saçlarımin arasına geçirdi. “Söyle bana, Cennetim, burada öylece yatmış beni mi düşünüyordun?”

Başımı aşağı yukarı salladım ve elimi göğsünde gezdirdim, dövmesi ay ışığının altında çok daha güzel görünüyordu. “Hep seni düşünüyorum,” diye itiraz ettim, sözcükler ben farkında bile olmadan dudaklarımdan dökölüverdi.

“Benim uslu karım,” diye fısıldadı, beni kendine çekerek sımsıkı vücuduna yasladı. Saçlarımi daha sıkı kavrayıp dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. “Saniyeleri saydığımı biliyor muydun? Babanla abin buraya gelip seni becermek için ölüp bittiğimi biliyordu sanki. Ne zaman yanlarından kaçmaya çalışsam beni geri yanlarına sürüklediler. Kafayı yiyecektim.”

Gülerek alt dudağını dudaklarımin arasına aldım, kollarımı boynuna doladım. “Sabrın bir ödölü hak ediyor,” dedim ve öpücüğümüzü derinleştirdim. Zane inledi, ellerini bana doyamıyormuş gibi vücudumda gezdirdi. Hareketi beni cesaretlendirdi, bana kendimi dünyanın en güzel kadınıymışım gibi hissettirdi.

Dudaklarımi bana çaresizce ihtiyacı varmış, tıpkı benim gibi bu an için dakikaları sayıyormuş gibi öpüyordu. Elini göğsümden aşağıya kaydırđı, parmaklarının tüy kadar hafif dokunuşuyla bacaklarımin arasına ilerleyerek beni inletti. Ne kadar ıslak olduğumu fark edince yüzüme bakmak için hafifçe geri çekildi, gözleri saf bir sahiplenmeyle parıldıadı. “Tek kelimeyle mükemmel,” diye fısıldadı. Parmakları içime kayınca boğazımdan muhtaç bir inilti kaçtı. “Şu hâline bak, bebeğim. Bir tanrıçanın benim olduğunu hâlâ aklım almıyor.”

Parmaklarını içimde kıvırdı ve iniltilerimi bastırmak için dudağımı ısırđım. “Bana istediğimi ver,” diye fısıldadım. “Beklemekten usandım.”

Zane sırtarak elini içimden çıkarınca huysuzca homurdandım. Bu çaresizliğimi çok eğlenceli buluyordu. Beni izleyerek aletini kavradı. “İstediğın bu mu?”

Başımı aşağı yukarı salladım, çıldırmak üzereydim. Son bir saattir yatağımda yatmış, bana yapacaklarını düşünüyordum ve bunu o da gayet iyi biliyordu. “*Lütfen.*”

“Bana ne istediğini açık açık söyle, Celeste.”

Dudağımı ısıırıp bacaklarımı birbirine bastırdım, göğsüm son sürat inip kalkıyordu. “Oyun oynarken söylediğim gibi ağzımı becermeni istiyorum.”

Zane yumruğunu ağzına götürüp parmak eklemlerini ısırđı, gözleri arzuyla dolup taşıyordu. Bana böyle müthiş bir çaresizlikle bakmalı, yanımda savunmasını tamamen indirmeyeli ne kadar olmuştu bilmiyordum. Karşısında gerçekten de tanrıçası duruyordu sanki. Yataktan kalkıp yanıma geçti, hızlı nefesleri beni ne kadar çok istediğini ele veriyordu. “Sırtüstü uzan,” dedi alçak sesle.

Söylediğini yapıp başımı yatağın ucundan geriye eğdim. Uzun saçlarım yere döküldü, vücudum tüm çıplaklığıyla karşıındaydı. Onun için ağzımı açtığımda Zane keskin bir nefes aldı, gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve sonra yaklaşp aletini nazikçe ağzıma itti.

Onu açgözlülikle ağzıma aldım, dilimi hoşuna gittiğini bildiğim şekilde ereksiyonunda gezdirdim. Bana temkinle yaklaşıyor, kendini hafifçe ağzıma itiyordu. İnleyerek ona daha fazlasını istediğimi söyledim. Kocamın kontrolünü kaybetmesini, ağzımı eskiden olduğu gibi kullanmasını istiyordum. Onu daha sert emdim, nihayet hareketlerimdeki sessiz yalvarışı duydu. Kalçasını istediğim şekilde hareket ettirmeye, ona söylediğim gibi ağzımı becermeye başladı. “Aferin kızıma,” diye inledi,

aletini boğazıma iterek. Sertçe yutkundüğümde iniltisi kulaklarımı doldurdu. “Harikasin, Tanrıçam. Neyi sevdiğimi hâlâ çok iyi biliyorsun, değil mi?”

Tekrar sertçe yutkundum ve dilimi sevdiğini bildiğim şekilde üzerinde gezdirdim, sorularına böyle yanıt veriyordum. Zane inledi, kesik nefesleri arzumu daha da körüklüyordu. “Kendine dokun,” diye emretti. “Ellerini yavaşça vücudunda gezdir, sadece parmak uçlarını kullan, Celeste. Sana dokunmamı istediğin şekilde kendine dokun.”

O aletini boğazımın derinliklerine iterken ben de istediğini yaptım, parmaklarım bacak aramda kaybolduğunda Zane’in iniltileri düzensizleşti. “Enfes,” diye fısıldadı. Bir yandan ağzımı becerip diğer yandan kendimi parmaklamamı izlediğini düşünmek beni hızla zevkin doruğuna çıkardı. Ona sunduğum manzaraya karşı koyamayacağını biliyordum ve üzerinde hâlâ bu kadar etkim olduğunu bilmek bana kendimi güçlü hissettiriyordu.

Orgazmın kıyısına yaklaştıkça kalçam hareket etmeye başladı, tüm duyularım fena hâlde hassaslaşmıştı. “Sakın boşalma,” dedi Zane. Sızlansam da itaat etmek için elimden geleni yaptım. “Şu an tek kelimeyle nefes kesicisin. Nasıl görüldüğün hakkında ufacık bir fikrin bile yok, değil mi? Bu dünyadan değil gibisin. Sen tüm hayallerimin gerçeğe dönmüş hâlisin, Cennetim.”

Böyle şeyler söylediğinde dayanamadığımı biliyordu. Kadınlığım zonklamaya başlarken inledim. Zane temposunu artırdı, ağzımı daha sert becermeye, aletini nereyse tamamen boğazıma itmeye başladı. İnledim, daha fazla dayanamayacaktım. Boşalırken bedenim birbiri ardına gelen saf zevk dalgalarıyla sarsıldı.

Zane *cık cık*layarak ağzımdan çıktı, ani yokluğu karşısında sızlandım. “Yalnızca uslu kızlar istediğini alır, Celeste. Sana boşalmamanı söylemiştim, değil mi?”

Doğrulup topuklarımın üzerine oturdum. “Dayanamadım,” dedim bakışlarımı açgözlülükle vücudunda gezdirerek. Bazen Zane Windsor’a kocam diyebildiğime inanmakta zorlanıyordum. Gergin kasları ve benim için sertleşmiş aletiyle ay ışığının altında dururken gerçekmiş gibi görünmüyordu. Bana tüm dünyasıymışım gibi bakması karnımdaki kelebekleri çılgına döndürüyordu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle, “Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

“Yanı başındayım,” diye karşılık verdi. Yatağa dönüp sırtını yatak başlığına dayadı. “Gel buraya, karıcığım.”

Nefes nefese kucağına tırmandım, kadınlığım nabız gibi atıyordu. Onu içimde hissetmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan aletini girişime hizladım. Üzerine oturmamla yüksek sesle inlediğimde Zane bana sert bir bakış atıp eliyle ağzımı kapattı. “Sessiz ol, Tanrıçam,” deyip öteki eliyle saçlarımı kavradı.

Kalçamı oynattığımda dudağını ısırdı, bakışlarındaki ısırap beni çılgına çeviriyordu. Onu becerirken beni susturmaya çalışması, gözlerini benimkilerden hiç ayırmaması dünyanın en ateşli şeyi olabilirdi. Kendimi en son ne zaman bu kadar *tamamlanmış*, bu kadar *mutlu* hissetmişim hatırlamıyordum ama buna doyamıyordum. Dahası, bana olan bakışlarından Zane’in de aynılarını hissettiğini anlayabiliyordum.

Yetmiş Altı

CELESTE

Giyinme odamızdaki giysi yığınınına baktım, elime aldığım siyah elbise adını tam olarak koyamadığım bir nedenden içime sinmeyince keyfim daha da kaçtı. Anne Windsor ne zaman benden ailenin geri kalanıyla bir etkinliğe katılmamı istese kılı kırk yarıyor, bir şekilde her şeyi elime yüzüme buluşturacağımdan korkuyordum.

Bu kez her zamankinden daha da gergindim çünkü katılacağımız partiyi Lexington düzenliyordu. Zane'in kardeşleri arasında benden en çok nefret eden o ve Sierra'ydı. Ares, Luca ve Dion'un bana ölüp bittiklerini iddia etmiyordum elbette ama hiç değilse aynı ortamda bulunduğumuzda bana kibar davranıyorlardı. Eskisi kadar cana yakın olmasalar da medenilerdi. Öte yandan Lex ailesine zarar vereceğime ikna olmuş durumdaydı. Sierra bile artık bana bir nebze olsun ısınmaya başlamıştı. Tüm bunların en kötü yanı da onu suçlayamıyor olmamdı. Elimden gelen tek şey hakkımdaki düşüncelerini daha da kötüleştirmemektir.

“Onu giyemezsin.”

Raven'in sesini duymamla arkamı dönüp elimi ufak bir korkuyla göğsüme götürdüm, bu esnada tuttuğum siyah elbise yere düştü. Raven iç geçirerek elindeki koyu kırmızı, boncuk

işlemeli dantel elbiseyle içeri girdi, imzası olan el işçiliği tek bakışta kendini belli ediyordu.

Elbise torbasını bana uzattı. “Etkinliklerde tüm aileyi ben giydiririm. Buna sen de dâhilsin, Celeste.”

Göğsüme oturan ağırlıkla elbiseyi aldım, pişmanlık dilimi bağlamıştı. Ona söylemem gereken çok şey vardı ama sözcükler boğazımda düğümleniyordu. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, sesim çatallandı.

Raven bir süre bana bakıp iç çekti. “Ne kadar çabaladığını görüyorum, Celeste ama yaptıklarını gerçekten telafi etmek istiyorsan onu mutlu et. Giderken beraberinde götürdüğün mutluluğu Zane’e geri ver.”

Kalbim sızladı, onu başımla onaylarken gözlerim doldu. “Ben de bunu istiyorum.” Bu itiraf onun asla anlamayacağı nedenlerden ötürü bana acı veriyordu ama gerçek buydu. Zane’le evli kaldıkça bana tereddütler, daima dimdik tuttuğu o duvarlar olmadan bakmasını daha çok istiyordum. Sonu gelmeyen kahkahalar, şakalar, samimiyet istiyordum. Her akşam onun yanında uykuya dalıyor ama her sabah onu biraz daha özleyerek uyanıyordum.

Lily’nin kâbuslarımda beni itham ettiği şeyleri tek tek yapıyordum. Onu unutuyor ve Zane’le hayatıma devam ediyordum. Bu gerçek yüzüme her vurulduğunda da kendime hissetme izni verdiğim ufacık mutluluk solup gidiyor, yarattığımız her yeni anıya gölge düşüyordu.

Raven elini uzun, pürüzsüz saçlarının arasından geçirdi, içindeki çatışma yüzünden okunuyordu. “Seni seviyor, farkındasın, değil mi? Bana kalırsa bunu hiç bırakmadı.”

Ona şaşkın şaşkın baktığımda gülümsedi, gözleri umutla dolup taşıyordu. Arkasını dönüp kapıya yöneldi ama çıkmadan önce bana güven verici bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Sevgi. Bahsettiği şeyden çok uzaktık. Zane Windsor tarafından sevilmenin, dünyasının merkezi olmanın nasıl bir şey

olduğunu iyi biliyordum. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Zane beni sevmiyordu, bir zamanlar olduğu gibi değil.

Elbiseyi dikkatlice çıkardım. Rengi onunkiyle aynı olsa da modeli farklıydı. Raven'in yeni koleksiyonu içinde yarının manşetlerini süslediğimizi şimdiden görür gibiydim. Güzel elbiseyi özenle giyerken pişmanlığım gerginliğime ağır bastı. Hiç değilse Raven'in isteğini yerine getirip onu zarafet ve saygıyla temsil edebilirdim.

Raven'in markasının yalnızca bir hayalden ibaret olduğu zamanları hatırlarken şimdi, aynanın karşısında paha biçilmez elbiselerinden birinin içinde duruyordum. Artık pek tanımadığım biriyle bu kadar gurur duymak acı tatlı bir histi.

"Hazır mısın?"

Arkamı döndüğümde Zane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Hasiktir,*" diye fısıldadı. Saçlarını karıştırarak bakışlarını üzerimde gezdirdi. Bana doğru temkinli bir adım atınca onunla yarı yolda buluştum; kalbim son sürat atıyor, Raven'in sözleri zihnimde yankılanıyordu. Bunun sevgi olmadığını biliyordum ama bana böyle, beni her şeyden çok istiyormuş gibi baktığında öyle olabilirmiş gibi hissediyordum.

Zane derin bir nefes aldı ve elini nazikçe yüzümü çevreleyen buklelerin üzerinde gezdirdi. "Karım göz kamaştırıcı," diye mırıldandı. Gülümsediğimde sanki bu kafasında kalması gereken bir düşünceymiş de boş bulunup dillendirmiş gibi gözleri hafifçe açıldı.

Boğazını temizleyip saçımı bıraktı. "Çıksak iyi olacak. Limuzin kapıda bekliyor." Yüzündeki ifade bir anda samimiyetini yitirince içim kederle doldu. Bana sunduğu bu küçücük anlar bağımlılık yapıcıydı ve her geçen gün onları biraz daha çok istiyordum.

Zane limuzinde karşıma oturdu. Birkaç saniyede bir kendine hâkim olamıyormuş gibi bana bakıyordu. Kendi kendime sııttım, gerginliğimin bir kısmı dindi. İlginin üzerimde ol-

ması tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı, karnımda deliye dönmüş kelebekler dikkatimi dağıtıyordu. “Yeryüzüne inmiş bir tanrıça gibi görünüyorsun,” dedi en sonunda, sesi ısırap doluydu.

“Sen de, sevgili kocacığım... tanrıçanın üzerine atlama-mak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyorsun.” Ona sataşmaktan kendimi alamadım. Böylesi anlar günümü, hatta belki tüm haftamı güzelleştiriyordu.

Zane kıs kıs güldü, çıkan ses kalbimi tekletti. Başını beni azarlarcasına iki yana salladıktan sonra elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Atlayacağım da. Gece boyunca içerideki her dallama dikkatini çekmek için kırk takla atarken bunu aklında tut. Gecenin sonunda *benim* yatağıma girecek-sin. *Sen benim*sin. Evin kapısından içeri girdiğimizde o elbiseyi üzerinden çıkaran ben olacağım.”

Bakışlarındaki sahiplenme yüzümün kızarmasına neden oldu, nabzımı hızlandırdı. “Madem öyle o zaman *sen* de kimin olduğunu aklından çıkarma, Zane. Sayısız kadın seninle dans etmek isterken yüzüğünü benim taktığımı hatırla.”

Araba kenara yanaşırken dudakları bir sırtışıla kıvrıldı, duyduklarından şaşırtıcı derecede memnun kalmışa benziyordu. Kapı açıldı ve Zane indi. Kamera flaşları patlamaya başlayınca panikledim, arkasından inerken neredeyse takılıp düşecektim. Zane güldü, elbisemi düzeltmek için kırmızı halının üzerinde diz çöktüğünde muhabirler çılgına döndü. Doğrulduğunda, “Bayan Windsor,” diye mırıldandı, sesini sorularını haykıran muha-birler yüzünden güç bela duyabildim. “Ben hep sizin oldum.”

Gözlerim ardına kadar açıldı. Zane utangaç bir gülümse-meyle etrafımızdaki her şeyi ve herkesi görmezden gelerek beni yanma çekti. Hep bunu yapıyordu. Bana kendimi sadece bizim için yarattığı, kimsenin bize dokunamayacağı ve baş dönmesin-den diğer her şeyi unuttuğum bir balonculuğun içindeymişiz gibi hissettiriyordu. Böylesi anların geçmişte olduğu gibi daha uzun sürmesini dilemekten kendimi alamadım.

“Bu arada,” dedi, belimdeki eliyle beni balo salonuna götürürken. Kalabalık ona yol açıyordu ama Zane’in gözü onları görmüyordu. “Lex, arabalarına baş harflerinin WINDSOR’ın tersten yazılışı gibi okunacak şekilde isimler koyduğunun farkında olmadığınızı düşünüyor. İçimizden birinin sırrımızı açık etmesinin ne kadar süreceğine dair bahse girdik, yani bu konuda tek kelime etme.” Ben gülmemek için kendimi zor tutarken o başını iki yana sallayarak güldü. “Yeni modele Diana adını koydu. Onu Deluca’dan güç bela vazgeçirdik. Luca’nın *The Luca* anlamına gelen bir arabası olmasının çok komik olacağına inanıyordu. Kafamızı ne zaman çevirsek ikiniz bir olup böyle saçma sapan fikirler üretirdiniz. O yüzden sakın aklını çelme.”

Bu kez gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Zane duraksayıp bana döndü, gözlerinde neşe parıltıları dans ediyordu. “Deluca mı?” diye tekrarlardım. “Ciddi olamaz.”

Zane başını aşağı yukarı salladı ve beni tekrar kendine çekip elini belime koyarken dayanamayıp kahkahayı bastım. Kollarımı boynuna doladım, kahkahalarım hâkim olamıyordum. Hâlimi sırtarak izlemesine bayılıyordum. “Sistemi otomatikleştirip Deluca’ya tuhaf şeyler yaptırmanın çok eğlenceli olacağı konusunda bayağı ısrarcıydı. Bize ufak bir gösteri bile yaptı. *Deluca, kimmiş uslu çocuk?* diye sorduğunda yapay zekâ sistemi, *Deluca. Uslu çocuk Deluca, yüce Lex, biricik yaratıcım!* diyerek cevap verince Luca’nın oracıkta kalp krizi geçireceğini sandım. Ama en iyi kısmı neydi biliyor musun? Yapay zekâ Luca’nın sesiyle konuşuyordu!”

Zane bunun anısıyla katıla katıla güldü. Orada öylece, birbirimize sarılmış vaziyette, karşılıklı kahkahalar atarak durduk. İkimiz de duramıyorduk. “*Yüce Lex* mi?” diye tekrarlardım, yine kahkaha krizine girmemek için kendimi tutmaya çalıştım.

Zane biraz duruldu, bakışları yüzümde gezinirken ifadesi değişti. Mutlu mutlu iç geçirerek etrafımızdaki kalabalığı umur-

samadan elini yanağıma koydu. Başparmağıyla alt dudağıma okşayıp bana nefesimi kesen müthiş bir özlemle baktı. Bu anlar benim olduğu kadar onun için de kıymetli miydi?

Bakışları aniden karardı, başparmağını dudağıma bastırıp boştaki elini saçlarımin arasına soktu. Beni kendine doğru çekip dudaklarıma yapıştığında boğazımın gerisinden aciz bir inilti koptu.

Parmak uçlarımda yükselerek öpücüğüne karşılık verdim, ona sımsıkı, çaresizce tutundum. Bu kadar doğru hissettiren bir şey yanlış olamazdı, değil mi? Zane hafifçe geri çekildi ama sonra tekrar dudaklarımızı buluşturdu, durmamız gerektiğini biliyor ama kendini tutamıyordu sanki. Alt dudağıma dişlerinin arasına sıkıştırıp hafifçe ısırıdıktan sonra alnını alnıma dayadı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. “Eve dönelim,” diye fısıldadı usulca. “Partiyi siktir et. Lex her sene yeni bir model çıkarıyor.”

Gülerek hafifçe geriye eğildim. “Olmaz,” diye mırıldandım. Elini tutup onu peşimden sürüklemeye başladığımda bıkkınlıkla iç geçirdi. Omzumun üzerinden arkama baktığımda onu dalgın dalgın kıcımı süzerken yakaladım. Dudaklarımdan alçak sesli bir kıkırtı dökülürken, elini sıktım. “Dişini birkaç saatçik sık. Sonra tamamen seninim.”

Keyifle mırıldanarak parmaklarıminı sıktı. “Zaten benim-siniz, Bayan Windsor. Hep öyle oldunuz.”

Kalbim sıcacık oldu, kalabalığın arasından geçerken bana gülümsedi. “Lex’i tebrik edelim,” dedi. Onu başımla onayladım ama salonun öteki ucunda onu gördüğümde neşem solup gitti. Lex bana öyle bir bakıyordu ki kaybolup gitmek istedim. Yüzündeki ifade kardeşine layık olmadığını ve asla da olmayacağını söylüyordu. Hikâyenin tamamını o da bilmiyordu ama içimden bir ses bilse bile hakkımdaki düşüncelerinin değişmeyeceğini söylüyordu.

Kenara çekilip gergin bir gülümsemeyle iki kardeşin kucaklaşmasını izledim, kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Yüzünü belli belirsiz tanıdığım bir adam muhtemelen onunla konuşmak için doğruca Zane'e doğru yürümeye başladı. Zane iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana döndü. Başımı aşağı yukarı sallayıp şampanya dolu tepsilerle içeride dolaşan garsonlardan birini işaret ederek kendime bir kadeh alacağımı söyledim.

"Ben alırım," dedi Lex, garsonu yanına çağırarak. Tek kaşım kalktı, gergin gergin gülümsemeye devam ediyordum. Bana uzattığı kadehi temkinli tavırlarla aldım.

"Yeni araban için tebrikler," dedim en içten sesimle. Lex kaşlarını çattı, yüzünde bir öfke belirdi. Bu hâli beni daha da gerdi. "Hep hayalini kurduğun yapay zekâ sistemini birkaç yıl önce geliştirdiğini duydum. Çok etkilendim. O kadar gerçekçi ki, ne sorarsam sorayım kanlı canlı bir insanmış gibi yanıtlıyor. Onu oldukça kapsamlı bir teste tabi tuttum ve sorularımı bir kez bile yanlış anlamadı. Geçen gün arabamı park etmesini istedim, onda bile harika iş çıkardı."

Lex'in bakışları yumuşamaya başlarken nefes almadan konuşmaya devam ettim. Aramıza ufacık bir sessizlik bile çökmesine izin vermeyecektim, durmak istesem de elimde değildi. "Ayrıca aklındaki ülkelerin %70'ine yenilenebilir enerji sağlamayı başardığını gördüm. Elektrik ya da internet nedir bilmeyen insanlara bunları sağlaman inanılmaz bir şey. Biliyor musun? Hep Sierra'yla annenizin hayallerini gerçeğe dönüştürüp dönüştüremeyeceğinizi merak ederdim. Eğitim açısından dezavantajlı yerlere kurulacak Windsor okullarını diyorum. Gerçi... altyapıyı hallettiysen okulların inşaatı da başlamıştır herhâlde, değil mi? Eminim başlamıştır."

Lex tek kaşını kaldırıp şampanyasını bir dikişte bitirdi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi az da olsa daha dostaneydi. "Hayır işlerimizin reklamını yapmayız."

Yüzüme gergin bir gülümseme kondurup titrememi durduracağı umuduyla kadehimin sapını sımsıkı kavradım. "Nasıl

bilmeyeyim? Planların çoğunu birlikte geliştirmiştik ve hepsini gerçeğe dönüştürmek istiyordum. Fikirleri hayata geçirecek parayı bulduğumda çoktan işe koyulduğunu gördüm. Senden başka kim bunu yapacaktı?” Bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. “Her şeye rağmen seni hâlâ ailemden biri gibi görüyorum. Archer’ın hayatında olup bitenlerden nasıl haberdarsam seninkini de yakından takip ettim.”

Lex bir süre öylece kalakaldı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Ne kadar vakit kaldı?” diye sordu en sonunda. Sesi sertti, kardeşleriylekeyken takındığı –benim alıştığım ve kıymetini bilmediğim– o şakacı tondan çok farklıydı.

Sözlerinin içimde uyandırdığı acıyı gizlemek için kafamı çevirip yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. “İki yıl bir ay,” diye yanıtladım. Bunu neden sorduğunu biliyordum.

“Bu kez geri dönmemeni istiyorum,” dedi. “Az önceki hâlinizi gördüm, onu tekrar incitmene izin vermeyeceğim.”

Kalbimdeki sızının hemen altında bir öfke kabardı. Ona sert bir bakış attım. “İncinen tek kişi Zane değildi,” diye çıkıştım. “Yaptıklarımın bir nedeni olduğu aklının ucundan hiç geçmedi mi? Hep beni kardeşin gibi gördüğünü söylerdin ama hepsi boş sözlermiş. İlk fırsatta hepsini unuttun, değil mi? Benim yaşadıklarımı Sierra yaşasaydı ona asla böyle davranmazdın.”

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. “Kendini Sierra’yla kıyaslama,” dedi sertçe. “Bu sana ilk ve son uyarım olsun, Celeste. Onu tekrar üzersen bunun bedelini sana bizzat ödetirim.”

Bir adım geriledim, kalbim paramparça oldu. “Üzmeyeceğim,” dedim, sesim acımı ele veriyordu. “İstesem bile onu incitemem. Ne gördüğünü sanıyorsun bilmiyorum ama o da senin gibi hayatından çıkmamı istiyor. Yalnızca başına gelen şeye tahammül ediyor. Hem için rahat olsun, Lex, beni istemediğini bir an bile unutmama izin vermiyor.”

Yetmiş Yedi

CELESTE

“Saat üçteki satın alma toplantısına benim yerime girebilir misin?” diye sordu Zane yerinden kalkarken, gergin görünüyordu. “Çıkmam gerek.”

Hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalıştım. “Ah, şey... Olur tabii ama ben... toplantıdan sonra eve birlikte döneriz diye düşünmüştüm.”

Birkaç haftadır çoğu gün işe birlikte geliyor, eve birlikte dönüyorduk ve bugün de öyle olacağını umuyordum. “Üzgünüm,” dedi Zane, elini saçlarının arasından geçirerek. “İşim var.”

Kaşlarımı çatıp bu kaçamak cevabının içimde uyandırdığı hüznü görmezden geldim. “Ne işi?” Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı. Zane kaşını kaldırarak koltuğunun arkasına astığı ceketini aldı, yüzündeki ifade birden donuklaştı. Soruma cevap bile vermeden ofisten çıkmasını izledim ve kapı arkasından kapanırken göğsümün derinliklerinde karanlık bir şey kök saldı.

Kafamda hepsi bir öncekinden daha acı dolu sayısız senaryo kurdum. Ardından iç geçirerek arkama yaslandım. Kocam dediğim adamın yanında kendimi bu kadar güvensiz hissetmekten, ne zaman bir yere gidecek olsa başka bir kadına koşup koşmadığını düşünmekten yorulmuştum. İlişkimiz çok daha medeni hâle gelmişti, seks ise eski zamanları aratmayacak kadar iyiydi

ama hâlâ aramızda gözüme aşılması mümkün değilmiş gibi görünen bir mesafe vardı. Bazı yanlarını benden saklıyordu. Gerçi onu suçlayamazdım sanırım, ben de aynısını yapıyordum.

Ne olduğumuzdan bile emin değildim. Arkadaş değil, gerçek bir çift hiç değildik. Sanırım düşüp kalkan iş arkadaşları olduğumuzu söylemek en doğrusu olurdu. Ne var ki bugün durumun böyle olmamasını her şeyden çok diliyordum. Onu, gerçek Zane'i, benim olan Zane'i özlüyordum. Bugünün hangi gün olduğunu asla unutmayacak adamı geri istiyordum.

Günün geri kalanı boyunca eve dönüp sahip olmadığım ve istememem gereken her şeyi bana unutturacak bir kitapla yatağa kıvrılmanın hayalini kurdum.

Evin önüne yanaşırken kalbim sıkıştı, nedenine anlam veremesem de ağlamak istiyordum. Bazı günler kederi bastırmak daha zor oluyor, yalnızlığın yükü biraz daha ağır geliyordu. Gitmiş birini özlemek zordu ama yanı başında olan birini özlemek şimdiye dek tattığım hiçbir şeye benzemiyor, her gün ruhumu kemiriyordu. Günümüzle ilgili küçük detayları birbirimizle paylaşmamızı, şakalarımızı ve bana olan bakışlarını çok özlüyordum. Aramızdaki sarsılmaz güven bağını, gelecek için tekrar heyecanlanmayı istiyordum. Onun özel insanı olmayı, tamamen onun olmayı özlüyordum.

Derin bir nefes alarak arabadan indim. Duş alıp kendimi yatağa atmak, Zane'in yastığına sarılıp bir süreliğine de olsa hayallere dalmak için sabırsızlanıyordum. Başparmağımı kapıdaki tarayıcıya tutarken pişmanlık yüzünden nefesim kesilecek gibi hissediyordum. Anılarım bana eziyet ediyordu. Birkaç yıl önce yine burada duruyordum, her şeyden çok sevdiğim adama ihanet etmenin eşiğindeydim. Zamanda geriye gidebilseydim yine aynı seçimi yapar mıydım? Artık o kadar emin değildim.

Kapı açıldı ve yere serpiştirilmiş gül yapraklarını görünce kaşlarım çatıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken nabzım hızlandı. Göğsümde filizlenen umutla çekimser bir adım attım,

yolumu aydınlatan mumların ışığı bir zamanlar Zane'in hediye ettiği ayakkabılarımın elmas taşlarının parlamasına neden oluyordu.

Gül yapraklarının sonuna ulaşmamla kalbim tekledi, Zane elinde annesinin güllerinden koca bir buketle botanik bahçesine giden yolun başında duruyordu. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Nice yıllara, Celeste," dedi, çiçekleri bana uzatarak.

Boğazıma yükselen hıçkırığı bastırmayı başarsam da gözyaşlarımı tutamadım. "B-ben unuttun sanmıştım."

Avucunu yanağıma koyup gözyaşlarımı sildi, bakışları mütahiş bir şefkatle doluydu. "Ne kadar çabalarsam çabalayayım, canımı ne kadar yakarsa yaksın sana dair hiçbir şeyi unutamam."

Kendimi göğsüne attım, kollarını etrafıma dolarken alçak sesli bir kahkaha duydum. "Umarım karnın açtır, bebeğim," diye mırıldandı. "Senin için yemek pişirdim." Başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda bir hıçkırığı daha bastırdım. "Çok bir şey değil ama botanik bahçesinde bir akşam yemeği hoş olur diye düşündüm."

Geri çekilip şaşkınlıkla ona baktım. "Oraya girmem yasak sanıyordum." Zane'in gözlerinden bir şey geçip gitti, bunu söylediğime ânında pişman oldum. Bunu ona hatırlatmamış olmayı diledim.

"Artık değil," diye fısıldadı. Gergin bir gülümsemeyle elimi tutunca kalbim tekledi. Beni botanik bahçesine götürdü ve içeri girerken nostalji hissi dalga dalga üzerime hücum etti.

Beni ilk kez öptüğü, ilk kez birlikte olduğumuz, birlikte geleceğimizi hayal ettiğimiz yerdin burası. En güzel anılarımızı düşündüğümde istemsizce aklıma burası geliyordu. Randevularımızın çoğu bu duvarlar arasındaydı. Bu bitkiler arasında birbirimize âşık olmuştuk.

Etrafımdaki onca değişikliği incelerken göğsüme bir yumru oturdu. Çiçeklerin çoğu gitmiş, yerlerine yenileri gelmişti. Ani bir farkındalıkla sarsıldım, giden çiçeklerin hepsi *zambak* türle-

riydi. Aklına *o'*o gelmeden çiçeklere bakamadığını düşünmek, hepsini yolduğunu hayal etmek kalbimi sızlattı.

“Ne oldu?” diye sordu Zane.

Zoraki bir gülümsemeyle ona döndüm, içinde bulunduğumuz ânı mahvetmek istemesem de keyfimin kaçtığı gerçeğini ondan saklayamıyordum. Vicdan azabı usul usul ruhuma sızmaya çalışsa da ona izin vermedim, Zane’le bunu yaşamaya her şeyden çok ihtiyacım vardı. Elini sıkıp, “Yok bir şey,” dedim.

Zane beni dikkatlice süzse de konuyu uzatmadı, bahçelerden birine yaklaşırken avucu terledi. Güllerin yanma gitmediğimizi fark edince hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım ama bu duyguyu hemen bir kenara bıraktım. Başından beri gül bahçesinin karısı için olduğunu söylemişti ve ben... ben o kadın değildim. Tam anlamıyla değildim.

“İşte geldik,” diye mırıldandı. Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarımla etrafıma bakındım, aralarına peri ışıkları asılmış binlerce çiçeği ve ortalarındaki yemek masasını inceledim.

Zane yüzüme uzanıp tekrar akmaya başladıklarını bile fark etmediğim gözyaşlarımı sildi. Gözlerine baktığımda başını şefkatle iki yana salladı. Alnıma bir öpücük kondurduğu an kimsenin onun yerini tutamayacağından emin oldum. Pişmanlık hiç olmadığı kadar sertçe üzerime çullandı ve bizim olabilecek her şeyi, günün birinde başkasına sunabileceği her şeyi düşünmek kalbimin burkulmasına neden oldu.

Zane beni masaya götürüp sandalyemi çekti, bu gece sabrı sonsuzdu. “Yemek için kuzu *ragu* yaptım, eskiden çok severdin,” dedi, garsonlar tepsilerle içeri girerken. “Hâlâ seviyor musun bilmiyorum ama—”

“Seviyorum,” dedim hemen. Kalbim minnet ve insanın sonsuza dek hatırlayacağını bildiği bir anda hissettiği saf neşeyle dolup taşıyordu.

10 Zambak çiçeğinin İngilizcedeki karşılığı *lily*dir. —ç.n.

Zane karşımdaki yerini aldı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bunun nedeni ceketini ya da yeleğini çıkarmış ya da gömleğinin kollarını katlamış olması değildi. Bana sanki dünyanın en büyüleyici şeyiymişim gibi bakmasıydı.

Mutlu mutlu iç çekerek tahmin bile edemeyeceği kadar çok özlediğim yemeğinden bir lokma aldım ve dudaklarımdan istemsizce alçak sesli bir inilti kaçtı. Kocamın gözleri karardı. “Bu aptal makarnayı her yiyişinde kıskançlıktan çatladığımı biliyor musun? Dudaklarının çatalın değil, aletimin etrafına kapanması gerektiğini, öyle sesleri çıkarmanı yalnızca benim sağlamam gerektiğini düşündüğümü?”

İtirafı karşısında şaşkın bir kahkaha attım. “Bu yüzden mi ne zaman istesem yapmayı reddediyordun?”

Omuzlarını silkip başını yukarı aşağı sallaması beni daha çok güldürdü. “Zane, kendi yaptığın yemeği *kıskanamazsın*.” Bir lokma daha alırken asık suratına kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. “Hiç mantıklı değil. Beni inleten yine de sen sayılmaz mısın?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, böyle huysuzken çok tatlı görünüyordu. “Umurumda değil. Hoşuma gitmiyor işte.”

“Peki, bebeğim. Bir dahaki sefere yemeğimi ses çıkarmadan yerim. Sadece senin için böyle inlerim. Yemin ederim.”

Zane birden ciddileşti, nedenini anlayamadım. Ağzımdan kazayla kaçırdığım sevgi sözcüğü mü yoksa ettiğim yemin yüzünden miydi? “Bu seferkini bozma,” diye fısıldadı, sesi bunu duymamı istemiyormuş gibi alçaktı.

“Bozmayacağım,” dedim. Sözümün arkasında durmak zor olmayacaktı. Ondan başka kimse olmamıştı. Asla da olmayacaktı.

Yemek boyunca bana attığı bakışlar içimi kıpır kıpır ederek daha fazlasını istememe neden oldu. Bunu ona söylesem Zane ne derdi? Onu affedecek olsam Lily beni affeder miydi? Arkadaşım hislerimi herkesten daha iyi anlardı. Zane’i ve ona

yaşattığı mutluluğu arzulayarak bencillik ettiğinden nasıl endişelendiğini hâlâ hatırlıyordum ve şimdi onun yerinde ben duruyordum. Her şeye rağmen onu istiyordum.

Zane arkasına yaslanırken garsonlar tabaklarımızı değiştirip üstüne bir mum dikilmiş, taze meyveli pastayı önüme bıraktı. Zane tekrar öne eğildi, dirseğini masaya dayayıp çenesini yumruğuna koyarken yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Bakışlarıyla beni esir alıyordu ve şu an ne hissettiğini bilmek için dünyaları verirdim. “Bir dilek tut, Cennetim.”

“Ya tutacağım dileği gerçekleştirebilecek tek kişi sensen?” Sesim alçak ve savunmasızdı, sorum aramızda asılı kalırken gözlerine bakmaya devam etmek çok zordu.

“O hâlde bana ne olduğunu söyle, ben de onu gerçeğe dönüştüreyim.”

Kendimi her şeye rağmen ona bakmaya zorladım, nefeslerim kesik kesikti. “Seni geri istiyorum.”

Zane’in gözleri ardına kadar açıldı ve birkaç saniyeliğine tüm duvarları yerle bir olmuş gibi göründü. Cevabını beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Aramıza hiç olmadığı kadar gergin bir hava çökmüştü.

Elini saçlarının arasından geçirip bakışlarını kaçırdıca cevabımı almış oldum. Beni açık açık reddetmesine fırsat vermeden yerimden kalktım. Savunmasızlığımı bir kenara bırakıp cesaretimi takındım. Sandalyesini geriye ittiğimde Zane bana döndü, bakışları üzerimde gezindi. Elimi omzuna koyduğumda usulca iç geçirdi. Bacaklarımı kalçasının iki yanına koyup kucağına otururken içindeki çatışma yüzünden okunuyordu.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp kendime çevirdim, nefes nefese kalmıştım. “Seni geri istiyorum,” diye tekrarlardım, sesim net ve kararlıydı. “*Bizi* geri istiyorum.”

Zane belimi kavradı, ifadesi sertleşti. Bir an beni kucağından kaldıracacağını sandım ama sonra tutuşu sıkılaştı, gözleri

titreşerek kapandı ve alnını omzuma yasladı. “Bu mümkün değil, Celeste,” diye fısıldadı pişmanlık dolu bir sesle.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim, dokunuşum nazikti. “Bana bak,” dedim yalvarırcasına. Zane söylediğimi yapıp başını kaldırdı, her şeyiyle beni reddedebilmeyi dilediği ortadaydı. Onu hiç böyle perişan görmemiştim ve bu hâli umudumu körüklüyordu. “Seni seviyorum, Zane. Her şeye rağmen, başımızdan geçen onca şeye rağmen seni seviyorum. Buna karşı koymaya çalıştım, bunun için kendimden nefret ettim ama gerçeği değiştiremiyorum. Seni seviyorum ve son nefesime kadar da seveceğimi biliyorum.” Eskiden yaptığım gibi avucumu kalbinin üzerine koydum. “Sil baştan başlayamaz mıyız? Artık geçmişte yaşamak istemiyorum, Zane. Hep sahip olacağımızı düşündüğüm geleceği istiyorum.”

Bakışları yüzümde gezindi, nefes alıp verişleri düzensizdi. Yüzünden onun da bunu istediğini anlayabiliyordum. Belki eskiden tanıdığım adam değildi fakat onu hâlâ sandığından daha iyi tanıyordum. “Ya Lily?” diye fısıldadı, adını anmaya çekiniyormuş gibi.

İçimdeki saf ıstırap toplanıp göğsüme oturdu. Gözlerim kapandı, bir nefes alıp cesaretimi topladım. Söylemek üzere olduğum şey yüzünden beni asla affetmeyecekti ama bunu daha fazla içimde tutamazdım. “O gitti, Zane. Bizse hâlâ buradayız ve olanlara rağmen bir şekilde dönüp dolaşıp yine birbirimizi bulduk. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Onu huzura kavuşturmanın zamanı geldi. Eskiden tanıdığım Lily... mutlu olmamı isterdi ve gerçek şu ki bunu sensiz yapmam mümkün değil. Seni seviyorum, Zane. Seni affedecek kadar seviyorum.”

Haftaya arkadaşımın anma törenine katılacaktım. Ondan hem af dileyecek hem de ona nihayet veda edecektim. Ona sınıksız tutunmaya devam edersem yavaş yavaş ben de ölecektim ve Lily’nin bunu isteyeceğini sanmıyordum. Beni Zane’le görmek istememişti fakat anlayacağını düşünüyordum. Mutlu olmamı

isteyeceğini, bunu onsuz yapamayacağımın giderek netleştiğini onun da göreceğini umuyordum.

Zane gerildi, dişlerini sıktı. Yüzü öfkeyle doldu. “Dönüp dolaşıp birbirimizi bulmadık, Celeste,” dedi sertçe. “Bir araya gelmeye zorlandık. Şansım olsaydı seni asla seçmezdim. Beni affediyorsun demek? Yapmadığım bir şey için beni affedemezsin.” Belimi bıraktı, kolları iki yanına düştü. “Yorulдум, Celeste. Suçlanmaktan, güvensizlikten bıktım. Seni, senin beni sevdiğinden daha fazla sevmekten çok yorulдум.”

Yetmiş Sekiz

CELESTE

“Gelmeneye çok sevindim,” dedi Lily’nin babası birlikte kiliseye girdiğimiz sırada. Etrafıma bakarken yepyeni bir keder dalgası nefesimi kesecek gibi olunca kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Lily’nin cenazesi de burada yapılmıştı ve aniden geçmişe, cesedinin bulunduğunu öğrendiğimiz o güne geri dönmüş gibi hissettim.

“Bunu asla kaçırmazdım, Raymond,” diye mırıldandım, içimdeki suçluluk hissini sahte bir gülümsemenin ardına saklayarak. Dürüst olmam gerekirse neredeyse gelmekten vazgeçecektim. Hayatıma devam etme kararımın ardından gelen pişmanlık olmasaydı şu an burada duruyor olmazdım. Bir zamanlar olanları asla unutmuyacağıma dair kendime söz vermişken şimdi bunu yapmayı her şeyden çok istiyor olmam tuhaftı.

Raymond beni başıyla onayladı, üzüntüsü yüzünden okunuyordu. “Geleceğini düşünmemiştim. Zane Windsor’la evlendiğini duydum.”

Tepeden tırnağa gerildim, bakışlarımı doğruca ona çevirdim. Midem saf korku ve adını koyamadığım nahoş bir hisle kasıldı. “Haberin var mıydı?” diye sordum amaçladığımdan daha sert bir sesle. “Onlardan yani?”

Lily'nin bana söylediklerini ona hiç anlatmamıştım, kızını kaybetmesinde benim de payım olduğunu itiraf etmeye dilim varmamıştı. Bu düpedüz bencillikti. Suçluluğun ve günahlarımın yükü ağır gelmişti. Gözlerinin içine bakıp defalarca kez onu tepesinden aldığım köprüden bu kez benim yüzümden atladığını ona söyleyememiştim. O gün arkadaşımı sakinleştirmeye yönelik her girişimim onu intihara biraz daha yaklaştırmış, suçluluk duygusunu körüklemişti.

Raymond'ın bakışları yüzümde gezindi. "Konuşmanı yapacaksın, değil mi? Bu dünyada en çok sevdiği iki insan sen ve bendik. Onu hatırlanmasını istediğim şekilde, güzel ruhuyla hatırlayan birkaç kişiden birisin."

Sorumu cevapsız bırakması bana bilmem gereken her şeyi söylemişti. Bakışlarımı yere indirdim. "Elbette," dedim, sesim çatallandı. "Onur duyarım."

Beni başıyla onaylayıp kilisenin ön kısmını işaret ederek yürümeye başladı. Peşinden giderken attığım her adımda kalbimdeki sızı şiddetleniyordu. Zane'e onu affettiğimi söylediğimde ciddiye almadı ama burada, Lily'nin güzel fotoğrafı karşısında, ona veda ettiğimiz kilisede bu kez Celeste *Windsor* olarak durmak bir ihanetmiş gibi geliyordu. Zane'le evlenmemi görmeye dayanamayacağı için beni bırakıp gitmişti ve şimdi tam da bunu yapmıştım.

En kötüsü de pişman olmamamdı. Artık değildim. Tanıdık yüzlerden oluşan kalabalığın önünde, yanımda Lily'nin fotoğrafıyla dururken bile yıllar süren saf ıstırapın ardından mutluluğu seçmeye çalıştığım için kendimi kötü hissetmiyordum. Bencilin teki olduğumu düşünüyor muydu? Kararlarım yüzünden benden nefret eder miydi? Zayıflığımdan, daima affı olmadığını düşündüğüm bir şey için Zane'i affetmiş olmaktan utanmadığımı söylesem yalan olurdu. Sanırım Lily hikâyemizin nasıl sonlanacağını başından beri biliyordu; onu yıllar süren acılar için affettiğimi görmüş ve yine aynısını yapacağımı

düşünmüştü. Kimseyi Zane’i sevdiğim gibi sevmediğimi söylemekte haklıydı.

Anısını onurlandırmak için toplanmış insanlara hitap etmeden önce derin bir nefes aldım, burada durmaya layık değilmişim gibi hissediyordum. Her saniye ona ihanet etmiyormuşum gibi mikrofonu alıp konuşmak en az benim hakkımdı.

“Liliana en yakın arkadaşım ve manevi kardeşimdi,” dedim titreyen sesimle. “Onu düşünmeden tek günüm geçmiyor. O öylece unutulacak bir insan değildi. Lily girdiği odayı gülümsemesiyle saniyeler içinde aydınlatır, karşısındaki herkese kendini neredeyse ânında rahat hissettirirdi. Ona dair en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu: Etrafındaki herkesi canıgönülünden önemsemesi. Herkese kendini olduğu yere aitmiş gibi hissettirirdi. Bana her seferinde hislerimin ve düşüncelerimin önemli olduğunu hatırlatırdı.”

Elimdeki notlarıma baktım, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. “Acımın altında ezilecekmişim gibi hissettiğimden en güzel anılarımızı düşünüyorum ve bu, biraz olsun daha rahat nefes almama yardımcı oluyor. Hayatımda bıraktığı iz, ardında bıraktığı miras aklıma geliyor.” Birkaç kişinin gözyaşlarını silmesini izledim. Bazıları lise arkadaşlarımız, bazılarıysa Lily’nin gönüllü olarak çalıştığı hayır kurumlarında tanıştığı insanlardı. “En sevdiğim anımız üniversite zamanlarımızdan. İkimizde Londra’da okuyorduk ve İngiltere’deyken sık sık kanıma girip beni spontane yolculuklarından birine katılmaya ikna ederdi. Yine bu yolculuklardan birinde kendimizi Liverpool’da bulduk.”

Gözyaşlarıma rağmen gülümsedim, kalbim sıcacık oldu. “Tüm hafta sonumuz insanların ne söylediğini anlamaya çalışarak geçmişti. İngilizce konuştukları kesindi ama ikimiz de tek kelime anlamıyorduk. Sonraki haftalarda Lily aksanlarını taklit edip beni sürekli güldürmüştü. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen bazen aynı şeyi yine yapardı ve ben ilk günkü gibi kıkırdardım. O böyle biriydi işte, etrafındaki herkesi neşelendirirdi.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Hazırladığım konuşmayı bir kenara bırakıp nefes aldım, kendimi sahtekârın teki gibi hissediyordum. Niyetim Lily ne zaman annesini özlese yaptığını yapıp onunla yarattığım en güzel anılardan bahsetmek, sadece benim bildiğim yanlarını insanlarla paylaşmaktı fakat bugün buna gönlüm el vermiyordu. “Lily beni her açıdan kurtardı,” dedim çatallanan sesimle. “Keşke ben de onu kurtarabilseydim.”

Bir adım geri çekilip başımı iki yana salladım. Burada olmaya hakkım varmış, sanki her gün onun hatırasına leke sürmüyormuş gibi anılarımızdan bahsetmeye devam edemezdim. Dudağımı ısırdım. “Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Bunu yapamayacağım.”

Kısa bir tereddüdün ardından arkamı dönüp yürümeye başladım. Lily’nin en büyük korkusunu gerçeğe dönüştürmüşken anma töreninde konuşmamı istemeyeceğini biliyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Gözlerimi kilise kapılarından ayırmadan yürümeye devam ettim.

“Celeste!”

Arkamı döndüğümde Lily’nin babasının peşimden geldiğini gördüm. Ona bakacak yüzüm olmasa da arabamın yanında duraksadım.

Raymond yüzüme uzanıp titreyen elleriyle gözyaşlarımı sildi. “Seni herkesten daha çok severdi, Celeste. Seni böyle görmek istemezdi.”

Gözyaşlarımdan yüzünü göremiyordum. Sözleriyle içime aşıladığı umuda tutunabilmeyi dilesem de yalnızca beni teselli etmeye çalıştığını, altında zerre kadar gerçeklik payı yatmadığının farkındaydım. Daha fazla gözyaşı yüzümden aşağı süzülürken ona gülümsedim.

“Tatlım,” dedi tereddütle. “Sanırım tanışman gereken biri var.”

Yetmiş Dokuz

CELESTE

Raymond'ın onunla buluşmamı istediği ofis binasına baktım. Kederin yükü hâlâ hafiflememişti. Sorun sadece anma töreni ya da Lily'ye karşı duyduğum suçluluk hissi değildi. Zane de vardı. Doğum günü yemeğimde beni bırakıp gittiğinden beri onu doğru düzgün görmemiştim. Onu affederek bir adım ilerleyeceğimizi sanmıştım fakat gerisin geri evliliğimizin ilk zamanlarına dönmüş gibiydik. Belki ondan bile beterdik. Hiç değilse o zamanlar nefretinden bile olsa bana ilgi gösteriyordu. Şimdi benden tamamen kaçıyor. Aynı ortamda bulduğumuzda benden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyordum ve nedenine akıl sır erdiremiyordum.

Bu tavrı canımı yaktığı kadar beni öfkeliendiriyordu da. Onu affetmek, ondan bir şans daha istemek için gururumu ve inandığım ahlaki değerlerimi bir kenara bırakmıştım. O ise kalkıp teklifimi elinin tersiyle itmişti. Kendimi hiç bu kadar küçük düşmüş, bu kadar incinmiş hissetmemiştim. Lily'yi kaybettiğimde keder, ihanet hissine ağır basmıştı ve öfkemle intikam planım kafamı meşgul etmişti. Şimdiyse yalnızca kalbimdeki sızı ve Zane'in cevabını vermediği sorular vardı.

“Celeste,” dedi Raymond, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Yanıma geldiğinde başını eğdi, yenilgiye uğramış gibiydi.

“Merhaba,” dedim sesime zoraki bir neşe katarak. “Binaya şöyle bir baktım ama ofisten başka bir şey göremedim. Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Raymond’ın benimle kimi tanıştırmak istediğini merak etmeye bile takatim yoktu. Kafam zaten o kadar doluydu ki yeni birine yer kalmamıştı. Geçmiş geride bırakmayı hâlâ çok istediğimden neredeyse onunla buluşmayacaktım. Fakat sonra giderek daha da bencilleştiğimi fark etmiş ve suçluluk hissiyle tıpış tıpış buraya gelmiştim.

“Birazdan öğreneceksin,” dedi, beni binaya yönlendirerek. “Bunu yapmak... benim için çok zor, Celeste. Umarım beni anlarsın. Bu dünyada onun iyi yanlarını gören hiç değilse bir kişi olsun istedim.”

Kaşlarımı çatarak arkasından asansöre bindim, ellerinin titrediğini fark edince kendimi daha da kötü hissettim. Katlar birer birer geride kalırken Raymond’ın endişesi giderek tırmandı. Nefesleri kesikleşti, nereye bakacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Hâli beni de panikletti ve hafiften korkmaya başladım.

Kapılar açıldığında tereddüt etti, bakışları yüzümde gezdi ve en sonunda derin bir nefes alıp başını aşağı yukarı salladı. Benden çok kendini cesaretlendiriyor gibiydi. Kaçınılmazı geciktirmek istercesine yavaş adımlarla kliniğe benzer bir yere doğru yürüdük.

Orta yaşlarında, takım elbiseli, dümdüz sarı saçları omzuna gelen bir kadın bizi karşılayınca kafam iyice karıştı. “Celeste sen olmalısın,” deyip gülümseyerek ofisi işaret etti. “İçeri geç lütfen. Ben Doktor Black.”

Dr. Black’in ofisine girerken bakışlarımı Raymond’a çevirdim, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. “Celeste,” dedi usulca. “Dr. Black, Lily’nin psikiyatristiydi. Kendisi bu kliniğin sahibi. O ve terapistleri Lily’yle ilgileniyordu. Arkada-

şın hakkında bilmediğin çok şey vardı. Hiçbirini öğrenmeni istemiyordu ama vicdanım bunu senden daha fazla saklamaya el vermiyor.”

Dr. Black’ın masasının karşısına otururken kafam allak bullaktı. “Lily annesinin ölümünü atlatmakta zorlandığı için küçüklüğünde terapiye gittiğinden bahsetmişti. Bundan haberim vardı.”

Raymond’ın yüzü düştü, yanıma otururken gözleri pişmanlıkla doldu. “O kadar basit değildi,” dedi gönülsüzce. Tekrar Dr. Black’e döndü ve aralarında sözsüz bir anlaşma geçmiş gibi başlarını aşağı yukarı salladılar.

“Celeste,” dedi Dr. Black otoriter bir sesle. “Lily erotomani ve borderline kişilik bozukluğundan mustarıptı.” Gözlerim şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı, Dr. Black’ın ciddi yüzüne gergin bir gülümseme yayıldı.

“Kişilik bozukluğu annesinin ölümünden sonraki yıllarda baş gösterdi fakat durumu çoğu zaman kontrol edilebilirdi. Lily sık sık yoğun duygulara kapılıyordu ve yorulduğunda ya da fazla çalıştığı dönemlerde paranoya ve dissosiyatif bozukluk yaşıyordu. Duygularını kontrol etmekte daima başarılı olamıyordu ve senin ya da benim gibi kendini sakinleştirebilme yetisinden yoksundu. Bu da sık sık dürtüsel davranışlara, anksiyeteye ve depresyona yol açıyordu. Seni kaybetmekten korktuğundan tüm bunları saklıyordu. Arada sırada hepimiz kendimize kötü bir gün geçirdiğimizi söyleyip yaşadıklarımızı bir kenara bırakırız fakat o bunu yapamıyordu.”

Bir dosya alıp Lily pek çok hastasından biriymiş de hafızasını tazelemesi gerekiyormuş gibi incelemeye başladı. Mantıksız öfkeme kapılıp ona çıkışmamak için dişlerimi sıktım. Bu intiharının nedenini açıklamaya yönelik bir buluşma mıydı? Raymond işin aslını bile bilmezken bana kızının ölümünde bir suçum olmadığını anlatmaya mı çalışıyordu?

“Lily annesinin kaybından sonra geliştirdiği terk edilme korkusu yüzünden duygusal bağlar kurmakta zorlanıyordu fakat sen istisnalardan biriydin. Konaklama sektörüne özel bir ilgi duymamasına rağmen sırf sen bu yolda ilerlemeye karar verdiğin için o da iç mimar olmayı kafasına koymuştu. Sana yakın olmak istiyordu ve iç mimar olursa bunu başarabileceğini düşünüyordu.”

Önündeki dosyayı bana uzatarak Lily’nin teşhisini gösterdiğinde keskin bir nefes aldım. Karşımdaki yazıları görmek buna inanmayı kolaylaştırmak namına hiçbir işe yaramadı. “Bana söylerdi,” dedim usulca. “Böyle bir şey olsaydı bana söylerdi. Lily çizim yapmayı çok severdi. İç mekânlar çizmeye biz daha lisedeyken başlamıştı.”

Dr. Black’in yüzünde kendimi daha da kötü hissetmeme neden olan anlayışlı bir gülümseme belirdi. İnkâr hissine dört elle sarılıp başımı iki yana salladım. Lily’nin böyle önemli bir şeyi benden sakladığına inanmak istemedim.

“Söylediğim gibi, durumu oldukça kontrol edilebilirdi. Hayatını çok az etkiliyordu. Fakat ilk gerçek işine başlamasıyla her şey değişti. Duyguları giderek daha dengesiz hâle geldi ve depresyona girdi. Erotomani ve buna bağlantılı sanrıları da bu sırada geliştirdi.”

Nefes alıp verişlerim hızlandı, paniğimde boğulacağımı sandım. “B-bu ne anlama geliyor?” diye sordum. “Sanrı dediniz. Ne sanrısı?”

Doktor dosyadaki evrakları karıştırıp görüşmelerinden birinin notlarını önüme itti. “Lily, patronu Zane Windsor’la romantik bir ilişkisi olduğuna inanıyordu.”

Seksen

CELESTE

Lily'nin kulübesine girerken her yanımda titriyordu. Her şey onun bıraktığı yerde duruyormuş gibi görünse de etrafın ne kadar temiz olduğu dikkatimden kaçmadı. Doktorun ofisinden çıktığımızdan beri sersemlemiş vaziyetteydim, zihnim Dr. Black'in anlattıklarını idrak etmekte zorlanıyordu. Erotomani diye bir şeyi şimdiye dek duymamıştım bile. Görünüşe göre insanı, gerçeğin aksine, birinin ona âşık olduğuna inanmaya iten bir hastalıktı.

“Sık sık siyah ya da lacivert giyiyor, Zane de aynılarını giydiğinde bir çift gibi takım giyindiklerine inanıyordu. Zaman geçtikçe Zane'in ofise getirdiği çiçeklerin kendisi için olduğuna inanmaya ve atılma zamanları geldiğinde onları almaya başladı. Sanrılarına ters düşen tüm ipuçlarını görmezden geliyordu. Ne zaman ekipçe öğle yemeğine çıksalar gözleri yalnızca onu görüyor, yedikleri yemeğin bir randevu olduğunu düşünüyordu. Birkaç ay içinde Lily, kendini bir ilişkide olduklarına inandırmayı başarmıştı. Ona ne zaman bunun doğru olmadığını söylesek sinirleniyor, hatta beni ve diğer terapistleri onları ayırmaya çalışmakla suçluyordu. Davranışları tedavi ettiğim diğer hastalar kadar değişken değildi ve kendisine ya da başkalarına tehdit oluşturmuyor gibi görünüyordu. Bu yüzden de ekibimle erotomanisini kontrol

altına alabilmek için düzenli aralıklarla görüşmelerimizi sürdürmeye karar verdik. Onun da içten içe bunun bir sanrıdan ibaret olduğunu bildiğinden şüpheleniyordum. Yarattığı illüzyonu paramparça edecek kadar ileriye hiç gitmemişti. Bu da bana bir umut olduğunu düşündürmüştü.”

Lily'nin günlüğünü alıp sayfaları karıştırdım, yazdıklarını tekrar okudum ama hiçbirine anlam veremedim. Titrek bir nefes aldım. Parmağımla el yazısını takip ederken gözlerim doldu, neye inanmam gerektiğini bilmiyordum. Zane haftada iki kez ofisine taze çiçekler getirirdi. Bu, ona annesini hatırlatıyordu ve çiçeklerin yanında durması ona annesinin de yanında olduğunu hissettiriyordu.

Annesinin de bir zamanlar babasına onun için yetiştirdiği çiçekleri götürdüğünden, her biriyle ona gizli bir mesaj verdiğinden bahsetmişti. Bu Zane'in hep çok sevdiği ve ileride karısıyla da sürdürmeyi umduğu bir gelenektir. Günlüğü okumak bu yüzden canımı yakmıştı, bu geleneği Lily'yle paylaştığını sanmıştım. Bana gülleri karısına sakladığını açıkça söylemiş olmasına rağmen Lily'nin ona gül verdiğini yazdığını da çok net hatırlıyordum.

Sayfaları karıştırıp aradığım tarihi buldum ve her şeye yepyeni bir gözle bakarken boğazımdan bir hıçkırık koptu. Zane'in ona bir buket gül getirdiğini yazdığı tarih Zane'in annesinin doğum günüydü. Hiçbir zaman Lily için olmamışlardı.

Beni aldatıldığımı ikna eden yazıları tekrar tekrar okurken ciğerlerim yandı. Zane'in tüm otellerin kamera kayıtlarını incelememe izin vermesini, bana gittikleri her iş gezisini gösterdiğini hatırlıyordum. O sırada da ofisindeki çiçekleri görmüştüm ama bağlantıyı kuramamıştım. Aslında olmayan bir şeyi bulmaya odaklanmıştım.

“Lily,” diye fısıldadım. “Ne yaptım ben? Ne yaptık biz?”

Günlüğünü göğsüme bastırıp tıpkı intihar mektubunu bulduğumda yaptığım gibi yere oturdum. Sıcak yaşlar yüzümden

aşağı süzülürken derin nefesler alarak acımı bastırmaya çalıştım. Zane ne zaman iş gezilerine gitse gece geç saatlere kadar telefonda konuştuğumuzu umursamamış, kendimi Lily'nin yanından döndükten sonra beni aradığına inandırmıştım. Bunun yüzünden ondan nefret etmiş, yıllarca perişan olmuştum. Dönüp baktığımda geçmişte inkâr edilemezmiş gibi görünen bu şey şu an gözüme saçma görünüyordu.

Yüzümü dizlerimin arasına gömüp kaybettığımız her şey için, Lily'yle neden olduğumuz tüm acılar için ağladım ve yıllardır ilk kez öfkemle ne yapacağımı bilemedim. Zane bunun hedefi olmayı hak etmiyordu. Lily de öyle. Hasta olduğu için onu suçlayamazdım. Bunun farkına bile varmamış, bana ihtiyacı olduğunda onu destekleyememiştım.

Doğum günü yemeğinde yaptığı her şeyi affettiğimi söylediğimde Zane'in bana nasıl baktığını hatırladım. Çok öfkeli, incinmiş görünüyordu ve nedenini nihayet anlıyordum. Lily'nin iddialarını reddederken yalan söylemiyordu. Kederimde o kadar kaybolmuş, kendimi o kadar ihanete uğramış hissediyordum ki kulaklarımı mantığımın sesine tıkamıştım. Lily'nin günlüğünde yazdıkları ve bana anlattıkları dışında her şeye kulaklarımı tıkamıştım. Zane'in ona inanmam için bana yalvarışını hatırladığımda kalbimden geriye kalanlar da tuzla buz oldu.

Lily'nin başından beri istediği bu muydu? Köprü'nün üzerindeyken birlikte olduklarına yürekten inanıyordu, gözlerinde gördüğüm acı gerçektir. Fakat içindeki ufacık bir parça bana söylediklerinin bizi ayıracağı'nın farkında mıydı?

İçimde şüphe tohumları filizlenmeye başladı, bizi kasten ayırmak isteyip istemediğini merak etmeden duramadım. Ardında bıraktığı her şey onun nezdinde gerçek olanı bilmemi istediğini gösteriyordu. Peki bir yanı hiçbirinin gerçek olmadığını biliyor muydu?

Günlüğünü karıştırmaya devam ederken bir yerde Zane'in düşünebildiği tek şey olmak istediğini ve kendi kafasından ge-

çen düşüncelerden hoşlanmadığını yazdığını hatırladım. Hepsi bu yüzden miydi? İntiharında kısmen de olsa Zane'e kendini düşündürtme arzusu mu saklıydı? Yaptığı şeyin bizi sonsuza dek ayıracağını bilincinde miydi? Olmasını umduğu şey bu muydu?

Kafamdan geçen sayısız, hepsi öncekinden daha beter senaryo midemi bulandırdı. Raymond onun iyi yanlarını gören hiç değilse bir kişi olmasını istediğini söylemişti. Peki Lily'nin en kötü yanları neye benziyordu? Sırf erotomanisi yüzünden bile olsa bana karşı kötü niyet beslemiş miydi?

Beni, benim onu sevdiğimden daha çok sevmekten yorulduğunu söylerken Zane'in gözlerindeki acıyı düşündüm ve içimi yepyeni bir korku sardı. Tüm acımı hem Lily'nin hem de kendi intikamımı almaya odaklamış, Zane'in en çok sevdiğini sandığım şeyi, şirketini yok etmeye çalışmışım. Büyükkannesi araya girmeseydi kurduğum tuzaktan asla yakasını kurtaramazdı. Buna karşılık Harrison Developments'tan aldığı intikam bunun yanında bir hiçti.

Ona, bize yaptığım şeyleri düşündükçe midem ağzıma geldi ve doğum günümde olanlar nihayet anlam kazandı. Affedilmesi gereken o değildi. Bendim.

Seksen Bir

ZANE

Koridorda volta atarken vücudum gerginlikten kaskatıydı. Saatten yükselen *tik tak* sesleri beni ağır ağır delirtiyordu. Doğum gününden beri Celeste'ten uzak duruyordum. Ettiği sözleri ve hiç yapmadığım bir şey için beni affettiğini söylediğinde içimi saran o muazzam haksızlık hissini bir türlü unutamıyordum. Ne var ki bu gece benden uzak duran oydu.

Kısa bir tereddüdün ardından güvenlik sorumlumuz Silas Sinclair'i aradım. Evlendiğimizden beri elimden geldiğince özel hayatlarımızı gizli tutmaya, Celeste'in mahremiyetini ihlal etmemeye çalışmıştım. Dürüst olmam gerekirse bunun bir nedeni de ortaya çıkabilecek şeylerden korkmamdı. Clifton'la nişanlanmasını hâlâ sindiremiyordum ve günün birinde onu hiç unutamadığını, bunca zamandır gizlice görüşmeye devam ettiklerini öğrenmekten ödüm kopuyordu. Bunun düşüncesi bile midemi bulandırdı. Tam telefonu kapatmayı düşündüğüm sırada Silas'ın sesi duyuldu.

"Zane?" dedi endişeyle. "Ne oldu?"

Bir an duraksadım, ne yaptığımı ben bile bilmiyordum. "Karım," diye mırıldandım. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Tuş sesleri duyuldu, ardından da Silas iç geçirdi. "*Zane*," dedi bıkkınca. "Telefonuna ve arabasına yerleştirdiğim takip cihazına göre evden birkaç adım uzakta."

Saniyeler sonra kapı çaldı. Telefonu kapatıp girişe koştum. Karşımda kızarmış gözleri ve titreyen vücuduyla Celeste’i bulunca her bir zerrem saf endişeyle doldu. Tam adım atacağı sırada duraksadı ve göz göze geldiğimizde güzel yüzünü buruşturup ağlamaya başladı.

“Zane.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarımın arasına aldım. Celeste’in boğazından bir hıçkırık koptu. “Ne oldu?” diye sordum, gömleğimi çaresizce yumruklarının arasında sıkarken. “Beni endişelendiriyorsun, Cennetim. Nerede kaldın?”

Yüzüme bakması için elimi saçlarının arasına kaydurdım ama o bakışlarını yere eğdi, gömleğimi hâlâ sımsıkı tutuyordu. Bir hıçkırıkla daha sarsıldı, kederinde boğuluyordu ama benim ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Biri ona zarar verseydi Silas beni çoktan haberdar etmiş olurdu. Celeste’in ihanetinin ardından işimiz ya da ailemizle ilgili ciddi bir sorun çıkması durumunda devreye girecek sayısız protokol oluşturmuştuk. Evlendiğimizde protokollere Celeste’in ailesini de eklemiştim. Kimseden bir uyarı almadığıma göre onu bu kadar üzen şey ne olabilirdi?

“Bebeğim, bana bak,” diye fısıldadım yüzünü avuçlarımın arasına alarak.

Bakışları bir an için benimkilerle buluşsa da sonra tekrar kaçırdı, hıçkırıkları iyice şiddetlendi. Elimden karımın kollarımda paramparça olmasını izlemekten başka bir şey gelmiyordu, onu teselli etme girişimlerimin hepsi sonuçsuz kalıyordu. Ne olduğunu öğrenmeden sorunu çözemezdim. Celeste’i hiç böyle görmemiştim.

Eğilip onu kucağıma aldığımda bir şaşkınlık nidası koyverdi, onu yatak odamıza götürürken ağlaması şiddetlendi. Yüzünü boynuma gömdü ve kaybolup gitmemden korkuyormuş gibi bana sımsıkı sarıldı. Ne olmuştu? Birkaç gün önceki Lily’nin anma töreni yüzünden mi bu hâldeydi? Doğum gününden bu yana

iş yerinde aramız gergindi ama onu böylesine kedere sürükleyecek bir şey olmamıştı. Gözyaşlarının nedeni ben olamazdım.

Onu kucağımdan indirmeden yatağa oturdum. Celeste başını omzuma yasladı, nefesleri kesik kesikti. “Cennetim, bana neyin seni bu kadar üzdüğünü söyler misin? Düzeltilebilecek bir şeyse oldu bil. Gözyaşlarını dindirecek her şeyi yapmaya razıyım. Kalbimi kırıyorsun, Celeste.”

Ellerini yanaklarıma koyup nefeslenmeye çalıştı fakat tüm çabalarına rağmen hâlâ katılıyordu. “Söyle bana,” dedi boğuk sesiyle. “Bana hiç yalan söyledin mi?”

Gözlerim ardına kadar açıldı. Sorusu kâğıt üstünde basitmiş gibi görünse de ardında derin bir anlam yattığını hissedebiliyordum. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, ne aradığımı ben de bilmiyordum. “Bir kere. On iki yaşındaydık. Gördüğüm en güzel şey olmana rağmen sana diş tellerinle çirkin görüldüğünü söylemiştim.”

Başparmağıyla dudaklarımı okşayıp hıçkırıklarını bastırmak için elinden geleni yaptı, kederinin sonu gelmiyordu. “Peki o zamandan beri?”

Ona bakıp gözlerindeki bakışı çözmeye çalıştım. Belli belirsiz bir güven görüyordum, yıllar sonra ilk kez bana böyle bakıyordu. “Hayır, Celeste. Üniversiteden döndüğünden beri sana bir kez bile yalan söylemedim. Çocukken söylediklerim de sadece seni sinirlendirmek içindi. Seni kandırmadım ve asla kandırmayacağım.”

Başını aşağı yukarı salladı ve hâlâ taşıdığımın farkında bile olmadığım bir yük omuzlarımdan uçup gitti. “Zane,” diye fısıldadı Celeste. “Özür dilerim.”

Titrek bir nefes aldı, yüzü tereddütle doldu. Cesaretini toplamasını izledim, çatık kaşları gerginliğini ele veriyordu. Büyülenmiş hâlde dudağını ısırıp düşüncelerini netleştirmek için kafasını çevirmesini izledim. Bana söylemesi gereken bir

şey olduğunda ama nasıl yapacağını bilmediğinde hep böyle görünürdü.

“Bu konuyu son kez konuşup sonsuza dek kapatmak istiyorum, Zane. Sen... beni hiç aldatmadın, değil mi?”

Vücudum kaskatı kesildi, bir an için onu kucağımdan indirmek istedim. Yalnız kalma arzum dayanılmazdı. Celeste gömleğimi kavradı, bana gözleriyle yalvarıyor gibiydi ve kah- retsin, hâlâ karşısında aciz herifin tekiydim. “Bunu daha kaç kez söylemem gerek bilmiyorum,” dedim müthiş bir yorgunlukla. “Senden başka kimse olmadı, Celeste.”

Tekrar ağlamaya başlayıp bana Lily’nin terapistinin ofisine gittiğini ve belgelerini okuduğunu anlattı. Lily’nin günlüğünden ve ölmeden önce ona söylediği sözlerden bahsederken ruhum bedenimden ayrılmış gibi tuhaf bir kopukluk hissettim. Zamanında Lily’nin iddiaları ve günlüğüne yazdıkları yüzünden Celeste’le haftalarca tartışmıştık, ta ki bana ihanet edene dek. O noktada büyükannem beni resmen reddetmek için çoktan yasal evrakları hazırlatmaya başlamıştı, bense hâlâ onu sözle- rime inandırmak için kendimi paralıyordum.

Benden tekrar tekrar özür dileyen karıma baktım, sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ne kalbimdeki sızıyı yatıştırıyor ne de bana beklediğim rahatlamayı yaşıtıyordu. Lily’nin böyle uçuk yalanlar uydurmasının altında bir neden yattığını başından beri biliyordum fakat Celeste bana hiç inanmamış, bu ihtimali aklının ucundan dahi geçirmemişti.

“Celeste,” diye mırıldandım, sesim yumuşak ama kararlıydı. “Sana masumiyetimi kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaptım ama sen beni bir kez bile dinlemedin. Türlü zorluklarla inşa ettiğimiz her şeyi ellerinle yerle bir ettin. Gözlerimin içine bakıp bana gülümserken yardım ettiğim her projeyi bir silaha, neredeyse kusursuz bir kurumsal casusluk suçlamasına çevirdin. Kalkıp sana *yerinde olsaydım acıyla böyle fevri bir intikama kalkışmazdım* deyip yalan söylemeyeceğim ama sana

asla zarar vermezdim. Parmaklıkların ardında *yıllarca* çürü diye uğraşmazdım.”

Onu nazikçe ittim, şimdi bile ona sert davranmaya gönlüm el vermiyordu. “Kolay yolu seçtin. İlişkimizin her şeyimize mal olacağını görmeye başlamıştın ve Lily’nin avucuna bıraktığı bahaneye sığındın. Senin için yapmayacağım şey yoktu, Celeste. Her şeyimden vazgeçmeye hazırdım ama sen aynısını yapmaya istekli değildin.”

Ayağa kalktım. Celeste hemen elime uzandı, bana umutsuzca tutunmaya çalıştı. “Zane,” dedi yalvarırcasına. “Yanılıyorsun. Bunların doğru olmadığını biliyorsun. Bunlara inanıyor olamazsın. *Seni seviyorum.*”

Kırılmış kalbimle ona döndüm. “Öyle mi? Daha geçen hafta beni geri istediğini söyledin. Benimle olmak birden daha kolay mı oldu? Yıllarını bana bedelini ödetmeye adadığın sözde günahlarımı birdenbire bağışladın mı? Zamanlaması da ne manidar, değil mi? İki yıl içine boşanırsak şirketimiz savaş meydanı hâline gelecek ve Windsor servetiyle bağlantılarına olan erişimini kaybedeceksin. Benden boşanmak sana fayda sağlamaz ama burada kalıp beni affetmiş gibi davranmak her şeyi değiştirir.”

Celeste öylece kalakaldı. Bir an için tıpkı o zaman yaptığım gibi ona inanmak istedim. Gözlerindeki o masum bakışa, gülümsemesine yine kanmak istedim. “Bize zerre kadar inancım kalmadı artık, Celeste. Beni sevdiğine inanmıyorum. Hiç sevdin mi ondan bile emin değilim.”

Setzen İki

CELESTE

Bakışlarımı elimdeki bitkiden Zane'in evdeki ofisinin kapalı kapısına çevirdim, kararsızlığımın boğuşurken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. İki haftadır eve gelmez kendini ofisine kapatıyor, benden kaçıyor. Özürlerimden ne anlam çıkaracağını bilmediği ortadaydı, bense ona zaman vermekle ona samimiyetimi göstermek arasında sıkışıp kalmış vaziyetteydim. Onu sevdiğime inanmadığını, sırf artık işime geldiği için onunla birlikte olmak istediğini söylerken yüzüme nasıl baktığını düşünüp duruyordum. Onu aksine nasıl ikna edebilirdim. Ona yaşattığım onca şeyden sonra affını nasıl hak edebilirdim. Bize dair her şeyi kendi ellerimle yok ettiğim konusunda haklıydı ve şimdi her şeyi yeniden nasıl inşa edebilirim bilmiyordum. Pişmanlık içimi yakıp kavuruyordu ve öfkemi ya da çaresizliğimi yöneltebileceğim kendimden başka kimsem yoktu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Zane başını kaldırdı ve elimdeki bitkiyi fark edince bir an duraksadı. Bir süre oyalanıp onu izledim, göğsüm müthiş bir özlemle sızladı. Son günlerde onu neredeyse hiç görmemiştim. Ne zaman aynı odada olsak bir bahaneyle çıkıp gidiyordu. Geceleri bile yanıma gelmeden önce evliliğimizin ilk zamanlarında yaptığı gibi uyumamı bekliyordu.

Defalarca kez arkamı dönüp onu yüzleşmeye zorlamak istemişim ama kendimde yeterli cesareti bulamamıştım. İstedğim son şey onu gecenin bir vakti yatağımızda köşeye sıkıştırarak daha da rahatsız etmekti. Daha fazla kavga istemiyordum ve sinirini bozarak kalbini kazanamazdım.

Ofiste, benimle aynı ortamda bulunmaya tahammül edemediği zamanlarda, yalnızca kendi işine odaklanıyor, bana bir şey söylemesi gerektiğinde Mike'ı kullanıyordu. Uzun lafın kısası ne benimle konuşmak ne de beni görmek istiyordu. Annemin çağrılarını bile cevapsız bırakmaya başlamıştı ve ona bunu nasıl açıklayacağımı hâlâ bilmiyordum. Zane'i bir şeyleri etraflica düşünmesi gerektiğinde yalnız kalmak istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum ama sabrım tükenmeye başlıyordu. Bana bir yabancıymışım gibi baktıkça çaresizce onu hâlâ sevdiğimi kanıtlamak istiyordum.

Titreyen ellerimle ona aldığım zambağı nazikçe masasının kenarına koyduğumda Zane'in kaşları çatıldı. "Keşke nasıl dikileceklerini bilseydim," diye mırıldandım, "ama bilmiyorum. O yüzden gidip bir tane aldım. Hatırlıyor musun? Bu, bana hediye ettiğin ilk çiçektir. Zambakların da tıpkı bizim gibi uzun bir geçmişi olduğunu, özü ve yeni bir sayfa açmayı temsil ettiğini söylemiştin." Bakışlarını yüzüme çevirdi. Kafasından geçenleri öğrenmek için dünyaları verirdim. Doğum günüm-den hemen önce gözlerinde gördüğüm şeyin sevgi olduğundan emindim. Belki geçmiştekinin aynısı değildi ama yine de sevgiydi. Şimdiyse o kadar emin olamıyordum. Evliliğimizin ilk günlerindeki kadar okunamaz biri olup çıkmıştı ve bu kayıp beni hiç olmadığı kadar sarsmıştı.

"Bir keresinde bana seni affetmemi beklemediğini, sadece bunu hak etmek için bir şans istediğini söylemiştin. Şimdi ben de senden aynı ricada bulunuyorum. Bana bir şans verir misin, Zane? Seni gerçekten sevdiğimi, kelimelerle ifade edemeyecek

kadar üzgün olduğumu ve bize dair endişelerinin boşuna olduğunu sana kanıtlamam için bana tek bir şans bahşeder misin?”

Zane sandalyesini geriye iterek aramıza mesafe koydu. Gözlerindeki saf incinmişlik nefesimi kesti. “Senden af diledim çünkü aptal veledin tekiydim, sana duyduğum hislerle nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için sana pek de dört dörtlük davranmamıştım.”

“Biliyorum. Aynı şey olmadığının farkındayım ama—”

“Ama ne?” diye sözümü keserek ayağa kalktı. Elini saçlarının arasından geçirip iç çekti. “İş işten geçeli çok oldu, Celeste. Özür dilemeni takdir ediyorum, gerçekten ancak bu, hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Kalbim sıkıştı. Çaresizlikten ne yapacağımı bilemeyip masasının etrafından dolaşarak yanına gittim. “Öyle mi?” diye sordum titreyen sesimle. Avucumu göğsüne koyduğumda Zane’in gözleri kapandı, kendine dokunuşuma karşı koyması gerektiğini hatırlatıyordu sanki. Bu hâli muhtemelen amaçladığının aksine bana umut verdi. Gözlerindeki bakış bana boşuna uğraşmadığımı söylüyordu.

Öteki elimi yüzüne koyarak onu bana bakmaya zorladım. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Gözlerinde bir duygu fırtınası patlak verdi. “Hiç değilse benimle konuşamaz mısınız? Lütfen. Ne kadar özür dilesem az, farkındayım, Zane. Ben sadece... Keder gözümü kör etmişti, kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Biliyorum, bunlar bahane değil ama...”

Zane iç geçirerek elini saçlarımin arasına kaydırıldı. Dokunuşuna doğru eğildim, daha yakınında olmaya ihtiyacım vardı. “Ne kadar özür dilersen dile, Celeste, paramparça olmuş bir şeyi onaramazsın. Senden kasten kaçmaya çalışmıyorum, sadece... bu hâlinle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Seni incitmek istemiyorum ama sana istediğini de veremem.”

Kalbim sıkıştı, kayıp hissiyle dolup taşım. “İzin ver dene-yeyim,” dedim yalvarırcasına. “İzin ver hatalarımı düzeltmeye

çalıŖayım.” Bana bakan gözleri Ŗüpheyle doluydu, benimle aynı yola tekrar girmekten korkuyor gibiydi. “*LütŖen,*” diye fısıldadım.

Alnını benimkine yaslayarak titrek bir nefes aldı, gözleri titreşerek kapandı. Uzanıp dudaklarımı dudaklarına bir, iki kez dokundurduğumda donakaldı, geri çekileceğinden korktuğum için daha ileri gitmeye cesaret edemiyordum.

Saçlarımı daha sıkı kavrayıp dudaklarıma yapıştığında rahatlama hissi nefesimi kesti. Dokunuşu sertti, hissettiğim çaresizliğı yansıtıyordu. Dilindeki nane tadını alınca inledim, şekerini çalarak ondan derin, tatmin dolu bir inilti kopardım.

Elleri bana hâlâ bizim için geç olmadığını söylüyordu. Öpücüğümüzü derinleştirdim, bana sunduğı bu tek şeyin tadını çıkarmak istiyordum. Gömleğini kavradığımda geri çekildi, nefes nefeseydi. “*Cennetim,*” diye fısıldadı acıyla.

Gözlerimi onunkilere diktim, tüm savunmalarımı indirmiştim. “Aramızdaki bu şeyi hissetmediğini söyleyemezsin. Bir zamanlar bizim için mücadele etmem, bize inanmam için bana yalvarmıştın. Hepsini şimdi yapıyorum, Zane. Geç kaldım ama artık buradayım. Ve bu sefer hiçbir yere gitmiyorum.”

Seksen Üç

ZANE

Celeste ofisimizdeki sehpaye beyaz bir orkide koyarken göz göze geldik, yüzüne yayılan tatlı gülümseme karşısında kalbim sızladı. Bunlar samimiyetin, yeni başlangıçların işaretiydi ve altlarında yatan mesajı görmezden gelmek zordu.

Kendimi bildim bileli sevdiğim kadın her gün benden sessizce bir şans daha istiyordu. Kendimi hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Onu görmezden gelmeyi bir kenara bırakmam üç hafta sürmüştü. Dikkatimi çekmeye çalışmaması, ona sunduğum her şeyi kabul edip fazlasını istememesi beni delirtmişti. İçimden bir ses bunu onun da bildiğini söylüyordu.

Dürüst olmam gerekirse ona karşı koymaya çalışmak başından beri boşunaydı. Yatağımızda ona sırtım dönük yatmak yalnızca Celeste elini omzuma koyup arzu dolu sesiyle adımı fısıldayana dek işe yaramıştı. Karım daima zayıf noktam olmuştu ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

“Konuştuğumuz iki projeden hangisini seçeceğine karar verdin mi?” diye sordu yanıma yürürken. Giydiği kısa etek uzun bacaklarını gözler önüne seriyordu. Bakışlarımı açlıkla üzerlerinde gezdirdim, saçlarını bir yana atıp sırtıtışını bastırmaya çalışmasını izledim. O kadar çekici görünüyordu ki neredeyse inleyecektim. Üzerindeki krem rengi bluzun iliklenmemiş üst

düğmeleri çatalını hafifçe açık bırakıyordu ve gözlerim oraya kaydıkça aklımı kaçırarak gibi oluyordum.

Haftalardır bunu yapıyordu. Ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamam için beni usul usul baştan çıkarıyordu ve aptalın önde gideni olan ben de numaralarına kanıyordum. Kendimi onda kaybettiğim, geri kalan her şeyin önemini yitirdiği o kısacık anları her şeyden çok istiyordum. Bu bir kaçıştı ve hiçbir şeyi çözmediği yoktu ama kahretsin, söz konusu Celeste ise aciz herifin teki olup çıkıyordum.

“İki otel de yüksek yatırım getirisi sağlayabilir ama bir karar vermek zor,” dedim, elimi saçlarımın arasından geçirerek. “Şu noktada her şey tercih meselesi sanırım.”

Celeste masamın yanında durdu, ekranıma bakmak için öne eğildiğinde bile profesyonelliğini korumak için aramızda mesafe bıraktı. Eteğinin içinde enfes görünen kışına ya da uyluklarının üstüne kadar sıyrılan etek ucuna elimden geldiğince bakmamaya çalışsam da gözlerimi üzerinden alamıyordum. Karım hafifçe kıpırdayınca manzaraya jartiyeri de eklendi.

“Bunu daha çok beğendim,” deyip arada kaldığımız iki mülkten birinin fotoğraflarını yakınlaştırmak için faremi elimden aldı. “Sen ne diyorsun?”

Omzunun üzerinden bana bakınca nefesim kesildi. Artık ona bakmak bile acı veriyordu, ona yalvardığımda bana, *bize* inansaydı sahip olacağımız şeyleri düşünmek dayanılmazdı. Celeste’in ifadesi değişirken bakışlarımı kaçırdım.

“İkisini de beğendim. Belli bir karara varamadım.”

Beni başıyla onaylayarak diğer mülkün resimlerini açtı ve iki görüntüyü yan yana koyduktan sonra dirseklerini masama yasladı. Böyle yaparak eteğinin daha da yukarı sıyrılmasına neden olduğu yetmiyormuş gibi bir de kışını hafifçe eğdi. Masamın üzerine böyle eğilmiş, çorapları, jartiyeri ve mükemmel kışıyla yanı başımdayken tek kelimeyle karşı konulmaz görünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum uyluğunu kavrayarak. Başparmağımı çorabının ucundaki dantelde gezdirdiğimde Celeste usulca inledi; sesi o kadar muhtaç, o kadar baştan çıkarıcıydı ki oturmuyor olsam dizlerimin bağı çözülürdü.

Tekrar omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kararmıştı. “İki yatırım seçeneğimizi karşılaştırıyorum,” dedi beni gözleriyle yiyerek.

Elimi biraz daha yukarı kaydırıp bacaklarının arasına koydum, tangası başparmağıma sürtünüyordu. “Öyle mi? Hepsi bu kadar mı?”

Kalçasını öyle hafifçe yukarı kaldırdı ki neredeyse fark etmeyecektim. “Elbette,” dedi, sesi hafif nefes nefeseydi.

Bu gibi anlarda öfkeme tutunmak imkânız hâle geliyordu. Çiçeklerle, minik dokunuşlar ve tatlı gülücüklerle ne yapmaya çalıştığını bal gibi biliyordum ama bu ona karşı koymamı kolaylaştırmıyordu.

Eteğini yavaşça yukarı itip bacaklarının arasına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde Celeste’in dudaklarından yumuşacık, arzu dolu bir ses kaçtı. “Peki,” diye mırıldandım. “Seni işinden alıkoymayayım.”

O analiz raporlarını açarken ben de bir parmağımı nazikçe tangasının üzerinde gezdirdim, kumaşın sıırıslıklam olması dikkatimden kaçmadı. Kendimi ona kaptırmak, kollarımın arasında ne kadar harika hissettirdiğine odaklanmak kolaydı ama hemen geçip gidiyordu.

Tangasını kenara itip parmaklarımı zevk sularıyla kaplayıp klitorisinin etrafına tam da sevdiği gibi yavaş daireler çizmeye başlamamla Celeste inledi. Ardından iki parmağımı içine kaydırduğımda, “Zane,” dedi yalvarırcasına. Oyununu çabuk bırakmıştı.

“Efendim?” diye mırıldandım ve parmaklarımı kıvrarak nefesini kestim. “Hangi mülkle yola devam etmek istiyorsun?”

Bana attığı tek bakışla kendimi kaybettim. Al al olmuş yanakları, bozulan yeminlerle dolu gözleri... Bunlara bir keresinde kapılmıştım ve aynı yola girmek üzere olduğumu hissedebiliyordum.

Tadına bakmak için bacaklarının arasına eğildim, onun için yanıp tutuşan aletim feci zonkluyordu. Beni baştan çıkarmasının cezası olarak parmaklarımı en derinlerine itip kıvrıdım ve dilimi klitorisinin etrafında tekrar tekrar gezdirdim, ıslak kıvrımlarını yaladım. O beni nasıl çıldırtıyorsa ben de onu öyle çıldırtacaktım.

“Lütfen,” diye fısıldadı ve ondan hiçbir şeyi esirgemeyen ben, ağzımı üzerinden çekip ânında aletimi özgür bıraktım. Parmaklarımı da içinden çıkararak ayağa kalktığımda karım hayatımda duyduğum en ateşli sesi çıkardı. Ne bir sızlanma ne de bir iniltiydi. İkisinin arası bir şeydi ve şimdiden daha fazlasını duymak istiyordum.

“Arkanı dön.” Celeste sözümü ikiletmeden isteğimi yerine getirdi, masamın üzerinde bacaklarını benim için araladı. “Ne istiyorsun?” diye mırıldandım, aletimin başını girişine yaslayarak. Bacaklarını ânında belime dolayıp beni daha yakına çekmeye çalışması hoşuma gitti.

“Seni.” Bakışları bana bedenimden fazlasını istediğini söylüyordu. “Seni istiyorum, Zane. Daima seni isteyeceğim.”

İnleyerek ağır ağır içine girdim, aletimin daracık, sırlıklam kadınlığında kaybolmasını büyülenmiş gibi izledim. Kalçasını kavrayıp sertçe onu doldurduğumda dudaklarından enfes bir inilti döküldü. Her gün karıma karşı koymaya çalışıyordum ve her günün sonunu böyle bitiriyorduk. İşte değilse beni evde, yatağımıza çırılçıplak girerek ayartmaya çalışıyordu. Ona karşı koyamadığımı da her dokunuşuyla kararlılığımı biraz daha sarstığını da iyi biliyordu.

Yüzünü kendiminkine çekip dudaklarımızı buluşturdum, ona daha yakın olmaya ihtiyacım vardı. Ağzıma inleyerek beni

iyice delirtti. Onu hiç acele etmeden yavaş yavaş öptüm, ağır ağır becerdim. Her gün bana işkence etmeye devam etmesinin cezası buydu.

Bana bakmak için geri çekilerek, “Zane,” diye fısıldadı.

Titrek bir nefes alıp onu inceledim, gözlerinde ve içinde bulunduğumuz anda kayboldum. “Bana öyle bakma,” diye mırıldandım.

“Nasıl bakmayayım?”

Bakışlarım yüzünde gezinmeye devam ederken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu kollarımdayken bile özlüyordum ve bu hissin asla geçmeyeceğinden şüpheleniyordum. “Beni seviyormuş gibi.”

Bakışları kalp kırıklığıyla dolarken üzerime eğildi. “Ama seviyorum,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Seni seviyorum, Zane.”

Şeksen Dört

ZANE

Mutfığa girdiğimde karımı ocağın başında, tişörtlerimden birinin içinde buldum. Birden kafama dank etti: Başından beri istediğim şey karşımdaydı ama sandığım gibi hissettirmiyordu. Bizi biz yapan şeylerden biri onun bana, benim de ona duyduğum sarsılmaz inançtı ve bunu kaybettiğimizde birbirimizi de kaybetmiştik. Daima dünyaya karşı omuz omuza olduğumuzu düşünmüştük ama son birkaç yıldır birbirimize karşıydık.

Paylaştığımız birkaç güzel yıl, kötü olanları telafi etmeye yetmiyordu. Çocukluğumuzda onda bıraktığım izler nasıl silinmediyse onun bana yaşattıklarının izleri de asla silinmeyecekti. Sevgimiz daima lekeli, tekrar onarılamayacak kadar parçalanmış kalacak fakat asla tamamen yok olmayacaktı.

İçeri girdiğimi fark eden Celeste başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılır kıvrılmaz kalbim tekledi. Kahretsin. Ona her zaman böyle tepki vereceğimi bilmek canımı yakıyordu. Onu asla aşamayacak olmam da öyle. Kimseyi –onu bile– eski Celeste’i sevdiğim gibi sevebileceğimi sanmıyordum.

“Günaydın,” diye mırıldandı, bakışları vücudumda gezinip göğsümdeki dövmede duraksadı. Son birkaç gündür onu

dövmeme dalgın dalgın bakarken yakalıyordum. “Kahvaltı hazırlıyorum. *Waffle*ının üzerine ne istersin?”

Ona öylece baktım ve bir an arkamı dönüp mutfaktan gerisin geri çıkmayı düşündüm. Boşanmamıza daha iki yıl vardı, ondan sonsuza dek kaçamazdım ama bugünlerde ona bakmak canımı çok yakıyordu. “Çilek,” diye mırıldandım, içten içe burada değilmiş gibi davranabilmeyi dilesem de.

Başıyla onaylayıp ocaktaki tavaya döndü, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Çok güzeldi ve ortalıkta benim kıyafetlerimle gezerek bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Gariptir ki ona karşı koyamadığım tek yer mutfaktı. Nedeni belki evimdeki en sevdiğim yerin burası, hayatımdaki en sevdiğim insanınsa o olmasıydı.

Celeste son zamanlarda fena hâlde inatçı biri olup çıkmıştı ama ona kızamıyordum bile. Evime ve ofisime istediği gibi girip çıkması dışında hiçbir sınırı aşmıyordu. Beni onu affetmeye zorlamıyor, teknik olarak beni sıkıştırmıyordu. Yalnızca kafamı çevirdiğim her yerde karşıma çıkıyor ve gözlerindeki o bakışla bana ne kadar üzgün olduğunu kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylüyordu.

Her gün ofisimize yeni bir çiçek buketi ya da bitkiyle geliyordu ve hepsinin altında gizli bir anlam yatıyordu. Sevgisini ve samimiyetini temsil eden şeftali rengi güller, bağlılığını ve benden af dilediğini gösteren mor sümbüller, beni daima seveceğinin kanıtı pembe çançiçekleri ve yepyeni bir aşk umudunu sembolize eden beyaz karanfiller. Hepsinin ne anlama geldiğini ona ben öğretmiştim ve bunları hâlâ hatırlamasına şaşıırıyordum.

Bir zamanlar annemin de babama aynı şeyi yaptığını ona söylediğimi de hatırlıyor muydu acaba? Babam bir keresinde bana annemin hatalı olduğunda bile karşısındakinden asla özür dileyemediğini, bunun yerine kendi yetiştirdiği çiçekleri ona vererek samimiyetini göstermeye çalıştığını söylemişti. Celes-

te'in de şimdi benzer bir şey yapması savunmalarımı aşmaya yeterliydi ve bunun farkında olduğundan şüpheleniyordum.

İç geçirerek elimi saçlarımın arasından geçirdim, ona bakmak bile kalbimi sızlatıyordu. Ne kadar vakit alırsa alsın affedilmek için sessiz ama kararlı bir biçimde çabalamaya devam edeceğini yalnızca ofiste değil, diğer her yerde de elinden gelen her şekilde bana gösteriyordu. Yatağımızda bile. Geceleri dönüp çaresizce bana dokunduğunda bir parçam ona inanmak istiyordu. Beni öptüğünde her şey kaybolup gidiyor, geriye yalnızca o ve beni hâlâ istemesi kalıyordu. Elbette bu hiçbir zaman uzun sürmüyordu. Güneş ışıkları penceremizden içeri sızmaya başladığında neden ayrıldığımızı hatırlayıveriyordum ve korku sivri pençelerini üzerime geçiriyordu.

“Al bakalım,” dedi, üzerine akça ağaç şurubu gezdirilmiş kalp şekilli *waffle*lar ve çilek dilimleriyle dolu tabağı tatlı mı tatlı bir gülümsemeyle bana uzattı. Bir süre buruk kalbimle öylece tabağa baktım. Yanında olmak bu kadar acı vermemeliydi ama kahretsin, buna rağmen başka bir yerde olmak istemiyordum.

Celeste yüzünde umutlu bir ifadeyle kolumu tutup beni kahvaltı barına doğru çekerken düşüncelerimden sıyrıldım. İkimiz de kahvaltı sırasında tek kelime etmedik ama sessizlik her şeyi anlatıyordu. İç geçirerek çatalımı bıraktım, Celeste yemeğini bitirir bitirmez kalkmaya hazırdım ama o elimi tutup bana engel oldu. “Artık mutsuz olmayacağımıza söz vermemiş miydik, Zane?”

Ona dönüp yüzüme içi boş bir gülümseme kondurdum. “Neyi kastettiğimizi de biliyorduk, değil mi? Yalnızca birbirimizi incitmeye çalışmadan üç yılı atlatmaya çalışacaktık. Kendimizi içinde bulduğumuz bu kötü durumu nispeten lehimize çevirecektik. Hepsi bu kadardı.” Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. “Yaptığımız da zaten bu değil mi, Cennetim? Dün gece benden seni daha sert becermemi is-

tediğinde ağzımdan tek şikâyet çıktı mı? Haftalardır işte bile tartışmadık.”

Bakışları daha fazlası için bir ipucu arar gibi yüzümde dolaştı. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Her şeyi nasıl düzeltebilirim söyle bana lütfen.”

Yıllar önce ona aynı soruyu sorduğumu hatırlıyordum. Aramızdaki tek fark benim affedilmeyi gerektirecek bir şey yapmamış olmamdı. “Düzeltemezsin, Celeste. Seni cezalandırıyormuş gibi görüldüğümün farkındayım ama öyle değil. Affedilecek bir şey yok, yapabileceğin hiçbir şey yok. Konu geçmiş değil, gelecek. Bir dahaki sefere beni bir şeyle itham ettiğinde bana olan güvenini tekrar kaybedip kaybetmeyeceğinden emin olamam. Böyle bir belirsizlikle yaşamak istemiyorum. İlişkimiz pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissetmek istemiyorum ve sarsak bir temelin üzerine daha fazlasını inşa edemem.”

Elimi daha sıkı tuttu, titrek bir nefes alıp avucunu göğsüme koydu. “Bana hiç yalan söylememiştin, değil mi? Şimdi sana bir soru soracak olsam yine dürüst olur musun?”

Tereddüt etsem de başımı istemsizce aşağı yukarı salladım, ona bu kadar yakın olmak bile nabzımı hızlandırmaya yetiyordu. “Eskiden de dürüsttüm, şimdi de dürüst olacağım.”

Bana doğru bir adım attı ve elini göğsümden yukarı kaldırıp enseme dolayarak beni ona bakmaya zorladı. “O hâlde söyle bana, Zane. Beni hâlâ seviyor musun?”

Sorusu karşısında afallamış vaziyette ona bakakaldım.

İç geçirerek beni kendine çekti ve alnımı alnına yasladı, ikimiz de nefes nefeseydik. “Seviyorsun,” dedi, cevabı benim yerime vererek. “Beni hâlâ seviyorsun ve bu kadarı benim için yeterli.”

Seksen Beş

CELESTE

Akşam yemeği için Büyükanne Anne'in evine giderken bizimde sessizdik ve yıllardır ilk kez bu huzurlu bir sessizlik değildi. Son birkaç gün zorlu geçmişti ve artık ne yapmam gerektiğinden o kadar da emin olamıyordum. Zane öfkeli olsaydı her şey çok daha kolay olurdu, hiç değilse o zaman onunla nasıl başa çıkacağımı bilirdim. Son zamanlarda tuhaf bir ruh hâli içindeydi, incinmişliğin, hayal kırıklığının ve melankolinin bir karışımı gibiydi. Sanki bana baktığında ihtimalleri görüyordu ama ne yaparsam yapayım beni affetmeye yanaşmıyordu. Geçmişte sevdiği kadının yerini dolduramadığından, artık olduğum kadını asla istemeyeceğinden şüphelenmeye başlıyordum.

İçeriye girerken Zane elini belime koydu, hafifçe ona eğilerek dokunuşunun tadını çıkardım. Artık tek yakınlığımız yatağa geldiğinde kollarımı beline dolayıp yüzümü sırtına yasladığım anlardı. Her gece o da beni çok özlemiş gibi dönüp bana sarılıyordu. Her öpücüğü içimdeki kırılğan umudu besliyor, beni ağır ağır becermesi her şeye rağmen bana devam etme gücü veriyordu.

Yemek odasına girdiğimizde Zane'in kardeşleri başlarını kaldırdı, ben de her hafta yaptığım gibi yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Raven ve Sierra'nın bana gülümsemesi,

şimdiye dek hiç olmadığı kadar sıcak gözlerle bakmaları şaşırtıcıydı. Ailenin geri kalanı da onlar gibiydi, gözlerinde ilk kez kaygı ya da düşmanlık yoktu.

Belki varlığıma alışmışlardı, belki de Faye'in beni sürekli sohbete dâhil etme çabaları en sonunda onları yıpratmıştı. Dion'un karısının gerçekten de altın gibi bir kalbi vardı ve ailenin tartışmasız en tatlı ferdiydi. Kimse ona hayır diyemiyordu ve sanırım ben de cazibesinin kurbanı olmuştum. "Selam, Celeste," dedi gülümseyerek, mavi gözleri keyifle parıltıyordu. "Sana verdiğim kitabı bitirdiğini söyle lütfen. Biriyle konuşmak için sabırsızlanıyorum. Raven ve Sierra *çok yavaş* ilerliyor. Val'den bahsetmek bile istemiyorum. Sesli kitabı çıkana dek okumayı reddediyor!"

Ona samimi bir gülümsemeyle karşılık vermeyi çok istesem de içimden gelmedi. Kendimi yapayalnız ve kalbi kırık hissediyordum. Sevdiğim ama beni yanlarında istemeyen insanlarla dolu bir odada olmak zaten paramparça olmuş ruhumu daha da parçalıyordu. "Daha başlamaya fırsat bulamadım," dedim usulca. "En yakın zamanda bitireceğim. Üzgünüm, Faye."

Faye'in bakışları yüzümde gezinirken başımı tabağıma eğdim. "Önemli değil! İşler nasıl gidiyor? Son zamanlarda çok meşguldün."

Şarap kadehime uzandım, ellerim titriyordu ve nefeslerim kesik kesikti. Ortada elle tutulur hiçbir neden olmasa bile ağlamama ramak kalmıştı. Bu akşam her şey daha bir ağır geliyordu ve nedenini bilmiyordum. Her zamanki gibi sıradan bir aile yemeği yiyecektik fakat hissettiğim keder nedense dayanılmazdı. "İyi gidiyor," dedim, sesim bir fısıltıdan farksızdı. "Son konserinin harika olduğunu duydum. Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun? Bir sonrakine gelmek için elimden geleni yapacağım. Biletler çıkar çıkmaz tükeniyor."

Faye başını aşağı yukarı sallayıp bana bilete ihtiyacım olmadığını, konsere katılmak istiyorsam tek yapmam gerekenin

Windsor konsiyerj ekibine söylemek olduğunu söyledi. Görünen o ki Zane'in bunların hiçbirini bana sunmadığından bihaberdi. Diğer kızların ellerindeki siyah Windsor Banks kredi kartlarını, özel şoförlerini ve güvenlik ekiplerini görmüştüm. Böyle şeylere ihtiyacım olduğundan değildi fakat Zane'in hayatına yerleşmemi engellemek için beni her şeyden uzat tuttuğunu bilmek üzücüydü. Benden esirgediği şeyler vardı ve ikimiz de nedenini biliyorduk. Bazı şeyler benim için değildi, hepsini benden sonra gelecek kadına saklıyordu.

Şarabımı bir dikişte bitirip kadehimi masaya bıraktım, bakışlarım sade, gösterişsiz alyansıma takıldı. Zane'in gerçekten karısı yapmak istediği kadına böyle bir yüzük vermeyeceğinden emindim. Anlamlı bir şey olmasını ister, tasarımına yalnızca karısının anlayabileceği gizli bir mesaj ilâştirirdi. Bu, tuhaf ve yersiz bir düşünceydi ama aklımdan bir türlü çıkaramadım. Neden sözleşmemizin vadesi dolduğunda temiz bir ayrılık istediğini giderek daha iyi anlamaya başlıyordum. Mazimiz eski ve o kadar çok açık yarayla doluydu ki ne kadar çabalasak da hepsini iyileştirmemiz mümkün değildi. Lily muhtemelen tam da istediği gibi sonsuza dek aramızda duracaktı.

"Biz de seni dinlemek istiyoruz," dedi Sierra, Raven ve Val'e bakarak. "Neden konsere birlikte gitmiyoruz, Celeste?"

Başımı hızla kaldırıp bir süre öylece Sierra'ya baktım, yanlış duyduğumu sandım. "Bu... çok güzel olur," diye mırıldandım. Onu çok özölüyordum ama ilişkimizin asla eskisi gibi olmaya-
cağının farkındayım. Bazı şeylerin düzeltilemeyeceğini öğrenmeye, yavaş yavaş da olsa bunu kabullenmeye başlıyordum.

"Önümüzdeki ay gidiyoruz o zaman," dedi Sierra, sesi alçak ve biraz da tereddütlüydü.

Zane yanımda gerildi. Onun tepkisine ya da Sierra'nın davetine anlam veremesem de başımla onayladım. İlk evlendiğimiz zamanlardaki uyarısı kulaklarımda çınlarken bakışlarımı önüme indirip titrek bir nefes aldım.

Seni karım olarak, içimizden biri olarak görmelerini istemiyorum. O yer günün birinde, en sonunda hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulduğumda, başka birine ait olacak ve senin onun yerini dolduruyormuş gibi olmanı istemiyorum.

Bu sözler şimdi o zamankinden çok daha acı vericiydi. Dayanmaya çalışsam da günün birinde Zane için uzak bir anı olacağım giderek netleşiyordu. Bu evlilik onun için bir kapanıştı, her geçen gün yaraları biraz daha iyileşiyordu ve bir sabah uyandığında yoluna devam edebilecek gücü kendine bulacaktı. Bunu solup giden öfkesinde, ardında kalan acı ve hayal kırıklığında görebiliyordum. O da yavaş yavaş solacaktı ve bir gün yüzüme baktığında içinde tek his uyanmayacaktı.

Kızlar akşam yemeğinden sonra oynamak istedikleri masa oyununu tartışıyordu. Normalde olsa onlara katılmak isterdim, Sierra ve Raven'ın bariz rahatsızlığına rağmen sohbetlerine zorla katılır ve kendimi oyunlarına davet ettirirdim. Fakat bu gece takatim kalmamıştı.

Yemeğin bitmesiyle herkes kendi arasında sohbet etmeye dalınca usulca yanlarından ayrıldım, yemek odasının yanındaki verandaya çıktığımda kahkahalar ve neşeli sesler azaldı. Yumuşak, ılık bir esinti tenimi okşadı. Yüzümü gökyüzüne çevirip ay ışığının üzerime düşmesine izin verirken gözlerim kapandı.

“Dışarıda ne yapıyorsun, Celeste?” Arkamı döndüm ve karşımda Lexington'ı bulunca elimi göğsüme götürdüm. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı. “Zane’le aranızda ne dönüyor? Lansman partimde bulutların üzerinde gibiydin. Bu hâlin ne?”

Kollarımı etrafıma dolayıp bakışlarımı kaçırdım. “Bir şey yok,” diye karşılık verdim, sesim çatallanmıştı. “Sen... haklı çıktın, Lex.”

“Ne konuda?”

Onun için gülümsemeye, cesaretimi korumaya çalıştım ama bu gece her şey çok zor geliyordu. “Zane’i hak etmiyorum ve bunu itiraf etmek canımı yaksa da o bensiz daha iyi. Sen

bunu biliyordun zaten. Sanırım ben de nihayet kabullenmeye başlıyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturup bir süre öylece bana baktı, düşüncelere dalmış gibiydi. “*Celeste*.” Bu kez adımı Sierra ve diğer kızlara kullandığı tonla söylemişti. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Adımı böyle nazikçe söylediğini en son ne zaman duymuştum hatırlamıyordum bile. “Zane’in yıllar önce seninle evlenmesine izin vermesi için büyükannemin önünde diz çöktüğünü biliyor muydun?”

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Lex’in yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. “O zaman söylediği şeyi hiç unutmadım. Sensiz kendisi olmayacağını söylemişti ve haklı çıktı. Döndüğün güne kadar onun yitip gitmesini izledim. İşlerin kolay olmadığı ortada ama zaten gerçek aşk hiçbir zaman kolay olmaz, değil mi? Karmaşık, hatta bazen çok çirkin olabilir fakat sonunda daima her şeye değer. Başta sana dair şüphelerim olsa da düşüncelerim değişmeye başlıyor. Bence Zane’inkiler de öyle.”

Çekimser bir gülümsemenin ardından arkasını döndü, içeri girmeden önce bana son bir bakış attı ve sonra beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Seksen Altı

CELESTE

“Nasıl yapıldığını yakında sana da öğreteceğim,” dedi Büyükanne Anne, taze pişmiş kurabiyelerle dolu kutuyu bana uzatarak. “Bu bir aile sırrı ve onu koruyup sürdürmek senin sorumluluğun olacak.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, aklıma gelen ilk düşünce bunu reddetmek oldu. Ne var ki bana attığı keskin bakış beni bundan hemen vazgeçirdi. Kutuyu göğsüme bastırdım. Şimdiye dek bana verdiği bu kurabiyelerden bir tane bile yemediğimi, hepsini Sierra’ya verdiğimi söylesem ne derdi acaba?

Büyükanne uzanıp saçlarımı yüzümden çekti. “Zorlu bir süreçten geçtiğini biliyorum, Celeste ama ben bunu öfkeye sığınmak yerine sorunlarınızı çözmeye başladığınıza yormak istiyorum. Sürece, kendine ve Zane’e güven.”

Yüzümden okunduğunu tahmin ettiğim şaşkınlığa gülümseyerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hadi,” dedi. “Sierra’ya rüşvetini ver.” İlk şokumu atlatamadan ikincisi geldi. Büyükanne Anne kıs kıs güldü. “Belki farkında değilsin ama yavaş yavaş tüm ailenin kalbini kazanıyorsun. Böyle devam et, tamam mı? Her şey yoluna girecek.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ama ne için teşekkür ettiğimi bile bilmiyordum. Yalnızca kurabiyeler için olmadığı

kesindi. Beni arabama kadar geçirdi ve manidar bir gülümsemeyle koltuğuma geçmemi izledi, bakışları tuhaf bir şekilde güven vericiydi.

Sierra'nın evine giderken yolcu koltuğumda duran kurabiyelere baktım, kendimi hiç olmadığı kadar kaybolmuş hissediyordum. Kafam haftalardır karmakarışık ve artık bildiğimi sandığım şeylerden bile emin olamıyordum. Yaptıklarımı düşünmek içimi müthiş bir pişmanlık ve utançla dolduruyordu, o kadar ki kalbimdeki acının bir kısmının Zane'e yaşattıklarım yüzünden kendimi affedemememden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum.

Titrek bir nefes alıp Sierra'nın kırmızı renkli ön kapısına baktım, kutuyu eşige bırakırken içim burkuldu. İçeriden gelen kahkaha seslerini duyabiliyordum. Tam arkamı dönüp gideceken kapı açıldı, omzumun üzerinden arkama bakınca kapıda Faye'in durduğunu gördüm.

"Gelmişsin," dedi sırtarak. "İçeri geç."

Bir an donakaldım, sonra başımı iki yana salladım. Beni hoş karşılamayacaklarını ona nasıl söyleyebilirdim bilmiyordum. Sierra'yla aramdaki anlaşmayı kimse bilmiyordu ne de olsa. "Ah, gelmeyeyim," dedim en sonunda, yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Sierra, Faye'in arkasında belirdi, düşünceli görünüyordu. "Yapacak daha iyi bir işin yok," diye mırıldandı. "Kardeşlerimin hepsi bu akşam Luca'nın evinde poker oynuyor, sen de bize katılabilirsin."

Bana uzattığı eline bir süre bön bön baktıktan sonra avucumu avucuna bıraktım. Beni kapıdan içeri çekti ve kanepede Val'le Raven'ı görünce içim acı tatlı bir hisle doldu. İkisi de başlarını kaldırıp bana gülümsedi, beni gördüklerine biraz bile şaşırmışa benzemiyorlardı. "Biz de ne zaman geleceğini merak ediyorduk," dedi Val. "Seni bekliyorduk."

Raven'in yüzü kızardı, Val'in sözlerini yalanmak üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçip kollarını göğsünde kavuşturarak kafasını çevirmekle yetindi. Faye bir kahkaha patlatıp kolunu Raven'in omzuna attı. "Sierra'nın her ay erkeklerin poker gecesinde bizi ısrarla evine çağırdığını anlamam zaman aldı."

Val onu başıyla onaylayarak Raven'a sokuldu, gözlerinde muzır parıltılar dans ediyordu. "Rave'in sabah büyükanneden kurabiye pişirmesini istediğini duyunca taşlar yerine oturdu. Özellikle bugün olması gerektiği konusunda ısrar etmek hiç Raven'in yapacağı bir şey değildi ve onu sorguya çekince bunu kurabiyeleri Sierra'ya getirdiğinden haberi olduğunu ve hepimizi burada bulman için yaptığını itiraf etti." Val gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Seni de aramızda görmek istediklerini yüzüne söyleyebilecekken neden böyle çocukça planlara başvurular hiç anlamıyorum."

Sierra kollarını göğsünde kavuşturmuş Val'e dik dik bakıyordu, yanakları al aldı. "Celeste'i çağırırsak gelmeyeceğini söyleyen kimdi?"

Val omuzlarını silkip mahcup bir sırıtışla sehpadan shot bardağını aldı. "Buna rağmen teknik olarak onu davet etmiş sayılmazsın. Sadece kumpas kurup onu buraya getirdin. Gerçi dürüst olalım, söz konusu sen olunca ikisi de aynı şey sayılır."

Val'in elindeki bardağı aldım ve üzerine adımın kazındığını fark edince gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Sahiden de benim gelmemi bekliyorlardı, değil mi? "Bu... şey..." diye geveledi Raven. "Benim hediyem işte. Poker karşıtı grubumuza hoş geldin. Seni davet etmemiz bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Reddedilmişlik hissine rağmen günlerdir ilk kez yüzüme içten bir gülümseme yayıldı. Aylardır toplandıkları ve beni davet etmeyi bir kez bile düşünmedikleri ortadaydı ama kin tutmaktan ve geçmişin esiri olmaktan yorulmuştum. "Pokere tam olarak neden *karşıyız* peki?"

Faye kahkahalarla gülerken Val bardağıma tekila koydu. Sierra bana bir bakış atıp sırtıttı ve bir an için eski günlere, dostluğumuzu mahvedişimden önceki günlere döndüğümüzü hissettim. “Her ay bir gece buluşuyoruz. Tarihi beylerin poker gecesine denk getirip yokluklarını arayı kapatarak değerlendiriyoruz. Genelde bolca tekilamız da oluyor.”

Bardağını havaya kaldırdığında diğerleri de aynısını yaptı, umut dolu gözlerini bana çevirerek onlara katılmamı beklediler. Titreyen ellerimle bardağımı onlarınkine vurup kafama diktim, tekila boğazımı yaktı. Hemen sonra Sierra ağzıma bir limon dilimi tıktı. “Beni öldürmeye çalışıyorsunuz,” diye mırıldandım.

Faye uzanıp koluma hafifçe vurdu. “Bu iyi hâlleri aslında, muhtemelen gözünü korkutmamak için merhametli davranıyorlar. Normalde Val kardeşinin onun için yaptığı saçmalık derecesinde sert mezcaldan getiriyor ve... eh, tekilayı mumla arıyorsun diyelim.”

Val kolunu belime dolayınca gerildim, bu kadar sıcakkanlı davranmaları tuhafıma gidiyordu. Son zamanlarda hepsi bana daha nazik davranmaya başlamıştı ama beni aralarına böyle heyecanla kabul edecekleri aklıma gelmezdi. Bunun benim için ne kadar kıymetli olduğunu tahmin dahi edemezler derdim ama gözlerindeki bakış bana bunu bildiklerini söylüyordu.

“Konuya gelelim,” dedi Val. “Son zamanlarda hepimiz Zane’in kalbini geri kazanmaya çalıştığının farkındayız ve sana yardımcı olacağını düşündüğümüz birkaç fikrimiz var.”

Hepsi etrafıma toplandı, birden ciddileşmeleri beni tedirgin etti. “Bana yardım mı edeceksiniz?” diye sordum usulca. “Ben... tekrar bir araya gelmemizi istemezsiniz sanmıştım.”

Sierra başını iki yana sallayarak tekilamı tazeledi, başını kaldırdığında yüzünde acı tatlı bir ifade vardı. “Ne kadar pişman olduğumu biliyorum, Celeste. Annem hep değişen davranışlar kadar iyi bir özür olmadığını söylerdi ve sen neredeyse

bambaşka biri olup çıktın. Her şeye rağmen ben de özür dilerim ve seni affediyorum.”

Gözyaşlarımı bastırmak için dudağımı ısırđım. Raven’in dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tıpkı senin gibi biz de hatalar yaptık. Sana öyle davranmamalıydık ve çaba gösterdiğini görmemize rağmen inadımızı sürdürmemeliydik. Ben de özür dilerim, Celeste.”

Faye başını aşağı yukarı sallayıp elime bir limon dilimi tutuşturdu. “Zane’in seni sevdiğı gün gibi ortada, senin onu sevdiğin de öyle. Belki biraz zaman alır ama eninde sonunda her şeyi tatlıya bağlayacağınızdan eminim. Belki eskisi gibi olmayacaksınız ama toplayıp bir araya getirdiğiniz parçalar nihayetinde çok daha kıymetli bir şeye dönüşecek.”

“Hem biz de boş durmayacağız,” dedi Val. “Tek dileğimiz ikinizin de mutlu olması.”

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadığımda Sierra kollarını etrafıma sardı, Raven da yanıma sokuldu. “Bu gece ağlamana ses etmeyeceğim,” dedi sertçe, “ama gözyaşların dinmez sağlam bir plan yapacağız ve Zane’i dünyanın en mutlu adamı hâline getireceğiz.”

Onu başımla onayladım, içimi yepyeni bir umut kapladı. Sierra bana nasıl hissettiğimi anlıyormuş, aynı şeyleri bizzat yaşamış gibi anlayışla gülümsedi. “Her şey yoluna girecek,” dedi. Ona inanmaktan kendimj alamadım.

Seksen Yedi

ZANE

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum etrafımdaki tanıdık manzarayı inceleyerek. Bu yolun nereye çıktığını adım gibi bilmeme rağmen bunu neden sormuştum bilmiyordum. Son birkaç yılda farkında bile olmadan kendimi kaç kez bu yoldan arabayla geçerken bulmuştum?

Celeste arabasını eski evinin önüne park edip bana döndü. Yüzünde öyle savunmasız bir ifade vardı ki savunmam ânında yerle bir oldu. İç geçirdim, her şeyi bir kenara bırakmama hâlâ tek bakışı yetiyordu. “Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi, sesi tereddütle dolup taşıyordu.

Bakışlarımı kaçırıp elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Benden ona birkaç saatimi ayırmamı istediğinde ne beklemiştim bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi.

Arabadan inerken bana öyle umut dolu bir bakış attı ki merakıma yenilip peşinden indim. Son birkaç gündür yine farklı davranmaya başlamıştı ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Aramızda hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen daha cesur, daha pozitifti.

Beni evine, doğruca geçmişimize sürüklerken elimi tuttu. Kapıda duraksayıp, “Neden buradayız?” diye sordum, kalbim

sızlıyordu. Benimkinin aksine onun evi hiç değişmemişti ve tek bakışı bile zihnimde sayısız mutlu anının canlanmasına yetmişti.

Omzunun üzerinden bakıp beni sayamayacağım kadar çok film izlediğimiz, daha da çok kez seviştığımız oturma odasına sürükledi. Uyuduğumu sanıp bana ilk kez beni sevdiğini fısıldadığı yer bile burasıydı.

Beni kanepeye oturttu. “Sana bunu göstermek istedim,” dedi, sehpadan bir kutu alıp aramıza koyarken. Kapağını açıp içindeki kurutulmuş çiçekleri özenle çıkarmaya başladığında keskin bir nefes aldım. “Bana verdiğin her buketten bir çiçek sakladım.”

Annemin gül bahçesinden topladığım kurutulmuş kırmızı güle uzanırken elim titredi, nefeslerim hızla kesikleşti. “Neden?”

“Çünkü seni seviyorum, Zane. Her şeye rağmen anılarımdan vazgeçemedim. Ne zaman denesem gözyaşlarına boğulup kutuyu göğsüme bastırarak geçmişe dönmeyi diledim.”

Gülü elimden alıp kalbimi sızlatacak kadar müthiş bir özenle kutunun içine koydu. Gözlerindeki bakış çiçeğin hâlâ onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu ama ben bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

“Dahası da var,” dedi elini uzatarak. Bir süre eline öylece baktım, tutup tutmamak arasında kararsız kaldım. En sonunda iç geçirip pes ederek parmaklarımı onunkilere kenetledim. Gergin bir gülümsemeyle beni ayağa kaldırdı ve gönülsüzce onu takip ettim. Anılarımızı böyle özenle saklamış olması kafamı iyice allak bullak etmişti.

“Sakladığım tek şey çiçekler değildi,” dedi beni yatak odasına götürürken. Elini bırakıp duvara yaslandım, oda kökünü kazımak istediğim tüm duyguları gün yüzüne çıkarıyordu.

Celeste omzunun üzerinden bana bir bakış atıp gardırobunu açtı ve bir sürü tişörtümü çıkarıp hepsini yatağının üzerine bıraktı. “Bunları senden çalıp saklamıştım. Ne zaman

evde olsam bunları giyerdim, bunu yapmak tarif edemeyeceğim kadar şiddetli bir vicdan azabı çekmeme neden olsa bile.”

Dizlerinin üzerine çöküp dolabın arka kısmından yaptığı-mız sayısız hayal panolarından birini çıkararak tişörtlerin yanma koydu. *Hasiktir*. Pazar geceleri aile yemeğimizin ardından tüm umudumu kaybetmiş vaziyette buraya geldiğimi, onunla düğün dergilerinden fotoğraflar kestiğimizi hatırlıyordum. Sürekli düğünümüzü hayal eder, geleceğe dair hayallerle o anki acımızı bastırırdık. Çömeldiği yerden bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu.

“Sen ne düşünürsen düşün ben seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Zane.”

Duvardan doğrulup yanma yürüdüm, gözyaşlarına dayanamıyordum. Hiç dayanamamıştım. Önünde diz çökerken titrek bir nefes aldı, kalbimi paramparça etti. “Ben de seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Celeste. Ama sevgi her şeye yetmiyor. Sevgi bunu düzeltemez.”

Daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü, cesaretini topluyormuş gibi gözlerini bir an için kapattı. “Anlamıyorsun,” dedi titreyen sesiyle. Sarsak elleriyle dolabından başka bir kutu daha çıkarıp önüne itti, kapağını açarken boğazından bir hıçkırık koptu. “Seni hep sevdim, Zane ama sevdiğim tek kişi sen değildin.”

Lily’yle çekilmiş fotoğraflarını, seyahatler ve Harrison Developments’ta sahip olacaklarını düşündükleri ofislerin fotoğraflarıyla dolu hayal panolarını çıkarmasını izledim. Açılmamış bir şişe roze şarabı eline aldı ve gözyaşlarına rağmen gülümsedi. Fakat hemen sonra onu kenara bırakıp bir zarf aldı. Zarfı bana uzattı ve ne olduğunu anladığımda midem kasıldı. Lily’nin intihar mektubu.

“Anlaman gerek,” dedi yalvarırcasına. “Benim için bir kardeşten farksızdı ve köprüdeyken bana seninle çıktığını söyledi. Gözlerimin içine baka baka seninle evlenmemi izlemeye daya-

namayacağını, seni affedeceğimden korktuğunu söyledi. Onun gözünde ilişkiniz gerçektir, benim için de öyleydi. Kederimde boğuldum, mantıklı düşünemedim. Bildiğim tek şey son arzusunu yerine getirmem gerektiği idi. Senin de benim gibi hissetmeni istedim: ihanete uğramış, kaybolmuş ve yapayalnız.”

Dizlerinin üzerinde doğrulup bana uzandı, titreyen elini yanağıma koydu. Gözlerinin içine baktım, acısını söküp alabilmeyi her şeyden çok istiyordum. “Her şeye rağmen seni o kadar çok seviyordum ki ilişkimize dair tek bir çöpü bile atmadım. Tüm varlığımla beni en yakın arkadaşım ile aldattığına inandım ve seni affettim çünkü seni seviyordum. Kendimden, *ondan* daha fazla.”

Yüzünü ellerine gömdü, vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı. Onu kollarımın arasına çektim, o paramparça olurken onu bir arada tutmak için elimden geleni yaptım. “Cennetim,” diye fısıldadım saçlarını okşayarak. Keşke yapılması gereken doğru şeyi bilseydim. Ona boş vaatlerde bulunamazdım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, kollarını boynuma dolayarak. “Seni çok çok seviyorum, Zane ve n-nasıl... Elimden geleni yapıyorum... *Lütfen...*”

Onu kucağıma çekip sıkıca sarıldım. Kalbimdeki sızı nefesimi kesiyordu. “Ben de seni seviyorum, Celeste Windsor,” dedim yüzüne bakmak için geri çekilerek. “Seni tüm kalbimle seviyorum. Hep sevdim, hep de seveceğim. Bizi neyin beklediğini bilmiyorum, Tanrıçam. Aramızdaki kırılmış güveni tekrar onarıp onaramayacağımızı bile bilmiyorum ama deneyeceğiz, tamam mı? Deneyeceğiz.”

Bakışlarını sözlerime inanmıyormuş gibi yüzümde gezdirdi, yüzüme bir gülümseme kondurmak için elimden geleni yaptım. Yarattığımız enkaz nasıl toplanırdı bilmiyordum ama kahretsin, elimden geldiği müddetçe onun için her şeyi yapardım. Sonunda buna pişman olacağımı biliyordum ama tek damla gözyaşı daha döktüğünü görmek istemiyordum.

Seksen Sekiz

CELESTE

Zane için yetiştirdiğim minyatür gülün çömlek saksısını dikkatlice elime alırken kendi kendime gülümsedim, sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Seni tüm kalbimle seviyorum. Hep sevdim, hep de seveceğim.

Bir noktada beni hâlâ sevip sevmediğini sorgular olmuş, beni affetmesi için gösterdiğim sonsuz çabayla yalnızca canını sıktığımı düşünmeye başlamıştım. Tam umudumu kaybetmek üzereyken bana biraz daha dayanmam için tam da ihtiyacım olan şeyi vermişti.

Kollarımdaki minik güllere sııttım, onları kocama göstermek için sabırsızlanıyordum. Ona verdiğim onca şey arasından favorim buydu. Hediye bayılacağını biliyordum. Sierra, Zane'e çiçekler ve bitkiler verdiğimi öğrendiğinde neredeyse ağlayacak gibi olmuş, bana tekrar tekrar doğru yolda olduğumu ve böyle devam etmem gerektiğini söylemişti.

Bana tekrar inanana dek Zane'e sonsuz bağlılığımı göstermeyi yılmadan sürdürmem gerektiği konusunda kızlarla hemfikir olmuştuk. Hâlâ bunun başka bir yolu olmasını diliyordum ama kızlar bile yaralarımızı sadece zamanın iyileştirebileceğini düşünüyordu.

Zane'i bulmak için evin içinde gezinirken saksıyı göğsüme bastırdım, içim içime sığmıyordu. Ofisinin boş olduğunu fark edince hafiften hayal kırıklığına uğradım.

Çiçeklerimi biraz daha sıkı kavrayarak botanik bahçesine yönelirken sırtımdan bir ürperti geçti. Cam kapılara vardığımda bakışlarım minik kırmızı güllerime kaydı ve alt dudağımı dişleyip bir an için tereddüt ettim.

Evliliğimizin ilk günlerinde botanik bahçesine girmemi yasaklamış fakat doğum günümde sözlerini geri almıştı. O zamandan bugüne o kadar çok şey olmuştu ki artık nerede durduğumuzu kestiremiyordum.

Titrek bir nefes alarak bahçelere uzanan koridora girdim. Artık doğum günü yemeğimi takip eden günlerde olduğu gibi beni kendinden uzaklaştırmıyordu ama beni burada isteyip istemediğinden hâlâ emin değildim. Evdeki ofisine girmemi bile yeni yeni kabullenmeye başlamışken istediğim son şey onu yok yere sinirlendirmekti.

Devasa alana şöyle bir baktım, ayaklarım beni aşına olduğum yola götürdü. Bahçelerin ne kadar değiştiğini ve zambakların yokluğunu görmek bir kez daha kalbimi sızlattı. Başta bunu çiçekler ona Lily'yi hatırlattığı için yaptığını sanmıştım ama işin aslı hiç de öyle değildi. Zambaklar aklına onu getiriyordu belki ama nedeni *bendim*. Onları her gördüğünde Lily'nin mahvettiği her şeyi, benim suçlamalarımı ve bana, bize inanmam için yalvarışını düşünmekten kendini alamıyordu.

Doğum günümde onu affedeceğimi söylediğimde neden incinmiş görüldüğüne anlam verememiştim ama şimdi dönüp baktığımda bundan daha büyük bir tepki vermemiş olmasına şaşırıyordum. Bana yapmadığı bir şey için onu affedemeyeceğimi söylerken gözlerinde beliren acı, görmeyi reddettiğim şeyi bana açıkça göstermeliydi.

Gül bahçesine giden yolun başında duraksayıp iç geçirdim, nedense onu orada, en sevdiği yerde bulacağımdan emindim.

Öylece durup annesinin bahçesinde beni isteyip istemeyeceğinden bile emin olamamak, kendimizi her an patlayacakmış gibi gelen bir baloncuğun içine hapsettiğimiz kanıtı gibiydi. Gerçek, kalıcı bir şey istiyordum ve onun da aynısını istediğinden emindim. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerim pembenin en canlı tonundaki ojelerime kaydı, *You're the Shade That I Want*¹¹ ismi oldukça yerindeydi. Temkinli bir adımla içeri girdim, havayı dolduran güllerin kokusu kararlılığımı güçlendirdi, aklıma birbirinden güzel anılarımızı getirdi. Biraz şansla iyilik zaman içinde kötüyü gölgede bırakacaktı.

Alçak sesli bir kahkaha duyduğumda şaşkına döndüm. Bakışlarım Zane'i buldu ve ona doğru bir adım daha atmamla donakaldım. Yalnız değildi. Zane'inkine benzer bir bahçıvan pantolonu giymiş sarışın kadına baktım, gözüm onu bir yerden ısıırıyordu. Kim olduğunu fark ettiğimde midem kasıldı. Hawaii'de dans ettiği kadındı bu.

Kocamın yüzündeki kaygısız gülümsemeyi izlerken dudaklarımı ısırardım, ifadesi savunmasız, bakışları büyülenmiş gibiydi. Bana yıllardır böyle bakmamıştı. Kız bir şeyler söyleyince bir kahkaha daha attı, sesinde eskiden benimle paylaştığı türden bir neşe vardı. Artık bana baktığında gözlerinde hep acı tatlı bir bakış oluyordu, sadece *beni* göremiyormuş gibi.

Bir adım geriledim. Bu yüzden mi beni burada istemediğini söylemişti? Bahçeler karısı içindi. Ailesi için bile nadiren istisna yapardı ve bu kadının aileden olmadığı kesindi. Bu yüzden mi botanik bahçesini bana yasaklamıştı?

Tişörtünün etek ucunu kaldırıp karşı koyamadığımı bildiği şekilde yüzündeki teri sildiğinde ellerim titremeye başladı. Bu duvarlar arasında saatlerimizi geçirmiş, güllerle ilgilenirken

11 (İng.) İstedğim Renk Sensin. –y.h.n.

sohbetler etmiştik ve bu hareketi ne zaman yapsa her şeyi bırakırdık ve dakikalar içinde kendimi adını inlerken bulurdum.

Gözlerim yaşlarla doldu, aldığım nefesler ciğerlerimi yaktı. Kimdi bu kadın? Benim bile giremediğim bahçede ne işi vardı? Dion'un düğününde Zane'e nasıl baktığını hatırlıyordum ve şimdi de gözleri o zamanki gibi umut ve hayranlıkla doluydu. Bu ne zamandır devam ediyordu? Burnumun dibinde buluşup duruyorlar mıydı?

Bir adım daha gerileyince sendeledim ve saksı titreyen parmaklarımın arasından kaydı. Sertçe yere çakılıp paramparça oldu, toprak etrafa saçıldı. Zane hızla başını kaldırdı, beni gördüğünde gözleri ardına kadar açıldı. Yüzünde endişe belirdi, bir an için ifadesinde suçluluk gördüğüme de yemin edebilirdim. Gelmemi beklemediği açıktı.

Bir nefes alıp haftalardır özenle baktığım gülümnden kalanları toplamak için dizlerimin üzerine çöktüm ama saksının parçalarından biri ânında parmağımı kesti. Acıyla elimi göğsüme götürdüm. Sızlayan kalbimle akan kan damlalarına baktım.

Faye'in umduğunun aksine paramparça olmuş bir şeyin bir araya getirilip güzel bir şeye dönüştürülemeyeceğini anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü? Zane'le bu parçalara tutunmaya devam edersek ikimiz de kanayacaktık.

"Celeste," dedi Zane, önümde diz çökmüştü. Elimi eline aldı, dokunuşu nazikti. "İyi misin?"

Yaşlı gözlerle ona baktım, kalbim onarılamayacak kadar paramparçaydı. "Kim o?" diye sordum, ıstırabımın sesime karışmasına engel olamamıştım. "B-bu... ne zamandır devam ediyor?"

Zane'in yüzü düştü, elimi bıraktı. "O bir botanikçi, Celeste. Güllerimin neden öldüğünü anlamama yardımcı olmak için geldi."

Şüpheyle onu süzdüm, sözlerine inanıp inanmadığımdan emin değildim. Her şey böyle mi başlamıştı? Beni burada is-

tememesinin, doğum günümde beni gül bahçesine götürmesinin sebebi bu muydu?

“Yapma şunu,” dedi elini saçlarının arasından geçirerek. “Yapmadığım bir şey için beni yine cezalandırma, Celeste.”

Seksen Dokuz

ZANE

Celeste yatmaya hazırlanırken sessizdi fakat aramızdaki hava dile getirilmemiş sorularla doluydu. Yatakta doğrulup elimi saçlarımın arasından geçirdim, hem öfkeli hem de fena hâlde endişeliydim. Hangisi daha iyiydi karar veremiyordum, bu derin sessizlik mi yoksa kırık kalplerimizi daha da paramparça etmemek için kine sarılıp kavga etmemiz mi?

Karım hızla favorim hâline gelen kırmızı ipek geceliğiyle yorganın altına girerken bana bakmaya tenezzül etmedi. Kendimi daha fazla tutamayıp, “Sor hadi,” diye mırıldandım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir tereddüdün ardından bana doğru döndü, gözleri kızarmıştı. Benim kadar yorgun görünüyordu, etrafına güvensizlik ve kalp kırıklığı saçıyordu. Onu böyle görmek beni mahvediyordu, özellikle de bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken. “O, Dion’un düğünündeki kadın mıydı?”

Temkinli bir tavırla başımı aşağı yukarı salladım, aniden bir hata yaptığım hissine kapıldım. İçinde bulunduğumuz durum beni delirtiyordu, yine Lily’nin ölümünden sonraki zamanlara dönmüştük sanki. O günlerde de Celeste beni sürekli sorguya çekmişti, bense hiçbir şey yapmamış olamama rağmen zaman içinde yanlış bir şey söylemekten korkar hâle gelmiştim.

“Neden bana ondan hiç bahsetmedin?”

İç geçirerek kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Celeste’in dikkati dövmeme kaydı. “Konusu hiç açılmadı. Gül bahçesi üzerinde çalışmaya başladığında birbirimizle doğru düzgün konuşmuyorduk bile. Sonrasında da önemsiz gördüğüm bir şey olduğundan sana haber vermek aklıma gelmedi. Tam bir bahçıvan sayılmaz ama benim gözümde öyle. Otellerimizdeki personel gibi işe aldığım başka bir eleman sadece.”

Celeste pek ikna olmuşa benzemiyordu ama başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten, gözlerindeki o güvensizliği görmekten nefret ediyordum. İlişkimizdeki sarsılmaz inancı ve güveni, aramıza hiçbir şeyin –büyükannemin bile– giremeyeceğine yürekten inandığım zamanları çok özliyordum. O günlere asla dönmeyeceğimiz giderek daha da netleşiyordu.

“Evliliğimiz boyunca botanik bahçesinde onunla vakit geçiriyordun yani?” diye sordu titrek bir sesle, zihninde sayısız senaryo dönerken bakışlarının acıyla dolmasını izledim. “Ben sandım ki... Böyle...”

Tavana baktım, kalbim kaybettiğimiz şeyler için sızladı. “Yapma,” dedim yalvarırcasına. “Lütfen, Celeste. Yine aynı şeyleri yaşayamam.”

“Sadece... beni aldatmadığını söyle, Zane.”

Başımı ona çevirdim. “Bunu daha önce de söylemiştim ama faydası olmamıştı. Şimdi de olacağını sanmıyorum, Celeste.” Yüzümü ellerime gömüp derin bir nefes aldım, sonra tekrar karıma baktım. “Seni aldatmadım, Celeste. Hiç aldatmadım, asla da aldatmayacağım.”

Beni başıyla onaylayıp dizlerini göğsüne çekti, duruşu savunmasızlığının kanıtı gibiydi. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Ben de böyle olmak istemiyorum ama ben... Yıllarca gözümün önündeki kanıtları kaçırdığımı sandım ve seni orada görünce...”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden bakışlarımı kaçırdım. “Anlıyorum,” diye mırıldandım. “Seninle olmak bana da geçmiş ve bunu daha önce defalarca kez yaptığımızı hatırlatıyor.” Tekrar ona dönüp yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. “Kanıtları kaçırmaktan mı bahsetmek istiyorsun? Botanik bahçesinde yüzünde beliren ifadeyi gördüğüm an yapmadığım bir şeyin bedelini bana bu sefer nasıl ödeteceğini merak ettim. Gözümün önüne bana inanman için sana yalvardığım onca sefer geldi. Tek yaptığım *seni sevmekken* arkanı dönüp beni sırtımdan bıçaklamayı hatırladım.”

“Zane,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, göğsümdeki ağrıya rağmen kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum. “Böyle nereye kadar gidecek, Celeste? Bunu itiraf etmek beni mahvediyor ama birlikte mutlu değiliz. Bunun doğru olmamasını diliyorum ama gerçek bu.” Ağlamaya başlayınca dayanamayıp ona uzandım.

Hemen kollarımın arasına sokuldu, kendi kalbim de onun-kiyle birlikte kırıldı. “Mutsuz olmamaya çalışmakla gerçekten mutlu olmak aynı şey değil,” diye fısıldadım. Beni başıyla onaylayıp kollarını etrafıma doladı. Bir süre birbirimizin gözlerine bakmadan öylece oturduk. “Birbirimizi eskisi gibi sevebileceğimize gerçekten inanıyor musun, Celeste? Bir zamanlar bir bütünün iki yarısı gibiydik ama şimdi hâlimize bak. Beni beş saniyeliğine o botanikçiyle gördün ve seni aldattığıma ikna oldun. Şimdiyse içten içe bana zarar verme planları kurduğundan endişeleniyorum.”

Bunun üzerine karım gözlerime baktı, bir şey arıyor gibiydi. “İstiyorum,” diye fısıldadı. “Bize inanmak *istiyorum*, Zane.”

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. “Peki gerçekten inanıyor musun? Bana ne olduğunu soracak kadar bile inanmadın. Her şey yüzünden okunuyordu, Celeste. Bana kendimi savunma şansı bile vermeden cezamı kestir. *Yine.*”

“Özür dilerim,” dedi hıçkırıklarının arasından. “Ben... sağlıklı düşünemedim, Zane.”

O zaman da sağlıklı düşünmediğini söylemek istesem de kendimi tuttum. “Seni seviyorum,” dedim onun yerine. “Seni seviyorum, Celeste ama sorunumuz hiçbir zaman sevgi değildi zaten. Bana güvenmiyorsun ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım sanırım ben de sana asla tekrar güvenemeyeceğim.”

Alnımı alnına dayadığım an kollarımın arasındayken bile onu özlediğimi anladım. Eskiden sahip olduğumuz her şeyi özlüyordum ve tekrar öyle olamayacağımızı bilmek beni paramparça ediyordu.

Celeste avucunu göğsüme bastırdı, öteki elini boynuma doladı. “Bir şeyi zorla var etmeye mi çalışıyoruz?” diye mırıldandı. “Artık orada olmayan bir şeye mi tutunuyoruz?”

Aradığı cevabı ona veremediğimden bakışlarımı kaçırdım.

Celeste gözlerini sıkıca yumdu. Sonra göz kapakları titreşerek tekrar açıldı, tamamen yenilmiş görünüyordu. “Aramızdaki her şey bitti, değil mi?”

Sözleri kalbimi acıttı, ne diyeceğimden ya da ne düşüneceğimden emin değildim. “Bilmiyorum,” dedim. “Her şeyi düzeltmeyi çaresizce istiyorum ama belki de bunu yapmamamız gerekiyordur. Ne kadar istesek de zorla güzellik olmaz, Celeste.”

Doksan

CELESTE

Archer'ın binasındaki asansör en üst kata çıkarken titrek bir nefes aldım. Valizim tekrar gözüme ilişince ağlamamak için dudağımı ısırdım. Zane söylemese de gerçeğin farkındaydım: Aramızdaki her şey bitmişti. Bunu kabul etmek istemesek de miadımızı uzun zaman önce doldurmuştuk.

Abimin karşısına salya sümük çıkamayacağımı bildiğimden derin bir nefes alıp zili çaldım. Archer hep biraz fazla korumacı olmuştu ve isteyeceğim son şey daha fazla karmaşa çıkarmaktı.

Kapı açıldı ve karşımda Archer için aldığım *Raven Windsor Couture* tişörtlerinden birini giymiş, uzun saçlı, güzel bir kız bulunca şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. O da benim kadar şaşırmışa benziyordu. Bir süre bön bön birbirimize baktık.

En sonunda kız tereddütle, “Merhaba,” dedi. “Yardımcı olabilir miyim?”

Saçımı kulağımın arkasına itip kaşlarımı çattım. “Şey... Archer evde mi?”

Valizimle kapısına dayanmadan önce onu aramam gerekirdi ama biraz düşünmek için bir yere kaçmam gerekiyordu ve aklıma ilk burası gelmişti. Zane’le ayrılığımızın ardından yıllarca Archer’a komşu yaşamıştım ve onun evi birçok açıdan

benim evim gibi olmuştu. Ailemizin evinde bile burada olduğum kadar rahat etmiyordum.

Hem konuşacak birine de ihtiyacım vardı. Zane'i, Lily'yi ve *beni* tanıyan birine. Olanları anlayacak birine.

"Evet," dedi, bir adım gerilerken yüzü düştü. Ne olduğunu ânında anlayınca kaşlarım kalktı. Kıskançlık, biraz da yenilgi. "Archer, şey... Archer duşta. Birazdan çıkar."

"Tabii," diye mırıldandım içeri girerek. "Gözüm seni bir yerden ısıyor sanki. Daha önce tanıştık mı?"

Kızın kaşları çatıldı, mutfığa girdiğimde peşimden geldi ve bir bardak alıp kendime biraz su koymamı izlerken keyfi iyice kaçtı. "Hayır," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Tanışsak hatırlardım."

Kaşlarımı kaldırdım, merakım kabarmıştı. "Nasıl yani?"

"Hatırlardım işte. Archer'ın beni tanıştırdığı hiçbir kızı unutmam. Sen onlardan biri değilsin." Bakışlarını kaçırdı, yüzü asıldı. "Henüz değilsin."

Kendimi tutamayıp sııttım. "O hâlde ben kendimi tanıtayım," dedim, evi terk ettiğimden beri kederim ilk kez biraz hafifledi. "Adım Celeste Windsor ve kim olduğunu, ayrıca yıllar önce abim için aldığım sınırlı sayıda üretilmiş tişörtün üzerinde ne aradığını fena hâlde merak ediyorum."

Adımı duymasıyla gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledim. Hemen üzerindeki tişörte baktı ve yanakları al al oldu. Yüzündeki o hafif kendini beğenmiş ifade yerini utanca bırakırken gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sen Archer'ın kız kardeşisin," dedi, yüzü artık kıpkırmızıydı. Gülümseyerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, birden nereye baksam bilemedim. "Benim adım da Serenity. Archer'ın ortağının kız kardeşiyim. Abim birkaç ay önce yan daireye taşındı ama su borusu patlayınca bir süreliğine burada kalmamız gerekti. Ben de... şey, şirketlerinde staj yaptığımdan buradayım."

Gergin olduğumda yaptığım her şeyi yaptığını görünce ona ânında kanım kaynadı. Hikâyenin bu kadardan ibaret olmadığı ortadaydı ve normal şartlarda muhtemelen içimdeki Sierra'yı ortaya çıkarıp ağzından laf almak için bir içki hazırlardım ama bugün hiçbir şeye mecalim yoktu.

Tam başka bir şey söyleyeceği sırada Archer içeri girdi, saçları ıslaktı ve üzerinde gri eşofman ve tişörtten oluşan her zamanki ev kıyafetlerinden biri vardı. Beni fark eder etmez donakaldı. Ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde kollarını iki yana açarak iç geçirdi. “Ne oldu?”

Kısa süreli mutluluğum abimi görmemle kayboldu ve ona doğru yürürken yepyeni yaşlar hızla gözlerime hücum etti. Kollarını etrafıma dolamasıyla ağlamaya başladım. Archer bana sessizce sarıldı, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi nazikçe sırtımı sıvazladı. “Ne yaptı?” diye sordu, sesi öfke doluydu. Göğsüne gömdüğüm başımı iki yana salladım.

“Hiçbir şey,” dedim ona daha sıkı sarılarak.

Archer yüzüme bakabilmek için geri çekildi. “Celeste,” dedi endişeyle. “Öyle olsa ansızın buraya gelmezdin.”

Titrek bir nefes alarak cesaretimi topladım. “Her şeyi mahvettim, Arch.” Abim panikle gözlerime bakmayı sürdürdü. “Ben... biraz düşünüp kafamı toplamak istedim ve başka ne-reye gideceğimi bilemedim. Yanında kalmama izin verirsin, değil mi?”

Sözüm biter bitmez başıyla onayladı. “Tabii ki veririm ama bana kalırsa yıllar önce Zane’le aranda ne geçtiğini bana açık açık anlatmanın zamanı geldi. Birleşmeye itiraz etmememin tek nedeni birbirinizi hâlâ sevdiğinizi bilmemdi. Hâliyle biraz aydınlanmaya ihtiyacım var.”

Beni kanepeye götürürken etrafıma bakındım ve Serenit-y’nin gitmiş olmasına sevindim. Bu hikâyeyi anlatmak zaten yeterince zor olacaktı, yanımda tanımadığım birinin olmasına hiç gerek yoktu. Archer karşıma oturdu ve ona yaşananları,

yaptıklarımı ve o zamandan beri öğrendiğim her şeyi bir bir anlattım.

Abim beni sessizce dinledi, tepkisini benden saklamak istiyormuş gibi gözlerini yerden ayırmadı. “Hasiktir. Ben... Tüm bu yükün ağırlığını bunca zamandır tek başına mı taşıyordun, Celeste? Lily hakkında öğrendiklerini biriyle konuştun mu?”

Yaşlı gözlerimle abime baktım ve ne diyeceğimi bilemediğimden başımı iki yana salladım. “Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum ama beni buraya getiren o değil, Arch.” Titrek bir nefes aldım. “Zane’in neden bana sevginin yeterli olmadığını söylediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Artık onun için doğru insan mıyım emin değilim ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. O hâlâ benim her şeyim ama artık... bencillik etmek istemiyorum. Benimle olmanın ona zor geldiği çok açık ve evliliğimizi bir işkence gibi görmesini istemiyorum.”

Sızlayan kalbime rağmen gülümsedim. “Aramızda güven kalmadığını düşünmesinden, bir kez kırılmış bir şeyin tekrar onarılamayacağı konusunda haklı olmasından ödüm kopuyor.” Abimin gözlerindeki acıma dayanamayıp bakışlarımı yere diktim. “Artık kendime güvenip güvenmediğimden bile emin değilim. Zane’in söylediği gibi artık işime geldiği için mi onunla birlikte olmak isteyip istemediğimi sorguluyorum. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve bunun benimle olmayacağını anlamaya başlıyorum.”

Archer öne eğilip çocukluğumuzdaki gibi nazıkçe gözyaşlarımı sildi. “Zane’in haklı olduğu bir konu var, Celeste. Sevgi gerçekten daima yeterli olmaz.” Yüzüm düştü, o ise bana gülümsedi. “Öte yandan sevgi sağlam bir temel oluşturur, sandığından daha güçlü bir temel. Sana ne yapıp ne yapmaman gerektiğini söyleyemem ama sana tek sorum var. Zane’in sensiz daha mutlu olacağına sahiden inanıyor musun? Çünkü ben inanmıyorum, Celeste. Hayatına devam edebilecek olsa burada, benimle yaşadığın yıllar içinde bunu yapmaz mıydı? Buna yel-

tenmedi bile. Zane senden hiç vazgeçmedi ve onu biraz olsun tanıdıysam asla vazgeçmeyecek de.”

İç geçirerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Yine de onu seni affetmeye zorlayamayacağın konusunda haklı. Dürüst olmam gerekirse onun yerinde olsam seni affeder miydim bilmiyorum. Neden böyle şeyler yaptığını anlıyorum, Celeste ama gerçekten her şeyi mahvettin ve şimdi yarattığın enkazı toplamak zorundasın. Sadece bu kadar da değil, ona bir seçme şansı sunmalısın. Zorla bir araya getirildiğinizden seni seçmeye hiç fırsatı olmadı.”

Gözyaşlarına boğuldum, içimden bu kadar haklı olmamasını diliyordum. Abim sessizce beni tekrar kollarının arasına aldı. “Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım, tamam mı? O piç kurusunu ben de seviyorum.”

Doksan Bir

ZANE

Evim son günlerde hiç olmadığı kadar boş geliyordu. Mutfığa girerken içimdeki huzursuzluğu bastırmak mümkün değildi. Kahvaltı barının ardındaki Celeste'in hep oturduğu tabureye baktığımda kalbime bir ağrı saplandı.

Titreyen ellerimle benim için yetiştirdiği minyatür güle uzandım, gözlerim saksıyı onarmak için kullandığım altın parçalarda gezindi. *Kintsugi*¹² tekniğiyle kırık parçaları bir araya getirip gerçekten göz alıcı bir şey yaratmıştım. O günden beri kendi kırılmış parçalarımızın arasını da yeni anılarla doldurarak ilişkimizi aynı şekilde onarıp onaramayacağımızı merak ediyordum.

Celeste gittiğinden beri ondan vazgeçmenin ikimiz için de en iyisi olup olmadığını merak ediyordum. Onu bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim.

Farkındalık aniden bir tokat gibi suratıma çarptı. Onsuz bir hayat yaşamaktansa onunla gece gündüz kavga etmeyi tercih ederdim. Eskisi gibi olamasak, yaşananları tamamen geçmişte bırakamasak da onu istiyordum. Bugünkü Celeste'i istiyordum,

12 Kırılmış seramik, porselen ya da topraktan tabak, kâse, vazo vb. nesnelerin reçineyle karıştırılmış toz altın, gümüş ya da platin ile onarılması sanatı. —ç.n.

ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiğimi düşünmesine rağmen beni affeden kadını.

“Hay sikeyim,” diye homurdandım, elimi saçlarımın arasından geçirerek. “Ne bok yiyorum ben?”

Topuklarımın üzerine dönüp telefonumu kaptım ve hemen güvenlik ekibimizi aradım. “Zane?” diye açtı telefonu Silas, sesinde ufak bir endişe vardı. “Ne oldu?”

“Silas, karım nerede? Onu derhâl bulmanı istiyorum.”

Arabama yürürken klavyesinin tıkırtılarını duyabiliyordum, çok geçmeden bıkkınlıkla iç geçirdi. “Bu iki oluyor, geçen sefer aradığında da Celeste Windsor mülkündeydi. Karılarınızla ilgili tuhaf isteklerde bulunmak Windsor erkeklerinin geninde mi var?”

Duraksadım, kafam karışmıştı. “Tam olarak nerede?”

Celeste bana birkaç günlüğüne Archer’da kalacağını söylemişti. Burada ne işi vardı? Geri döndüyse neden eve gelmemişti? İçime bir kurt düştü, Silas’ın cevabını beklerken direksiyonumu sıktım.

“Görünüşe bakılırsa büyükannenin evinde.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Silas’a teşekkür edip telefonu kapattım, büyükannemin evine giderken endişe içimi kemiriyordu. Celeste’in çaresizlik dolu sesi zihnimde yankılanıp duruyor, kalbim sızlıyordu. Ona sımsıkı sarılıp gitmesine hiç izin vermemeliydim.

Eve yanaşıp içeri girerken huzursuzluğum iyice tırmandı, salona adım atmamla Celeste’in büyükbabasını kanepede, büyükannemin yanında otururken görünce donakaldım. Celeste önlerinde, sırtı bana dönük vaziyette duruyordu. Beni henüz fark etmemişti, hıçkırıklarla sarsılmakla meşgulken nasıl fark edebilirdi ki?

“Özür dilerim,” dedi büyükannemle büyükbabasına. “Bizim için büyük umutlarınız olduğunu biliyorum, nedenini anlamasam da ikiniz de ilişkimizi yürütmemizi umuyordunuz.

Keşke çabalarınızın boşa gitmediğini söyleyebilseydim ama... olmadı." Elini saçlarının arasından geçirip buklelerini dağıttı. "Onu anlaşılmamızdan azat ederseniz mirasımdan vazgeçmeye hazırım."

Duyduklarım karşısında şok oldum. Celeste başını en az benim kadar dumur olmuş büyükbabasına çevirdi. "Seni her seferinde hayal kırıklığına uğrattığımın farkındayım, büyükbaba. Yine aynısını yapmama şaşırmamışsındır. Archer her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi. Senin için şirketinden vazgeçmeyecek ama benim iş yükümü de üstlenip her zaman hayalini kurduğun vâris olmak için iki kat daha fazla çalışmayı kabul ediyor."

Ne? Ne saçmalıyor bu böyle?

Celeste burnunu çekti. Yanına koşmamak için kendimi zor tuttum. "Zane'i özgür bırakman gerek, Büyükanne Anne. Bir yılı aşkın süredir evliyiz ve onu mutlu edemeyeceğimi kabullendim artık. Bana her bakışında geçmişî hatırlıyor ve bu yükten kurtulmayı hak ediyor. Leke sürülmemiş, saf bir mutluluğu hak ediyor. Kahkahalarla gülmeyi, eskiden yaşadığımız, artık birbirimizde bulamadığımız türden bir neşeyi hak ediyor."

Sırtını dikleştğinde ona doğru bir adım attım, kalbim duracak gibiydi. Görüş alanına girdiğimde büyükanne bir an duraksasa da bana bakmadı. "Tam da tahmin ettiğin gibi oldu, Büyükanne Anne. Zane yarım kalmış her şeye bir nokta koydu. İyileşmek için biraz zamana ihtiyacı olacaktır muhtemelen. Lütfen ıstırabını uzatma, bu zamanı ona hemen, onu özgür bırakarak ver. Gerçek mutluluğu, ona sunabilmeyi dilediğim türden mutluluğu ancak böyle bulabilir. Torunun için istediğin şey bu değil mi?"

"Üzgünüm, Celeste," dedi büyükanne, sesinde ufacık bir tereddüt yoktu. "Fakat bunu yapamam. İkiniz de sözleşmeyi imzaladınız ve üç yıl dolana dek hiçbir yere gidemezsiniz. Kendi mirasından vazgeçip Zane'inkini kurtaramazsın."

Karım ayağa kalkıp bir zamanlar onun için yaptığım şeyi yaptı. Büyükanнемin önünde dizlerinin üzerine çöküp ellerini tuttu. “Onun mutlu olmasını istediğini biliyorum,” dedi titreyen sesiyle. “Beni boşamasına izin ver lütfen. Bana bakmak bile canını ne kadar yakıyor göremiyor musun? Yemin ederim elimizden geleni yaptık, bir süre mutlu olabileceğimize bile inandım ama hayallerim çabucak başıma yıkıldı. Zane gelip geçici anlardan fazlasını hak ediyor. Eskiden bizim sahip olduğumuz şeyi, insanı sarsılmaz bir güvenle dolduran, dünyaya karşı tek başına değil, yanındaki insanla omuz omuza durduğunu hissettiren bir sevgiyi hak ediyor. Anne babasının gibi bir evliliği yaşamayı hak ediyor ve b-ben ne kadar istesem de ona bunu verebilecek kişi değilim.”

“Öyle mi?” diye sordu büyükanнем bana dönerek. “Söz senin, Zane. Sana bir şans veriyorum. Bana Celeste’in seni mutlu edebileceğinden emin olmadığını söyle ve hiçbir yükümlülük olmadan boşanmanıza izin vereyim.”

Karımın yanma geçip başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim kararlılıkla, içimde en ufak bir şüphe yoktu. Celeste’in omuzları çöktü, çok yorgunmuş gibi gözleri kapandı. Yanlış anladığı cevabımın neden olduğu kalp kırıklığı yüzünden okunuyordu. “Onu dinlemeyin.”

Celeste’in gözleri titreşerek açıldı. Eskiden yaptığım gibi eğilip onu kucağıma aldığımda dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü.

“Bizden hemen vazgeçme, Cennetim,” dedim arkamı dönüp kararlı adımlarla dışarı çıkarken. Kararımı vermiştim.

Doksan İki

ZANE

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu karım, arabamla özel jetimizin önüne yanaştığımda. Lex çoktan gelmiş, bizi bekliyordu. Celeste’e uzanıp onu kollarımın arasına aldım, ellerimi üzerinden çekemiyordum. Şaşkın bir nefes verse de kollarını boynuma dolayarak onu uçağa taşımama izin verdi, yüzündeki afallamış ifade yanından geçtiğimizde Lex’i güldürdü. “Zane?”

“Göreceksin,” dedim. Yerine oturabilmesi için onu gönül-süzce yere indirdim, tek isteğim ona sımsıkı sarılmaktı.

Lex kokpite girerken Celeste beni inceledi, yüzümde gezinen gözleri hissettiğim özlemin aynısıyla dolup taşıyordu. “Yalnızca kaçınılmazı erteliyorsun,” dedi en sonunda, uçak kalkmadan birkaç saniye önce. “Büyükannenin teklifini kabul etmeliydin. Bunun tek sefere mahsus bir fırsat olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Hiçbir yere gitmene izin vermiyorum, Celeste Windsor. Ayrı geçen yıllarımızda bile beni düşünmediğin ihtimaline dayanamıyordum. Harrison Developments’a bu yüzden saldırı durdum, bu yüzden seni çözümü olmayan bir sıkıntıya sokacak kadar ileri gitmedim.”

Karım bana sessizce bakmaya devam etti, gözlerinde kırılan bir umut belirdi. “Denedik,” dedi çatallı sesiyle. “Aylarca ilişkimizi yürütmek için elimizden geleni yaptık.”

“Hayır. Denemedik. Yaralarımızın ardına saklandık ve işler zora biner binmez birbirimizi suçladık. Elimizden geleni yapmadık, Celeste. Ben yapmadım. Hak ettiğin gibi çabalamadım.”

Celeste bir şey söylemedi, bir an için gözlerini kapattı. “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Zane. Yalnızca daha fazla pişman olacağız.”

O pencereden dışarı bakarken ben de ona baktım, evlendiğimizden beri ilk kez müthiş bir özgüven hissediyordum. “Bunu yapmazsam, birbirimize gerçek bir şans vermezsek, eskiden olduğu gibi sana her şeyimi sunmazsam daha çok pişman olurum.”

Celeste yolculuğun kalanı boyunca bir şey söylemedi, yalnızca temkinli gözlerle beni izledi. Bize inanmak istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyordu sanki.

Alçalmaya başladığımızda sessizliği bozarak, “Neredeyiz?” diye sordu.

Ona gülümsedim. “Özel adamdayız.” Celeste’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Jetimiz piste inip inşa ettirdiğim malikânenin biraz ilerisinde dururken ona sıırıttım.

Lex kokpitten çıkıp bize sert bir bakış attı. “Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi, biz koltuklarımızdan kalkarken. “Geldiğim gibi gidiyorum ve sorunlarınızı çözdüğünüze ikna olana dek sizi burada bırakıyorum. Bunca şey atlatmasına rağmen birbirini hâlâ ilk günkü kadar seven başka çift görmedim. Güvensizliklerinizin ve geçmişinizin sizi bekleyen güzel geleceği mahvetmesine izin vermeyin.”

Kardeşimi başımla onayladım. Lex’in bakışları Celeste’e kaydı ve iç geçirdi. Yanından geçerken uzanıp saçlarını karıştırdığında karım dönüp ona baktı, aralarında tam anlayamadığım bir şey geçti. “Her şey yoluna girecek,” dedi Lex. “Sen

bizden birisin, Celeste. Aile dediğın böyledir. Tartışırız, küseriz ama döner dolaşır yine birbirimize sığınırız.”

Celeste sertçe yutkundu, önüne dönmesiyle yanağından bir damla gözyaşı süzülünce dişlerimi sıktım. Kardeşime sert bir bakış atıp omzumla ona *sertçe* vurdum. “Karımı ağlattın, göt herif,” diye homurdandım.

Lex kıs kıs gülererek başını iki yana salladı. “Tanrım. Asla karımın köpeği olmayacağım,” diye mırıldandı kendi kendine. Sırıtarak Celeste’in peşine takıldım. Haklı olduğunu inkâr edemedim, bu, genimizde vardı. Hayatlarımızın merkezi sevdiğimiz kadınlardı ve ben bir süreliğine bunu unutmuştum.

Elini tuttuğumda Celeste gerildi, bana öyle tereddütlü bir bakış attı ki daha önce hiç tatmadığım kadar müthiş bir pişmanlık duygusuyla sarsıldım. İç geçirip parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu ön kapıya götürdüm. Karım nadiren bu kadar sessizleşirdi. Onu uzun zamandır, muhtemelen ilk kez benimle aile yemeğine katıldığından beri bu kadar yenilmiş görmemiştim. O zaman bile durum bu kadar kötü değildi. Beni her an bırakmaya hazır gibi duruyordu.

Umut dolu bir gülümsemeyle onu içeri soktum. Eşikten geçmesiyle keskin bir nefes aldı, sandığının aksine benim de onu biraz bile aşamadığımı görmesiyle parmaklarımı sıktı. “Sen ve ben, Celeste... Kabul etmek istemesek de birbirimize çok benziyoruz. Bu yüzden karşı karşıya değil de omuz omuza olduğumuzda harikalar yaratıyoruz.” Başını kaldırıp bana baktığında güzel karımın yüzünde savunmasızlıktan başka bir şey yoktu. “Sen eski evine nasıl el sürmediysen ben de anılarımıza el sürmedim.”

Onu eski mobilyalarımızla, tüm yaşanmışlıklarımızla dolu evin içine sürükledim. En kıymetli anılarımızın başrolündeki beyaz kanepemin üzerinde parmaklarını gezdirirken ağlamaya başladı, birlikte seçtiğimiz sehpaye döndüğünde burnunu çekti.

“Senden hiç vazgeçmedim,” dedim, “şimdi de vazgeçmeyeceğim.”

Peşimden evimdeki eski hâline benzeyen mutfağa geldi, dudağını ısırırken gözlerinden bir damla yaş daha süzüldü. Ondan bir gülümseme koparmak için kıcımı yırtıyordum. Uzanıp onu tezgâhın üzerine oturttuğumda nihayet dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Bacakları refleksle benim için aralandı, ne de olsa bunu defalarca kez yapmıştık. Kollarımı beline dolayıp üzerine eğildim, alnımı alnına yasladım. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Çok özür dilerim, Cennetim.”

O titrek bir nefes alırken başımı biraz daha eğip dudaklarımı onunkilere bir, iki kez sürttüm. Ardından onu yavaşça öptüm, dokunuşum pişmanlığımın kanıtıydı. Yüzüne bakmak için geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefeseydik, aramızdaki hava ikimizi de korkutan bir umutla doluydu.

“Seni rahatlatmam gerekirken sana kızdığım için özür dilerim. Daha anlayışlı olmadığım, çabalarına karşılık vermediğim için özür dilerim. Olanlara bugünün değil, geçmişin lekeli merceğinden baktım ve bu hiç adil değildi.”

Celeste bakışlarını kaçırdı, omuzları düştü. Ne düşüneceğini bilmediğini, bize olan güvenini tamamen yitirdiğini anlayabiliyordum.

Avucumu yanağına koyup yüzünü kendime çevirdim. “İyileşmenin zaman aldığını, kırılmış güvenin bir gecede onarılmayacağını bilmem gerekirdi. Gösterdiğin tepkilere kızmak ya da gücenmek yerine nedenlerini anlayıp her şeyin üstesinden gelebilmemiz için elini tutmalıyım. Endişelerini dindireceğim yerde bana yaralarını gösterdiğin için seni suçladım. Seni aldatmamış olmam, öyle sanmanın açtığı duygusal yaraların canını yakmadığı anlamına gelmez ve kocan olarak sana gerektiği gibi destek olmayarak seni hayal kırıklığına uğrattım.

“Zane,” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. “Seni seviyorum, Celeste Windsor. Bugün olduğun kadını seviyorum. İkimiz de mükemmel değiliz ve sana daha fazla hoşgörü göstermeliydim. Dürüst olmam gerekirse korkuyordum, kendimi en kötüsüne hazırlıyordum. Bu yüzden de en sonunda seni suçladığım şeyin aynısını yaptım. İlişkimizi düzeltmek için elinden gelenin en iyisini yapmana rağmen kolay yolu seçip seni kendimden tekrar tekrar uzaklaştırdım.”

Celeste gözlerimin içine baktı, ardında temkinli bir umut saklıydı. “Bu ne anlama geliyor peki?” Ne sorduğunu biliyordum. Onun her şeyiyle çabalaması bile yeterli gelmemişken benim sözlerim neyi değiştirebilirdi?

“Senin için, bizim için mücadele etmeme izin ver. Sandığın gibi bir adam olmam, seni hak ettiğin şekilde sevmem için bana bir şans ver. Yaralarımıza tuz basmamak için birbirimizden köşe bucak kaçmak yerine geçmişimizle yüzleşip her şeyi arkamızda bırakmanın bir yolunu bulalım. Seni istiyorum, Celeste. Eski mutluluğumuza asla kavuşamasak, tüm çabalarımıza rağmen yalnızca ufakık bir kısmını elde edebilsek bile seni istiyorum.”

Elini göğsüme koyduğunda gülümsedim, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle cevabını bekledim. “Böylesi acıyı uzatmak olmayacak mı? Bazı şeyler ne yaparsan yap düzelmez, Zane.”

Başımı iki yana sallayıp elimi saçlarının arasına geçirdim. “Belki düzeltilmez ama kırık dökük parçalarımızla yepyeni bir şey inşa edebiliriz.”

Güzel karım titrek bir nefes alıp başını omzuma yasladı. Gözlerimi kapatarak kollarımı etrafına doladım, ona sıkıca sarıldığımda Celeste iç geçirdi.

Bu kez onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Doksan Üç

ZANE

“Yine aynı şey olacak,” dedi karım, bacaklarını kuma uzatarak. Elbisesinin eteğine kum dolmuştu. “Güvensizlik ve kıskançlık bir gecede uçup gitmeyecek.” Üç haftadır buradaydık, ikimiz de tüm sorumluluklarımızdan kaçıyor ve birbirimizden başka hiçbir şeyi umursamıyorduk. Büyükkannem ve Celeste’in büyükbabası emekliye ayrılmış olsalar da birkaç hafta bizsiz idare edebilirlerdi. Edemeseler de yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü önemsedığım tek şey yanımda oturan kadındı.

“Olsun o zaman,” dedim kendimden emin bir sesle. Kumlara uzanıp bir süre yıldızlara baktım, ardından başımı ona çevirdim. “Bana tekrar güvenmeyi öğrenene dek aynı şeyi tekrar tekrar yaşayalım. Tek isteğim senin de bana aynı hoşgörüyü göstermen, Celeste. İlk anki tepkim doğru olmazsa lütfen bana bir şans daha ver, acımın ötesini gör. Bana karşı sabırlı ol, Tanrıcıam. Bazen bana eskisi gibi güvenememeni haksızlık olarak göreceğim, bazen ben de sana tam anlamıyla güvenemediğim için sert çıkışlar yapacağım. Her şeyi öyle ya da böyle elime yüzüme bulaştırmaktan ya da bir şeyi yanlış anlayıp yine misilleme yapacağından korkmadığımı söylesem yalan olur.”

Celeste gözlerini kaçırdı, düşüncelere dalmış gibiydi. İlişkimizi yürütmek için çıktığımız bu yolda aramızda sayısız ko-

nuşma geçmişti ama neredeyse her gün tekrar ettiğimiz tek konu buydu. İkimiz de geçmişe detaylıca ele almış, birbirimize ne düşündüğümüzü, nasıl hissettiğimizi ve bunun bugünümüzü nasıl etkilediğini anlatmıştık. Olanları onun bakış açısından görmek, duyguları, korkuları ve gözünde onu haksız çıkaran gerçek arasındaki kopukluğu görmek durumu anlamama yardımcı oluyordu.

Beni tekrar incitmesinden korkup onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken onu gerçekten anlamayı, kendimi onun yerine koymayı başaramamıştım. Aynı hataya tekrar düşmeyecektim.

“Seni mutsuz etmek istemiyorum, Zane. En büyük korkum günün birinde geçmişe bakıp gitmeme izin vermiş olmayı dilemen. Seni bu evliliğe hapsederek yeni bir başlangıç yapma fırsatını elinden aldığımdan endişeleniyorum.”

Sırıtarak eline uzandım. Celeste de hemen uzanıp avucunu avucuma bırakınca onu yanıma çekip birbirimize bakacak şekilde kumların üzerine yatırdım. “O yeni başlangıcı seninle yapamayacağımı kim söylemiş?” dedim. “Şu an yaptığımız bu, değil mi? Senden başka kimseyi istemiyorum, hiç istemedim. Başından beri gözüm senden başkasını görmedi bile. On beş yaşımdan beri sana âşığım.”

Elini yüzüme yaklaştırıp avucunu kendime doğru çevirdim. Dudağımı bileğine bastırdığımda Celeste’in nefesi kesildi. “Sonsuza dek seni, sadece seni seveceğime yemin ederim. İyi günde de kötü günde de sana sadık, şefkatli ve sabırlı olacağım. Hayatımın her evresinde seni sevdim, Celeste ve sevmeye de devam edeceğim. Her gün, ne olursa olsun seni seçeceğim. Sana yemin ederim, benim güzel Cennetim.” Bileğinin iç kısmına tekrar bir öpücük kondurduğumda gözlerini gözlerimden ayırmadan keskin bir nefes aldı, kıyıyı döven dalgaların sesi havayı dolduruyordu. Her gün ona yeni, geçmişle lekelenmemiş yeminler ediyordum ve o da her birine yüzünü aydınlatan bir

gülümsemeyle karşılık veriyordu. Ilık esintide hafifçe uçuşan saçlarıyla nefes kesici görünüyordu.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsüme yasladım. Celeste boştaki elini uzatıp avucunu yanağıma koydu. “Seni seviyorum,” dedi. “Çok korkuyorum, Zane ama bunu, seni istiyorum.”

Ona gülümsedim, yıllardır ilk kez kendimi tam anlamıyla huzurlu hissediyordum. Hiçbir şey içinde bulunduğumuz anda, tepemizdeki yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında, ayaklarımın biraz ötesine çarpan dalgalarla kumlarda yatmak kadar doğru gelmemiştir. “O zaman sen de beni seç, Celeste. Her gün, tekrar tekrar, bazen ne kadar zor gelirse gelsin.”

“Seçeceğim,” dediğinde rahat bir nefes aldım. O da aynı şeyi hissediyor muydu acaba? Bu gece bir farklılık vardı. Tüm sorunlarımızı nihayet arkamızda bırakmış, sonu gelmeyen konuşmalarımızla ikimizin de içten içe umduğu şeyi başarmıştık sanki. “Seni seçeceğime ve sen istediğin müddetçe bunu yapmaya devam edeceğime yemin ederim.”

Karımı yanıma çekip elimi saçlarının arasına geçirerek onu öpmek için başımı eğdim. Bu gece dokunuşum çaresizlikle, tutmak için sabırsızlandığım sözlerle doluydu. Celeste’in de benden aşağı kalır yanı yoktu. “Tanrım, seni çok seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına. Celeste inleyerek kollarını boynuma doladı.

Kıkırdayarak elimi vücudundan aşağıya kaydırarak, bacağına kavrayıp belime attığımda karımdan tatlı mı tatlı bir gülümseme kopardım. Kahretsin, ona asla doymayacaktım. “Bak işte,” dedim yerlerimizi değiştirirken. Sırtı kumlarla buluştuğunda o seksi dudaklarından şaşkınlık dolu, alçak sesli bir nida kaçtı. “Bunun gibi anlar her şeye değer. Sürekli tartışsak da bana bahşedeceğin tek bir gülümseme o günü hayatımın en güzel günü yapmaya yeter.” Kumun üzerine dağılmış saçlarıyla bü-yüleyici görünüyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulup bir an

için onu izledim. Kalbim çocukluğumuzdan beri onundu ama ona her baktığımda gözüme daha güzel görünüyordu.

Bana eskisi gibi gülümsemesi, sadece benimle birlikteyken gözlerinde beliren o bakış ve dikkati dudaklarıma takıldığında verdiği o küçük nefes. “Seni seviyorum,” dedim bir kez daha, bir an kalbim ona beslediğim hisleri kaldırmayacak sandım. Gözlerimi kapatıp alnımı alnına yasladım, nefes alıp verişlerim hızlanmıştı. “İyi, kötü, aramızdaki her şeyi. Hepsini çok seviyorum, Celeste, sana dair her şeyi.”

“Zane,” diye fısıldadı dudaklarıma, buna karşı koyamadığımı biliyordu. “Ben seni daha çok seviyorum.”

Kıkırdarak geri çekilip ona baktım. “Mümkün değil,” diye mırıldandım. O kahverengi ve kehribar tonlarındaki gözlerine baktım, ardından bakışlarımın aşağıya kaymasına izin verdim. “Öptüğüm tek kadın olduğunu biliyor muydun? Senden başka kimseyi istemedim, Celeste. Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Senden başka kimse olmadı, olmayacak. Aşkı tattığım andan beri sadece sen varsın.”

Altımdaki vücudu gerildi, yüzünde bana inanıp inanmamak arasında kalmış gibi çelişkili bir ifade belirdi. “Ama Hawaii’deyken,” diye söze başladı, sesi giderek alçaldı. Yine güvensizlikleriyle mücadele ediyordu, anlaştığımız gibi doğru sözcükleri bulmak için duraksamasını ve gözlerindeki parıltının sönmesini izledim.

“Sana yatağımı paylaştığım her kadının onu becermeme doyamadığını söylemiştim. Seni incitmek için öylesine söylediğim bir şeydi, gerçi bir düşündüm de yalan sayılmaz. Sadece yatağımı paylaştığım tek kadının sen olduğun kısmını kendime saklamıştım. Geçmişte beni baştan çıkarmadan yatağa giremediğini ikimiz de biliyoruz.”

Celeste’in dudakları aralandı, gözlerinde keyif ve şaşkınlık parıltıları belirdi. “Seni hiç baştan çıkarmadım bir kere!” diye sitem etti alaycı bir tavırla.

“Öyle mi? Göğsünün baştan çıkarıcı bir şekilde inip kal-karak benimkine sürtünmesi ne o zaman?”

Gülümsemesini bastırarak başını iki yana salladı. “Nefes almak, Zane.”

“Hadi oradan. Gayet de beni baştan çıkarıyorsun.”

“Peki, Ef-Zane. Sen asıl ayak bileklerimi görene dek bekle, o zaman cidden aklını kaçıracaksın.”

Onunla birlikte güldüm, bu hâline doyamıyordum. “Öyle mi? Bir an önce göstermen gerek o hâlde.”

Dudaklarımızı birleştirdiğimde Celeste tırnaklarını kafa derime batırıp ağzını benim için araladı, dili ânında benimkine dolandı. Bacağını belime dolayarak boğazımdan bir inilti kopardı ama aklımı başımdan asıl alan kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirmesi oldu. “Cennetim,” diye fısıldadım nefeslerimin arasından.

Kirpiklerinin ardından gözlerimin içine bakarak elini ti-şörtümün altına kaydırıldı. Sessiz emrine derhâl itaat ederek doğruldum ve tişörtümü çıkarıp bir kenara attım. Kumaş kum-ların arasına düştüğünde Celeste’in nefesi kesildi, tepkisi kal-bimi tekletti. Ona hiç bu kadar âşık olduğumu sanmıyordum.

Karım baka kıskırtıcı bakışlar atarak elbisesinin eteğine uzandı, kumaşı yukarı sıyrmasını büyülenmiş gibi izledim. Ay ışığının, tepemizdeki binlerce yıldızın altında tek kelimeyle nefes kesici görünüyordu. Saçları ılık esintiyle dalgalanıyordu. Parmaklarımı külotuna geçirdiğimde bana gülümsedi.

“Benim olduğuna inanamıyorum,” diye mırıldandım dü-şünmeden.

Ben kumaşı bacaklarından aşağı kaydırırken Celeste’in gülümsemesi genişledi. Bu gece yavaş ve özenli olmaya karar-lıyım. Onu soymayı bitirdiğim an baksırımı sabırsızca çekiş-tirmeye başlayınca sııttım. Beni bu kadar istemesinden asla bıkmayacaktım.

“Hep senindim,” dedi bacaklarının arasına yerleştikimde, rüzgâr tenimizi okşuyordu. “Benim için de senden başkası olmadı, Zane.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

Başını aşağı yukarı salladı, tatlı bir gülümsemeyle bir elini göğsümde gezdirirken ötekini saçlarımin arasına kaydırđı. “Sadece sen,” diye fısıldayıp aletimi girişine hizaladı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım, emin olmam gerekiyordu. “Başka bir adamla nişanlıydın,” diye fısıldadım, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Celeste başıyla onaylayıp kalçasını hareket ettirerek beni hafifçe içine aldı. “Öptüğüm tek erkek sensin, Zane. Bana böyle dokunan tek kişisin.”

Kesik nefeslerimle kalçamı biraz daha derine ittim, ona duyduğum bu ihtiyaç akıl almazdı. “Benim,” diye fısıldadım, gözlerimi bir an için kapatarak.

“Senin,” diye mırıldandı Celeste kendinden geçmişçesine. Daha fazla dayanamayıp tamamen içine girdim. Etrafımdaki hissi muhteşemdi, bu gece tüm duygularım zirvedeydi. Ne yaparsam yapayım ona yeterince yakın olamıyor gibiydim.

Celeste inleyerek bacaklarını belime doladı, başı geriye düştü. Beni çıldırtıyordu. “Şu hâline bak,” diye mırıldandım, aklımı gerçekten başımdan almıştı. “Kocan için nasıl da inliyorsun. Aletimi nasıl da güzel içine alıyorsun, Celeste.”

Ağır ağır hareket etmeye başladığımda, “Tanrım,” diye fısıldadı. Hiç bu kadar yakın olduğumuzu, tek vücut olduğumuzu hissetmemiştim. Bunu ne kadar özlediğimin farkında bile değildim.

“Çok güzelsin, Celeste. Sana *karım* diyebildiğime hâlâ inanamadığımı biliyor musun? Dünyanın en şanslı adamı olmalıyım.”

Gülümseyerek dudaklarımızı buluşturdu. “Onu bilmem. Ama benim dünyadaki en şanslı kadın olduğum kesin çünkü hâlâ benim olduğunu söyleyebiliyorum.”

“Her zaman senin olacağım,” dedim. Elimi vücudundan aşağı kaydırıp kalçasında durdum. Neredeyse tamamen içinden çıktığımda enfes sızlanışı kulaklarımı doldurdu. Onu fazla bekletmeden sevdiğini bildiğim şekilde tek hamlede tekrar içine gömüldüm, ona asla doyamayacaktım.

Aradan on yıl geçse de onu hâlâ her şeyden çok sevecektim.

Doksan Dört

ZANE

Anne babasının evinin önüne yanaştığımızda Celeste bana dönüp o sevimli yavru köpek bakışlarını attı. “İçeri girmek istemiyorum, bebeğim. Tüm günü seninle yatakta geçirmek istiyorum,” dedi en tatlı sesiyle.

Dudağımı dişleyerek karıma döndüm, istediğini yapıp gerisin geri eve dönmek için kendimi zor tutuyordum. Geçtiğimiz iki hafta kalbimi sızlatacak kadar güzel geçmişti. Aramızdaki duvarlar yıkıldığından beri ikimiz de temkinli bir umut ve içimize sığmayan bir sevgiyle doluyduk. Ada her şeyi değiştirmişti. Artık geçmişten kaçmıyorduk, ona kucak açıyor ve arkamızda bırakmaya çalışıyorduk. Olanları değiştiremezdik ama bizi kontrol edip etmeyeceğine, eylemlerimizi belirleyip belirlemeyeceğine izin vermemek bizim elimizdeydi.

Travmayı atlatmak kolay değildi ancak başladığımız çift terapisinin hiç ummadığımız kadar faydasını görmüştük. Karımı herkesten iyi tanıdığımı biliyordum ama ona dair anlamadığımı pek çok şey olduğunu giderek daha net görüyordum. Haksızlığa uğradığım düşüncesine öyle kapılmıştım ki neyin onu bunları yapmaya ittiğini, aslında sandığımız kadar tanımadığımız bir kadın için hâlâ yas tuttuğumuzu fark etmemiştim.

“*Cennetim*,” dedim sert bir tonla. “Zaten kaçırdığım yemek dersleri yüzünden annen benden nefret ediyor. Ölmemi mi istiyorsun?”

İç geçirerek bana uzandı, yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarımızı buluştururken dokunuşu nazikti. “Ama beni eve götürürsen kucağından inmem,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Böylesi bütün gün annemin emirlerini yerine getirmekten daha eğlenceli değil mi?”

İnleyerek onu tekrar öptüm, irademi fena hâlde zorluyordu. Hep hayatımda olsa da son zamanlarda Celeste’i yeniden keşfediyormuşum gibi hissediyordum. Belki de onu yeniden kaybetme tehlikesiyle yüzleşene dek ona kendimi gerçekten açmamıştım. Onu özel adama götürmek ikimiz için de bir dönüm noktası olmuştu, aramızdaki mesafe günbegün kapanıyordu.

Geri çekildiğimde hakarete uğramış gibi şaşkın bir nefes verdi, dudaklarını büktüğünde kalbim tekledi. “*Zane*,” diye sızlandı.

Kıkırdayarak enfes dudaklarına son bir öpücük kondurdum. “Olmaz,” dedim. “Annenin ne kadar korkutucu biri olduğunun farkında değilsin.”

Arabadan indiğimde bıkkınlıkla inledi, yolcu tarafına dolayıp ona elimi uzattığımda dik dik suratıma baktı. Kahretsin, çok tatlıydı. Parmaklarımızı kenetleyip onu ön kapıya doğru sürüklerken bana sokulması hoşuma gitti.

“Kimleri görüyorum?” dedi Clara mutfığa girdiğimizde. Bakışları ellerimize kaydı ve bana sırtıttı. Bazen bana öyle gururlu gözlerle bakıyordu ki beni çoktan tekrar aralarına kabul ettiklerini hissediyordum. Harrison Developments’a yaptıklarım yüzünden beni affedecek mi emin değildim ama bunun konusunu hiç açmamıştı bile. Geçmişe dair söylediği tek şey beni özlediği ve Celeste’le yeniden kavuştuğumuza sevindiği olmuştu.

“Bugün için aklımda ratatouille vardı. Ne dersin, Zane?”

Celeste iç geçirerek kolunu belime doladı, bana yaslandı. “Farkında mısın bilmiyorum ama ben de buradayım. Neden hep Zane’in fikri soruluyor?”

Clara kızına bön bön baktı. “Çünkü yemek yapmayı bilen o. Onca yıldır ders yapıyoruz ama hâlâ dibini tutturmadan sahanda yumurta bile yapamıyorsun.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Celeste bana gözlerini kıstı. Şakağına bir öpücük kondurarak, “Başka konularda yeteneklisin,” dedim hemen. Hafta sonları bana kahvaltı hazırlamaya başlamıştı ama her seferinde en az bir yemeği yakıyordu. Bunu dillendirmeden benim için hazırladığı her şeyi gülümseyerek mideye indiriyordum ancak güzel karım... eh, aşçı olmak için doğmamıştı.

Clara beni başıyla onayladı. “Aynen öyle. Bahçeden sebze toplamakta üzerine yok mesela,” dedi alaycı bir şefkatle. “Neden yeteneğini hemen konuşturamıyorsun, tatlım?”

Güzel karım dudak bükerek arkasını döndü ve ayaklarını yere vura vura dışarı çıktı, hâline gülerek onu takip ettim. Bazı günler çabalarımızın nafile olduğundan endişeleniyordum fakat sonra bunun gibi bir gün yaşıyorduk ve her şeye değdiğini düşünüyordum.

Celeste omzunun üzerinden bana baktı, bakışları vücudumda, üzerimdeki kot pantolon ve siyah tişörtte ağır ağır gezindi. Ardından sırtıp başını aşağı yukarı sallayarak, “Bunu kesin çalışıyorum,” dedi. Bir kahkaha patlatarak onu evin pencerelerinden uzağa, kulübenin arkasına çektim.

“Zaten tişörtlerimden oluşan kocaman bir koleksiyonun yok mu, Cennetim? Üzerimdekini ne yapacaksın?”

Avucunu göğsüme koyup başını kaldırarak bana baktı. “Şeytani bir planım var,” diye yanıtladı. Elini kumaşın altına kaydırmasıyla karın kaslarım gerilince dudakları ağır ağır bir sırtışıla kıvrıldı. “Hepsini çalarsam giyecek hiçbir şeyin kal-

mayacak ve sonsuza dek yatağımızda çıplak vaziyette kalmaya mahkûm olacaksın.”

Tekrar kahkaha attım, saf neşe her bir zerremi ele geçirdi. “Kahretsin,” diye mırıldandım, alnımı alnına yaslayarak. “Seni seviyorum.”

Bu sözleri duymaya alışkın değilmiş gibi keskin bir nefes aldı ve dudaklarıma yapıştı. İnleyerek elimi saçlarının arasına geçirdim; bana doyamıyormuş gibi vücudunu benimkine bastırması, dudaklarımı aralayıp öpücüğümüzü derinleştirmesi her yanıma karıncalandırdı.

Elleri vücudumda gezindi ve kot pantolonumun düğmesini açıp parmaklarını baksırımın içine daldırdığında bu kez keskin bir nefes alan ben oldum. “Deli kız,” diye fısıldadım dudaklarına, onu kucağıma alıp kulübenin duvarına yasladım.

Celeste bacaklarını belime dolayıp kalçalarını yuvarlayarak beni kışkırttı. Aletimi kavrayıp sıkarak, “Bil diye söylüyorum,” diye mırıldandı. “Beni eve götürseydin şu an yatakta, içimde olurdun.”

Alt dudağını onu cezalandırırçasına ısırdım, o da buna karşılık elini saçlarımin arasına daldırıp tırnaklarını saç derime batırdı. “Benim için sessiz olabilir misin?” diye sordum ve aramıza uzanıp elbisesini yolumdan çekerek külotunun ipeksi kumaşının üzerinden kadınlığını okşadım. “Uslu bir kız olup sesini çıkarmayacağına söz verirsen seni buracıkta beceririm.”

Gözleri karardı. “Söz,” dedi yalvarırçasına. “Çok uslu olacağım, Zane.”

Sırıtarak külotunu kenara ittim, alnım hâlâ alnına yaslıydı. Celeste de aletimi girişine hizaladı. İçine girmemle nefesim kesildi, karım sessiz kalmak için dudağını ısırsa da yumuşak bir inilti ağzından kaçırverdi. O kadar ateşliydi ki aklımı çıkaracaktım.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp boylu boyunca içine gömüldüm, Celeste’in başı geriye düştü, gözleri tekrar benimkilerle

buluşurken dudakları aralandı. “Nefes kesicisin, Tanrıçam,” diye fısıldadım yavaşça hareket etmeye başlarken.

“Seni seviyorum, Zane,” diye mırıldandığında boşalacağımı sandım. Bana bunları söylerken gözlerime bakması bana kendimi çok güçlü hissettiriyordu. Gözlerinde bu denli sarsılmaz duygular görmek her şeye rağmen bize inanmak istememe neden oluyordu.

“Dokun kendine,” dedim ve güzel karım hemen söylediğimi yaparak bir elini aramıza götürdü, öteki eliyle ensemini daha sıkı kavradı.

Onu izlerken inlememek için dudağımı sertçe ısırdım, ebeveynlerinin kulübesinin yanında onu becerdiğim yetmiyormuş gibi bir de kendini parmaklıyordu. “Boşalmak üzereyim,” diye inledi, sesi biraz fazla yüksek çıktı.

Dudaklarına yapışıp onu öptüm, kasları etrafımda tekrar tekrar kasılırken her iniltisini yuttum. Beni de peşinden sürüklerken homurdandım, nefeslerim kesik kesikti. “Siktir,” diye fısıldadım. “İnanılmaz bir kadınsınız, Bayan Windsor.”

Celeste kıkırdadı, öteki kolunu da boynuma koyarak geriye yaslandı. Göz göze geldik ve yüzüne yayılan tatlı gülümseme kalbimi tekletti. “İyi olacağız, değil mi?”

Alnımı alnına yaslayıp titrek bir nefes aldım. “Evet. Hiç şüphem yok, Celeste,” diye fısıldadım.

Doksan Beş

CELESTE

Koltuğumda arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturunarak gözlerimi kısıtım. Zane sabahtan beri telefonuna bakıp bakıp sırtıyor, biraz da gizemli davranıyordu. Bu hâli hiç hoşuma gitmese de yine en kötüsünü düşünüp ona çıkışmak yerine sabırlı olmaya çalışıyordum.

Bazı huylarımızı kontrol altına almamız aylar ve sayısız evlilik terapisi seansı sürmüştü. Yine de zaman zaman aynı tepkilerin gün yüzüne çıktığını hissettiğim anlar oluyordu. Bu da o anlardan biriydi.

Ayağa kalkıp, “Zane,” dedim sertçe. Öne doğru eğilerek avuçlarımı masama koydum, sabahtan beri bastırmaya çalıştığım öfkem özgür kalmıştı. “Tuhaf davranıyorsun ve bu, hiç hoşuma gitmiyor. Benden ne saklıyorsun?”

Kafasını kaldırıp telefonunu cebine koydu, yüzündeki hayranlık karşısında omuzlarım ânında gevşeyiverdi. “Cennetim,” dedi gülümseyerek. “Ne yazık ki bir şey söyleyemem. Sürpriz.”

Onu şöyle bir süzerken bana sırttı, bakışları sevgi doluydu. Bana böyle baktığında tüm şüphelerim uçup gidiyordu. İç geçirerek yerime geri otursam da ona dik dik bakmaktan geri durmadım. Zane buna karşılık güldü. Ben işime o da telefonuna sırtıtmaya geri döndü fakat bu kez bunun sinirimi bozmasına

izin vermedim. Zamanla ona güvenmek kolaylaşmıştı, ne zaman kafamda bir şüphe belirse yanıldığımı fark etmeme izin veriyordu. Sabrı sonsuz gibiydi.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi aniden, sesi duygu yüklüydü. “Birkaç ay önce olsa tepeme dikilip telefonuma bakmak isterdin ve ikimiz de gerilirdik.”

Ona döndüm, kalbim sıcacık oldu. “Ben de seninle gurur duyuyorum,” dedim samimiyetle. Adadan dönerken bile bunu başarabileceğimize pek ikna olmuş sayılmazdım fakat ikimiz de çaba göstermiştik ve artık Zane’in haklı olduğunu görebiliyordum. Daha önce gerçekten çabalamamıştık, adada ve döndüğümüzden beri olduğu gibi değil.

Zane’in işimizle ilgili sorularımdan gerilmeyi bırakması haftalar almıştı fakat bunu birkaç ay önce aşmasıyla bana istersem ona karşı kullanabileceğim her türlü veriye erişim izni vermişti. Küçük adımlarla, el ele ilerliyorduk ve yolculuğumuz kolay olmasa bile her saniyesine değerci. Şu anki mutluluğumuz geçmiştekenden çok daha büyüktü çünkü bu seferki tüm zorluklara, onları birbirine düşman etmesi gereken geçmişlerine rağmen bir arada kalmayı seçen iki insan arasında filizlenmişti. Ne olursa olsun birbirini seçmeyi, birbirini yeniden tanımayı ve asla pes etmemeyi öğrenmiş iki insan arasında. Dahası, bu yepyeni mutluluk beraberinde sarsılmaz bir aşk da getirmişti.

Zane mutlu mutlu iç geçirip bana hülyalı bir bakış attıktan sonra tekrar telefonuna döndü. Başımı iki yana sallayarak ne işler karıştırdığını düşünmek yerine üzerinde çalıştığımız projemize odaklanmaya çalıştım. Ne var ki ofisimizin kapısı açılınca dikkatim dağıldı. Sierra ve Raven’in içeri dalıp doğruca yanıma gelmesini çatık kaşlarımla izledim, kafam karışmıştı.

Raven yakında yeni bir koleksiyon çıkaracaktı, Sierra ise Windsor Gayrimenkul için büyük bir arazi alma süreciyle boğuşuyordu. İkisinin de işi o kadar başından aşkındı ki bu ayki

poker gecesi karşıtları buluşmamızı ertelemek zorunda kalmıştık. Bu görülmedik bir şeydi.

“Celeste,” diye sızlandı Sierra, elini önüme uzatarak. “Tırnağım kırıldı.” Söz konusu tırnağa bakıp kaşlarımı kaldırdım. Kırık falan göremiyordum, daha çok tırnak makasıyla kesilmiş gibiydi. “Sabahtan beri sinirimi bozuyordu. Sonra Raven defileden önce tırnaklarını yaptıracığından bahsedince ona katılıyım bari dedim. Daha sonra da madem gidiyoruz Celeste’i de peşimizden sürükleyelim diye düşündüm. Çok beğendiğimiz yeni bir salon bulduk.”

Raven arkadaşını başıyla onaylayıp elini uzattı. “Tırnaklarını kendin yapmayı seviyorsun biliyorum ama şu bahsettiğimiz salon harika süslemeler yapıyor. Bence bayılacaksın.”

Elini tuttuğumda parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Çalışmam gerek,” dedim, kafam hâlâ allak bullaktı. “Öylece... çıkıp gidemem.”

Raven omzunun üzerinden Zane’e bakıp tek kaşını kaldırdı, kocamın ağzı ânında kulaklarına vardı. “Hiç bana bakma. O da bu şirketin CEO’su. Canı ne isterse yapabilir. Karımın işine karışmam.”

Raven onu başıyla onaylayarak beni yerimden kaldırdı. “Bak, bize katılmaktan daha iyi bir işin yokmuş,” dedi elini belime koyarak.

Pes edip iç geçirerek telefonumu aldım ve şoförümü aradım. Sierra ve Raven kafalarına bir şey koyduğunda hiçbir şey onları yollarından döndüremezdi. “Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Sierra ne zaman heyecanlansa yaptığı gibi yerinde hafifçe zıpladı, bunu son derece sevimli bulsam da başımı iki yana salladım. Raven daha fazla vakit kaybetmeden beni ofisten dışarı sürükledi, heyecan bakımından onun da Sierra’dan aşağı yanı yoktu. “Ee, ne oluyor?” diye sordum asansöre biner binmez.

Sierra bir an için paniklese de Raven sakince tek kaşını kaldırdı. “Nasıl yani?”

Bakışlarımı ikisi arasında gezdirip gözlerimi kıstım. “Siz... iyi bir haber falan mı aldınız? Biraz fazla heyecanlı gibisiniz.”

Birbirlerine dönüp aynı anda başlarını iki yana salladılar. “Hayır,” dedi Sierra. “Sadece işi asıp birlikte vakit geçireceğimize seviniyoruz. Zane’le yapışık ikiz gibi gezip duruyorsunuz ve bu aralar beni boşlamanız çok sinirimi bozuyor. Zane’in gitmeme izin vermediği o aptal adadan döndüğünüzden beri beni hiç sevmiyorsunuz sanki.”

Kahkahamı bastırıp kolumu Sierra’nın omzuna attım. Bir umut bana destek olur diye Raven’a baktım ama onun da aynı ölçüde sitemli olduğunu gördüm. Sierra’yı başıyla onaylayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aynen öyle,” dedi, yanakları al aldı. “Faye’in tüm konserlerine gittin ama benim defilelerimden sadece birine katıldın. Belli ki beni de artık sevmiyorsun.”

Bu kez kendimi tutmayıp güldüm. “İyi, tamam. Günün geri kalanında sizinim, oldu mu? Bu, sizi ne kadar sevdiğimi kanıtlamaya yeter mi?”

İkisi de zaferle sırtırken tuzaklarına düştüğümü fark ettim. “Harika,” dedi Raven asansörden çıkarken. “Çünkü sana ellerimle bir tırnak tasarımı çizdim ve spayla kuaförden randevu aldım.”

Başımı hafifçe yana eğerek şoförümün binanın önene çektiği arabama yürümesini izledim. Benim için tırnak mı tasarlamıştı? Ne ara? Hani bu anlık gelişen bir plandı?

Doksan Altı

CELESTE

Evin ön kapısına yürürken tırnaklarıma bakıp gülümsedim, Raven mercan, kırmızı ve pembe tonlarında güllerle bezeli, Zane'in bahçesini anımsatan bir tasarım yapmıştı. Son derece zarif ve karmaşıktı. Başta direnmiş olsam da kızların ofisi basıp beni kaçırdığına seviniyordum. Paylaştığımız şampanya, yaptırdığımız masajlar ve kuaförün saçıma çektiği föne kadar her şey mükemmeldi. Kızlar beni rahatlamaya zorlayana kadar ne kadar gergin olduğumun farkında bile değildim. Eh, muhtemelen bunu tam da bu yüzden yapmışlardı, iyi anlamda olsa bile hayatım son zamanlarda çok yoğundu.

Kapıdan içeri girdiğimde kaşlarım çatıldı, gözüm yerdeki kırmızı güllere takıldı. Aralarına dizilmiş mumlar bir yol oluşturuyordu. *Zane*. Bahsettiği sürpriz buydu herhâlde. İyi de neden böyle bir şeye kalkışmıştı. Doğum günüm geçmişti.

Nabzım hızlanmaya başladı, güllerin arasına serpiştirilmiş minik oje şişelerini fark edince ağzım kulaklarıma vardı. İçlerinden birini elime aldım ve göz alıcı mercan tonunun adının *Cennetim* olduğunu fark edince bir kahkaha patlattım. Zane bunları bana özel mi yaptırmıştı? Ne oluyordu?

Bir adım daha ilerledim, bakışlarım bir o yana bir bu yana kayıyor, elime aldığım her şişeyle kalbim tekliyordu. Kır-

mızı renkli bir tanesinin adı *Bayan Windsor*, şeftali tonlarında olanı *Zane'in Tanrıçası*, bordonunkiye *Zane'in Karısı*'ydi. Neden gözüme bu kadar tanıdık geldiklerini fark edince kaşlarım çatıldı, bunlar tırnakçımın parmaklarımdaki güller için kullandığı renkleri.

Yolu takip ederek botanik bahçesine girip gül bahçesine ilerlerken üzerimde tuhaf bir gerginlik vardı. Etraf yıldızlı gökyüzünü aratmayacak kadar çok sayıda peri ışıklarıyla süslenmişti. İçerisi her zamankinden daha büyüleyici görünüyordu ama nedenini hâlâ anlayamıyordum. Biricik kocam bu gece için ne planlıyordu?

Uzaklardan hafif bir piyano sesi geliyordu, kalbimde filizlenen umutla melodinin geldiği yöne doğru ilerledim. Zane'in beni ilk kez öptüğü yerde durduğunu fark edince duraksadım, eskiden boş olan yerde şimdi güzel bir çardak yükseliyor, direklerine güller dolanıyordu. Zane'in yüzünde gergin bir gülümseme vardı, üzerindeki smokini görünce nefesim kesildi.

Ona yaklaşırken titremeye başladım, gülümsemesi gözlerimi yaşarttı. "Zane?" diye fısıldadım.

Elini uzatıp saçımın bir tutamını yüzümden çekerken onun da titrediğini fark ettim. Bakışları bir süre yüzümden gezindi, ardından yavaşça önümde tek dizinin üzerine çöktü. Cebinden Laurier logolu bir kutu çıkardığında şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm. *Ne oluyor?* Bu gerçek olamaz.

Zane ifademe sırtarak kutuyu açtı ve bir gülü andıracak şekilde kesilmiş elmasla bezeli yüzüğü ortaya çıkardı. "Aman Tanrım," diye fısıldadığımda kıkırdadı.

"Celeste," dedi, gözlerindeki muzır ışıltılara rağmen birden ciddileşerek. "Üç yaşımızdayken o tatlı saç örgülerinle sınıfa girdiğinden beri tüm dünyam senin etrafında dönüyor. O gün gerçek bir prenses olduğunu düşünmüştüm ama sonradan bir büyücü olduğunu anladım, beni o günden beri etkisi altına alan bir büyücü."

Güldüm, o da bana sırıttı. “Bugün olduğum adamı sana borçluyum, Celeste. Kendimi bildim bileli beni hep daha iyisini yapmaya ittin. İyi günümüzde de kötü günümüzde de değişmeyen tek şey *sendin*. Birlikte büyürken bana sevginin ne olduğunu öğreten sendin. Sanırım sana âşık olduğumu on beş yaşında, Tommy sana çıkma teklifi ettiğinde fark ettim.”

Suratı aniden asılınca gülmek için kendimi zor tuttum. Buna hâlâ sinirlendiğine inanamıyordum. “Sanırım hayatımda kimseyi onun kadar hızlı sabote etmemiştim. Aradan birkaç saat bile geçmeden babası telefonda bizi gücendirecek ne yaptığını öğrenmek için kendini parçalıyordu. Bana yaptığın şey bu işte. Beni hem olabilecek en iyi hem de en kötü şekilde deli ediyorsun.”

Kıkırdamaktan kendimi alamadım, çıkan neşeli ses onu da güldürdü. “Üniversiteye gittiğinde sensiz yaşayamayacağımı anladım, yokluğunda hayatımın hiçbir anlamı yoktu. Ezeli düşmanım aniden gitmişti ve döndüğünde onunla şansımı denemek zorunda olduğumu biliyordum. O şans bana bahsettiğin için hâlâ talihime şükrediyorum, Cennetim. O zamanlar seni sevdiğimi sanıyordum ama sonrasında yaşanan her şey bana gerçek sevginin ne olduğunu öğretti. Bir zamanlar sandığımın aksine bir ilişkinin her zaman dört dörtlük olmadığını gördüm. Birlikte atılan kahkahalar, aramızdaki şakalar, pişirdiğimiz yemekler, çiçekler, sonu gelmeyen sohbetler ve özürler olduğunu öğrendim. Biriyle birlikte olmanın sabır, nezaket ama hepsinden de öte ne kadar zor olursa olsun tekrar tekrar onu seçmek olduğunu öğrendim.”

Bir anlığına dudağını dişledi, gerginliği yüzünden okunuyordu. Titrek bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. “Seninle her şeyi istiyorum, Cennetim. Kaçırdığımız, bizim olması gereken her şeyi. Pastamıza kadar planladığımız her şeyi gerçeğe dönüştürmek istiyorum. İzin verirsen kendi yeminimi yazmak, yüzünde bir gülümsemeyle mihraba, bana yürümeni izlemek

istiyorum. Benimle evlenir misin, Celeste? Mecbur olduğun için değil, bu kez sadece istediğin için.”

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak onu başımla onayladım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Evet,” dedim bir çırpıda. “Seninle evlenmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok, Zane.”

Yüzüğümü parmağıma takarken rahat bir nefes verdi. Yüzüme bir gülümseme yayıldı, zaten evli olmamıza rağmen bu kadar gerilmesine anlam veremedim.

Zane ayağa kalkıp bana sırtıttı, tuttuğu elimi dudaklarına götürerek bileğimin içini öperken gözleri gururla parıldadı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni çok mutlu edeceğim, Celeste. Sana olması gerektiği gibi bir nişanlılık ve evlilik yaşatmak için sabırsızlanıyorum.”

Yüzünü avuçlarımdan arasına alırken alnını benimkine yasladı. “Ben seni daha çok seviyorum, Zane. Zaten beni çok mutlu ediyorsun. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sen yanımda ol yeter. İhtiyacım olan, sonsuza dek ihtiyacım olacak tek şey sensin.

Dudaklarımızı buluşturdu ve beni diğer hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi tutkuyla, yavaş yavaş öptü. Üzerimize gül yaprakları yağarken geriye çekildim ve ailelerimizin bize katıldığını gördüm, hepsi yaprakları havaya atıyordu.

Zane gülerek beni kendine çekti ve kulağıma eğildi. “Sana evlenme teklifi edeceğimi öğrendiklerinde hepsi bunun bir parçası olmak istedi. Onlara hayır demeye gönlüm el vermedi. Evlenmemiz için iznini istediğimde baban ağladı, planlarımdan bahsettiğimde kardeşlerim de fena duygusala bağladı. Kızlar... eh, ne desem hafif kaçır. Faye teklifim sırasında piyano çalmakta ısrar etti, Sierra ve Raven da saçının ve tırnaklarının mükemmel olmasını kendilerine görev edindi. Val ise özel ojelelerini üreten firmayı bulup satın aldı.”

Herkes bizi tebrik ederken Zane'e sokuldum, gözlerim bizi gururlu gözlerle izleyen Lex'e, sonra da ondan farksız Archer'a takıldı. Zane'le ilk evlendiğimde kendimi bizi seven ve birlikte mutlu olmamızı isteyen insanlarla çevrili vaziyette bulacağım aklımın ucundan geçmezdi. En büyük hayallerim gerçek olmuştu. Başardığımıza inanamıyordum.

Doksan Yedi

ZANE

Arabayla büyükannemin evine giderken Celeste yüzüğüne bakıp sırttı, ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Bugün hangi ojeyi sürdüğünü sormama bile gerek yoktu: *Zane'in Tanrıçası*. “Yüzüğünle ilgili sana söylemediğim bir şey var.”

Evin önüne yanaşırken karım başını yüzüğünden kaldırdı, kaşı soru sorarcasına havalandı. “Öyle mi?”

Ona dönerken nabzım hızlandı, yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. “Yıllardır bendeydi. Yıllar önce sana bu yüzükle evlenme teklifi etmeyi planlamıştım. Atmaya gönlüm el vermedi. İçten içe günün birinde ait olduğu yeri, senin parmağını bulacağını umuyordum sanırım. Elması gül şeklinde çünkü sana hep gül bahçemin karım için olduğunu söylemiştim.”

Gülümseyerek elini bacağıma koydu, gözleri hissettiğim müthiş mutluluğun aynısıyla doluydu. Ona evlenme teklifi ederken daha iyiye gidemeyeceğimizi düşünüyordum ama yanılmıştım. Geçtiğimiz birkaç haftada iyice yakınlaşmıştık, aramızdaki bağ artık hiç olmadığı kadar güçlüydü.

“Seni seviyorum,” dedi Celeste, sonra gözleri yine yüzüğüne kaydı. “O kadar güzel ki. Bakmadan duramıyorum.”

Elini tutup bileğinin içini öptüm, ona duyduğum sevgi kalbime fazla geliyordu. Bunca yıl sonra başardığımıza hâlâ

inanamıyordum. “Gül bahçesinde evlenmeye ne dersin? Orası artık senin ama kapılarını bir günlüğüne konuklarımıza da açabiliriz belki?”

Celeste parmaklarımızı kenetleyip ellerimizi göğsüne götürdü, yüzü aydınlandı. “Harika olur!” Bakışları yüzümde gezindi. “Biliyor muydun? Gül bahçesinde evlenmeyi istediğimi yani?”

Başımı iki yana sallayarak buklelerinden birine uzandım. “Hayır, Cennetim ama hep aynı şeyi düşünüyoruz, ben istiyorsam sen de istiyorsundur diye düşündüm.”

Beni başıyla onayladı, avucumu yanağına koyduğumda başını elime doğru eğdi. “Botanik bahçesini, özellikle de gülleri ne kadar önemseydiğini bildiğimden sormak istemedim. Kendini rahat hissetmeyeceğin bir şey yapma diye.”

Tanrım, onu çok seviyordum. “Seni ilk kez orada öptüm, yani mükemmel bir nostalji. Ailemle o duvarların arasında biriktirdiğim çok özel anılar da çabası. Onlar da yanımızdaymış gibi olur. Daha iyi bir yer düşünemiyorum.”

Başını aşağı yukarı sallayıp beni öpmek için eğildi, dokunuşu yavaş ve arzu doluydu. İç geçirerek elimi saçlarının arasına kaydırdım. “Yemeği boş mu versek?”

Celeste gülerek başını iki yana salladı. “Olmaz. Büyükanen bir duyuru yapacakmış, hepimizin orada olmasını istiyor.”

Geri çekilip bana azarlayıcı bir bakış attığında homurdandım. “İyi,” diye söylendim ve inip kapısını açmak için arabanın etrafından dolaştım. Celeste elimi tutup beni içeri sürükledi, sonra ağır misafirlerimiz için kullandığımız salonda toplanmış kızları görür görmez beni bırakıverdi.

“Alışırın,” dedi Ares iç geçirerek.

“Neye alışırım?”

Dion başını bikkınca iki yana sallayarak yanımıza geldi. “Karılarımızın birbirleri için bizi dımdızlak ortada bırakmasına.”

Luca da ona katılırcasına başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri Val'in üzerindeydi. "Geçen gün Val'i Sierra'nın evinden zorla dışarı sürüklemek zorunda kaldım çünkü şişenin dibini gördükten sonra aniden geceyi birlikte geçirmeye karar vermişlerdi. Birbirlerine gidip gelmelerine lafım yok ama kimse karımı bir geceliğine bile olsa çalamaz."

Onlara gülümsemekle yetindim, Celeste'in ailemle sohbet etmesini izlemeye dalmıştım. Hepsinin yüzünde kocaman gülümsemeler vardı. "Benim için sorun değil," dedim kardeşlerime, sözlerimde ciddiydim. Bulunduğumuz noktaya gelmek için büyük mücadele vermiştik ve bunu asla aklımdan çıkarmayacaktım.

Lex içeri girdi ve bizi başıyla selamladıktan sonra kızların yanına gitti. Neden toplandığımızı hepimiz biliyorduk ama Lex şaşırtıcı derece rahat görünüyordu. Celeste'in saçlarını karıştırıp dirseğini Faye'in omzuna koymasını, buna karşılık ikisinin de nefret dolu bakışlarına maruz kalıp Raven'dan azar yemesini izledim. Sierra ayağına basınca hemen geriye kaçtı. Hiç değilse Val'e bulaşmaması gerektiğini öğrenmişti.

Büyükannem içeri girince hafifçe gerildi ve kızlar dağılıp kocalarının yanlarına geçti. Celeste'in de yanımdaki yerini almasıyla hepimiz minik birer birlik gibi toplandık, Sierra ve Lex ortamımızdaydı.

"Çocuklar," dedi büyükannem. Sert bakışları önce Ares'in, sonra Luca'nın, ardından da Dion'un üzerinde gezindi ve sonunda benim üzerimde durdu. Üzerindeki koyu pembe pantolonlu takımı onu sevimli göstermek namına hiçbir işe yaramıyordu, Celeste'in bile hafiften gerildiğini hissedebiliyordum. Elimi beline koyup onu biraz daha yakınıma çektim.

"Eminim neden toplandığımızı tahmin ediyorsunuzdur." Bunun üzerinde Lex'e döndü, yüzünde tatlı bir gülümseme olsa da hiçbirimiz ona kanmıyorduk. "*Lexington.*" Kardeşimin omuzları gerilse de yüzü ifadesiz kaldı. "Dört kardeşinin de

mutlu bir evliliği var ve hepsi ailemize büyük fayda sağlayan insanlarla hayatlarını birleştirdi. Raven, Val, Faye ve Celeste bizden biri olduğu için çok şanslıyız ve aramıza katılan her yeni kişiyle sevgimizin daha da büyüdüğünü söylediğimde hepinizin benimle hemfikir olacağından eminim.”

Hepimiz başlarımızı aşağı yukarı salladık, sözlerine karşı çıkmadık. Büyükanne Lex’e diktiği bakışları keskinleştirdiğinde karıma biraz daha sarıldım. “Sıra artık sende, Lexington. Kiminle evleneceğine karar verdim.”

Kardeşim gülümsemesini güç bela bastırdı. “Söyle ben de bileyim, büyükanne,” dedi. “Kiminle evleniyorum?”

Büyükanne biraz şaşırmış gibiydi, Celeste bana meraklı bir bakış attı. Başımı iki yana sallayarak ona sonra konuşacağımızı söyledim.

“Raya Lewis.”

Bu kez sırtıtışını bastırmayınca büyükanne kafası karıştı. “İlginç bir seçim,” dedi. “Lewisler teknoloji devidir, kursesiz bir ikili oluruz.”

Büyükanne tek kaşını kaldırdı. “Raya hâlihazırda Astor Koleji’nde mühendislik okuyor. Ailesi mezun olmadan evlenmesi fikrine karşı değil fakat Raya eğitimini huzur içinde tamamlayabilmek için haberin basma bildirilmemesini istiyor.”

Lex kollarını göğsünde kavuşturdu, sırtıtışı kötücül bir hâle büründü. “Ne tesadüf,” dedi. “Ben de gelecek dönem Astor Koleji’nde mühendislik dersi vermeyi kabul etmiştim.”

Büyükanne suratındaki ifadeye gülmek için kendimi zor tutuyordum. Lex’in buna karşı çıkmasını beklediği ortadaydı fakat tahminlerinin hepsi yanlış çıkmıştı. Bunu tahmin etmeliydi. Lex daima ailenin baş belası olmuştu.

“Düğün bugünden itibaren bir ay sonra yapılacak. Raya’nın gizlilik talebini kabul ettiğimizden evrak işlerini ertelemeye gerek duymadık. Tören için mezun olmasını bekleyeceğiz.”

Lex onu başıyla onaylarken Celeste kaşını kaldırdı. “Ne oluyor?” diye fısıldadı.

Hafifçe arkasına eğildim, dudaklarım kulağına sürtündü. “Lex arkadaşlarından birine büyükannemin sistemini hackletmiş, kiminle evleneceğini o söylemeden önce de biliyordu. Sonra katılacağını öğrendiği bir partiye gitmiş. Oradayken tam olarak ne olmuş bilmiyorum ama çok geçmeden üniversitesinde ders vermeyi kabul etti. Nedense tanıştıklarında Raya’ya kim olduğunu söylemediğinden şüpheleniyorum.”

Celeste başını omzuma yaslayarak güldüğünde içerideki tüm bakışlar bize döndü. kendi sırtışıımı bastıramadan şakağına bir öpücük kondurup geri çekildim. Raya’nın neye bulastığına dair en ufak bir fikri yoktu ancak Lex’in dikkatini çekmeyi başardıysa muhtemelen onun hakkından gelebilecek biri olmalıydı. Sık sık saçma sapan işlere kalkışsa da kardeşimin altın gibi bir kalbi vardı. Raya’nın da bunu görüp kıymetini bileceğini umuyordum.

Lex de bizim kadar şanslıysa anne babamızın ölümünden beri unuttuğumuz gerçek mutluluğun ne olduğunu keşfetmek üzereydi. Kendi kendime sırtarak karımın elini tuttum, en küçük erkek kardeşimin ruh eşini bulmasını izlemek için şimdiden sabırsızlanıyordum.

San Söz

ZANE

Botanik bahçesindeki ızgaramıza biraz daha et koyarken kendi kendime gülümsedim. Tekrar başladığımız aylık aile yemeklerimiz için Celeste bunu önermişti. Başta bundan pek emin olmasam da nihayetinde karımın haklı olduğunu anlamıştım. Izgaram harikaydı ve üzerinde bir şeyler pişirmeye bayılıyordum.

Cam tavanımıza vuran yağmurun sesi bile içeriyi neşeyle dolduran kahkahaları bastırmaya yetmiyordu. Bazen şöyle bir etrafıma bakıyor ve birden irkiliyordum. Başarmıştık, gerçek mutluluğa kavuşmuştuk. Arada bir buna hâlâ inanmadığımı oluyordu, özellikle de güzeller güzeli karım bana şu an yaptığı gibi baktığında.

“Ağzının suyunu topla, göt herif,” dedi Archer, omzunu şakacı bir tavırla benimkine vurarak.

Omuz silkerek ona sııttım. “Elimde değil. O benim karım.”

“İğrenç,” dedi Lex, kendi karısı Raya’yla yanımızdan geçerken. Ona dönüp sııttı. “Asla onun gibi olmayacağım.”

Raya kaşını kaldırdı. “Her fırsatta bana *karım* diyorsun. Kaç kere yakalanmanın eşiğinden döndük.”

Onlara akıl sır erdiremesem de kesin olan bir şey vardı: Lex dengini bulmuştu. Raya azimli, ağırbaşlı, tam da Lex’in

ihtiyacı olan türden bir kadındı. Daha doğrusu ona bir şans verse öyle olabilirdi. Aralarında ne olup bittiğinden pek emin değildim ama Celeste'le benim aramdaki şeyi henüz bulmadıklarını söyleyebilirdim.

Archer yanımda kıkırdadı, kafamı çevirdiğimde telefonuna daldığını gördüm. İçeri girdiğinden beri telefonunu elinden düşürmemişti. "Ee, şanslı kadın kim söyleyecek misin?"

Kafasını hızla kaldırdı, yüzündeki gülümseme solup gitti. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak eti çevirdim. "Serenity mi yoksa?"

Archer'ın ağzı şaşkınlıkla aralanınca ifadesine güldüm. "Nereden biliyorsun?"

Karıma bakıp sıırıttım. Üzerindeki kırmızı elbise ve tırnaklarındaki *Zane'in Karısı* ojeleriyle çok güzel görünüyordu. Kısa zaman önce onun için birkaç renk daha yaptırmıştım, ne zaman ona yeni bir şişe versem yüzünde beliren gülümseme beni mutluluktan havalara uçuruyordu.

"Celeste seni son ziyarete gelişinde kapını Raven'in tasarımı olan bir tişörtle açtığını söyledi." Ona şöyle bir bakıp başımı iki yana salladım. "Celeste'in senin için aldığı sınırlı üretim tişörtle. Böyle şeyler kadınların gözünden kaçmıyor, dostum. Bunu bir sır olarak saklamak istiyorsan daha dikkatli olmalıydın."

Archer ensesini ovuşturdu, kardeşine endişeli bir bakış atıp gözlerini yere dikti. "Öyle bir şey değil."

Tek kaşımı kaldırdım.

"İyi, tamam. *Öyle* bir şey ama olmamalı. O... ortağımın üvey kız kardeşi. Daha yirmi iki yaşında, benden on yaş küçük yani ve onunla kesinlikle... Hay sikeyim." Yüzünü ovuşturarak cam tavanın ardındaki yağmurlu gökyüzüne baktı. "Kendime buna bir son vereceğimi söyleyip duruyorum. Hiçbir şey olmamalıydı, Zane. Ona bir konuda yardım ediyordum sadece, başka bir niyetim yoktu."

Etleri ızgaradan alıp tabaklara koyarken ona bön bön baktım. “Tabii, iyilik olsun diye ortağının kız kardeşiyle yatıyor-sun. Bundan daha doğal ne olabilir, Arch?”

Ellerini saçlarının arasına geçirip başını iki yana salladı. “Keşke şaka yapmamamı söyleyebilseydim, Zane. Bir liste bile yapmış.”

“Ne listesi?”

Utanç dolu gözleri benimkileri buldu. Soğukkanlılığını bu kadar kaybettiğini hiç görmemiştim. “İl... Şeyi istemeyi düşündüğü... Anla işte...”

“Neyi anlayayım, Archer? Senden ne istedi de iki kelimeyi yan yana getiremiyorsun?”

Gözlerini kapatıp iç geçirdi. “Bekâretini vermeyi düşündüğü kişilerin bir listesini çıkarmış ve beni de aralarına eklemiş.”

“Ne?”

Yüzünü buruşturarak başını aşağı yukarı salladı. “Aynen öyle. Her şeye bir son vermem gerektiğinin farkındayım ama ona öğrettiğim her şeyi başka biriyle yaptığını düşünüyorum ve... *Siktir*. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. O lanet listeyi gördüğüm an arkamı dönüp gitmeliydim.”

Onu şöyle bir süzüp başımı iki yana salladım, ona çoktan tutulmuştu. “Bunu yapmak için hâlâ çok geç değil,” dedim omuz silkerek. Yapmayacağını gözlerinden anlayabiliyordum fakat Archer’la uğraşmak çok eğlenceliydi. Celeste’e âşık olduğum için bana sataşp durmuştu ve bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu birinci elden tecrübe etmesinin zamanı gelmişti.

“Zane?” diye seslendi Celeste yanıma gelirken. Archer kardeşine yer açmak için kenara çekilirken kolumu ânında karımın beline doladım. Parmak uçlarında yükselip beni öptüğünde abisi tiksintiyle kafasını çevirip yanımdan uzaklaştı. “Bir şey anlattı mı?” diye sordu sabırsızca.

Gülerek onu kendime çektim. “Neden bu kadar meraklı-sın, Cennetim?”

Dudaklarını büktüğünde eğilip onu tekrar öptüm. “Öyleyim işte,” dedi. “Bana onun hakkında hiçbir şey söylemiyor, âşık olduğu apaçık ortada. Sen en yakın arkadaşlarından birisin, benimle konuşmuyorsa seninle konuşur.”

Alt dudağını dişlerimin arasına kısıtıp hafifçe ısırdım. “Senin için en yakın arkadaşlarımdan birine ihanet etmemi mi istiyorsun?”

Göğsüme sokulup başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

Kahkaha atarak alnına bir öpücük kondurdum ve Archer’ın az önce söylediği her şeyi ona anlattım. Ondan sır saklayamadığımı bilmeyen yoktu. Celeste şaşkın bir nefes verdi, gözlerinde kurnaz parıltılar belirdi.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadım, kafamdan geçen düşünce dudaklarımdan dökülüverdi. “Bana kendimi ne kadar şanslı hissettirdiğinin farkında mısın? Sana karım diyebiliyor olmak delilik.”

Celeste gülerek başını iki yana salladı. “Hayır, Zane. Şanslı olan biri varsa o da benim.”

On Yıl Sonra

ZANE

“Hâlâ nasıl gergin olabilirsin?” diye sordu Lex. “Her yıl aynı kadınla evlenmene rağmen gelmeyecekmiş gibi davranıyorsun. *On yıl* oldu, Zane.”

Ağırlığımı öteki ayağıma geçirip papyonumu düzeltirken özel adamızın sahiline kurduğumuz çiçeklerle bezeli koridoru inceledim. Ne zaman yalnız kalıp birbirimize odaklanmak istesek buraya geliyorduk. Başımı iki yana sallayarak, “Anlamıyorsun,” dedim kardeşime. “Her gün yeni bir seçim yapıyor ve her seferinde beni seçtiği için minnettarım. Bunu asla hafife almayacağım.”

Dion iç geçirerek gülümsedi. “Rahat bırak onu, Lex. Hepimizin tuhaf huyları var.” Ona sııttım, birbirimize anlayış dolu gözlerle baktık. Uçmaktan ödü kopmasına rağmen Dion, sırf Faye’i balayı için her sene farklı bir yere götürmek uğruna uçak kullanmayı öğrenmişti. Beni en iyi o anlardı.

Evlilik emek istiyordu ve küçük şeyler de büyük şeyler kadar önemliydi. İnsanın korkularıyla yüzleşmesi, birine onu mahvedecek gücü vermesi ve bunu yapmayacağına güvenmesi gibi şeyler. *Güven*. Bu, kaybedene dek kıymetini bilmediğim bir şeydi. Birbirimize yeniden güvenmeyi öğrenmek kolay olmamıştı ama başarmıştık. Sevdiğimi, aramızdaki bağın gü-

cünü hiç bu denli hissetmemiştim. Celeste benim suç ortağımdı, öteki yarımdaydı ve bunların değerini bilmediğimi bir an bile düşünmesini istemiyordum. Hayatın akışına kapılıp en önemli şeyleri unutmak kolaydı, her yıl yeminlerimizi tazelememiz de bu yüzdendi.

Faye piyanoyu çalmaya başladı ve dünyanın en güzel kızı koridorun başında belirdiğinde nefesim kesildi. Güzel topuzu bile vahşi buklelerini zapt edemiyordu. Güzeller güzeli Calista'm saçlarını annesinden almıştı. Bana gülümsediğinde kalbim tekledi. Annesininkinin kopyası olduğundan adım gibi emin olduğum elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Büyük bir neşeyle gül yapraklarını etrafa saçmasını izlerken kalbim sıcacık oldu. Bitkilere olan merakı bana çekmişti, en sevdiğimiz aktivite annesinin gül bahçesiyle uğraşmaktı. Daha geçen hafta ona gıda boyasıyla gül yapraklarının uçlarını renklendirmeyi öğretmiştim ve Calista bundan çok etkilenmişti. Celeste onu şımarttığımı söylese de ona pek kulak asmıyordum.

"Baba," dedi, ela gözleri parıl parıldı. Göz rengi Celeste ve benimkinin mükemmel bir karışımıydı ama gülümsemesini tamamen benden almıştı. Eğilip onu kucağıma aldığımda kıkırdadı. "*Baba,*" diye azarladı beni. "Kuralları biliyorsun. Lex Amca'nın yanında durmam gerek."

"Ama bugün çok güzel olmuşsun, prensesim. Seni nasıl bırakabilirim ki?"

Gülerek minik kollarını boynuma doladı ve bana sımsıkı sarıldı. İkinci düğünümüzden sonra Celeste'le daha mutlu olmanın imkânsız olduğunu sanmışım fakat sonra Calista çıkmıştı ve sevgi gözümde yepyeni bir anlam kazanmıştı. Bunca güzelliği yaşamayı hak edecek ne yapmışım bilmiyordum ama talihime her gün şükrediyordum.

Ares, Callie'yi kucağımdan almaya geldiğinde kızım itiraz etmeden ona gitti. Ne var ki bu seferde onu kucağına almak isteyen amcaları arasında ufak bir anlaşmazlık çıktı. Omzumun

üzerinden arkama baktığımda mücadeleyi Lex'in kazandığını gördüm. Callie bunu kimseye söylemememi istemişti ama en sevdiği amcası Lex'ti, kardeşim ona elleriyle yaptığı oyuncaklarla minik kalbini kazanmayı başarmıştı. Daha geçen gün Raya ve Lex, ona botanik bahçesinde etrafı kazabilmesi için minik bir ekskavatör getirmişti. Korkunç bir gündü ve Celeste kızımızın etrafa verdiği hasarı fark etmeden önce birkaç katı kural koymam gerekmişti.

Herkes sessizleşti ve Raven'in muhteşem tasarımlarından birinin içindeki karım babasının kolunda koridorun başında belirdiğinde keskin bir nefes aldım. Basın her yemin tazeleme törenimizde çılgına dönüyordu. Her yıl Celeste'in ne giyeceğini tahmin etmeyi bir oyun hâline getirmişlerdi ve fotoğraflarımız kaçınılmaz olarak ellerine geçtiğinde seçtiği elbise saniyeler içinde tükeniyordu.

George gülümseyerek kızını bana teslim etti, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Ona hâlâ bu kadar âşık olmam saçmalıktı. Her yıl ona biraz daha tutuluyordum. Hayatı biriyle paylaşmak, birlikte büyümek ve her gün birbirinin yeni yanlarını keşfetmek paha biçilmezdi. İş kadını Celeste'i de karım Celeste'i de anne Celeste'i de çok seviyordum. İkimiz de mükemmel değildik ama birlikteyken? Mükemmelliğe en yakın şeydik. Bundan emindim.

Muhteşem tanrıçam elimi sıkarken kendimi gözlerinde kaybettim. O hem en iyi arkadaşım hem de hayatımın aşkıydı. Onun için de aynıları olduğumu bilmek o kadar gerçeküstüydü ki.

"Celeste," diye mırıldandım. "Onuncu yıldönümümüz için sana on yeminim var."

Gözleri hafifçe açıldığında onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Kafalarımız hâlâ aynı çalışıyordu. O usulca gülerken kollarımı beline doladım, ona duyduğum sevgi kalbime fazla geliyordu.

“Seni her gün biraz daha seveceğime, değer vereceğime, daima onurlandıracağıma yemin ederim. Sana sadık kalacağıma, hayat bizi nereye sürüklerse sürüklesin yanında olacağıma yemin ederim. Daima safında duracağıma ve seni cesaretlendireceğime yemin ederim. Bana ihtiyaç duyduğunda istemesen bile sana destek olacağıma, seni elinden gelenin en iyisini yapmaya iteceğime yemin ederim. Ama hepsinden de öte, Celeste, sonsuza dek senin olacağıma yemin ederim.”

Gözlerindeki sevgiye bakmaya doyamıyordum.

“Fikrimi çaldın,” deyip gülerек avucunu yanağıma koydu. “Ben de seni sonsuza dek seveceğime yemin ederim, Zane. Sana saygı duyup onurlandıracağıma, sana sadık kalacağıma, seni güldüreceğime ve ilişkimize özen göstereceğime yemin ederim. En iyi arkadaşın olacağıma, sana meydan okumayı asla bırakmayacağıma ama hepsinden öte seni daima önceliğim hâline getireceğime ve her gün seni seçeceğime yemin ederim. Kızımızı şımartarak başımı ağrıtsan bile.” Gözlerini kıstı. “Ekskavatörden haberim var.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında kahkahayı bastı. Ben de kendimi tutamayıp ona katıldım, kalbim saf mutlulukla dolup taşıyordu. “Tanrım, seni seviyorum,” diye fısıldadım, yeniden karı koca ilan edilmemizden saniyeler önce.

“Ben seni daha çok seviyorum,” diye fısıldadı Celeste. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarımızı buluşturdu. İç geçirerek öpücüğümüzü derinleştirdim, ağzımdaki naneli şekeri çalmasıyla arzum kabardı. Bana bakmak için geri çekildiğinde aynı arzuyu onun gözlerinde de gördüm. Dudaklarım bir sırtışıla kıvrıldı, bunu yapmasından hiç bıkmayacaktım.

“İğrençsiniz,” diye homurdandı Lex. Kafamı çevirdiğimde kızımızın gözlerini kapattığını fark ettim. Celeste başını bıkkınca iki yana sallayıp misafirlerimize dönerken elimi beline koydum. Herkes bizi tebrik etmek için yanımıza gelirken güzel karım yanıma sokuldu.

Bizim adımıza bu kadar içtenlikle mutlu olmaları çok değerliydi. “Tebrikler,” dedi Sierra, karıma sımsıkı sarılarak. Celeste başını kız kardeşimin omzuna yasladı, annemin tokası yine saçındaydı. Sierra tokayı her yıl ona ödünç veriyor, Celeste de büyükannemden tarifini aldığı kurabiyelerle onu geri veriyordu. Kayınvalidemden yıllarca yemek yapma dersleri almış olmasına rağmen pişirebildiği tek şey kurabiyelerdi.

Sierra’nın kocasıyla göz göze geldiğimizde başını iki yana salladı. “Her sene nasıl bu kadar duygusal olabiliyorlar?” dedi, karılarımızın sinirini bozacak kadar sıkı sarılmasını izleyip kollarını kavuşturarak.

Sierra ona sert bir bakış attı. “Unutma, Xavier, *senden* önce onu seviyordum.”

Xavier daha fazla dayanamayıp onu Celeste’in kollarından aldı. “Unutma, Bayan Kingston,” dedi. “Kimse seni benim kadar sevemez.”

Celeste gülümseyerek yanıma döndü, ben de ona gülümse dim. Başarmıştık. Tüm zorluklara, kalp kırıklıklarına ve acıya rağmen başarmıştık. *

TETİKLEYİCİ UNSUR UYARISI

Aşağıdaki listenin hikâyenin olması gerektiği gibi tecrübe edilmesini engelleyebilecek önemli spoilerlar içerdiğini lütfen unutmayın.

Bu kitapta ele alınan temalar ve konular ana hatlarıyla aşağıdaki gibidir:

- Borderline kişilik bozukluğu ve erotomaninin olumsuz tasviri
- Akıl hastalıkları nedeniyle intihar
- Ebeveyn kaybı ve buna bağlı gelişen travma
- Çocukluk döneminde maruz kalınan zorbalığa atıflar
- Sadakatsizlik/aldatma (Gerçekte iki ana karakter arasında herhangi bir sadakatsizlik yaşanmasa bile)

Bozulan Yeminler mutlu sonla biten geleneksel bir aşk romanıdır fakat yukarıda bahsedilen temalardan herhangi biri sizin için tetikleyici unsur içeriyorsa yazar bu kitabı okumamanızı *şiddetle* tavsiye etmektedir.